JULIE GARWOOD
Un altfel de Făt-Frumos

***Prince Charming by* Julie Garwood**

Copyright © 1994 Julie Garwood
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2014 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Tudoriţa Şoldănescu
Trad.: Graal Soft.
Bucureşti: Litera, 2014
Traducere din limba engleză Alexandru Macovescu, Alexandra Florescu

Capitolul 1

Londra, Anglia, 1868

Virtutea e cutezătoare, bunătatea nu se teme de nimic.
Măsură pentru măsură, William Shakespeare

Vulturii se strângeau în vestibul. Salonul era deja plin ochi, la fel sufrageria şi biblioteca de deasupra. Mai multe dintre păsările de pradă în negru se înşirau pe scara în spirală. Din când în când, două sau trei dintre ele îşi înclinau capetele la unison în timp ce beau din paharele cu şampanie. Erau atente, parcă aşteptau ceva, pline de speranţă. Erau şi ticăloase şi scârboase.

Erau rubedeniile.

Câţiva dintre prietenii contelui de Havensmound veniseră şi ei. Erau acolo să-şi arate susţinerea şi compasiunea pentru nefericita tragedie care avea să se întâmple.

Sărbătorirea urma să aibă loc mai târziu.

Pentru o scurtă perioadă, toată lumea încercă să se poarte cu demnitate, după cum se potrivea ocaziei solemne. Totuşi, alcoolul le dezlegă în curând atât gândurile, cât şi limbile şi zâmbetele, şi nu dură mult până când râsete zgomotoase începură să se audă peste clinchetul cupelor de cristal.

Figura matriarhală murea în sfârşit. Fuseseră două alarme false în ultimul an, dar mulţi credeau că al treilea atac îi va veni de hac. Era pur şi simplu prea bătrână să-i dezamăgească pe toţi în continuare. Păi cum, trecuse deja de 60 de ani.

Lady Esther Stapleton îşi petrecuse întreaga viaţă strângând avere, şi venise vremea ca bătrâna să moară pentru ca rudele ei să înceapă s-o cheltuiască. La urma urmei, se spunea că era una dintre cele mai bogate femei

din Anglia. Se mai spunea şi că singurul ei fiu supravieţuitor era unul dintre cei mai săraci. Nu era drept, sau aşa spuneau creditorii săi înţelegători ori de câte ori afemeiatul conte se afla prin preajma lor. Malcolm era contele de Havensmound, pentru numele lui Dumnezeu, şi trebuia lăsat să cheltuiască oricât dorea şi oricând avea chef. Categoric, omul era un risipitor de primă mână şi un libertin al cărui apetit sexual avea ca ţintă femei foarte tinere, dar acele defecte nu-i deranjau pe cămătari. De fapt, dimpotrivă. Deşi bancherii mai respectabili refuzaseră de mult să-i mai împrumute bani contelui desfrânat, cămătarii de la colţ de stradă erau mai mult decât fericiţi să-l servească. Erau chiar încântaţi. Se bucurau la culme de destrăbălarea clientului lor. Fiecare luase o dobândă enormă ca să-l ajute pe conte după ultimul eşec la jocul de cărţi, ca să nu mai pomenim de sumele exorbitante care i le storceau ca să închidă gura părinţilor tinerelor domnişoare pe care clientul lor le sedusese şi apoi le abandonase. Datoriile se acumulaseră mereu, dar creditorii răbdători aveau să fie în curând răsplătiţi cu generozitate.

Sau aşa credeau cu toţii.

Thomas, tânărul ajutor al majordomului suferind, împinse încă un creditor afară, apoi fu foarte încântat să-i trântească uşa în nas. Era îngrozit de purtarea lor. Era sigur că ştiau că aveau o purtare revoltătoare. Dar nu le păsa.

Thomas trăia în acea casă de când avea 12 ani şi, în tot acest timp, nu credea că văzuse ceva mai ruşinos ca asta. Scumpa lui stăpână era la etaj, se străduia să reziste până când toate treburile ei erau aranjate cum trebuie, iar nepoata ei preferată, Taylor, venea să-şi ia rămas-bun de la ea, pe când la parter fiul femeii muribunde se întreţinea cu musafirii cât de bine putea, râzând şi turuind ca un nemernic ce era. Fiica lui, Jane, se ţinea după el, cu o expresie încrezută pe faţă. Thomas ghici că încântarea ei se datora faptului că ştia că tatăl ei avea să împartă averea cu

ea.

Semănau ca două picături de apă, fiind la fel de ticăloşi, se gândi Thomas. Da, tatăl şi fiica erau la fel, atât ca fire, cât şi ca apetit. Majordomul nu se simţea lipsit de loialitate faţă de stăpâna lui pentru că avea asemenea păreri urâte despre rudele ei. Şi ea le avea. De mai multe ori, o auzise pe Lady Esther făcând-o pe Jane viperă. Aşa şi era. Thomas îi spunea în taină mult mai urât. Era o tânără rea care urzea tot timpul intrigi, şi lui i se părea că singura dată când o văzuse zâmbind fusese după ce frânsese intenţionat inima cuiva. Cei care o cunoşteau spuneau că Jane conducea înalta societate cu o mână răutăcioasă şi că tinerii care abia îşi făceau debutul în societate se temeau de ea, deşi ştiau că nu trebuie să o recunoască. Thomas nu ştia dacă bârfa era adevărată sau nu, dar de un lucru era sigur în sinea lui: Jane le distrugea tuturor visurile.

De această dată mersese, totuşi, prea departe, căci îndrăznise să atace ce preţuia mai mult Lady Esther. Încercase s-o distrugă pe Lady Taylor.

Thomas scoase un mormăit sonor de satisfacţie. Foarte curând, Jane şi nemernicul de taică-său vor fi făcuţi să înţeleagă implicaţiile faptelor lor ticăloase.

Biata Lady Esther fusese prea ocupată cu sănătatea ei şubredă şi cu pierderile din familie ca să observe ce se petrecea. Din ziua când sora mai mare a lui Taylor, Marian, îşi luase bebeluşii gemeni şi se dusese să locuiască în Boston, începuse declinul lui Lady Esther. De atunci, acesta continuase. Thomas credea că singurul motiv pentru care nu renunţase total la luptă era hotărârea de a o vedea mai întâi pe copila, pe care o crescuse ca pe propria fiică, măritată şi la casa ei.

Căsătoria lui Taylor fusese anulată, din cauza amestecului lui Jane. Ceva bun tot ieşise din umilinţa înfiorătoare. Lady Esther deschisese în sfârşit ochii. Fusese o femeie iertătoare până la această ultimă jignire gravă.

Acum nu mai dorea decât răzbunare.

Unde Dumnezeu era Taylor? Thomas se ruga cerului să vină la timp să semneze actele şi să-şi ia rămas-bun de la bunica ei.

Servitorul se mai plimbă de colo-colo agitat vreme de câteva minute. Apoi îşi îndreptă atenţia să îi îndrume pe musafirii care zăboveau cu atâta insolenţă pe trepte către solariul deja aglomerat aflat în spatele casei. Folosi mâncarea şi băutura în plus ca stimulente să-i facă să-l asculte. După ce înghesui înăuntru şi ultima dintre nemernicele creaturi, închise uşa, apoi se grăbi să ajungă iar în holul de la intrare.

Agitaţia stârnită afară îi atrase atenţia şi se duse repede să se uite pe una dintre ferestrele laterale. Recunoscu blazonul de pe trăsura neagră ce se opri legănându-se în mijlocul aleii circulare, scoase un suspin de uşurare, apoi rosti o scurtă rugăciune de mulţumire. Lady Taylor sosise în sfârşit.

Thomas se uită în salon ca să fie sigur că atât contele, cât şi fiica lui erau încă ocupaţi cu prietenii lor. Deoarece stăteau cu spatele la intrare, se grăbi într-acolo să închidă uşile salonului. Dacă norocul era de partea lui, va reuşi s-o conducă pe Taylor prin hol şi apoi să urce cu ea scările, fără s-o observe unchiul şi verişoara ei.

Taylor îşi croia drum prin mulţimea de oportunişti de pe alee când Thomas îi deschise uşa. Era mulţumit să vadă că ea îi ignora cu desăvârşire pe nemernicii care încercau să-i atragă atenţia. Mai mulţi chiar îi vârau în mâini cărţile lor de vizită, lăudându-se în gura mare că erau cei mai buni consilieri de investiţii din toată Anglia şi că puteau să-i tripleze banii pe care urma să-i moştenească în curând. Tot ce trebuia să facă era să le dea lor moştenirea pe mână. Thomas era dezgustat de bufoneriile lor. Dacă ar fi avut o mătură la îndemână, ar fi alungat toată gloata aceasta.

— Hai! Aici! Daţi-vă din drumul ei! Thomas strigă la ei

şi o luă la goană în întâmpinarea lui Taylor. O luă de braţ cu un gest protector şi se uită urât peste umăr la ticăloşi când o însoţi pe uşă. Criminali, dacă mă întrebi pe mine, toţi, mormăi el.

Taylor era cât se poate de acord cu afirmaţia lui.

— Erai gata să te repezi la ei, nu-i aşa, Thomas?

Servitorul zâmbi.

— Cecil m-ar trage de urechi dacă m-aş coborî la nivelul lor, remarcă Thomas. Dacă o să calc pe urmele lui, trebuie să mă abţin să mă port ca un bădăran. Un majordom trebuie să fie întotdeauna demn, milady.

— Da, fireşte, încuviinţă Taylor. Ce mai face Cecil al nostru? I-am trimis un bilet săptămâna trecută, dar nu mi-a răspuns încă. Ar trebui să-mi fac griji?

— Nu, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui Cecil. Aşa bătrân cum este, e încă tare ca fierul. S-a dat jos din patul în care bolea să-şi ia rămas-bun de la Lady Esther. Bunica dumitale l-a scos deja la pensie. Ai ştiut? L-a aranjat cât se poate de bine, Lady Taylor. Lui Cecil n-o să-i lipsească nimic pentru tot restul vieţii.

— A fost majordomul ei loial aproape treizeci de ani, îi aminti Taylor servitorului. Trebuia să primească o pensie generoasă. Dar tu, Tom? Ce-ai să faci? Mă îndoiesc că unchiul Malcolm te va lăsa să rămâi aici.

— Am primit deja o însărcinare de la bunica dumitale. Vrea să am grijă de fratele ei, Andrew. Asta înseamnă să mă mut în Scoţia, dar nu contează. M-aş duce şi în jurul lumii ca s-o mulţumesc pe Lady Esther. A pus deoparte o parcelă de pământ şi o alocaţie lunară pentru mine, dar pun rămăşag că ştiţi deja. A fost ideea dumitale, nu? Te-ai îngrijit mereu de Tom, aşa e. Chiar dacă sunt mai mare ca dumneata.

Taylor zâmbi. Fusese ideea ei, dar era sigur că bătrâna doamnă s-ar fi gândit s-o facă dacă nu avea atâtea pe cap.

— Mai mare, Tom? îl tachină ea. Ai abia doi ani mai mult ca mine.

— Dar tot sunt mai mare, îi replică el. Dă-mi voie să-ţi iau mantoul. Mă bucur că porţi alb, aşa cum ţi-a cerut bunica. E o rochie frumoasă şi, dacă pot îndrăzni să adaug, arăţi mult mai bine astăzi.

Lui Thomas îi păru imediat rău că adăugase complimentul, căci nu voia să-i amintească de ultima lor întâlnire. Nu că Taylor ar fi uitat vreodată, normal. Totuşi, nu era cavalereşte să pomenească de acea umilinţă.

Dar arăta cu adevărat mai bine. Nimeni n-o mai văzuse din după-amiaza de acum şase săptămâni, când bunica ei o luase în salon să-i dea veştile despre logodnicul ei. Thomas stătuse de strajă în cameră, cu spatele pe clanţă, ca să nu îndrăznească cineva să le deranjeze. Văzuse ce distrusă fusese Taylor de anunţ. Spre cinstea ei, nu plânsese şi nici nu se văicărise. Un asemenea comportament nu ar fi fost demn de o lady. Rămăsese calmă, dar faptul că fusese jignită era evident. Îi tremurase mâna de parcă avea friguri când şi-o trecuse nervoasă prin păr ca să şi-l dea pe spate, iar tenul i se făcuse alb ca varul. Ochii ei albaştri, acei ochi atât de frumoşi şi de încântători, îşi pierduseră complet strălucirea, ca şi vocea ei, când răspunsese după ce bunica terminase de citit mârşava scrisoare pe care o primise:

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus, Doamnă. Ştiu că ţi-a fost greu.

— Cred că ar trebui să părăseşti Londra pentru o perioadă, Taylor, până se potoleşte acest mic scandal. Unchiul Andrew ar fi încântat să-i ţii de urât un timp.

— Cum doreşti, Doamnă.

Taylor se scuzase după un moment. Se dusese sus în odaia ei, îşi făcuse bagajele şi plecase la moşia bunicii sale din Scoţia în mai puţin de o oră.

Lady Esther nu stătuse degeaba în absenţa nepoatei

sale. Îşi petrecuse timpul cu avocaţii.

— Bunica dumitale va fi fericită să te vadă, Lady Taylor, anunţă Thomas. De când a primit deunăzi misterioasa scrisoare, a fost foarte agitată. Cred că se bizuie pe dumneata să ştii ce trebuie făcut.

Îngrijorarea din vocea lui era destul de evidentă. El observă cărţile de vizită pe care Taylor le strângea în mână, le puse în coşul de gunoi, apoi o urmă prin hol spre scara ce ducea sus.

— Cum se simte bunica, Thomas? E cumva mai bine?

Servitorul îi luă mâna şi o bătu uşor, cu afecţiune. Percepuse teama din vocea ei. Ar fi vrut s-o mintă, dar nu îndrăznea. Merita să i se spună adevărul.

— Se stinge, milady. Nu-şi va mai reveni de data asta. Trebuie să îţi iei rămas-bun de la ea acum. E foarte nerăbdătoare să pună totul la punct. Nu o mai putem lăsa să se agite, nu?

Taylor scutură din cap.

— Nu, sigur că nu.

Ochii i se umplură de lacrimi. Încercă să şi le alunge. Şi-ar supăra bunica s-o vadă plângând, iar plânsul oricum nu schimba ce se întâmpla.

— Nu te-ai răzgândit cu privire la marile planuri ale bunicii pentru dumitale, nu, Lady Taylor? Dacă ar crede că te-a constrâns să… Thomas nu-şi exprimă pe de-a-ntregul îngrijorarea.

Taylor se strădui să zâmbească şi spuse:

— Nu m-am răzgândit. Ar trebui să ştii până acum că aş face orice ca s-o mulţumesc pe bunica. Vrea să pună toate lucrurile cap la cap înainte să moară şi, dat fiind că eu sunt, întâmplător, ultimul lucru nerezolvat, a devenit răspunderea mea s-o ajut. Nu voi ocoli această datorie, Thomas.

Un hohot de râs se auzi din salon. Sunetul o nedumeri pe Taylor. Se întoarse în direcţia de unde venea zgomotul,

apoi zări doi străini în haine negre zăbovind în spatele holului de lângă scară. Ambii bărbaţi, observă ea, aveau cupe de şampanie în mâini, îşi dădu brusc seama că reşedinţa era plină de musafiri.

— Ce caută oamenii ăştia aici?

— Se pregătesc să sărbătorească împreună cu unchiul dumitale Malcolm şi cu verişoara Jane, îi spuse Thomas. Dădu din cap când o văzu pe Taylor aşa furioasă, apoi adăugă în grabă: Unchiul dumitale a invitat câţiva prieteni…

Taylor nu-l lăsă să-şi termine explicaţia:

— Ticălosul ăsta nu are nicio calitate care să-i compenseze defectele, aşa-i?

Furia din vocea ei o alimentă pe a lui.

— Se pare că nu, milady. Tatăl dumitale, odihnească-se în pace, pare să fi moştenit toate calităţile, pe când unchiul Malcolm şi odrasla lui… Thomas se întrerupse şi oftă obosit. Observă că Taylor era cât pe ce să deschidă uşa salonului, şi scutură repede din cap. Sunt acolo amândoi, Malcolm şi Jane, milady. Dacă te zăresc, vor face cu siguranţă o scenă. Ştiu că vrei să alungi pe toată lumea, dar nu mai ai timp. Bunica te aşteaptă.

Taylor ştia că el avea dreptate. Bunica ei era pe primul loc. O porni repede înapoi prin holul cel mare, îl luă pe Thomas de braţ şi începu să urce scările.

Când ajunseră pe palier, Taylor se întoarse din nou spre servitor.

— Ce spune doctorul de starea bătrânei doamne? N-ar fi posibil să ne surprindă încă o dată? Ar putea să se facă bine, nu-i aşa?

Thomas scutură din cap.

— Sir Elliott crede că acum e doar o chestiune de timp, îi spuse el. Inima lui Lady Esther e istovită. Elliott l-a anunţat pe unchiul dumitale Malcolm, de aceea s-a adunat toată lumea aici astăzi. Lady Esther a făcut o criză de

isterie când a aflat, şi cred că lui Elliott încă îi răsună urechile de la muştruluiala aspră pe care a primit-o de la ea. E de mirare că inima *lui* nu s-a oprit pe loc atunci şi acolo.

Imaginea bunicii ei umilind un om aşa uriaş ca Elliott o făcu pe Taylor să zâmbească.

— Doamna e o femeie uimitoare, nu-i aşa?

— Păi, da, răspunse Thomas. Are capacitatea de a-i face pe bărbaţi în toată firea să tremure de frică. A trebuit să-mi amintesc singur că nu mi-e frică de ea.

— Nu ţi-a fost niciodată frică de ea, îl luă Taylor în derâdere.

Thomas râmji.

— Nu mă lăsai dumneata să-mi fie frică. Îţi aduci aminte? Îmi spuneai totul despre furiile doamnei când mă târâi acasă cu dumneata.

Taylor încuviinţă din cap.

— Îmi amintesc. Doamna n-a ridicat tonul când l-a umilit pe Elliott, aşa-i?

— Doamne sfinte, nu, răspunse Thomas. E o lady întotdeauna, o lăudă el. Elliott tresărea de parcă ar fi ţipat la el. Trebuia să-i vezi expresia când a ameninţat că nu-i lasă niciun ban pentru noul lui laborator.

Taylor o porni pe coridorul lung, cu Thomas alături.

— Sir Elliott e cu doamna acum?

— Nu. A stat toată noaptea şi tocmai a plecat să-şi schimbe hainele. Trebuie să se întoarcă într-o oră şi ceva. Asta îţi lasă timp suficient. Musafirii bunicii dumitale sunt în salonul de lângă apartamentul ei. Ea a sugerat să-i duc sus pe scara de serviciu ca să nu-i vadă nimeni. Unchiul dumitale nu va bănui ce se întâmplă până nu e prea târziu.

— Aşadar, Doamna insistă încă să îndeplinim acel plan?

— Da, bineînţeles, răspunse Thomas. Draga mea, ţi-aş recomanda ceva dacă îmi permiţi. Bunica se va supăra

dacă te va vedea cu lacrimi în ochi.

— N-o să mă vadă plângând, promise Taylor.

Apartamentul lui Lady Esther era situat la capătul coridorului. Taylor nu ezită să treacă pragul dormitorului ei. De îndată ce Thomas deschise uşa, se grăbi să intre.

Era întuneric acolo ca la miezul nopţii. Taylor îşi miji ochii în întuneric, încercând să vadă pe unde să calce.

Dormitorul era enorm. Când era mică, Taylor credea că era cât jumătate din Hyde Park. Platforma pătrată unde se afla patul cu patru stâlpi era pe o latură a odăii lungi. În partea cealaltă erau trei fotolii mari şi două măsuţe, puse oblic în faţa ferestrelor cu draperii grele. Când era copil, sărea în pat, făcea tumbe nesfârşite pe covoarele orientale groase şi suficient zgomot să scoale oamenii din morţi, sau cel puţin aşa remarca adesea bunica ei.

Nu existau restricţii în camera ei. Când bunica era în toane bune, lui Taylor i se dădea voie să se costumeze în minunatele rochii de mătase şi cu pantofii din satin ai lui Lady Esther. Îşi punea o pălărie cu borul mare şi flori sau pene în vârf, îşi atârna la gât şiraguri peste şiraguri de bijuterii de preţ şi îşi punea mănuşi albe care îi ajungeau până la umeri. Odată ce era costumată aşa frumos, îi servea ceaiul bunicii ei şi inventa poveşti scandaloase despre aşa-zisele petreceri la care fusese. Bunica nu râdea niciodată de ea. Intra în jocul ei. Îşi agita cu silinţă evantaiul pictat în faţa chipului şi şoptea: „Vai de mine” în momentele potrivite, chiar icnea cu groază prefăcută când auzea de scandalurile evocate de Taylor. În majoritatea era implicaţi un ţigan sau doi şi nişte doamne de companie. Din când în când, Doamna inventa şi ea câteva povestiri scandaloase.

Taylor îndrăgea această cameră şi toate amintirile minunate, aproape la fel de mult ca pe bătrâna care trăia acolo.

— Ţi-a luat prea multă vreme să ajungi aici,

domnişoară. Acum o să-ţi ceri iertare pentru că m-ai făcut să te aştept atâta.

Vocea aspră a bunicii ei răsună în odaie. Taylor se întoarse şi o porni înainte. Aproape că se împiedică de un scăunel. Îşi recăpătă echilibrul înainte să cadă în genunchi, apoi ocoli cu prudenţă obstacolul.

— Îmi cer scuze, Doamnă, strigă ea.

— Nu mai pierde vremea, Taylor. Stai jos. Avem multe de vorbit.

— Nu prea găsesc scaune, Doamnă.

— Aprinde o singură lumânare, Janet. Asta-i tot ce îngădui, îşi instrui Lady Esther camerista. Apoi ieşi din cameră. Vreau să fiu singură cu nepoata mea.

Taylor văzu în sfârşit unde erau scaunele. Se aşeză pe cel din mijloc, îşi netezi cutele de pe rochie, apoi îşi împreună mâinile în poală. N-o vedea pe bunica ei. Distanţa şi întunericul făceau imposibil să vezi prea multe. Îşi păstra însă postura dreaptă ca un băţ. Spatele îi era rigid ca un jupon scrobit. Bunica detesta să vadă pe cineva stând încovoiat şi, întrucât avea văzul ca de pisică – sau aşa credea Taylor tânăra nu îndrăznea să se relaxeze.

Lumina de la lumânarea de pe noptiera bunicii deveni un far în beznă. Taylor mai degrabă simţi prezenţa cameristei decât o văzu când trecu prin faţa ei. Aşteptă până auzi uşa închizându-se, apoi întrebă:

— De ce e aşa întuneric aici, Doamnă? Nu vrei să vezi soarele astăzi?

— Nu vreau, răspunse bunica ei. Sunt pe moarte, Taylor. O ştiu, şi Dumnezeu o ştie, ca şi diavolul. N-o să fac tămbălău. Nu ar fi demn de o doamnă. Dar nici nu voi accepta să mă duc de bunăvoie. Moartea va trebui să mă urmărească în întuneric. Dacă norocul va fi de partea mea, nu mă va găsi până când toate treburile nu vor fi încheiate aşa cum îmi doresc. Lumina i-ar da un avantaj. Mă tem că nu eşti bine pregătită pentru îndatoririle care te aşteaptă.

Schimbarea de subiect o luă pe Taylor prin surprindere, dar îşi reveni repede.

— Permite-mi să nu fiu de acord cu dumneata, Doamnă. M-ai pregătit bine. Sunt gata pentru orice eventualitate.

Lady Esther pufni.

— Mi-au scăpat multe din pregătirea ta, nu-i aşa? Nu ştii nimic despre căsătorie sau ce-ţi trebuie ca să fii o soţie bună. Mă învinuiesc că n-am avut priceperea să discut cu tine asemenea subiecte intime la timpul lor, Taylor. Trăim într-o societate atât de restrictivă. Trebuie să fim mereu formale şi decente. Nu ştiu de unde ai căpătat astea, dar ai în tine multă compasiune şi iubire, şi o să-ţi spun acum, sunt recunoscătoare că n-am reuşit să-ţi răpesc aceste calităţi. N-ai înţeles niciodată că trebuia să fii rigidă, nu-i aşa? Nu contează, continuă Lady Esther. E prea târziu să te schimbi. Eşti o visătoare incorigibilă, Taylor. Pasiunea ta pentru romanele alea de doi bani şi iubirea ta pentru tâlhari sunt dovezi suficiente.

Taylor zâmbi.

— Li se spune oameni ai munţilor, Doamnă, o corectă ea. Şi credeam că-ţi făcea plăcere să-ţi citesc poveştile acelea.

— Nu zic că nu-mi plăceau poveştile, bodogăni Lady Esther. Dar nu asta-i problema acum. Poveştile cu Daniel Crockett şi Davy Boone ar atrage pe oricine, chiar şi pe bătrânele rigide.

Amestecase numele. Taylor se gândi că o făcuse intenţionat ca să nu creadă ea că devenise aşa fascinată de oamenii munţilor cum era de fapt. Nu o mai corectă.

— Da, Doamnă, zise ea, ghicind că bunica voia s-o audă aprobând-o.

— Mă întreb dacă o să-i întâlnesc acolo sus pe oamenii munţilor, în viaţa de apoi.

— Cred că da, îi răspunse Taylor.

— Va trebui să revii cu picioarele pe pământ, o atenţionă bunica ei.

— Aşa voi face, Doamnă.

— Trebuia să-mi găsesc timp să te învăţ cum să faci un bărbat să fie un soţ bun, afectuos.

— Unchiul Andrew mi-a explicat tot ce trebuie să ştiu.

Lady Esther pufni din nou.

— Şi cum ar putea să ştie fratele meu ceva despre subiectul ăsta? Trebuie să fii căsătorit ca să ştii despre ce e vorba, Taylor. Nu da atenţie la nimic din ce ţi-a spus. Trebuie să fie greşit.

Taylor scutură din cap.

— Mi-a dat sfaturi bune, Doamnă. De ce nu s-a însurat Andrew niciodată?

— Poate că nu l-a vrut nimeni, presupuse Doamna. Singurul lucru care l-a pasionat vreodată pe fratele meu au fost caii lui enormi.

— Şi puştile, îi aminti Taylor. Încă mai lucrează la patentele lui.

— Da, puştile lui, încuviinţă doamna. Sunt curioasă, Taylor. Ce ţi-a spus despre căsătorie?

— Dacă vreau să transform un nemernic într-un soţ minunat, atunci trebuie să-l tratez ca pe un cal pe care încerc să-l dresez. Să am o mână fermă, să nu-i arăt niciodată că mi-e frică de el şi să-i ofer afecţiune foarte rar. Unchiul Andrew a prezis că-mi va mânca din palmă în şase luni. Va fi învăţat să mă preţuiască şi să mă trateze ca pe o prinţesă.

— Şi dacă nu te preţuieşte?

Taylor zâmbi.

— Va trebui să împrumut una dintre puştile grozave ale unchiului şi să-l împuşc.

Zâmbetul Doamnei era plin de tandreţe.

— O dată sau de două ori, am vrut şi eu să-l împuşc pe bunicul tău, dar, ai grijă, copilă, doar o dată sau de două

ori.

Starea ei sufletească trecu de la jovialitate la melancolie într-o clipă. Vocea îi tremură de emoţie când spuse:

— Copiii vor avea nevoie de tine. Doamne sfinte, abia dacă eşti mai mare ca un copil. Cum o să te descurci?

Taylor se grăbi s-o liniştească:

— O să fie foarte bine, stărui ea. Te gândeşti la mine ca la un copil, dar sunt femeie în toată firea acum. M-ai pregătit bine, Doamnă. Nu trebuie să-ţi faci griji.

Lady Esther scoase un oftat tare.

— Bine atunci. N-o să-mi fac griji, promise ea. Mi-ai dăruit iubire şi devotament în toţi anii aceştia, iar eu… îţi dai seama că nu ţi-am spus nici măcar o dată că te iubesc?

— Îmi dau seama foarte bine, Doamnă.

Urmă un moment de tăcere după aprobarea lui Taylor. Lady Esther schimbă din nou subiectul.

— N-o să te las să-mi spui de ce sora ta era aşa disperată să plece din Anglia. Recunosc acum că mi-era teamă de ce-aş putea să aud. Fiul meu a fost motivul pentru care a plecat Marian, nu? Ce i-a făcut Malcolm? Sunt pregătită să ascult, Taylor. Poţi să-mi spui acum dacă vrei aşa mult.

Stomacul lui Taylor se strânse. Trase aer adânc în piept înainte să răspundă.

— Nu vreau, Doamnă. Totul s-a întâmplat cu atâta timp în urmă.

— Ţi-e încă frică, nu? Doar când pomenesc de asta, îţi tremură vocea.

— Nu, nu-mi mai e frică.

— Ţi-am acordat deplină încredere şi am ajutat-o pe Marian şi pe nefericitul acela de soţ al ei să plece, nu-i aşa?

— Da, Doamnă.

— A fost greu pentru mine, căci ştiam că nu o să-i mai văd niciodată. Sigur că n-am avut încredere în judecata lui

Marian. Uită-te la bărbatul cu care s-a măritat. George era doar un pic mai bun ca un cerşetor. Cu siguranţă nu o iubea. A luat-o pentru bani. Dar ea n-a ascultat de glasul raţiunii, nu? I-am dezmoştenit pe amândoi. A fost un lucru rău. Îmi dau seama acum.

— George nu era un om de nimic, Doamnă. Doar că nu avea cap pentru afaceri. Poate că s-a însurat cu sora-mea doar pentru bani, dar a rămas cu ea după ce i-ai luat înapoi moştenirea. Cred că a învăţat s-o iubească, chiar dacă numai puţin. A fost întotdeauna bun şi amabil cu ea. Şi din toate scrisorile pe care ni le trimite, cred că a fost şi un tată minunat.

Lady Esther încuviinţă din cap.

— Da, şi eu cred că a fost un tată bun, recunoscu ea fără tragere de inimă. Tu m-ai convins să le dau ceva bani să plece din Anglia. Am făcut ce trebuia, nu?

— Da, ai făcut ce trebuia.

— A vrut Marian să-mi spună ce s-a întâmplat? Doamne Dumnezeule, e moartă de optsprezece luni şi doar acum sunt în stare să-ţi pun întrebarea asta.

— Marian nu ţi-ar fi spus, insistă Taylor, acum pe un ton imperativ.

— Dar ţie ţi-a mărturisit, nu?

— Da, dar numai pentru că voia să mă protejeze.

Taylor făcu o pauză să mai ia o gură de aer, încercând să-şi păstreze calmul. Subiectul era atât de trist, că mâinile începură să-i tremure. Nu voia ca bunica ei să ştie ce necăjită era. Încercă să nu-i tremure vocea când vorbi din nou:

— Ţi-ai arătat iubirea faţă de ea protejând-o fără să ceri motive. Ai ajutat-o să plece. Ea şi George au fost fericiţi în Boston, şi sunt sigură că Marian a murit împăcată.

— Dacă ţi-aş porunci să le aduci pe fiicele ei acasă în Anglia acum, ar fi în siguranţă?

— Nu. Răspunsul fu rapid, viguros. Îşi îndulci tonul

când adăugă: Fetiţele ar trebui crescute în ţara tatălui lor. Asta doreau atât George, cât şi Marian. „Şi nu sub tutela lui Malcolm”, adăugă Taylor în sinea ei.

— Crezi că şi fetiţele au murit de holeră? Am fi auzit până acum, nu?

— Da, am fi auzit. Sunt bine, sănătoase, zise Taylor, pe un ton cât mai convingător şi rostind o scurtă rugăciune în speranţa că avea dreptate.

Dădaca fetelor, doamna Bartlesmith, le scrisese despre tragicele veşti. Nu fusese deloc sigură că George murise de holeră şi, dat fiind că doctorul refuzase să-şi asume riscul de a contacta boala venind în casă după moartea lui George, nimeni nu era sigur. Dădaca ţinuse copiii departe de tatăl lor când fusese bolnav şi îi protejase cum ştiuse ea mai bine. Dumnezeu o luase la el pe Marian, şi acum pe George, dar nu avea să fie aşa crud să-i ia şi pe copilaşii de doi ani. Era o tragedie prea mare şi să te gândeşti la aşa ceva.

— Am încredere în tine, Taylor. Vocea Doamnei era obosită acum.

— Mulţumesc, Doamnă.

— Eu te-am protejat cât ai crescut?

— O, da! exclamă Taylor. În toţi anii aceia m-ai protejat.

Se aşternu tăcerea preţ de câteva minute. Apoi Lady Esther întrebă:

— Eşti pregătită să pleci din Anglia?

— Da.

— Boston e la mare distanţă de noi. Spune-le fetiţelor lucruri frumoase despre mine, chiar dacă le născoceşti. Vreau să fiu rememorată cu drag.

— Da, Doamnă.

Taylor se străduia cu disperare să nu plângă. Se uită lung la mâinile ei şi inspiră adânc de mai multe ori.

Lady Esther nu părea să bage de seamă ce îndurerată

era nepoata ei. Îi explică în amănunt încă o dată despre banii pe care îi transferase la banca din Boston. Vocea îi era slabă de epuizare când termină cu instrucţiunile.

— De îndată ce se întoarce Sir Elliott, va anunţa că m-am vindecat din nou ca prin minime. Poate că e un cretin, dar ştie cine are pâinea şi cuţitul. Tu vei merge la balul din seara asta şi te vei purta ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Vei râde. Vei zâmbi. Vei sărbători însănătoşirea mea. Vei sta până la miezul nopţii. Nimeni nu trebuie să ştie că vei pleca în zori. Nimeni.

— Dar, Doamnă, acum că eşti aşa bolnavă, m-am gândit să stau aici cu tine.

— Nu vei face aşa ceva, se răsti bunica ei. Trebuie să pleci din Anglia înainte să mor. Fratele meu, Andrew, va rămâne cu mine. Nu voi fi singură. Lui Malcolm şi celorlalţi li se va spune că ai plecat după ce iese vaporul din port. Fii de acord cu mine, Taylor. E datoria ta s-o faci pe bătrâna ta bunică să moară mulţumită.

— Da, Doamnă, zise ea suspinând,

— Plângi?

— Nu, Doamnă.

— Nu suport lacrimile.

— Da, Doamnă.

Bunica ei oftă, satisfăcută.

— Mi-am dat multă osteneală să-l găsesc pe cel potrivit. Ştii asta, nu, Taylor? întrebă ea. Sigur că ştii. Şi acum, mai e doar un document de semnat la care să fiu martoră. O ultimă ceremonie de care să mă ocup. Apoi îmi voi găsi pacea.

— Nu vreau să mori, Doamnă.

— Nu primeşti întotdeauna ce-ţi doreşti, domnişoară. Nu uita asta.

— Da, Doamnă.

— Spune-i lui Thomas să aducă musafirii pe care i-a ascuns în salon. Apoi vino şi stai lângă mine. Vreau să te

văd când semnezi actul, înainte să semnez ca martoră.

Taylor se ridică în picioare.

— N-o să te răzgândeşti în privinţa asta?

— Nu, răspunse bunica ei. Dar tu?

Se simţea provocarea în tonul ei tăios, categoric. Taylor reuşi să zâmbească.

— Nu, n-o să mă răzgândesc, răspunse ea pe acelaşi ton categoric.

— Atunci grăbeşte-te, Taylor. Timpul se scurge, şi timpul, vezi tu, e duşmanul meu.

Taylor o luă spre uşa care lega dormitorul de salonul alăturat, dar se opri brusc la jumătatea drumului.

— Doamnă?

— Ce e?

— Înainte să-i aducă Thomas pe ceilalţi aici… nu vom mai fi singure şi eu… pot…

Nu spuse mai mult. Nici nu trebuia. Bunica ei înţelese ce voia să ceară.

Un suspin sonor răsună în cameră.

— Dacă trebuie, bodogăni bunica ei.

— Mulţumesc.

— Zi, Taylor.

— Foarte bine, încuviinţă ea. Te iubesc, Doamnă, din tot sufletul.

*

Nu-i venea să creadă că o făcuse. La naiba, aproape nu fusese în stare să o realizeze. Scutură din cap, dezgustat. Ce fel de om i-ar cere unui frate să cumpere libertatea altui frate? Un mare ticălos, îşi spuse în sinea lui… un adevărat nemernic…

Lucas Michael Ross îşi lăsă deoparte gândurile furioase. Ce făcuse era bun făcut. Băiatul era liber acum şi gata să înceapă o nouă viaţă. Asta era tot ce conta.

Ticălosul de moştenitor al averii familiei îşi va primi până la urmă răsplata. Cât despre Lucas, fratele lui vitreg mai mare n-avea decât să putrezească sau să prospere în Anglia, lui îi era indiferent.

Furia nu îi trecea. Lucas se rezemă de stâlpul de lângă nişa din sala de bal grandioasă şi privi perechile învârtindu-se în faţa lui, pe podeaua de marmură. Era flancat de prietenii fraţilor lui, Morris şi Hampton. Ambii aveau titluri, dar Lucas nu-şi amintea ce erau. Cei doi bărbaţi erau în toiul unei discuţii aprinse despre meritele şi pericolele capitalismului în America şi motivele pentru care acesta nu avea să funcţioneze niciodată. Lucas se prefăcea interesat, înclina din cap de câte ori credea că era nimerit să aprobe, însă altminteri îi ignora în mare parte pe cei doi şi discuţia lor.

Era ultima lui noapte în Anglia. Nu voia să savureze seara; voia să se termine odată. Nu avea prea multă afecţiune pentru ţara aceasta sumbră şi îl nedumereau cei care alegeau să se stabilească aici. După ce trăise în mijlocul naturii sălbatice din America, Lucas nu înţelegea de ce ar alege cineva de bunăvoie Anglia. Îi găsea pe majoritatea locuitorilor la fel de încrezuţi şi de pretenţioşi ca monumentele şi conducătorii lor, şi tot aşa de sufocanţi ca aerul pe care îl respirau. Le detesta apropierea, norii nesfârşiţi de fum, ceaţa neagră-cenuşie ce plutea peste oraş, vulgaritatea femeilor, afectarea bărbaţilor. Când era în Londra, Lucas se simţea ca într-o cuşcă. Îi veni în minte imaginea unui urs care dansa, pe care îl văzuse odată în copilărie, la un bâlci de la periferia oraşului Cincinnati. Animalul fusese îmbrăcat în pantaloni bărbăteşti şi ţopăia în cerc pe labele din spate, mereu în jurul stăpânului său, care îl ţinea de un lanţ lung şi greu pus la gâtul ursului.

Bărbaţii şi femeile care se roteau pe ringul de dans îi aminteau lui Lucas de ursul dresat. Mişcările lor erau sacadate, controlate, cu siguranţă repetate. Rochiile

femeilor erau toate de culori diferite, dar identice ca stil şi croială. I se părea că bărbaţii arată la fel de prosteşte. Toţi îşi purtau uniforma oficială neagră. La naiba, chiar şi pantofii lor erau la fel. Regulile şi reglementările societăţii restrictive în care trăiau erau lanţurile lor, bănuia Lucas, şi se trezi că-i pare oarecum rău pentru ei. Nu aveau să ştie niciodată ce înseamnă adevărata aventură, libertatea şi spaţiile mari, deschise. Aveau să trăiască, apoi să moară şi să nu-şi dea seama niciodată ce pierduseră.

— De ce te încrunţi, Lucas?

Morris, cel mai în vârstă din cei doi englezi, îi pusese întrebarea. Ridică privirea spre Lucas în timp ce aştepta răspunsul. Lucas făcu semn din cap spre ringul de dans.

— Mă gândeam că nu e niciun nonconformist printre ei, îi răspunse cu accentul lui tărăgănat şi moale de Kentucky, care părea să-i amuze atâta pe bărbaţi.

Era evident că Morris nu înţelese la ce se referise cu acea remarcă. Scutură din cap, nedumerit. Hampton era mai isteţ. Dădu din cap aprobator.

— Se referă la perechile care dansează, explică el.

— Şi? îl îmboldi Morris, neînţelegând încă.

— Nu observi ce asemănătoare sunt femeile? Toate au părul legat strâns la spate şi majoritatea poartă penele alea ridicole care le ies în toate direcţiile. Şi rochiile lor sunt la fel, adăugă el. Cu drăciile alea de sârmă ascunse sub fuste ca să le facă fundurile să arate aşa ciudat. Nici bărbaţii nu sunt mai breji. Toţi sunt îmbrăcaţi la fel. Hampton se întoarse spre Lucas. Creşterea şi educaţia ne-au răpit individualitatea.

— Lucas e în ţinută oficială, exact ca noi, izbucni Morris, de parcă acel gând tocmai îi trecuse prin minte.

Era un bărbat scund şi îndesat, purta ochelari cu lentile groase, începuse să chelească de la frunte şi avea păreri categorice despre orice subiect posibil. Simţea că singura lui datorie era să facă pe avocatul diavolului şi să

se opună oricărui punct de vedere pe care îl avea prietenul lui cel mai bun.

— Îmbrăcămintea la care ridici deodată obiecţii este ţinuta adecvată la un bal, Hampton. Ce altceva să purtăm? Cizme şi haine din piei de oaie?

— Ar fi o schimbare revigorantă, replică Hampton.

Înainte ca Morris să poată obiecta, Hampton se întoarse spre Lucas şi schimbă subiectul.

— Eşti nerăbdător să te întorci în valea ta?

— Da, încuviinţă Lucas, zâmbind pentru prima oară.

— Aşadar, ţi-ai terminat toate treburile?

— Aproape pe toate, răspunse Lucas.

— Nu pleci mâine?

— Ba da.

— Cum poţi să-ţi termini treburile în puţinul timp rămas? întrebă Hampton.

Lucas ridică din umeri.

— Mai am doar o trebuşoară de care să mă ocup, explică el.

— Îl iei pe Kelsey înapoi cu tine? întrebă Hampton.

— El e motivul pentru care m-am întors în Londra, răspunse Lucas. Băiatul e deja în drum spre Boston cu fraţii lui. Au plecat alaltăieri.

Kelsey era cel mai mic dintre cei trei fraţi vitregi ai lui Lucas. Cei doi mai mari, Jordan şi Douglas, erau deja colonişti cu experienţă care îşi lucrau pământul în vale. Kelsey nu fusese destul de mare când Lucas făcuse ultima călătorie, aşa că-l lăsase pe băiat încă doi ani în grija tutorilor săi. Acum Kelsey avea aproape doisprezece ani. Din punct de vedere intelectual, fusese hrănit – Lucas se îngrijise de asta –, dar, din punct de vedere emoţional, fusese neglijat până pe punctul de a muri de foame. Ticălosul de moştenitor al averii familiei avusese grijă de asta.

Nu mai conta că Kelsey era prea tânăr pentru viaţa

grea din sălbăticie. Băiatul ar muri dacă ar mai rămâne în Anglia.

— E păcat că Jordan şi Douglas n-au mai stat puţin la Londra, remarcă Morris. S-ar fi distrat bine aici astă-seară. Sunt destui dintre prietenii lor aici,

— Au vrut să plece înainte cu Kelsey, răspunse Lucas.

De asemenea, erau hotărâţi să-l scoată pe fratele lor din Anglia cât mai rapid posibil. De îndată ce ticălosul de moştenitor semnase actele de tutelă, îşi rezervaseră călătoria. Erau îngrijoraţi să nu se răzgândească sau să mărească suma de bani pe care o voia în schimbul propriului frate.

Se înfuria din nou. La naiba, cât de tare dorea să plece din Anglia! În timpul războiului cu Sudul fusese închis într-o celulă de mărimea unui dulap. Atunci devenise claustrofob şi crezuse că avea să-şi piardă minţile înainte să evadeze. Cu toate astea, chinurile nu se sfârşiseră încă şi fusese nevoit să îndure altă atrocitate la care nu se putea gândi fără să-l învăluie o sudoare rece. Războiul îl schimbase cu totul. Nu mai putea să stea în spaţii închise acum. Simţea că se sufocă şi nu mai poate să respire. Acea senzaţie îl cuprindea din nou. Londra se prefăcea rapid într-o închisoare în mintea lui şi nu se putea gândi decât cum să scape de acolo.

Îşi scoase ceasul, deschise capacul şi se uită ce oră era. Mai erau douăzeci de minute până la miezul nopţii. Putea să reziste, îşi spuse. Promisese că va sta până la miezul nopţii şi douăzeci de minute în plus nu aveau să-l omoare.

— Cât aş vrea să merg cu tine în valea ta! izbucni Hampton pe neaşteptate.

Morris părea îngrozit. Îşi miji ochii la prietenul său prin lentilele groase.

— Nu poţi vorbi serios. Ai responsabilităţi aici. Titlurile şi pământurile înseamnă aşa puţin pentru tine? Nu pot să

cred că vorbeşti serios, omule. Niciun om în toate minţile n-ar renunţa la Anglia şi la tot ce-i poate oferi.

Morris era profund jignit de ceea ce considera o lipsă gravă de loialitate faţă de patrie. Se lansă într-o diatribă menită să-l facă de ruşine pe Hampton. Lucas nu asculta. Tocmai îl zărise prin sală pe nenorocitul de moştenitor. William Merritt III era întâiul născut legitim. Lucas era cu trei ani mai tânăr. El era bastardul. Tatăl lor fusese în America în tinereţe şi, cât stătuse acolo, cucerise o tânără de la ţară pe care o adusese în patul lui. Îi jurase iubire, se culcase cu ea în fiecare noapte din luna petrecută în Kentucky şi apoi se gândise să-i spună că avea o soţie şi un fiu care îl aşteptau în Anglia. Fiul crescuse şi ajunsese ca tatăl său. Era un demon destrăbălat care se gândea doar la propriile plăceri. Loialitatea şi valorile familiale aveau puţină însemnătate pentru el. Pentru că era întâiul născut privilegiat, moştenise pământul, titlul şi orice fonduri rămăseseră. Tatăl nu se îngrijise să asigure viitorul celorlalţi fii legitimi ai lui, iar primul născut nu avea de gând să împartă averea cu ei. Jordan, Douglas şi Kelsey nu fuseseră doar lăsaţi afară în frig. Fuseseră aruncaţi acolo.

Jordan fusese primul care dăduse de Lucas şi îi ceruse ajutorul. Voia să vină în America şi să înceapă o nouă viaţă. Lucas nu voise să se amestece. Jordan şi fraţii lui erau nişte străini pentru el. Se simţea desprins de lumea privilegiilor în care trăiau ei. Era un intrus şi, cu toate că aveau acelaşi tată, nu se simţea legat prin rudenie de fraţii lui vitregi. Familia era un concept cu totul necunoscut lui.

Dar loialitatea era altceva.

Nu putea să-i întoarcă spatele lui Jordan, dar refuza să încerce să înţeleagă de ce. Apoi venise şi Douglas, şi era deja prea târziu, pentru Lucas să se răzgândească. Când călătorise în Anglia şi văzuse cum era tratat Kelsey, ştiuse că era de datoria lui să găsească o modalitate de a-l elibera din lanţuri şi pe cel mai mic frate.

Preţul pe care Lucas trebuise să-l plătească era propria-i libertate.

Valsul se termină cu un sunet în crescendo tocmai când Morris îşi sfârşea diatriba spontană. Oamenii din orchestră se ridicară, apoi se înclinară în ropotul de aplauze.

Bătăile din palme fură brusc, inexplicabil întrerupte. Cuplurile care mai zăboveau încă pe ring se întoarseră spre intrare. Tăcerea se aşternu asupra invitaţilor. Lucas era nedumerit de comportamentul lor. Se întoarse să vadă ce îi fascina aşa, când Morris îi dădu un ghiont.

— Nu e totul pângărit în Anglia, anunţă Morris. Uită-te, Lucas. Dovada superiorităţii Angliei se află la intrare.

După entuziasmul din vocea lui, Lucas se gândi că n-ar fi surprins să o vadă pe regina Angliei stând acolo.

— Hampton, dă-te din calea lui să poată vedea, porunci Morris.

— Lucas e cu peste un cap mai înalt decât oricine de aici, mormăi Hampton. Poate să vadă destul de bine. Pe deasupra, nu-mi pot lua ochii de la privelişte destul timp ca să mă mişc undeva. Dumnezeu s-o binecuvânteze, şi-a făcut în sfârşit apariţia, adăugă el în şoaptă, adoraţia din vocea lui fiind inconfundabilă. Are curaj, aş spune. O, da, mult curaj.

— Iată-ţi şi nonconformista, Lucas, anunţă Morris cu vocea plină de mândrie.

Tânăra despre care discutau stătea în capul treptelor ce duceau jos în sala de bal. Englezii nu exageraseră. Era cu adevărat o femeie incredibil de frumoasă. Purta o rochie de seară de un albastru-închis, cu un decolteu care nici nu arăta prea mult, nici nu ascundea prea mult. Rochia nu era mulată pe corp, dar era imposibil să nu-i observi formele armonioase şi pielea albă ca laptele.

Era singură, iar după zâmbetul uşor de pe faţa ei, nu părea să fie deloc deranjată de agitaţia pe care o stârnea.

Nici nu părea să-i pese că ţinuta ei nu era considerată la modă. Fusta nu-i era înfoiată în unghiuri ciudate şi era evident că nu purta pe dedesubt una din invenţiile acelea din sârmă. Părul nu îi era strâns în sus într-o coadă împletită. Buclele lungi, aurii cădeau în onduleuri pe umerii ei zvelţi.

Nu, nu era îmbrăcată în uniforma celorlalte femei de la bal, şi poate că de aceea atrăgea atenţia oricărui bărbat. Era o schimbare faţă de etalonul perfecţiunii.

Bineînţeles că Lucas nu rămase neafectat de vederea unei asemenea frumuseţi. Clipi instinctiv, dar ea nu dispăru. Nu-i vedea culoarea ochilor, dar ştia deja că erau albaştri… ca lumina lumânărilor. Aşa trebuiau să fie.

Deodată, simţi că nu mai putea să respire. I se puse un nod în gât şi inima începu să-i bată înnebunită. Ce naiba, se purta ca un şcolar! Era umilitor.

— Este cu adevărat o rebelă, încuviinţă Hampton. Ia uită-te la marchiz! Stă în partea cealaltă a sălii. Pot să văd pofta din ochii lui chiar de la o asemenea distanţă. Îmi închipui că şi noua lui nevastă o vede. Uite ce urât se uită la el. Doamne, asta e chiar încântător. Cred că s-a făcut dreptate. Ticălosul primeşte acum ce merită. Îmi pare rău, Lucas. N-ar trebui să vorbesc de fratele tău vitreg cu atâta lipsă de respect.

— Nu-l consider ruda mea, răspunse Lucas cu o voce aspră, inflexibilă. Ne-a dezmoştenit pe noi, ceilalţi fraţi, cu ani în urmă. Şi ai dreptate, Hampton, adăugă el. S-a făcut dreptate în mai multe feluri decât crezi tu.

Hampton îi aruncă o privire întrebătoare.

— M-ai făcut curios, Lucas. Ce ştii tu în plus faţă de noi?

— Probabil că a auzit totul despre *umilinţă,* speculă Morris. Nu aşteptă ca Lucas să-i confirme sau dezmintă afirmaţia, ci se grăbi să spună totul, în caz că nu aflase toate amănuntele. Frumoasa apariţie în albastru, care

zâmbeşte aşa dulce, a fost logodită cu fratele tău vitreg, dar sunt sigur că ştii deja partea asta a poveştii, începu el. William putea să aibă totul. S-a purtat frumos cât a curtat-o, iar ea, aşa tânără şi inocentă, l-a găsit cu siguranţă atrăgător. Apoi, cu doar două săptămâni înainte de data stabilită pentru nuntă, William a fugit cu verişoara logodnicei lui, Jane. Peste cinci sute de oameni fuseseră invitaţi la nuntă şi, desigur, toţi au trebuit înştiinţaţi că nu mai avea loc. Urma să fie evenimentul sezonului. Îţi închipui ce ruşine a fost să contramandeze totul aşa târziu?

Hampton dădu din cap aprobator.

— Vezi cum se agaţă Jane de William acum? O, e grozav. Chiar aşa. William nici măcar nu încearcă să-şi ascundă gândurile pofticioase. Nu m-ar mira dacă ar începe să saliveze. Jane e o umbră palidă a celei la care a renunţat, nu-i aşa?

Lucas nu era amuzat.

— E un prost, mormăi el.

Hampton încuviinţă din cap.

— Îl dispreţuiesc pe William Merritt. E un escroc şi un manipulator. L-a înşelat pe tatăl meu, apoi s-a făli în public cu deşteptăciunea lui. Tata a fost umilit.

— Uite ce le-a făcut William propriilor fraţi, zise Morris.

— Aproape că i-a distrus pe Jordan şi Douglas, nu-i aşa? întrebă Hampton.

— Da, răspunse Morris. William îşi primeşte răsplata cu vârf şi îndesat. O să fie nefericit tot restul vieţii lui. Jane e la fel de ticăloasă ca el. Fac un cuplu înspăimântător, nu? Se zvoneşte că este însărcinată. Îl compătimesc pe bietul copil dacă bârfa e adevărată.

— S-ar putea să fie, fu de acord Hampton. Cei doi s-au dat în spectacol când el era logodit. Lui Jane o să-i pară rău. Ea crede că lui William i-a mai rămas ceva din moştenire.

— Şi nu e aşa? întrebă Lucas.

Hampton scutură din cap.

— Va ieşi totul la iveală în curând. E sărac ca un cerşetor. Prostul a făcut speculaţii şi a pierdut până la ultima liră. Bancherii îi deţin acum pământurile. Probabil el mizează pe faptul că Jane va primi o moştenire substanţială când va muri Lady Stapleton. Era suferindă, dar înţeleg că şi-a revenit iarăşi ca prin minune.

Muzica începu din nou. Mulţimea se văzu nevoită să nu mai caşte gura. Taylor îşi ridică tivul rochiei şi coborî treptele. Lucas nu mai putea să-şi ia ochii de la ea. Făcu un pas înspre ea, apoi se opri să se uite iar la ceas.

Mai erau zece minute. Putea să reziste atâta. Doar zece minute şi apoi avea să fie liber. Scoase un oftat sonor de satisfacţie şi zâmbi anticipând ce avea să se întâmple.

Şi Lady Taylor zâmbea. Urma ca la carte poruncile bunicii ei. Se străduise să zâmbească din clipa când trecuse pragul şi nimeni nu avea să facă sau să spună ceva care să îi aducă o încruntare pe chip.

Avea să zâmbească. Avea să se simtă bine. Era un chin. Îi era aşa de greaţă de toată prefăcătoria asta, că stomacul i se întorcea pe dos.

Taylor se strădui să nu se lase copleşită de disperare. Trebuia să se gândească la viitor, îşi spuse ea, ca un ecou al cuvintelor bunicii sale. Cei doi copilaşi aveau nevoie de ea.

Bărbaţi tineri, fără obligaţii se apropiară în grabă de ea, dar Taylor îi ignoră. Se uită prin sala de bal, încercând să-şi găsească însoţitorul. O zări pe verişoara ei Jane, apoi pe William, dar nu voi să se uite la nici unul. Inima începu să-i bată cu putere. Doamne Dumnezeule, ce avea să facă dacă veneau ei la ea? Ce urma să le spună? Felicitări? O, Doamne, ar muri întâi sau ar vomita. Nu se gândise la posibilitatea ca ei să vină la eveniment. Mintea ei fusese mistuită de îngrijorare pentru bunica ei. Nu mai avusese loc pentru griji mai neînsemnate. În mod ironic, Doamna se simţise mai bine în acea după-amiază şi, când Taylor îşi

luase rămas-bun de la ea, sperase că bunicii ei i se mai acordase un răgaz.

Un tânăr înfocat pe care ştia că-l întâlnise înainte, dar nu-şi amintea unde sau când, o rugă să-i facă onoarea de a o însoţi pe ringul de dans. Taylor îl refuză politicos. Acesta tocmai plecase, când Taylor auzi râsul strident al lui Jane. Se întoarse să se uite şi văzu zâmbetul maliţios al lui Jane, apoi pe o tânără grăbindu-se spre ieşire. Taylor o recunoscu pe fată. Era cea mai mică dintre copiii lui Sir Connan, Lady Catherine, care avea doar 15 ani.

Măritişul nu-i îmbunătăţise lui Jane starea sufletească. Catherine tocmai devenise ultima ei victimă, decise Taylor, când văzu ce devastată era biata fată.

Taylor fu deodată copleşită de melancolie. Cruzimea era un sport care le distra de minune pe unele dintre rudele ei. Era scârbită de răutatea lor şi, în actuala stare de spirit, nu mai ştia cum poate s-o combată. Se simţea inutilă, neputincioasă. Ştiuse întotdeauna că nu se potrivea în înalta societate englezească, poate de aceea avusese tot timpul capul în nori şi stătuse cu nasul vârât în romane de doi bani. Da, era o visătoare, aşa cum o acuzase bunica ei, dar Taylor nu credea că era ceva aşa de îngrozitor. Realitatea era adesea atât de urâtă şi ar fi fost cu totul de nesuportat dacă nu ar fi reuşit să viseze cu ochii deschişi din când în când. Era pur şi simplu modul ei de a evada.

Cel mai mult îi plăceau poveştile romantice. Din păcate, singurii eroi pe care îi cunoscuse vreodată erau oamenii aceia curajoşi despre care citise. Daniel Boone şi Davy Crockett erau preferaţii ei. Erau morţi de mult acum, dar legendele romantice care le înconjurau vieţile încă îi încântau deopotrivă pe scriitori şi pe cititori.

Doamna voise ca ea să devină mai realistă, şi asta fiindcă era convinsă că nu mai existau eroi.

Lady Catherine era atât de disperată, că aproape o doborî pe Taylor în graba ei spre ieşire. Nu se gândea decât

cum să fugă din faţa cruzimii. Taylor o apucă de braţ pe nefericita fată.

— Mai încet, Catherine.

— Te rog, lasă-mă să trec, o rugă Catherine.

Îi şiroiau deja lacrimi pe faţă. Taylor nu-i dădu drumul la braţ.

— Nu mai plânge, îi porunci ea. Nu te duci nicăieri. Dacă pleci, îţi va fi mult mai greu să te mai arăţi în public. Nu poţi s-o laşi pe Jane să aibă atâta putere asupra ta.

— Nu ştii ce s-a întâmplat, se tângui Catherine. A spus… spune tuturor că eu…

Taylor îi strânse uşor de mână ca s-o calmeze.

— Nu contează ce lucruri urâte spune. Dacă te prefaci că o ignori pe ea şi calomniile ei, nimeni nu o va crede.

Catherine scoase o batistă din mânecă rochiei şi se şterse pe faţă.

— Am fost aşa de umilită, şopti ea. Nu ştiu ce i-am făcut să se întoarcă împotriva mea aşa cum a făcut-o.

— Eşti tânără şi frumoasă, îi răspunse Taylor. Iată de ce s-a întors împotriva ta. Greşeala ta e că te-ai apropiat prea tare de ea. Vei supravieţui, Catherine, aşa ca mine. Sunt sigură că Jane caută deja pe altcineva pe care să nefericească. O amuză să fie crudă. E dezgustătoare, nu-i aşa?

Catherine reuşi să schiţeze un zâmbet.

— O, da, Lady Taylor. E cu adevărat dezgustătoare. Ar fi trebuit să auzi ce-a zis despre tine adineauri. Că safirele pe care le porţi ar trebui să fie ale ei.

— Serios?

Catherine dădu din cap afirmativ.

— Zice că Lady Esther s-a ţicnit şi…

Taylor îi tăie vorba:

— Nu mă interesează nimic din ce spune Jane despre scumpa mea bunică.

Catherine se uită peste umărul lui Taylor.

— Ne urmăreşte, şopti ea.

Taylor refuză să se uite. Doamne, încă puţin, se gândi ea, şi apoi va putea părăsi locul acesta nenorocit.

— Catherine, ai vrea să-mi faci un serviciu foarte mare?

— Orice, îi promise Catherine cu înflăcărare.

— Poartă-mi safirele.

— Poftim?

Taylor ridică mâinile să-şi scoată colierul de la gât. Apoi îşi scoase şi cerceii.

Catherine se uita la ea cu gura căscată. Expresia de pe faţa ei era chiar comică. Taylor îi zâmbi.

— Nu poţi vorbi serios, Lady Taylor. Au costat probabil o avere. Jane va începe să ţipe dacă mă vede purtându-le.

— O să o indispună, nu? rosti întrebarea tărăgănat şi zâmbi iar. Catherine pufni în râs şi sunetul răsună în toată sala. Era purificator, onest, vesel. Taylor se simţi brusc mult mai bine. O ajută pe Catherine să-şi pună bijuteriile înainte să vorbească din nou.

— Nu te lăsa niciodată condusă de bunurile materiale şi nu considera niciodată averea mai importantă decât respectul de sine şi demnitatea ta. Altfel vei ajunge ca Jane, o avertiză ea. N-ai vrea asta, nu?

— O, cerule, nu! izbucni Catherine, îngrozită de idee. Promit că n-o să mă las condusă de bunurile materiale. Cel puţin o să încerc. Mă simt ca o prinţesă purtând colierul ăsta. Se cuvine să te simţi aşa?

Taylor râse.

— Fireşte. Mă bucur că te fac aşa fericită.

— O să mă asigur că tata le pune într-un loc sigur. Mâine o să ţi le aduc personal.

Taylor scutură din cap.

— N-o să am nevoie de ele mâine, îi explică ea. Sunt ale tale, poţi să le păstrezi. N-o să mai am niciodată nevoie de asemenea bijuterii.

Catherine aproape că-şi pierdu cumpătul.

— Dar… începu ea. Era prea uimită ca să poată continua. Dar…

— Sunt darul meu pentru tine.

Catherine izbucni în lacrimi. Era evident copleşită de generozitatea lui Taylor.

— N-am vrut să te fac să plângi, zise Taylor. Eşti frumoasă, Catherine, cu sau fără safire. Şterge-ţi lacrimile până îţi găsesc eu un partener de dans potrivit.

Milton Thompson îi atrase atenţia, şi Taylor îi făcu semn. Tânărul se apropie în fugă. După doar un minut, Catherine era însoţită pe ringul de dans. Era radioasă. Chicotea şi flirta, arătând din nou ca o fată de 15 ani.

Taylor era mulţumită. Totuşi, sentimentul nu dură mult. Unde era însoţitorul ei? Decise să dea roată sălii de bal, asigurându-se că o ocolea de la distanţă pe verişoara ei şi, dacă nu dădea de el, avea pur şi simplu să plece. Sosise târziu, aşa cum se cuvenea, şi va pleca devreme, tot cum se cuvenea. Zâmbise suficient pentru o singură seară, iar bunica ei nu va şti niciodată că stătuse doar cincisprezece sau douăzeci de minute. Da, Doamna îi va aproba jocul actoricesc.

Taylor fu oprită să-şi pună planul în aplicare de trei prietene bine intenţionate. Alison, Jennifer şi Constance fuseseră cu Taylor la Şcoala de Şarm şi Preocupări Academice a domnişoarei Lorris. De atunci se împrieteniseră. Alison era cu un an mai mare decât celelalte şi, numai din acest motiv, se credea mult mai sofisticată.

Conduse procesiunea spre Taylor. Alison era înaltă, un pic stângace, şi avea părul blond şi ochii de culoarea alunei.

— Dragă Taylor, arăţi superb în seara asta, anunţă ea. Cred că eu par ştearsă pe lângă tine.

Taylor zâmbi. Alison le spunea tuturor „dragă”. Credea că asta o face să pară mai sofisticată.

— Nimeni nu te face să pari ştearsă, îi răspunse, ştiind din instinct că asta voia Alison să audă.

— Arăt încântător, nu? Rochia e nouă, continuă Alison. L-a costat pe tata o avere. E hotărât să mă mărite în sezonul acesta, chiar dacă asta o să-l ducă la faliment.

Taylor găsea onestitatea lui Alison revigorantă.

— Sunt sigură că ai putea să alegi pe oricare gentleman de aici.

— Singurul care mă interesează nu-mi aruncă nicio privire, mărturisi Alison.

— A făcut tot posibilul să-i atragă atenţia, interveni Jennifer. Ridică mâna să-şi prindă o şuviţă de păr castaniu în coada împletită înainte să adauge: Ar putea încerca să leşine în faţa lui, presupun.

— Probabil că n-ar prinde-o în braţe, zise Constance. Lasă-ţi părul în pace, Jennifer. Ţi-l răvăşeşti de tot. Şi pune-ţi ochelarii. Mijitul îţi face riduri în colţurile ochilor.

Jennifer nu băgă în seamă sugestiile lui Constance.

— Tatăl lui Alison ar avea palpitaţii dacă tânărul s-ar ţine după ea.

Constance aprobă din cap, făcându-şi părul scurt şi cârlionţat să tresalte.

— E genul de băiat rău, îi spuse ea lui Taylor.

— Băiat? Dragă, e bărbat, o luă la rost Alison.

— Un bărbat cu proastă reputaţie, ripostă Constance. Taylor, arăt chiar atât de ştearsă în rochia asta roz? Jennifer mi-a spus că părul meu roşcat şi pistruii nu merg deloc cu nicio nuanţă de roz, dar mi-a plăcut aşa mult materialul ăsta…

— Arăţi minunat, îi răspunse Taylor.

— Are o reputaţie proastă, recunoscu Alison. Şi asta, înţelegi, mă intrigă la el.

— Melinda mi-a spus că a auzit că a avut altă femeie în patul lui în fiecare noapte numai săptămâna trecută, interveni Constance. Îţi imaginezi? Poate să aibă pe cine

doreşte. E foarte…

— Seducător? sugeră Alison în completarea descrierii.

Constance roşi imediat.

— Recunosc că are un oarecare farmec nerafinat. E atât de… uriaş. Iar ochii lui sunt pur şi simplu divini. Sunt închişi la culoare, căprui-închis.

— Despre cine vorbim? întrebă Taylor, devenind curioasă.

— Nu-i ştim numele încă, explică Alison. Dar e aici astă-seară şi nu pleacă până nu îi voi fi prezentată. E ceva atât de erotic la el, ca păcatul. Se opri din vorbit să-şi facă vânt cu evantaiul. Pe cuvânt că-mi face inima să tresalte.

Taylor observă deodată că Jennifer se încrunta la ea şi îi arunca o privire plină de milă, din câte putea să-şi dea seama.

— E ceva în neregulă, Jennifer? o întrebă.

— O, Taylor, e aşa curajos din partea ta să vii aici astă-seară!

Alison o pocni pe Jennifer în umăr cu muchia evantaiului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jennifer, am spus că nu vom aduce în discuţie umilinţa ei.

— Acum ai făcut-o, izbucni Constance. Să-ţi fie ruşine că ai fost aşa nesăbuită. Taylor, ţi-e inima frântă?

— Nu. Eu chiar…

Nu i se dădu timp să spună mai mult.

— Umblă zvonul că Jane e însărcinată, şopti Jennifer,

— Cei doi au flirtat cât timp el îţi făcea curte ţie.

— Chiar trebuia să aduci vorba de asta? întrebă Alison.

— Are dreptul să ştie, argumentă Jennifer.

— Noi n-am ştiut, se băgă Constance. Ţi-am fi spus, Taylor. Nu te-am fi lăsat niciodată să te măriţi cu un asemenea ticălos.

— Chiar că nu vreau să vorbesc…

Încă o dată, Taylor fu întreruptă înainte să-şi termine gândul.

— E aici, ştii, informă Jennifer grupul. Am văzut-o pe Jane apucându-l de braţ în clipa când a intrat Taylor. De atunci nu i-a mai dat drumul. William Merritt ar trebui spânzurat pentru păcatele lui.

— Nu vreau să vorbesc despre el, credeţi-mă, spuse Taylor.

— Nu, sigur că nu vrei, o aprobă Alison. Fii atentă ce-ţi spun, dragă. Va sosi vremea când o să-i dai seama ce noroc ai avut că te-a părăsit.

— Vom sta cu tine tot restul serii, îi făgădui Constance. Dacă încearcă cineva să-ţi spună ceva deplasat, o să-l pun la punct personal. Ai cuvântul meu, Taylor.

— Mulţumesc, răspunse Taylor. Nu am obrazul aşa subţire. Nu trebuie să-ţi faci griji că îmi va răni cineva sentimentele. Pot să am grijă de mine şi singură.

— Da, fireşte că poţi, îi spuse Alison pe un ton plin de compasiune.

— Mai ai sentimente pentru el? vru să ştie Jennifer.

— Nu. De fapt, eu…

— Dar are cu siguranţă sentimente pentru el. Îl urăşte, decretă Constance.

— Nu… începu iar Taylor.

— Dragostea şi ura merg mână-n mână, explică Jennifer, Cred că îi urăşte pe toţi bărbaţii în general şi pe William Merritt în special.

— Nu cred că ura rezolvă ceva…

— Dar trebuie să-l urăşti, susţinu Constance.

Taylor hotărî că era timpul să preia controlul asupra conversaţiei şi schimbă subiectul.

— V-am scris scrisori lungi tuturora, cu veşti importante, izbucni ea înainte să poată fi iar întreruptă.

— Pentru ce Dumnezeu? întrebă Alison.

— Veşti? Ce veşti? se interesă Constance.

Taylor scutură din cap.

— Va trebui să aşteptaţi până mâine. Veţi primi scrisorile până seara.

— Spune-ne veştile acum, insistă Jennifer.

— Eşti foarte misterioasă, remarcă şi Constance.

— Nu vreau să fiu misterioasă, replică Taylor. Uneori e mai uşor să scriu ce vreau să spun decât să…

— Hai, zi tot! îi ceru Alison.

— Nu ne poţi lăsa aşa, în suspans, interveni Constance.

— Pleci undeva? o întrebă Jennifer. Se întoarse apoi spre Constance. Oamenii scriu întotdeauna când pleacă.

Lui Taylor îi părea rău că pomenise de scrisori.

— E o surpriză, insistă ea.

— Nu, trebuie să ne spui, zise Alison. Nu ieşi din sala asta până nu o faci. N-o să pot dormi până nu aud noutăţile cele misterioase.

Taylor scutură din cap. Expresia de pe faţa lui Alison îi spunea că nu avea să lase lucrurile baltă. Fără să vrea, Constance îi veni în ajutor lui Taylor. O zări pe Lady Catherine pe ringul de dans, recunoscu şiragul cu safire de la gâtul ei şi vru să ştie imediat de ce purta bijuteriile lui Taylor.

Taylor îi explică pe îndelete de ce îi dăduse colierul lui Catherine.

Lucas o urmărea din partea cealaltă a sălii de bal. Era prins în mijlocul unui grup de bărbaţi care îl asaltau cu întrebări despre viaţa din America. Era amuzat de unele dintre prejudecăţile lor evidente, iritat de altele. Englezii păreau toţi fascinaţi de indieni. Omorâse mulţi Lucas?

El răspunse cu răbdare la întrebările mai puţin jignitoare, dar se tot uită la ceas în fiecare minut. Nu prea îi păsa dacă era nepoliticos sau nu. Când se va face miezul nopţii, avea să plece. Lucas se uită din nou la ceas, observă că mai avea doar câteva minute, apoi se întoarse să le

răspundă bărbaţilor. Tocmai le spunea că ferma lui era înconjurată de munţi şi că indienii Sioux şi Crow le îngăduiau lui şi fraţilor săi să împartă pământul cu ei, când îl văzu pe ticălosul de moştenitor al averii familiei trăgându-şi mâna din a soţiei sale şi îndreptându-se spre Taylor. Noua lui mireasă o porni după el.

Şi Taylor îl zări. Părea gata s-o ia la fugă. Lucas o văzu aplecându-se să-şi ridice poalele rochiei, apoi îi dădu drumul şi se îndreptă de spate. Era clar că hotărâse până la urmă să nu fugă.

Nimeni nu avea să ştie ce panică o cuprinsese, nici măcar dragele ei prietene. Taylor făcu acest jurământ şi zâmbi până o duru faţa. *Umilinţa.* Ştia că aşa vorbea toată lumea despre anularea căsătoriei ei. Toţi se aşteptau să se poarte ca o fiinţă umilită, bănuia ea. Ei bine, aveau să fie dezamăgiţi.

Alison îi tot turuia despre una sau alta, dar Taylor nu-i acorda nicio atenţie. Totuşi, nu voia să rănească sentimentele prietenelor ei, aşa că se prefăcu foarte interesată. Dădea din cap aprobator de câte ori Alison se oprea să-şi tragă sufletul şi zâmbea mereu. Taylor putea doar să spere că prietena ei spunea o poveste amuzantă şi nu una tragică.

Se apropiau. William îşi croia drum printre cuplurile de pe ringul de dans. Jane se ţinea după soţul ei pas cu pas.

Poate că Taylor ar fi putut să-şi stăpânească panica dacă nu vedea expresia de pe faţa verişoarei sale. Jane era lividă. Când era voioasă, era şi un pic maliţioasă, dar când se înfuria… era pur şi simplu prea înspăimântător să te gândeşti.

Taylor îşi zise că avea să i se facă rău. O, Doamne, pur şi simplu nu putea s-o facă. Intenţia ei nobilă de a rămâne pe poziţii nu ţinuse mai mult de un minut sau două. Avea să fugă. Nu avea nici puterea, nici dispoziţia să fie politicoasă cu verişoara ei. Verişorii ei, se corectă ea. Fostul

ei logodnic era acum rudă prin alianţă cu ea.

O, da, avea să-i vină rău.

Lucas văzu panica din ochii ei, se opri din explicaţia lui despre indieni la mijlocul unei fraze şi îşi croi drum prin mulţimea de oameni ce îl înconjura. Atât Morris, cât şi Hampton îl urmară când traversa sala de bal.

— Taylor, ce faci, pentru numele lui Dumnezeu? o întrebă Alison cu groază în voce.

— Încearcă să tragă aer adânc în piept, zise Constance. Se încruntă când făcu remarca şi se aplecă spre Taylor, străduindu-se să-i înţeleagă comportamentul misterios.

— Dar de ce respiră aşa? întrebă Jennifer.

Taylor încercă să se calmeze.

— Cred c-ar trebui să plec acum, începu ea.

— Abia ai ajuns aici, protestă Jennifer.

— Da, dar cred că…

— Dumnezeule, vine spre noi! comentă Alison cu tulburare şi se apucă imediat să-şi netezească mânecile rochiei.

Constance se uită peste umărul lui Alison, icni şi se întoarse din nou spre Taylor.

— O, aşteaptă numai să te întâlneşti cu el, şopti ea. Deşi mama a spus că e un nemernic păcătos, trebuie să recunosc că vorbeşte adorabil de tărăgănat.

— De unde ştii? o întrebă Jennifer.

— L-am auzit vorbind cu Hampton, explică imediat Constance.

— Ai tras cu urechea, o acuză Jennifer.

Constance încuviinţă din cap.

— Da, recunoscu ea pe un ton foarte voios.

Taylor se retrăgea încet de lângă prietenele ei. Se uită peste umăr să estimeze distanţa până la ieşire. Libertatea, hotărî ea, era la vreo zece metri distanţă. Dacă ajungea la trepte, putea să…

— Taylor, trebuie să vorbeşti cu el, insistă Alison.

— Aţi înnebunit toate? Nu voi vorbi cu el. De ce aş face-o, nu e nimic adorabil la William Merritt.

Taylor aproape strigă această afirmaţie. Prietenele ei se întoarseră să se uite la ea, mirate.

— William? Nimeni n-a pomenit de William, spuse Constance.

— Vino înapoi aici, Taylor, îi ceru Alison.

— Oh, William se îndreaptă şi el încoace, anunţă Jennifer în şoaptă. Nu e de mirare că Taylor încearcă să se strecoare afară.

— Nu încerc să mă strecor afară, o contrazise Taylor. Era o minciună gogonată, bineînţeles, dar mai bine murea decât să-şi recunoască laşitatea. Voiam doar să evit o scenă. Dacă mă scuzaţi, aş…

Constance o apucă de braţ s-o oprească să plece.

— Nu te poţi furişa afară, îi şopti ea. Te-ar face să pari jalnică, Taylor, Nu putem îngădui aşa ceva. Ignoră-l pur şi simplu. Alison, Vrei să nu mai căşti gura la bărbatul ăla?

— Cineva trebuie să mă prezinte şi pe mine, insistă din nou Alison. Îşi mişca violent evantaiul în faţa chipului.

— Ar putea Morris să te prezinte, sugeră Jennifer. Se dădu înapoi ca să nu fie lovită de evantaiul lui Alison, apoi adăugă: Nu-i aşa că e un bărbat frumos?

Puse întrebarea, oftând lung. Alison încuviinţă din cap.

— Bărbaţii sunt chipeşi, dragă, nu frumoşi, dar cred că el este ambele. Doamne, e un uriaş, nu? Mă tem că-mi pierd curajul doar uitându-mă la el.

Taylor încerca să-şi tragă mâna dintr-a lui Constance. Reuşi în cele din urmă să se elibereze şi era gata să-şi ridice fustele din nou şi să fugă pentru a scăpa, când dădu întâmplător cu ochii de omul despre care vorbeau Alison şi celelalte două tinere.

Încremeni. Ochii i se măriră pentru o fracţiune de secundă şi i se tăie respiraţia, căci se simţi deodată, în mod

inexplicabil, grozav de ameţită.

Era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată. Era un om cât un munte, zvelt şi totuşi musculos, cu umeri laţi şi păr negru, negru. Pielea lui era bronzată, probabil ca rezultat al multor zile petrecute în soare, iar ochii săi, Doamne Dumnezeule, aveau cea mai schimbătoare culoare. Erau de un căprui intens, bogat, precum ciocolata. Avea riduri la coada ochilor, minunate cute mici, probabil făcute de la prea mult mijit ochii în soare.

Nu părea genul care să râdă prea mult. Nu era probabil genul de bărbat pe care să vrei să-l întâlneşti într-un colţ întunecat, pustiu sau să-ţi petreci cu el restul vieţii… O, Doamne, ce făcuse?

Taylor se întinse şi îi luă lui Alison evantaiul din mână. Înainte ca prietena ei să protesteze, îşi făcu vânt cu furie. Doamne, ce se mai încălzise aici!

N-ar fi scandalos să-i leşine la picioare? Probabil că ar păşi peste ea în drum spre uşi. Taylor scutură din cap. Trebuia să fie calmă şi să-şi pună gândurile în ordine, hotărî ea. Simţea că roşeşte. Ce ridicol, se gândi. Nu avea de ce să fie jenată, îşi spuse. Păi, era cald ca în purgatoriu acum.

Era uriaşul care se îndrepta spre ea bărbatul cu proastă reputaţie? Doamne, spera că nu. De îndată ce îşi va veni în fire, Taylor avea s-o întrebe pe Constance de ce nu-l plăcea mama ei. Îşi dori să fi acordat mai multă atenţie conversaţiei. Nu spusese oare Constance că avusese altă femeie în patul lui în fiecare noapte din săptămâna trecută? O să-i pună lui Constance şi această întrebare, împreună cu cel puţin alte o sută, căci voia deodată să ştie totul despre străinul misterios.

Doamne sfinte, era un pic cam târziu pentru întrebări, nu? Doamne ajută, îşi pierdea minţile. Deja nu mai gândea coerent. Probabil că era vina lui. Privirea lui era, la urma urmei, aţintită asuprea ei. Era tulburătoare, pătrunzătoare. Nu era de mirare că se zăpăcise. Şi ea era atât de

necuviincioasă, adăugă în gând. Nu se putea abţine să nu se holbeze la el. Se întreba dacă rămăsese cu gura căscată. Spera că nu, dar se îndoia că putea să facă ceva în această privinţă, chiar dacă aşa era. Nu contează, îşi spuse ea. Evantaiul avea să-i ascundă cea mai mare parte din faţă.

Alison îşi luă înapoi evantaiul, şi Taylor se simţi de parcă îi fusese ruptă rochia de pe ea. Se simţi expusă, dar numai preţ de o secundă sau două. Apoi îşi îndreptă umerii, îşi aşternu un zâmbet pe faţă şi încercă să-ţi amintească cum se poartă o lady.

O, da, era chipeş, fără îndoială. Abia mai respira când se uita la el. Ar fi vrut să ofteze de admiraţie. Dar nu îndrăzni.

Taylor înţelese motivul ciudatei sale reacţii la acest bărbat. Era visul ei împlinit, căci îi amintea de unul dintre bărbaţii ei de la munte. Parcă ieşise dintr-unul din romanele ei de doi bani. După ce citise atâtea poveşti cu Davy Crockett şi Daniel Boone, începuse să-i considere pe ambii bărbaţi un fel de rude ale ei din trecut. Nu era nimic rău în această viziune romantică, nu? Probabil că nimeni nu avea asemenea fantezii despre coloniştii americani cum avea ea. Când era mai mică, visa mereu cu ochii deschişi cum ar fi fost viaţa ei dacă s-ar căsători cu unul dintre acei bărbaţi aventuroşi. Se spunea că indienii, sau mai degrabă sălbaticii, cum erau denumiţi în acele poveşti, ucideau un om, apoi îi luau scalpul ca trofeu şi dovadă a vitejiei lor. Atât Boone, cât şi Crockett se luptaseră cu sute de indieni. Niciunul nu fusese scalpat totuşi, ba chiar se împrieteniseră amândoi cu sălbaticii.

Taylor începu să tremure. Omul care o speria de i se făcea pielea de găină pe braţe nu ar fi avut nicio problemă să-i sperie de moarte pe indieni, decise ea. Privirea lui era aşa pătrunzătoare că i se făcea părul măciucă. Era un demon frumos, desigur, dar avea şi aerul că e primejdios. Şi puternic, se gândi. Nu arăta ca şi cum i-ar fi fost frică de

ceva sau era vulnerabil la un atac. Doar după înfăţişarea lui, credea că era mai mult decât capabil să-şi apere proprietatea.

Şi copiii, se gândi ea. Ar apăra copiii.

Nu asta era tot ce conta? Reputaţia lui n-ar trebui s-o privească şi nici ciudata ei reacţie faţă de el. Pentru scopurile ei, era mai mult decât potrivit. Era perfect.

Scoase un oftat. Prietenele ei suspinară şi ele. Erau fără îndoială la fel de hipnotizate ca şi ea de acel bărbat.

William şi Lucas traversară încăperea din direcţii diferite, dar ajunseră la Taylor în acelaşi timp. Se opriră cam la un metru distanţă unul de altul. William în partea ei stângă, şi Lucas în dreapta,

William vorbi primul. În vocea lui se simţea furia.

— Taylor, vreau să-ţi spun ceva între patru ochi.

— Nu te duci nicăieri unde să fii singur cu ea! se răsti nevasta lui din spate.

Taylor îi ignoră atât pe William, cât şi pe Jane. Avea capul înclinat pe spate, astfel încât să-l fixeze cu privirea pe bărbatul care îi răpise liniştea şi orice gând logic. Încerca din răsputeri să nu-i fie frică de el. Avea cei mai frumoşi ochi din lume.

— Eşti mult mai înalt decât îmi amintesc.

Rosti cuvintele în şoaptă. Lucas zâmbi. Vocea ei îl atrăgea. Era răguşită, blândă, al naibii de excitantă.

— Tu eşti mult mai frumoasă decât îmi amintesc.

Constance avea dreptate. Rostea cuvintele adorabil de tărăgănat,

Haosul se dezlănţui în jurul ei. Toată lumea în afară de Taylor şi de Lucas începu brusc să vorbească deodată. Constance şi Jennifer voiau să ştie când îl cunoscuse Taylor pe străin, Alison se ruga să-i fie prezentată, William se certa cu nevastă-sa, iar Hampton şi Morris discutau aprins de posibilitatea ca Taylor să-i fi fost deja prezentată americanului, dar când? Toţi ştiau că Taylor fusese în Scoţia

în ultimele câteva săptămâni, unde îşi revenise după *umilinţa* îndurată, iar când fusese chemată înapoi la Londra, stătuse izolată cu bunica ei suferindă. Când avusese timp să-l întâlnească pe Lucas?

Taylor nu putea ţine pasul cu toate conversaţiile din jurul ei. Dar se simţi deodată însufleţită. Tensiunea din piept îi dispăruse. Lanţurile ce o legau de Anglia şi de datorie erau sfărâmate. Avea să fie liberă. Ştiu că atunci când va ieşi din sala de bal, avea să plece departe de toate restricţiile şi răspunderile impuse de rigida societate engleză.

Ştia şi că nu avea să se mai întoarcă niciodată. Nu va trebui să-l vadă niciodată pe unchiul ei Malcolm, să se uite în ochii lui şi să pretindă că nu ştie de atrocitatea pe care o comisese el, nu va mai trebui să-i adreseze niciodată un cuvânt civilizat. Nu va mai trebui să îndure prezenţa lui Jane şi cruzimea ei, deşi era neînsemnată în comparaţie cu păcatele unchiului ei, sau să se simtă ruşinată şi umilită.

Taylor mai oftă o dată. Libertatea era la doar câţiva paşi de ea.

— E aproape miezul nopţii, domnule?

Rosti foarte repede întrebarea, nerăbdarea fiindu-i mult prea evidentă. El înclină din cap drept răspuns.

— Acum putem pleca.

Atunci toată lumea începu să tragă de ea.

— Să pleci? Taylor, unde Dumnezeu să te duci? vru să ştie Constance.

— Vrea să plece cu el? întrebă Jennifer, făcând semn în direcţia lui Lucas. N-ar trebui să facă asta, nu? Ce va crede lumea?

— Când şi unde exact v-aţi cunoscut voi doi? întrebă Hampton.

— Nu se poate să se mai fi întâlnit înainte, insistă Morris cu încăpăţânare.

— Nu pleci nicăieri cu el, anunţă William, aproape

strigând ca să fie auzit. Era aşa de furios că venele de la gât îi ieşeau în evidenţă. Faţa i se pătă şi se făcu de un roşu urât. Vii cu mine, Taylor. Îţi cer să vorbim între patru ochi. Netrebnicul ăsta căruia te înjoseşti să-i vorbeşti este de fapt...

Alison îl întrerupse:

— Taci, William. Taylor, dragă, te rog să mă prezinţi acestui gentleman.

William nu se lăsă descurajat. Se întinse s-o apuce pe Taylor de braţ. Porunca lui Lucas îl opri. Era doar o şoaptă, dar îţi îngheţa sângele în vene.

— Eu nu m-aş atinge de ea dacă aş fi în locul tău.

Nu ridicase tonul, care îi era destul de blând, dar avertizarea se simţea acolo, iar William reacţionă de parcă Lucas zbierase un ordin. Făcu repede un pas înapoi. Era probabil o reacţie instinctivă, se gândi Taylor, dar era grăitoare. Lui William îi era într-adevăr frică de omul acela.

Jane bolborosi pe un ton tăios:

— Ţine-o pe Taylor aici, William, cât mă duc eu să-l aduc pe tata. El va şti ce să facă. Se uită urât în sus, la Lucas, când adăugă: Poate că soţul meu e intimidat de tine, dar tata nu va fi. El e tutorele lui Taylor.

Lucas îi dădu lui Jane tot atâta atenţie cât unui ţânţar care îl sâcâia. Nu avu nicio reacţie la remarcile ei şi nici nu se osteni să se uite la ea.

Taylor se hotărî să-i urmeze exemplul. Refuză să se uite la verişoara ei când îi negă spusele:

— Tatăl tău nu e tutorele meu.

— Dar va fi, se făli Jane. Imediat ce va muri bătrâna doamnă. O să-ţi pară rău atunci, Taylor. Tata te va închide undeva departe, înainte să mai faci sau să spui ceva ca să ne faci de ruşine. Toată lumea ştie că ai nevoie de un paznic.

Morris şi Hampton fură primii care săriră în apărarea lui Taylor.

— Tu eşti cea condamnabilă, Jane Merritt, aproape că ţipă Hampton. Coborî tonul când adăugă: Nu te-ai întrebat de ce tu şi William nu aţi primit invitaţii la evenimentele sezonului? Aţi fost scoşi de pe toate listele, mai zise el şi înclină din cap.

— Singurul motiv pentru care aţi fost invitaţi aici astă-seară este faptul că vi s-a trimis invitaţia cu mai bine de o săptămână înainte să fugiţi împreună, izbucni Morris. Să te porţi ca o târfă cu logodnicul lui Taylor! Zi-mi asta. Chiar porţi copilul lui William sau l-ai inventat ca să-l prinzi în capcană?

— Cum îndrăzneşti să-mi calomniezi caracterul? exclamă Jane. Îşi bătu soţul pe umăr ca să-i atragă atenţia. William, nu ai de gând să-mi aperi onoarea?

Soţul ei nu spuse o vorbă. Întreaga lui atenţie se concentra asupra lui Taylor.

— Lady Taylor nu e nebună sau ţicnită, dar tu eşti dacă crezi că a făcut ceva rău. Eşti vrednică de dispreţ, Jane. O, da, continuă Morris, sufocându-se de indignare. Tu şi William vă meritaţi unul pe altul. Sper să primiţi ce meritaţi.

Lupta verbală escaladă în curând la ţipete, apoi ghionturi. Lui Taylor îi era imposibil să ţină pasul cu cei care proferau injurii. Alison începu s-o tragă iar de braţ, solicitându-i atenţia, iar Constance continua s-o înghiontească în umăr din spate, cu rugămintea să se întoarcă spre ea şi să-i explice ce se întâmpla. Jennifer, cea mai împăciuitoare din grup, încerca să-i potolească pe toţi.

În curând, epuizarea o copleşi pe Taylor. Se întoarse la stânga să-i spună lui William că nu intenţiona să se ducă nicăieri cu el, dar, înainte să rostească aceste cuvinte, Alison o trase de braţ din nou să-i atragă atenţia, iar Taylor se întoarse spre ea. Dar nici Constance nu se lăsă ignorată şi îi mai dădu un ghiont în umăr din spatele ei.

Lui Taylor i se învârtea deja capul. Se uită în sus la

însoţitorul ei să vadă cum reacţiona la acel fiasco şi fu uimită de expresia de pe faţa lui.

Omul părea plictisit. Ea se întrebă cum putea să rămână atât de indiferent la calomniile pe care William le profera despre el. William continua să-l ponegrească când Lucas îşi băgă mâna în buzunar, scoase ceasul şi deschise capacul să vadă ce oră era.

Apoi William îl făcu pe Lucas bastard. Alison, Jennifer şi Constance icniră la unison. Taylor aştepta ca însoţitorul ei să se apere. Trecu mai bine de cincisprezece secunde până să-şi dea seama că el nu avea să facă sau să spună nimic.

Ea deveni deodată apărătoarea lui. William repetă acuzaţia defăimătoare. Taylor era scandalizată. Se întoarse spre Alison, îi smulse evantaiul din mână, apoi din nou spre William. Înainte să-şi dea el seama ce intenţie avea, îl pocni peste faţă cu evantaiul, apoi se întoarse iar spre Alison.

— Mulţumesc, îi spuse, dându-i înapoi evantaiul.

Alison rămase cu gura căscată. Umerii lui Taylor se încovoiară. Detesta să facă scene, căci nu era un lucru demn de o lady, dar erau unele momente în care buna creştere trebuia lăsată deoparte,

William înţelese încet că Taylor fusese adusă la exasperare.

— Dacă m-ai asculta măcar, îi ceru el. Ţi-ai da seama că spun adevărul. Nu e altceva decât un…

Taylor înşfăcă iar evantaiul lui Alison şi se întoarse să-l înfrunte pe William încă o dată.

— Dacă mai spui vreo calomnie, jur că-ţi scot un ochi.

— Taylor, ce te-a apucat? şopti Alison.

Taylor aruncă evantaiul în direcţia prietenei sale, apoi se întoarse să se uite la însoţitorul ei.

— Putem pleca, domnule?

Disperarea i se simţea în voce, dar nu-i păsa. Lucas reacţionă cu un zâmbet.

— Da, răspunse el. E trecut de miezul nopţii.

Ea oftă adânc. Lucas înclină din cap spre Morris şi Hampton, apoi o luă spre ieşire. Trecu de Taylor, nu se opri, ci o luă de mână şi îşi continuă drumul cu paşi mari, hotărâţi. Ea nu opuse rezistenţă. Se întoarse şi se lăsă trasă spre uşă, şi Doamne… chiar zâmbea acum.

Strigătul lui Hampton îl făcu pe Lucas să se oprească pe treapta de sus.

— Va fi în siguranţă cu tine?

Ar fi trebuit să se simtă insultat de întrebare. Dar îngrijorarea din vocea lui Hampton îi linişti iritarea iniţială. Era o întrebare logică, hotărî el, dat fiind faptul că englezul nu-l cunoştea aproape deloc.

Se întoarse să-i răspundă.

— Da, va fi în siguranţă.

Alison alergă înainte să strige următoarea rugăminte:

— Taylor, înainte să pleci, n-ai vrea să mă prezinţi acestui gentleman?

— Sigur, o să te prezint, încuviinţă Taylor. Este…

Nu-i venea nimic în minte. Doamne sfinte, nu-şi putea aminti numele lui. Intră în panică. Taylor nu ştia dacă să izbucnească în râs sau în lacrimi. Poate că Jane avea dreptate până la urmă. Poate era ţicnită şi avea nevoie de un paznic.

Deschise gura să răspundă. Dar nu-i ieşi nicio vorbă.

— Ei bine? întrebă Alison. Îşi puse mâinile în şolduri şi se încruntă nerăbdătoare. Cine e domnul?

— Da, izbucni şi Constance. Cine e?

Taylor se uită în sus la însoţitorul ei, sperând să-i vină în ajutor. Însă el nu spuse nimic. Doar se uită lung la ea şi aşteptă să vadă ce avea să facă.

Taylor era îngrozită. De ce nu-şi putea aduce aminte numele lui? Trase aer adânc în piept, scutură din cap cu gândul la purtarea ei jalnică şi apoi se întoarse din nou spre cei prezenţi.

Nu îşi putea aminti cine era, dar îşi aminti măcar ce

era.

— E soţul meu.

Capitolul 2

Adevărul rămâne adevăr până la urma socotelilor.
Măsură pentru măsură, William Shakespeare

Veştile nu au fost primite deloc bine. Alison, Jennifer şi Constance erau prea uimite ca să scoată o vorbă, aşa că începură să ţipe pe rând. Hampton şi Morris erau amândoi vizibil încântaţi de anunţ, aşa că aclamară la unison. Jane zbieră o blasfemie urâtă, care fu acoperită parţial de protestul răcnit al lui William.

Lucas ignoră haosul creat. Luă mantia lui Taylor de la majordom, i-o puse pe umeri fără formalisme, apoi o luă iar de mână şi ieşi afară. Ea trebui să alerge ca să ţină pasul cu el. Nici nu avu timp să-şi ia rămas-bun de la prietenele ei. Cu mâna liberă, îşi ridică puţin poalele rochiei ca să nu se împiedice pe treptele de piatră.

El nu încetini pasul până nu ajunseră pe aleea circulară. Atunci se opri şi, după ce îi făcu semn vizitiului să aducă trăsura în faţă, dădu drumul mâinii lui Taylor şi se întoarse pe jumătate să se uite la ea.

Taylor începu imediat să se aranjeze: îşi netezi părul, îşi potrivi din nou mantia, apoi îşi scoase din buzunar mănuşile.

Mâinile îi tremurau. Lucas observă că îi venea greu să-şi pună mănuşile. Era vizibil tulburată, poate îi era şi un pic frică. Se întrebă dacă teama ei se datora felului în care reacţionaseră prietenii şi duşmanii ei la anunţul făcut sau era şi el de vină. Se gândi să o întrebe de ce tremura, apoi renunţă la idee. Probabil că ei nu-i va face plăcere să ştie că el era conştient de stânjeneala ei.

De fapt, nu ştia ce să creadă despre ea. Era o fiinţă aşa drăgălaşă, feminină şi un pic prea sensibilă. Roşea ca o şcolăriţă şi nu îl putea privi în ochi. Sfiala ei îl amuza. Încercă să şi-o imagineze în natura sălbatică a statului Montana şi îi veni să râdă în hohote. Lady Taylor nu ar rezista nici cinci minute. Ştia că se pripeşte dacă o judeca doar după înfăţişare. Totuşi, nu credea că se înşală. Arăta atât de fragilă şi de rafinată ca un bibelou de porţelan, un obiect ce trebuia admirat de la distanţă, dar nu luat în mână. Porţelanul se spărgea uşor şi, din câte îşi dăduse seama de la început, fetişcana care stătea lângă el era la fel. Nu, nu putea cu niciun chip să trăiască în sălbăticie şi, slavă Domnului, nu avea să fie niciodată supusă la o asemenea încercare.

Lui Lucas i se ivi în minte scena când Taylor folosise evantaiul acela ridicol să-l lovească pe Merritt. Nu fusese cu siguranţă timidă atunci. Se încruntă gândindu-se ce schimbătoare era.

Taylor îşi adună în cele din urmă destul curaj să ridice privirea spre el. Simţi cum roşeşte şi se rugă Domnului să nu-i fie aşa uşor de ghicit sentimentele. Bărbatul probabil o credea o gogomană. Numai Dumnezeu ştia că aşa se şi simţea. Era hotărâtă să-i ceară scuze, indiferent cât de jenant era. Va trebui să admită că nu-şi amintise numele lui, din păcate.

Taylor îl prinse încruntându-se la ea şi uită imediat de scuze. Presupunea că e nervos pentru că îi scăpase secretul lor. Se simţea destul de vinovată şi fără s-o critice el.

— Te rog, nu fi supărat pe mine, domnule. Ştiu că nu trebuia să spun nimănui că suntem căsătoriţi, dar eram prea tulburată ca să pot gândi limpede. William zicea asemenea mârşăvii despre tine şi am aşteptat să te aperi. Îmi dau seama că ai fost educat de mic copil să fii mereu un gentleman, dar sunt, totuşi, unele situaţii când bunele maniere trebuie lăsate deoparte. Ar trebui să înveţi să te

aperi. Cred că să aperi onoarea cuiva e mai important decât să fii galant. Nu eşti de aceeaşi părere?

Ea aşteptă un minut întreg să-i răspundă. El rămase tăcut cu încăpăţânare. Taylor ghici că nu era de acord cu ea. Oftă uşor ca să-şi ascundă nervozitatea.

— Gândeşte-te la ce am spus adineauri. Cred că, după un timp, o să-ţi dai seama că am dreptate.

Îl lăsase fără grai. Lucas era prea uimit ca să mai spună ceva. Niciodată în viaţă nu fusese luat drept un gentleman. Şi nimeni nu încercase să-i apere onoarea. Era amuzant şi totodată umilitor. Era clar pentru el din expresia ei sinceră că vorbise cât se poate de serios şi, la naiba, trebuia oare să lămurească lucrurile acum sau să aştepte?

Vizitiul reuşise până la urmă să strecoare trăsura prin mulţimea de vehicule care aşteptau pe alee şi pe strada alăturată. Abia se oprise când Lucas deschise portiera pentru Taylor. Strigătul lui William şi exclamaţia şoptită a lui Taylor îl făcură să se oprească.

— Taylor, aşteaptă!

— O, Doamne, ce mai vrea acum?!

Ea se întoarse instinctiv şi se uită în sus la trepte. William venea în goană după ea, coborând treptele câte două odată ca s-o ajungă mai repede din urmă.

Lucas îşi pierdea răbdarea.

— Urcă-te în trăsură, Taylor! îi porunci el pe un ton foarte iritat. Mă ocup eu de el.

Ea îi ignoră porunca.

— Vreau să mă lase în pace şi sunt hotărâtă să i-o spun. Nu poţi să duci bătăliile mele, domnule. Trebuie să le dau de una singură. Ştii că era cât pe ce să mă mărit cu el? Făcu o pauză şi se cutremură dramatic, apoi continuă: Poţi să-ţi închipui? Îi mulţumesc lui Dumnezeu aproape în fiecare ceas că m-a salvat de la o asemenea tragedie.

Lucas se întoarse spre ea şi zâmbi când văzu expresia supărată de pe faţa ei.

— În fiecare ceas? repetă el.

— Da, în fiecare ceas, confirmă ea, înclinând din cap.

William ajunse în sfârşit la ultima treaptă.

— Nu uita sugestia mea să te aperi singur, îi şopti Taylor lui Lucas.

— Nu joci cinstit, Taylor, începu William. Se opri la doar un pas sau doi de ea. Nu mi-ai dat ocazia să-ţi explic de ce a trebuit să mă însor cu Jane. Îmi datorezi măcar atât. După tot timpul în care ţi-am făcut curte…

— Nu-ţi datorez nimic, William. Pleacă şi lasă-mă în pace! Nu mai am nimic să-ţi spun.

El se purtă de parcă n-o auzise.

— Putem continua ca înainte. Ai să vezi. Te pot face să uiţi că sunt însurat.

I se tăie respiraţia de revoltă şi şocul aproape că ar fi făcut-o să cadă din picioare dacă nu s-ar fi ţinut de braţul lui Lucas. Reacţia ei dramatică aproape îl făcu să râdă, dar nu îndrăzni. Îl fixă cu privirea pe Merritt când îi vorbi lui Taylor:

— Aş fi încântat să termin discuţia asta în locul tău. Spune-mi doar.

Ea scutură din cap.

— Mâine o să trec pe la tine, dimineaţa devreme, înainte să se trezească Jane, continuă William pe un ton pragmatic. Vom găsi un loc ferit unde să stăm de vorbă. Trebuie să te fac să înţelegi. Ştiu că ţi-am făcut rău. Totuşi, ăsta nu a fost un motiv destul de întemeiat să minţi că te-ai măritat. Ce naiba a fost în capul tău să născoceşti aşa o poveste scandaloasă?

Taylor era prea şocată de sugestia lui William, ca să poată face altceva decât să-l privească furioasă. Bunule Dumnezeu, ce văzuse odată la el? Cum de îl crezuse vreodată atrăgător? Părul lui negru şi ochii verzi nu o mai atrăgeau. Îl găsise un bărbat fermecător. Acum gândea că era un diavol cu vorbă mieroasă. Doamne, ce proastă

fusese! Nu era nimic atrăgător la William Merritt. O dezgusta acum, căci îi lipseau calităţile pe care le preţuia ea mai mult: onoare, integritate şi loialitate.

— Cum îndrăzneşti să sugerezi că aş continua să fiu cu tine după... după... Era prea indignată să-şi urmeze vorba. Nu voia să facă o scenă. Pe lângă asta, nimic din ce-ar spune ea nu l-ar face să înţeleagă cât de grav o insultase. Chiar credea că ea s-ar gândi vreodată să-i fie amantă?

Acest gând îi întorcea stomacul pe dos. Îşi simţea obrajii arzând. Taylor scuturã din cap, apoi se întoarse spre uşa trăsurii şi puse mâna pe zăvor. Lucas i-o luă înainte şi i-o deschise. O luă de braţ ca să o ajute să urce înăuntru, apoi se pregăti să se suie şi el lângă ea.

William făcu un pas înainte.

— N-ar trebui să-l laşi să te însoţească acasă, strigă el ca să fie sigur că era auzit. E un bastard, are o reputaţie mai neagră ca a diavolului.

Taylor îşi ieşi din sărite. Deschise portiera mai larg şi l-ar fi lovit pe Lucas în şold dacă nu ar fi întins mâna s-o ţină. În plus, nu voia să îi vină ei în faţă când se închidea din nou.

— N-o să-i vorbeşti soţului meu cu atâta neobrăzare! Piei din ochii mei, William, şi nu mai îndrăzni să-mi adresezi cuvântul! Eşti un ticălos şi nu mai vreau să am de-a face cu tine!

După ce îi trase nemernicului săpuneala meritată, Taylor apucă mânerul şi trase de uşă.

Lucas o auzi bombănind. William se dovedea prost ca noaptea. Refuza să creadă adevărul. Lucas se rezemă de o latură a trăsurii, îşi încrucişă braţele pe piept şi aşteptă să vadă ce va face mai departe.

— Eşti peste măsură de supărată, Taylor. Înţeleg cum te simţi. Crezi că te-am părăsit şi de asta ai minţit că eşti căsătorită. Primul lucru mâine-dimineaţă vom avea o

discuţie. Apoi ai să mă ierţi.

Taylor cedă. Îşi ridică mâinile exasperată, apoi se întinse pe geam ca să-i tragă lui Lucas un ghiont în umăr.

— Te rog să urci. Aş vrea să plec acum.

— Nu e încă rândul meu? întrebă Lucas. Sunt sigur că pot să îl conving.

William se uită furios la Lucas. Acesta îi zâmbi.

— Aş prefera să nu te amesteci, domnule, îi strigă ea prin fereastră.

— Sunt deja amestecat, acum că eşti soţia mea, Taylor.

William scoase un răget de animal rănit.

Taylor se gândi că guiţa ca un porc dus la tăiere. Sunetul o zgâria pe urechi şi era foarte neplăcut. Totuşi, aşa mărginit cum era, bărbatul înţelese adevărul până la urmă.

— Chiar te-ai măritat cu el? Eşti nebună? Îţi dai seama ce-ai făcut?

Taylor deschise din nou portiera. Se aplecă afară, vrând să-i tragă lui William o ultimă săpunealã, dar expresia de pe faţa lui Lucas o îndemnă să tacă. Ochii lui deveniseră… reci. Taylor se gândi că probabil voia să evite o scenă, căci se strângeau deja oameni pe trepte, urmărind în tăcere cum se făcea William de râs.

Hampton şi Morris coborâră în fugă scările. Taylor se sili să le zâmbească, apoi se rezemă de perne.

— Te rog, putem pleca acum? şopti ea, sperând s-o audă însoţitorul ei.

— Da, încuviinţă Lucas. Se întoarse să intre în trăsură, dar se răzgândi când auzi următoarele cuvinte ale lui William.

— Călătorie sprâncenată vă doresc amândurora. Cum te simţi să ştii că eu am avut-o primul, frăţioare? Culegi resturile după mine. E bună doar pentru un sălbatic ca tine, strigă el.

Taylor fu îngrozită de o asemenea calomnie. Apoi văzu expresia de pe chipul însoţitorului ei. I se făcu imediat frică. Dumnezeu s-o ajute, începu să tremure. Nu mai văzuse pe nimeni atât de furios până acum. Părea suficient de furios să omoare pe cineva. Se prefăcuse într-un barbar sub ochii ei.

— Acum e rândul meu.

Lui Taylor nu-i plăcură deloc acele vorbe. Scuturăă tare din cap, dar Lucas o ignoră.

William îşi dădu seama că mersese prea departe când văzu expresia de faţa lui Lucas. Se dădu înapoi instinctiv, apoi se întoarse la stânga şi la dreapta, căutând o cale de scăpare. Nu era niciuna. Hampton, cu faţa albă ca varul, şi Morris, roşu ca un rac, îl blocau intenţionat în ambele părţi. Niciunul din ei nu avea să-l lase pe William să treacă. Auziseră ce spusese despre Taylor şi erau amândoi scandalizaţi.

Lucas îşi domina fratele vitreg cu statura lui de uriaş. Întinse o mână, îl înşfăcă pe William de gât, apoi îl ridică de la pământ şi îi trase un pumn în faţă. Continuă să-l ţină în sus şi când îi vorbi:

— Dacă mai repeţi asemenea calomnii, mă întorc aici şi te omor!

După ce îi făcu această promisiune sumbră, îl aruncă pe trotuar. William se prăbuşi la pământ cu o bufnitură puternică.

Lucas le zâmbi lui Morris şi Hampton. Vocea îi era destul de blândă când spuse:

— Anunţaţi-mă, vă rog, dacă mai spune ceva defăimător despre soţia mea, îmi promiteţi, băieţi?

— Sigur că aşa o să facem, îi promise Morris, cu înflăcărare.

Hampton înclină din cap, foarte concentrat să-l urmărească pe William cum se chinuia să se ridice în genunchi. Lucas urcă în trăsură, trase uşa după el, se aşeză

pe locul din faţa lui Taylor şi zâmbi satisfăcut.

Porniră în sfârşit la drum. Taylor încercă să se facă mică în colţul opus, ca să lase cât mai multă distanţă între ei. Era o încercare absurdă, dat fiind spaţiul restrâns din trăsură şi statura uriaşă a însoţitorului ei, dar Taylor nu gândea logic în acel moment. Lupta împotriva panicii îi dădea prea mult de furcă. Inspiră profund de câteva ori şi încercă să se calmeze. Nu o ajută prea mult, dar voia să-şi ascundă nervozitatea faţă de el. Avea şi ea mândria ei, la urma urmei.

— Un gentleman nu rezolvă disputele cu pumnii, îi spuse ea.

Aşteptă ceva timp ca el să-şi ceară scuze. El nu scoase o vorbă. Decise să-l îmboldească.

— Sunt convinsă că i-ai spart nasul lui William. N-ai nimic de zis despre asta, domnule?

— Doamne, ce bine a fost!

— Poftim? făcu ea.

Lucas se uită cum Taylor îşi frângea mâinile, atât de agitată că aproape îşi scoase mănuşile. O privi o vreme, apoi repetă remarca:

— Am zis că a fost bine. N-ai vrea să te mint, nu?

— Nu, fireşte, n-aş vrea să mă minţi. Nu-ţi pare deloc rău?

— Nu. De multă vreme voiam să-l pocnesc.

— Da, dar odată ce ai făcut gestul spontan, necontrolat… şi ai avut timp să te gândeşti la toate aspectele unui comportament atât de nepotrivite pentru un gentleman, n-ai ajuns la concluzia…

Avea de gând să-i ceară să admită că regreta câtuşi de puţin că se purtase ca un barbar, dar el nu-i dădu timp să-şi termine gândul.

— Dorinţele puternice se împlinesc, rosti el tărăgănat. Asta-i concluzia mea.

Ea oftă zgomotos. El se hotărî să schimbe subiectul.

— Nu ţi-ai adus aminte numele meu, nu-i aşa?

În vocea lui se simţea amuzamentul. Taylor nu-i vedea faţa acum, căci era întuneric în trăsură, dar era convinsă că zâmbea. Poate că într-o zi va considera şi ea comică această situaţie. Dar acum nu o găsea şi, în plus, era îngrozită de întreaga seară. Faptul că uitase era culmea ororilor prin care trecuse. Al doilea lucru era că îl văzuse pe William doborât la pământ. Se simţi din nou speriată şi totul doar pentru că era singură cu acest bărbat. Doamne sfinte, era măritată cu un străin!

— De obicei, nu sunt aşa uitucă, zise ea. E adevărat, nu mi-am putut aminti numele tău, dar s-a întâmplat doar pentru că eram tulburată.

— Asta te-a făcut să le spui…

Ea nu îl lăsă să-şi termine întrebarea.

— Eşti soţul meu, fie că-ţi place sau nu.

— Sunt tutorele tău legal, o corectă el, căci îi plăcea mai mult cum suna.

Ea ridică din umeri.

— Te-ai căsătorit cu mine ca să-mi devii tutore. Asta a făcut parte din înţelegere, îţi aduci aminte?

El oftă.

— Îmi aduc aminte.

Ei i se părea că era iritat. Nu putea să tragă decât concluzia că nu era încântat de situaţia aceea şi încercă să nu se simtă jignită. Ştia că el nu voia să se însoare – îi spusese bunica ei. Atunci, era ridicol să se simtă ofensată. Abia îl cunoştea pe acest om. În plus, încă se lupta cu frica pe care o simţea faţă de acest uriaş. Nu mai avea timp să-şi facă alte griji.

Cum de se gândise că era un gentleman? Doamne, îi spusese să înveţe să se apere singur. Taylor simţi cum roşeşte. Deodată fu recunoscătoare că era aşa întuneric în trăsură.

„Confruntă-te cu frica”, se gândi ea. O femeie liberă

poate să facă asta, nu?

Îşi drese glasul.

— Când ai vorbit prima oară cu William Merritt, expresia din ochii tăi mi-a atras atenţia. M-ai făcut să…

— Te-am făcut să ce? întrebă el, neştiind de ce era deodată aşa timidă.

— Mă îngrijorez, izbucni ea. Nu putea recunoaşte că îi fusese frică. Ştiu că mi-a defăimat caracterul şi de asta l-ai lovit, dar am avut senzaţia că îl detestai înainte să fi spus acele lucruri dezagreabile despre mine. E adevărat? Îl detestai înainte să…

— Îl urăsc pe nemernicul ăla.

Nu putea să fie mai categoric de atât, bănuia ea. Se pomeni zâmbind şi nu înţelegea de ce. Îngrijorarea o prostea, aşa bănuia.

— Ăsta-i motivul din care te-ai însurat cu mine? Te gândeai să fii chit cu fratele tău pentru păcatele lui din trecut?

— Nu, răspunse el. Aveam nevoie de bani. Bunica ta mi-a făcut o ofertă pe care n-am putut s-o refuz. Să fiu chit cu el era doar un stimulent. Taylor, probabil va trebui să discutăm cum va funcţiona acest aranjament. Până acum nu am avut timp.

— Nu avem nimic de discutat. O să-mi respect partea mea din înţelegere. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Ştiu că nu ai vrut să te însori. Şi ăsta, înţelegi, e unul dintre multele motive pentru care bunica mea te-a găsit aşa atrăgător.

El nu înţelegea.

— M-ai ales pentru că nu voiam să mă însor?

— Da. Nu mai adăugă nimic.

— Asta n-are nicio noimă, Taylor.

— Pentru mine are, îl contrazise ea. Voiam să fiu liberă şi îmi atingeam acest scop dacă mă măritam cu tine. Sigur că nu voiam să mă mărit. Dar unchiul Malcolm abia

aştepta să preia frâiele, iar eu şi Doamna ştiam amândouă că, atunci când ea va muri, mă va obliga să iau de bărbat pe cineva ales de el. Acum am protecţie legală împotriva unchiului meu, adăugă ea, înclinând din cap. Pentru că îţi port numele. Apropo, care e?

— Ross, răspunse el. Lucas Ross.

Ea tot nu-şi aminti să mai fi auzit acest nume înainte. Totuşi, nu avea de gând să recunoască adevărul. El avea să creadă cu siguranţă că era total lipsită de minte.

— Da, sigur, Lucas Ross. Îmi amintesc acum, minţi ea cu neruşinare. E un nume… foarte american, nu?

Lucas nu avea nici cea mai vagă idee ce voia ea să spună cu asta. Întreaga situaţie i se părea absurdă. Mireasa lui îl exaspera şi îl amuza totodată. Doamne, era căsătorit, şi acum că se gândea la asta, îşi dădea seama că nu ştia nimic despre ea. În afară că era o femeie superbă. Iar asta, îşi spuse Lucas, n-ar trebui să conteze pentru el.

— În zilele noastre, în epoca asta, nicio femeie nu poate fi forţată să se mărite împotriva voinţei sale, remarcă el.

Ea pufni, un gest ce nu era deloc demn de o lady.

— Poate în America e adevărat, dar nu şi în Anglia, răspunse ea. Şi sigur nu atunci când sunt în joc moşii, fabrici şi fonduri. Sunt alte lucruri pe care nu le ştii şi nici nu ai nevoie, domnule. E suficient să spunem că Doamna te-a ales pentru că ştia că îţi vei face datoria şi apoi vei pleca. Odată ce ajungem la Boston, voi fi foarte bine. Nu te-ai răzgândit, nu-i aşa?

El îi simţi îngrijorarea din voce.

— Nu, îi răspunse. Nu m-am răzgândit.

— Bine, zise ea.

Lucas nu ştia ce să înţeleagă. La naiba, nu credea că era destul de matură ca să poată fi numită femeie. Era atât de tânără, părea aşa de inocentă. Era datoria lui să se asigure că ajungea la Boston teafără şi nevătămată, s-o dea

în grija avocaţilor ei de acolo şi apoi să uite de ea.

Planul i se părea foarte bun.

— Mai sunt oameni în afară de avocaţii tăi care să aibă grijă de tine?

— Să aibă grijă de mine? Sunt în stare să-mi port singură grijă, domnule Ross.

Părea înfuriată. Lucas zâmbi. Era clar că îi stârnise mânia cu întrebarea aceea prost formulată. Nu simţise însă nici urmă de frică în reacţia ei revoltată şi păstră această informaţie pentru viitor. Când se înfuria, Taylor uita de frică.

Dar îi era frică de el. Din momentul când îl zărise venind spre ea în sala de bal, era la fel de speriată ca un iepure prins în capcană. Dar nu oare observase şi uşurare? N-avea nicio noimă. Cum putea să fie speriată şi uşurată în acelaşi timp?

— Voiam să te întreb dacă ai cumva rude în Boston, spuse el.

— Da, am, răspunse ea. Omise înadins să-i spună că rudele ei de acolo aveau doi ani. Nu trebuia să ştie acest amănunt.

— Bine.

Lucas părea uşurat. Ea încercă să nu se enerveze.

— Femeile din America au nevoie să fie îngrijite ca nişte copii?

— Unele da, presupuse el.

— Eu nu, anunţă ea. Sunt foarte independentă. Totuşi, pe lângă rudele şi consilierii financiari care mă aşteaptă, mai sunt şi o seamă de alţi bancheri care o să mă ajute să mă adaptez mai uşor în societatea din Boston. Simt sigură că cineva mi-a găsit deja o locuinţă potrivită. Unde e casa ta, domnule?

— Nu-mi mai spune domnule. Numele meu e Lucas.

— Şi al meu Taylor. „Dar, Doamne, ştie deja asta.” Vreau să zic că ai permisiunea mea să-mi spui Taylor. Ai o

fermă undeva, în sălbăticie, nu-i aşa?

Părea din nou îngrijorată. Lucas voia s-o liniştească, dar nu ştia cum va reuşi să realizeze vreodată asta. Era la fel de fricoasă ca o mânză. Călătoria până în America avea să le ia o veşnicie, hotărî el, dacă Taylor era aşa timidă în preajma lui.

— Nu ţi-a spus bunica ta toate detaliile despre viaţa mea?

— Nu, răspunse ea. N-a fost timp. Înţeleg că a petrecut mult timp cu tine. Ai fost în vizită la ea de multe ori înainte să ia decizia de a-ţi cere să te însori cu mine. Aşa e?

— Da.

— Tocmai mă întorsesem din Scoţia în acea după-amiază. Tu erai acolo şi aşteptai, iar Doamna a spus că preotul mai întârzia puţin, căci era la altă logodnă. S-ar fi agitat dacă i-aş fi pus întrebări.

— Aşa că te-ai căsătorit cu mine fără să ştii nimic despre mine?

— Doamna a spus că eşti o partidă acceptabilă, răspunse Taylor. Nici tu nu ştii prea mult despre mine, dacă nu cumva ţi-a spus Doamna despre trecutul meu, dar, dat fiind că nu o să ne mai vedem după ce ajungem la Boston, nu prea contează, nu?

— Nu, răspunse el. Cred că nu. Apoi decise să-i răspundă la întrebarea de mai înainte. Da, am o fermă într-o zonă numită statul Montana, la marginea unei văi. E izolată, slab populată acum că s-a terminat goana după aur şi singurul oraş din jur are doar două străzi. L-ai detesta.

— De ce crezi că l-aş detesta? întrebă ea.

— Singurul eveniment social de acolo e adunarea de duminică din faţa magazinului general pentru citirea ziarului din Rosewood. Nu sunt petreceri, nici baluri. Supravieţuirea este mult mai importantă acolo decât societatea.

— Şi asta te atrage? El nu-i răspunse. Cum se numeşte oraşul?

— Redemption (Izbăvire).

Ei i se păru minunat.

— S-ar putea rătăci acolo cineva? E destul spaţiu să te plimbi o zi întreagă şi să nu vezi pe altcineva?

Dacă îi considera întrebarea ciudată, nu o spuse. Trăsura se opri lângă o stradă ce ducea spre docuri. Vasul pe care urmau să se îmbarce se numea *Emerald,* un vapor cu aburi de două tone, ancorat în mijlocul fluviului. O ambarcaţiune mică avea să ducă pasagerii la vapor.

Taylor deveni brusc nerăbdătoare să pornească la drum. Era bine trecut de ora unu dimineaţă, însă era forfotă pe străzi. Trăsura lor fu împiedicată să înainteze de toate furgoanele, căruţele de poştă şi alte vehicule din faţa lor din care se descărnau scrisori, pachete şi coborau pasageri.

— Bagajele noastre sunt deja la bord? întrebă ea. Sau trebuie să le găsim în tot talmeş-balmeşul ăsta?

— Sunt deja în apartamentul nostru.

— Apartamentul nostru? Nu avem cabine separate, domnule?

Taylor se străduia din greu să nu intre iar în panică. Lucas nu îi acorda atenţie acum, şi asta era o binecuvântare, se gândi ea. Ştia că se făcuse albă la faţă. Se aştepta oare bărbatul acesta să împartă patul cu el? Doamne Dumnezeule, nu se gândise la această posibilitate dezgustătoare.

Lucas trase zăvorul portierei, dădu draperia la o parte şi apoi se întoarse spre ea.

— Bunica ta a insistat să se scrie în jurnalul de bord că am împărţit aceeaşi cabină, Taylor. Nu a vrut să facă decât o rezervare. Te simţi în stare să mergi pe jos restul drumului?

Avea chef să fugă. În schimb, încuviinţă din cap. El coborî din trăsură, apoi se întoarse s-o ajute. Ea îşi lăsase

mantia pe banchetă. Lucas se întinse să o ia, îi văzu mănuşile pe jos şi le ridică, apoi o ajută să-şi pună mantia. Taylor păru surprinsă că nu purta mănuşile şi le puse în grabă în buzunar. Îşi dădea seama că el era foarte grijuliu cu ea şi asta o făcea să se simtă mai bine. Poate că nu era aşa un barbar, la urma urmei.

— De ce n-am observat ce înalt eşti?

Nu-şi dăduse seama că pusese acea întrebare până nu-i ieşiră cuvintele din gură şi nu mai putu să şi le ia înapoi.

— Stăteai pe treapta de lângă patul bunicii tale, iar eu nu.

Ea abia auzi explicaţia. Era prea ocupată să se uite fix la el. Avea un zâmbet minunat. Şi dinţi albi, frumoşi, observă ea. Doamne, avea şi o gropiţă în obraz. Dacă nici asta nu era atrăgătoare, nu mai ştia ce ar putea fi. Lăsă să-i scape un oftat văzând cum îi rătăceau gândurile.

El o surprinse holbându-se la el şi se întrebă ce o apucase. Roşea. Era atât de inocentă, se gândi el. Taylor părea vrăjită, aproape năucită. Ce naiba era cu ea?

— La ce te gândeşti? o întrebă.

— Eşti foarte chipeş, îi scăpă ei, regretând imediat că îi spusese adevărul.

El îi părea că era exasperat. Taylor simţi că îi luaseră foc obrajii. Doamne, cât îşi dorea să fie mai sofisticată, să aibă mai multă experienţă.

— Fireşte, nu sunt eu în măsură să judec bărbaţii, adăugă ea în grabă. Probabil că ţi-ai dat seama şi singur până acum.

— De ce spui asta?

Acum ea era exasperată.

— Era cât pe ce să mă mărit cu William, îi aminti ea.

El ridică din umeri. Taylor nu ştia ce vrea să însemne asta.

— Ar trebui să urăsc toţi bărbaţii, aşa cred.

El râse.

— Eşti prea tânără să urăşti pe cineva.

— Dar tu câţi ani ai? întrebă ea.

— Sunt destul de în vârstă să urăsc pe toată lumea.

Nu mai voia să discute despre asta. O luă de mână şi porni mai departe. Ea trebui să alerge ca să ţină pasul cu el. Din fericire, după colţul străzii era mai multă lume şi el fu nevoit să încetinească.

Lucas o ţinea strâns de mână. Taylor se simţea în siguranţă. Era un sentiment interesant, de fapt, plăcut la culme, căci nu se simţise aşa ocrotită de foarte multă vreme. Lucrurile păreau să meargă mult mai bine.

Îşi croiau drum prin învălmăşeală. Cheiul era scăldat în lumină şi forfotea. Căruţe pline ochi cu valize şi cufere erau lăsate nepăzite în mijlocul străzii. Vânzătorii stradali îşi strigau preţurile şi îşi lăudau marfa în timp ce ocoleau obstacolele, iar cuplurile se înghesuiau la coada formată în faţa ghişeului de bilete. Hoţii de buzunare dădeau târcoale mulţimii, unii având doar opt ani, alţii bătrâni de optzeci, dar nimeni nu se apropia de Taylor. Lucas nu ar fi permis aşa ceva. Bărbaţii căscau gura la ea, dar nu o atingeau. Ea observă că mai mulţi gentlemeni se holbau la ea şi crezu că ţinuta ei de gală atrăgea toate privirile. Cu mâna liberă, îşi trase mantia neagră pe lângă corp şi îi strânse marginile la piept. Lucas observă ce făcea.

— Ţi-e frig?

Ea scutură din cap.

— Încerc să nu atrag atenţia, îi explică ea. Nu sunt îmbrăcată ca de călătorie, adăugă când el o măsură cu privirea.

Nu ar fi contat ce purta, hotărî Lucas. Nu-i putea schimba înfăţişarea. Părul buclat i se revărsa pe spate. Culoarea, pură ca aurul spicelor de grâu din prerie, era ca un far pentru oricine arunca o privire în direcţia lor. Taylor era de înălţime medie, dar avea o ţinută demnă, de

prinţesă regală. Era ceva vizibil senzual şi în mersul ei. Lucas observase imediat, şi acesta era unul dintre cele vreo sută de motive pentru care credea că era imposibil ca ea să nu atragă atenţia tuturor. Era al naibii de frumoasă şi, când se uita la un bărbat cu ochii ei mari, albaştri, acesta nu putea decât să o privească lung. Chiar dacă ar fi îmbrăcată în pantaloni de cerşetor şi o cămaşă bărbătească lălâie, tot ar atrage priviri desfrânate.

Lui nu-i plăcea mai mult decât ei faptul că atrăgea atenţia. Se simţea posesiv şi nu înţelegea de ce. Reacţia lui nu avea nicio noimă, însă nevoia de a o proteja îl copleşea. La naiba, abia o cunoştea. Totuşi, îi aparţinea lui. Era soţia lui acum. Şi ce era să facă în privinţa asta, pentru numele lui Dumnezeu?

Acum se uita mânios la ea. Stările lui de spirit, hotărî ea, erau la fel de contradictorii şi de imprevizibile ca vremea.

— Ar fi trebuit să-mi schimb rochia după bal, spuse ea în lipsă de ceva mai inspirat,

— Nu ar fi ajutat.

Părea morocănos. Încă se încrunta urât, dar Taylor se bucură să observe că se uita acum cu atenţie la un grup de bărbaţi care zăboveau pe lângă stâlpii metalici de ancorare.

Totuşi, nu-şi pierdu timpul să speculeze ce însemna această schimbare bruscă de dispoziţie, pentru că ei trecură apoi după colţ şi zări vasul *Emerald* în larg. I se tăie respiraţia. Vaporul era splendid. Luna învăluia vasul cel mare într-o lumină aurie, făcându-l să pară vrăjit. Crestele înspumate ale valurilor râului Mersey se loveau de carenă, dar vasul nu părea să se mişte. *Emerald* părea solid ca un munte şi primitor ca un predicator într-o duminică dimineaţă.

Taylor era impresionată de privelişte. Se opri, rămase nemişcată şi se uită fix, fascinată.

— Nu e frumos, domnule Ross?

Admiraţia din vocea ei îl făcu să zâmbească. Se uită şi el la vapor, apoi se întoarse din nou spre ea.

— Da, e un vas frumos, aprobă el.

— Trebuie să aibă cel puţin cinci mii de tone.

— Nici măcar două, o corectă el. Nu suntem în biserică, Taylor. Nu trebuie să vorbeşti în şoaptă.

Ea nu-şi dăduse seama că vorbea în şoaptă; râse de propriul comportament.

— Arată foarte maiestuos, nu? remarcă ea pe un ton mai ridicat. Lucas nu voia să-i domolească entuziasmul. El călătorise pe vase mai mari şi mai impresionante, dar expresia încântată de pe faţa ei îl făcu să nu-i pomenească nimic de asta.

Taylor se dovedea a fi o enigmă. Ştia că provenea dintr-o familie putred de bogată şi, de aceea, presupunea că avusese parte de toate privilegiile. Dar acum se purta de parcă asta era prima ei călătorie în marele oraş. Nu era o fată de la tară, însă al naibii să fie dacă nu se comporta ca una.

Ea îl surprinse uitându-se la ea.

— Am rămas cu gura căscată, domnule Ross?

— Doar un pic.

Ea zâmbi.

— Mă tem că nu sunt prea sofisticată, recunoscu ea.

— N-ai mai plecat din Anglia?

— Am fost în Scoţia de multe, multe ori, răspunse ea. Dar n-am traversat niciodată oceanul. Abia aştept s-o fac.

— Să sperăm că n-o să ai rău de mare.

— Nu, n-o să am. Sunt o femeie foarte puternică, se lăudă Taylor. Nu mă îmbolnăvesc niciodată.

El îi aruncă o privire care sugera că nu o crede, iar ea decise să schimbe subiectul.

— Bunicul meu Taylor şi cumnatul lui, Andrew, au călătorit cu primul *Emerald.* Andrew era prea mic să-şi amintească aventura, dar bunicul ne spunea o mulţime de

poveşti despre viaţa la bordul vaporului şi despre prietenia lui cu notoriul pirat miop, poreclit Harry cel Negru. Ai auzit vreodată de el, domnule Ross?

Lucas scuturã din cap.

— Ştiu bunicul şi unchiul tău că vei călători pe mare cu alt *Emerald?*

— I-am spus unchiului Andrew şi mi-a dat binecuvântarea lui. Bunicul Taylor a murit acum mai bine de zece ani, dar, în adâncul sufletului meu, sunt sigură că ştie. Cred că mă veghează din ceruri. Poţi să râzi dacă vrei, dar eu îl consider protectorul meu. Nu va lăsa să mi se întâmple nimic rău.

Era însurat cu o nebună. Lucas nu ştia ce să-i răspundă la asemenea convingeri ţicnite. El era realist. Ea nu era, evident. Cu o astfel de naivitate, avea să fie omorâtă în sălbăticie. Dar, oricum, nu se ducea în Montana, îşi aminti el. Mergea la Boston. Era un loc civilizat şi oarecum sigur.

Însă, după mintea lui, tot avea nevoie de un protector în carne şi oase, nu de un spirit.

— Ai spus că unchiul tău Andrew ştie? Asta înseamnă că e în viaţă, nu?

— Sigur că e în viaţă, răspunse ea. Trăieşte în munţii Scoţiei. E considerat oaia neagră a familiei, adăugă ea, cu o doză de mândrie în voce. Doamna îşi făcea adesea griji să nu fiu influenţată prea mult de fratele ei mai mic.

Erau blocaţi acum în traficul de la colţ şi, dat fiind că le era imposibil să meargă mai departe până nu erau descărcate căruţele poştale, Lucas avea o scuză să continue conversaţia. Devenea din ce în ce mai fascinat de mireasa lui. Vorbea foarte deschis despre familia şi trecutul ei. Sinceritatea ei era revigorantă. El era obişnuit să-şi măsoare fiecare cuvânt. Cu cât ştiau mai puţini oameni despre el şi familia lui, cu atât mai bine avea să fie pentru toată lumea. Taylor părea să gândească altfel. Îi spunea tot

ce gândea, sau aşa i se părea lui.

— De ce îşi făcea griji bunica ta că te va influenţa fratele ei?

— De ce? Pentru că e ciudat, răspunse ea.

— Înţeleg, spuse Lucas în lipsă de altceva mai bun.

— Unchiul meu e un profesor minunat. Mi-a dat multe lecţii de valoare.

— Cum ar fi?

— M-a învăţat să cânt la pian.

El nu râse.

— Cred că o să-ţi fie de folos în saloanele din Boston.

Părea un pic condescendent cu ea.

— De asemenea, m-a învăţat totul despre puşti şi carabine, domnule Ross. Unchiul Andrew e un colecţionar respectat. Dacă aş trăi la frontieră, aş fi în stare să îmi port de grijă, adăugă ea. M-a pregătit bine, domnule. Aşa că, vezi, lecţiile lui au fost şi practice, şi rafinate.

— Ai putea să împuşti un om?

Ea ezită un minut înainte să răspundă.

— Cred că da, spuse. Depinde.

— De ce?

Lucas nu se putu abţine să nu zâmbească. Nu şi-o putea închipui cu o puşcă în mână, dărămite să tragă.

Taylor avu impresia că râde de ea. De ce altceva putea să zâmbească? Gândul o făcu să-şi îndrepte spatele şi vocea ei era foarte autoritară când îşi explică punctul de vedere.

— Ar depinde de împrejurări. Dacă aş apăra o persoană dragă, cu siguranţă că aş putea răni pe cineva. Nu aş vrea, adăugă ea în grabă. Dar aş face-o. Tu ce-ai face? îl întrebă apoi. Ai putea să iei viaţa altui om?

El nu şovăi să-i răspundă.

— Fără să clipesc.

Pe Taylor nu o îngrijoră atât ce spusese el, cât modul cum vorbise. Putea foarte bine să discute despre vreme,

atât de indiferentă era atitudinea lui. Era neliniştitor. Ea nu putea să nu se întrebe: „Omorâse vreodată pe cineva?”

El îşi ridică ochii spre ceruri.

— Luptam în războiul împotriva Sudului, Taylor. Sigur că am ucis.

— Din datorie, spuse ea, uşurată. Am citit tot despre conflictul între state.

— Deci ai fost botezată după bunicul tău.

Era clar că el voia să schimbe subiectul, iar ea era fericită să-i facă pe plac.

— Da.

El dădu aprobator din cap, renunţă la subiect, apoi o strânse mai tare de mână şi începu să meargă din nou. Îşi croi drum prin mulţime. Ea tot încerca să fie atentă pe unde merge şi să-şi ţină privirea aţintită la vapor în acelaşi timp. Se poticni de două ori. Lucas observă a doua oară. Încetini pasul atunci şi, când mulţimea începu să-i înghesuie prea tare, o luă de umeri şi o trase spre el.

Abia când erau unul lângă altul în mijlocul îngrămădelii de pe mica ambarcaţiune ce îi ducea către vapor, Taylor îşi dădu seama pe deplin de amploarea aventurii în care se avânta. Ar fi trebuit să fie îngrozită. De obicei, se îngrijora când era pe cale să întreprindă o acţiune, până gândurile la acel subiect i se toceau precum nişte mătănii vechi, dar de această dată nu era deloc neliniştită. Doamna îi sugerase această căsătorie, şi Taylor acceptase ideea. Ce făcuse era bun făcut.

Era mulţumită. Nu era tristă şi nu regreta că îşi părăsea ţara. Nici nu avea să se uite înapoi la ţărm, cum făceau alte doamne. Una dintre femei îşi ştergea lacrimile din colţul ochilor cu o batistă. Alta plângea fără fereală. Reacţia lui Taylor era opusă. Avea chef să râdă, abia îşi reţinea bucuria. Era copleşită de senzaţia că făcea un lucru bun. Braţul lui Lucas îi înconjura încă umerii. Se apropie de el, încercând să absoarbă mai mult din căldura lui. Voia să-

şi pună capul pe umărul lui. Se simţea ocrotită cu el; nu se putea gândi încă la el ca la un soţ, dar nu conta ce gândea, întrucât aveau oricum să se despartă în curând.

Taylor se gândi la copilaşi. Va putea să-i ţină din nou în braţe. Se întreba dacă avea să le recunoască pe fetiţe. Când le văzuse ultima dată, încă nu mergeau de-a buşilea. Acum probabil mergeau şi vorbeau şi, Doamne, ardea de nerăbdare să le vadă. Închise ochii şi rosti o rugăciune de mulţumire cerului, pentru că era în sfârşit în drum spre ele, apoi spuse altă rugăciune pentru noua viaţă pe care urma s-o înceapă.

Avea să ia fetiţele de îndată ce ajungea la Boston şi le va duce într-un loc sigur. Urma să le ascundă într-un loc unde unchiul Malcolm nu se va gândi niciodată să le caute.

Îi veni o idee vagă. Redemption. Doamne, ce mult îi plăcea cum sună cuvântul. Putea oare să fie refugiul pe care îl căuta? Scoase un oftat uşor.

Redemption.

Capitolul 3

Duhul blândeţii, inima miloasă te căftăneşte domn.
Titus Andronicus, William Shakespeare

Lady Victoria Helmit îşi rata încercarea de a se sinucide.

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă, căci numai Dumnezeu ştia că îşi bătuse cu siguranţă joc de viaţa ei, întocmai cum prevăzuseră părinţii ei că va face. O, de-ar putea s-o vadă acum! Ar râde de ea în hohote, apoi ar strânge din buze de satisfacţie. Fiica lor îndărătnică, nesocotită le împlinea toate aşteptările. Nici măcar nu se putea opri din plâns suficient de mult să se proptească bine într-un picior şi să sară peste balustradă ca să se arunce în ocean. Victoria era

tot ce spuneau ei, ba chiar mai mult. Se dovedea şi laşă.

Străinilor li se părea o femeie care avea tot ce-i trebuia. În aparenţă, fusese binecuvântată de către zei. Era izbitor de frumoasă, cu păr arămiu-închis şi ochi strălucitori, verzi ca iarba de primăvară din Irlanda. Coloritul îl avea din partea maternă a familiei. Bunica Aisley era din County Clare. Pometii înalţi ai Victoriei şi trăsăturile nobile veneau tot din partea mamei sale. Bunicul ei se născuse şi crescuse într-o mică provincie din nordul Franţei. Dat fiind că rudele bunicii nici nu puteau rosti numele francezului fără să se dedea la trivialităţi obscene în gura mare, iar familia bunicului îi dispreţuia la fel de mult pe irlandezi, care nu erau buni de nimic şi nu-şi puteau înfrâna pofta de băutură, când cei doi îndrăgostiţi atât de nepotriviţi s-au căsătorit, s-au stabilit în Anglia, pe ceea ce numeau ei teren neutru.

Cât trăiseră bunicii ei, Victoria fusese adorată. Bunicului îi plăcea să se laude că moştenise de la el talentul pentru dramă şi iubirea pentru Shakespeare, iar bunica ei era fericită să susţină că fata avea de la ea firea focoasă şi pasională.

Cu toate acestea, Victoria nu era deloc lumina ochilor părinţilor ei. Altfel n-ar fi aruncat-o în stradă. Îi făcuse de ruşine şi ocară, îi spuseseră că le era silă s-o mai vadă în ochi. O făcuseră în toate felurile, dar i se întipărise în minte şi îi revenea mereu afirmaţia lor că fusese şi avea să fie întotdeauna o proastă.

Aveau dreptate. Era o proastă. Victoria recunoscu adevărul, oftând din rărunchi. Imediat, încetă să mai scoată vreun sunet şi se uită în grabă la stânga şi la dreapta, să fie sigură că era încă singură. Era trecut de trei dimineaţa. Ceilalţi pasageri de la bordul lui *Emerald* adormiseră repede şi membrii echipajului aveau treburile lor.

Acum sau niciodată. *Emerald* era acum pe mare de trei nopţi. Apa nu avea cum să fie şi mai adâncă în altă parte şi, dacă era să comită fapta aceea, credea că asta era

ocazia perfectă, căci acum era absolut singură.

Dar se înşela. Lucas stătea în partea cealaltă a scării şi o urmărea. Nu-şi închipuia ce Dumnezeu încerca să facă nebuna aceea de femeie.

Apoi auzi alt sunet. Era foşnet de mătase. Se întoarse şi o zări pe Taylor urcând scara. Ea nu putea să-l vadă, iar el nu îi dădu de ştire că era acolo, privind-o din întuneric. Voia să afle ce naiba avea de gând să facă, plimbându-se pe punte în toiul nopţii.

Femeia care suspina îi atrase din nou atenţia. Se chinuia să mute o ladă grea de-a curmezişul punţii.

Victoria era slăbită de atâta plâns. Părea să-i ia o veşnicie să ducă lada până la balustradă. Îşi simţea picioarele ca plumbul. Reuşi până la urmă să se urce pe ladă şi apoi se prinse de balustradă. Avea să sară în partea cealaltă dacă reuşea să ridice un picior destul de sus. Mâinile ei erau încleştate de balustradă, iar jupoanele albe fluturau în jurul ei ca un steag în semn de predare. Stătu acolo doar o secundă sau două, dar i se păru o veşnicie. Suspina acum fără reţinere, de groază şi pentru că se simţea înfrântă. Doamne sfinte, nu putea s-o facă! Pur şi simplu nu putea.

Coborî de pe ladă, apoi se prăbuşi pe punte şi plânse în hohote. Ce avea să se facă? Pentru numele lui Dumnezeu, ce avea să facă?

— Iartă-mă, te rog, că mă amestec în treburile tale, dar aş vrea să te ajut dacă îmi dai voie. O să fii bine?

Întrebarea se auzi în şoaptă. Victoria îşi miji ochii în întuneric în timp ce scutura din cap cu vehemenţă.

Taylor făcu un pas înainte în lumina lunii. Îşi împreună mâinile în faţa ei şi încercă să fie cât mai calmă cu putinţă. Nu voia s-o sperie pe tânără să facă un gest iremediabil, pentru că Taylor nu era suficient de aproape s-o oprească dacă încerca să sară peste balustradă.

Se uită la femeie cum îşi ştergea lacrimile de pe obraji

cu dosul ambelor mâini. Luă câteva guri mari de aer şi încercă să se liniştească puţin. Tremura din toate încheieturile. Tristeţea pe care o văzu Taylor în ochii ei era sfâşietoare. Taylor nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de deznădăjduit, în afară de sora ei Marian, îşi aminti ea. Doar Marian păruse aşa distrusă în dimineaţa când o avertizase pe Taylor de ce putea încerca unchiul Malcolm să-i facă.

Taylor se strădui să alunge imaginea din faţa ochilor.

— Ce aveai de gând să faci, pentru numele lui Dumnezeu? o întrebă ea pe fată.

— A fi sau a nu fi.

Taylor nu era sigură că auzise bine.

— Poftim?

— A fi sau a nu fi, repetă Victoria, mânioasă. La asta meditam.

— Îmi citezi din Shakespeare acum?

Era oare tânăra asta sărită de pe fix?

Furia Victoriei că fusese întreruptă trecu la fel de repede cum apăruse. Era epuizată acum, înfrântă.

— Mi s-a părut nimerit să citez din Shakespeare, spuse ea în şoaptă. Vocea îi era lipsită de orice emoţie când continuă: Nu mai vreau să trăiesc, dar se pare că nu am suficient curaj să-mi pun capăt vieţii. Vreau să fiu lăsată singură.

— Nu te las singură, ripostă Taylor. Spune-mi cum pot să te ajut.

— Ajută-mă să mă arunc în ocean.

— Nu mai vorbi aşa. Vocea îi era mai tăioasă decât intenţiona. O enerva lipsa ei de control. Femeia avea nevoie de ajutor acum, nu de o predică. Mai făcu un pas înainte. N-am vrut să ridic tonul la tine. Acceptă-mi, te rog, scuzele. Nu cred că vrei cu adevărat să sari, adăugă ea în grabă. Ai luat deja decizia să nu-ţi pui capăt vieţii. Era cât pe ce să te opresc când ai coborât singură de pe ladă. Mi-ai

tras o sperietură, recunosc. Când am venit de după colţ şi te-am văzut cocoţată acolo într-un echilibru aşa precar… Taylor se înfioră la acea amintire. Îşi frecă braţele să se mai încălzească puţin. Cum te cheamă?

— Victoria.

— Victoria e un nume frumos, remarcă Taylor. Nu îi venea în minte nimic mai bun de spus. Voia s-o apuce pe femeie de umeri şi s-o zgâlţâie până îşi venea în fire. Dar nu se lăsă pradă acestui impuls; avea s-o facă să asculte de glasul raţiunii. Spune-mi care este problema. Aş vrea să te ajut.

Victoria se rezemă cu spatele de balustradă când Taylor mai făcu un pas înspre ea. Arăta ca un animal încolţit, aşteptând să fie omorât. Ochii i se măriseră de groază şi îşi încleşta mâinile cu o asemenea forţă, că braţele începură să-i tremure.

— Nimeni nu poate să mă ajute.

— Nu ştiu dacă te pot ajuta până nu-mi explici despre ce e vorba.

— Dacă ai şti… mi-ai întoarce spatele şi ai lua-o la fugă, prezise Victoria.

— Mă îndoiesc, răspunse Taylor. Te rog să ai destulă încredere în mine să-mi spui care este problema.

Victoria îşi ridică faţa în mâini şi începu să plângă din nou. Taylor nu mai suportă nicio clipă s-o vadă aşa îndurerată. Se apropie de ea şi îi întinse mâna.

— Nu trebuie decât să o iei, Victoria. Fac eu restul.

Victoria se uită lung la Taylor, încercând să se hotărască. Şi apoi, exact când Taylor era convinsă că îi va respinge prietenia, Victoria o surprinse. Încet, cu timiditate, se întinse spre ea şi îi luă mâna.

Taylor o ajută să se ridice în picioare, apoi îşi puse un braţ în jurul umerilor Victoriei cu gândul s-o ducă departe de balustradă. Voia să pună cât mai multă distanţă posibil între ocean şi femeia deznădăjduită, o încercare cu totul

lipsită de realism, dat fiind că erau înconjurate de apă din toate părţile.

Victoria îşi dorea atât de mult o atingere umană binevoitoare şi un cuvânt blând de liniştire, lipsit de acuzaţii, că se aruncă, la propriu, în braţele lui Taylor, fiind cât pe ce să se răstoarne pe amândouă. Taylor îşi recăpătă repede echilibrul. Victoria plângea incontrolabil pe umărul ei. Era cu câţiva centimetri mai înaltă decât Taylor, aşa că acesteia îi era un pic stânjenitor s-o consoleze pe femeie, dar nu imposibil. Taylor o bătu uşurel pe spate, sperând că era un gest alinător. Nu încercă să facă mai mult ca s-o calmeze. Era clar că Victoria avea nevoie să plângă. După Taylor, plânsul putea să fie primul pas spre vindecare. Marian nu plângea niciodată, şi Taylor se gândi că era poate şi acesta unul dintre multele motive din care ajunsese o femeie atât de fragilă şi dificilă.

Curând însă suspinele Victoriei începură s-o tulbure pe Taylor. Încercase să rămână indiferentă, dar descoperi că nu putea rămâne neatinsă de o durere atât de sfâşietoare, aşa că, după câteva minute, lacrimile îi împăienjeneau şi ei vederea.

Victoria aiura, spunea cuvinte incoerente şi fraze amestecate cu multe citate din tragediile lui Shakespeare, dar, când mărturisi că avusese încredere în acel bărbat, că îl iubise din inimă şi crezuse din tot sufletul că avea să se însoare cu ea, Taylor înţelese în sfârşit de ce era aşa deznădăjduită.

Era însărcinată.

Taylor se îmbună şi se enervă în acelaşi timp.

— Doamne sfinte, asta-i tot? exclamă ea. O să ai un copil, nu? Am crezut că ai comis o crimă îngrozitoare.

— E ceva îngrozitor, se tângui Victoria.

Lui Taylor îi scăpă un pufnet cu totul nedemn de o lady.

— Nu! o contrazise ea. Să-l ucizi pe bărbatul care te-a

minţit şi a profitat de inocenţa ta ar fi ceva îngrozitor, îi spuse ea. Se opri să ofteze. Dar poate că asta n-ar fi aşa îngrozitor, la urma urmei.

— Viaţa mea s-a sfârşit.

Taylor făcu un efort să-şi stăpânească furia. Biata femeie fusese probabil acuzată de suficiente ori. Încercă să găsească ceva pozitiv să-i spună, dar îi luă câteva minute să-i vină ceva în minte.

— Viaţa pe care ai dus-o s-a sfârşit, da, dar acum o să începi una nouă. Vino, stai jos şi calmează-te.

Victoria era vlăguită şi epuizată de atâta plâns. Taylor o conduse la o bancă aşezată lângă peretele alăturat punţii de plimbare. Victoria se aşeză, îşi aranjă fustele şi apoi îşi împreună mâinile în poală, îşi ţinea capul aplecat, semn al nefericirii ce o copleşea.

Lucas, bucuros că pericolul iminent trecuse, se duse mai departe în întuneric, de unde le putea urmări fără să le deranjeze.

Taylor era prea agitată să stea jos. Se plimba înainte şi înapoi în faţa Victoriei în vreme ce se gândea la problema tinerei.

— Îl mai iubeşti pe bărbatul ăsta?

— Nu, răspunse ea pe un ton categoric.

Taylor dădu din cap aprobator.

— Bine, spuse ea. Nu merită să-l iubeşti, adăugă. Ai rude în America la care să te duci să stai?

— Nu, nu aveam de gând să ajung acolo. Cu ultimii mei bani mi-am luat o cabină. Singurul motiv pentru care am toate hainele la mine e că tatăl meu le-a aruncat în stradă.

— Te-au dat afară părinţii din casă? Taylor era îngrozită.

Victoria încuviinţă din cap.

— Nu-i pot învinovăţi. Am fost o dezamăgire pentru ei.

— Dar eu, da, o contrazise Taylor. Sunt părinţii tăi.

Trebuiau să fie alături de tine. Bunica mea aşa ar fi făcut.

— Dacă ar fi fost în viaţă, şi bunica mea ar fi fost alături de mine, spuse Victoria,

— Dar bărbatul răspunzător de starea ta? Ştie că îi porţi copilul în pântece?

— Da.

— Şi? Taylor o îndemna când vedea că nu continuă.

— Nu vrea să se implice.

— E cam târziu să ia decizia asta, nu?

— Voia să se însoare cu Lady Margaret Kingsworth. Are o zestre mare.

Taylor devenise curioasă. O cunoştea pe Lady Margaret şi se întreba cine era ticălosul.

— Cine e bărbatul…

— N-o să-i spun niciodată numele. Aproape îşi ţipă refuzul.

Taylor se grăbi s-o liniştească.

— N-o să te mai întreb, promise ea. Eşti sigură că nu-l mai iubeşti?

— Acum nu mai ştiu ce-am văzut la el. Trebuia să urmez sfatul lui William, care a scris: „De aceea nu fi lacom, nici prea dornic/ Atunci numai norocul e statornic. / Târziu acel ce-i prea grăbit s-alerge / Ajunge, ca şi-acel ce prea încet merge”. [1]

Doamne, cita iar din Shakespeare. Şi plângea. Taylor încerca să fie răbdătoare, dar asta era cel mai greu.

— Trecutul e trecut, Victoria. Nu poţi desface ce s-a făcut deja. Acum trebuie să te gândeşti la viitor.

— Am crezut din tot sufletul că se va căsători cu mine.

— „Cine se spânzură o dată nu mai are temeiul să facă o căsătorie nepotrivită”, spuse Taylor, folosind cuvintele lui Shakespeare ca răspuns pentru femeia

---

1 William Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* Actul II, Scena VI, traducere de Şt. O. Iosif, Editura Pandora-M, 2009

deznădăjduită.

Victoria zâmbi pentru prima oară.

— Cred cu tărie că aş vrea să-l văd spânzurat pentru minciunile pe care mi le-a spus mie. Totuşi... am crezut în ele.

— Erai naivă şi el a profitat din plin. Omul ăsta e o năpârcă.

— Am fost şi eu la fel de vinovată pentru greşeala mea.

Taylor nu putu să n-o admire fiindcă îşi asuma răspunderea pentru faptele ei. Nu arunca vina pe nimeni, nici măcar pe porcul care o sedusese. Era pe cale să-i spună că o admiră, când Victoria o întrebă cine este.

— Cum te cheamă?

— Taylor.

— Taylor? Acea Lady Taylor?

— Ai auzit de mine?

— O, da, toată lumea a auzit de tine, milady.

— De ce? întrebă Taylor.

— Umilinţa... O, Doamne, nu trebuia să aduc în discuţie un subiect atât de nedelicat.

Umerii lui Taylor se încovoiară. Ştia oare toată Anglia de ocara suferită de ea?

— Nu a fost o umilinţă. A fost o binecuvântare pentru mine,

O, Doamne, de câte ori spusese acele cuvinte cât era în Londra? De cel puţin o sută de ori, se gândi ea.

— Îl mai iubeşti? o întrebă Victoria.

— Nu l-am iubit niciodată cu adevărat, recunoscu Taylor. Îmi dau seama acum. M-am măritat cu fratele lui, adăugă ea înclinând din cap, când o văzu pe Victoria aşa mirată. Nici pe el nu-l iubesc, mărturisi ea. Dar recunosc că începe să mă atragă. Totuşi, e bărbat şi, probabil, un ticălos. Cei mai mulţi sunt. Totuşi, soţul meu e un om onorabil. Am observat deja că are calitatea asta.

— Poate o să te îndrăgosteşti de el până la urmă, sugeră Victoria.

Ce gând oribil, dat fiind că Lucas avea să o părăsească în clipa când ajungeau la Boston.

— Poate, spuse ea cu voce tare ca să-i dea speranţă Victoriei Taylor se apropie la noua ei prietenă şi se aşează lângă ea. Schimbă subiectul cu blândeţe spre situaţia delicată a Victoriei. Ai luat o decizie importantă în noaptea asta.

— Chiar? Care anume?

— Să trăieşti, îi răspunse Taylor. Restul va merge uşor, îţi promit.

Victoria nu înţelegea. Taylor îi spuse că avea să-i explice mai târziu la ce se referea. O întrebă pe Victoria ce credea că vrea să realizeze cu viaţa ei. Ce speranţe şi visuri avea? Dacă ar putea să aibă orice pe lume, ce şi-ar dori mai mult?

Victoria îi răspunse la întrebări. Vorbi aproape două ceasuri.

Taylor preferă să asculte. Discutând despre temerile ei, acestea se reduseră în nuntea Victoriei. Necunoscutul o îngrozea, recunoscu ea. Şi singurătatea o înspăimânta mai mult ca orice. Taylor o înţelegea mult mai bine decât credea Victoria. Să fie singură... şi cu doi copii în grijă o îngrozea, dar urma să facă tot ce trebuia ca să le ocrotească pe gemene. Şi avea senzaţia că şi Victoria îşi va proteja la fel micuţul.

— Trebuie mai întâi să te obişnuieşti cu ideea, zise Taylor.

— Ce idee? întrebă Victoria.

— Că vei fi mamă, îi explică Taylor. Pun pariu că în curând îţi vei iubi copilul din toată inima.

— Nu m-am gândit la copil. Am fost prea preocupată să-mi plâng de milă.

Taylor o bătu uşurel pe mână.

— Ai fost trădată. Era normal să fii mâhnită.

Victoria căscă tare, se scuză pentru comportarea ei nedemnă de o lady şi apoi spuse:

— Vântul a devenit mai puternic. Căpitanul a zis că va fi furtună.

Deodată, o rafală de vânt mătură puntea. Victoria începu să tremure. Taylor nu observă răceala din aer până nu-i spuse Victoria. Apoi începu să tremure şi ea.

— Mai bine ne întoarcem în cabine, sugeră ea.

— Da, fu de acord Victoria. Se ridică, apoi se întoarse spre Taylor. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Ai fost foarte amabilă, milady.

Taylor nu ştia ce să-i răspundă. Nu se simţea în largul ei când primea complimente. Fuseseră atât de puţine în viaţa ei şi atât de demult. Fusese rareori lăudată pentru oricare din faptele ei. Doamna se aştepta la un anumit comportament, iar Taylor auzea doar când o dezamăgea pe bunica ei.

Victoria părea să aştepte ca ea să facă sau să spună ceva, dar Taylor doar înclină din cap aprobator. Apoi îşi drese glasul. Pe un ton pragmatic, foarte asemănător cu al bunicii ei, îi spuse Victoriei:

— Mâine aş vrea să ne întâlnim în biblioteca vaporului la ora două. În ultimele zile, am observat că nu e nimeni acolo pe la ora aceea, aşa că nu vom fi deranjate cât timp ne facem planuri.

— Aşa vom face?

— Cred că da.

— Ce planuri, milady?

Pe Taylor o surprinse întrebarea.

— Păi cum, planuri pentru viitorul tău, firește, o lămuri ea. Ai crezut că doar te bat pe spate în semn de compasiune şi pe urmă dispar?

— N-am ştiut ce să cred, milady.

— Nu-mi mai spune „milady”. În America titlurile n-au

nici o importanţă, oricum.

— Eşti sigură?

— O, da. Am citit într-o carte, aşa că trebuie să fie adevărat.

Victoria încuviinţă din cap.

— Chiar ai de gând să mă ajuţi?

— Cum aş putea să n-o fac?

O, Doamne, începu să plângă din nou. Taylor nu avea chef s-o mai vadă plângând şi pe urmă s-o consoleze.

— Încetează cu plânsul, o rugă ea. Ai să te epuizezi. Nu pot să cred că ţi-a trecut prin minte că te voi părăsi. Ruşine să-ţi fie, Victoria!

— Nu vreau să-ţi fiu o povară sau să sugerez că tu…

Taylor o luă de braţ pe Victoria şi o duse până la scară.

— Sigur că nu vrei să fii o povară. Şi nu vei fi, îţi promit. Am un obicei oribil, îi mărturisi ea. Am impresia că ştiu ce e mai bine pentru toţi cei din jurul meu.

— Nu cred că e un obicei oribil să ştii ce-i mai bine pentru cineva, răspunse Victoria.

— Nu doar pentru o persoană, o corectă Taylor. Pentru toată lumea. Şi da, e un defect groaznic. Doamna îi spunea năpasta mea. Zicea că n-ar trebui să mă amestec şi că e arogant din partea mea să cred că pot să fac viaţa altora mai bună. Într-adevăr, foarte arogant. Astea erau chiar cuvintele ei, pe care mi le repeta mereu. Mă tem că avea dreptate. Îţi dau cuvântul meu, Victoria, că n-o să te forţez să faci ce nu vrei. Dar insist să te ajut.

— Mulţumesc, Taylor.

— Mai vorbim mâine, după ce ai să dormi bine o noapte şi nu vei mai fi aşa obosită.

— Şi o să-ţi apreciez foarte mult sfatul. Victoria făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Eşti în stare să ştii ce e mai bine pentru tine tot timpul?

Umerii lui Taylor se încovoiară.

— Ăsta-i necazul la năpasta cu care sunt blestemată, o lămuri ea. Nu ştiu niciodată ce e mai bine pentru mine. Numai pentru alţii.

Consternarea din vocea lui Taylor o făcu pe Victoria să zâmbească.

— Poate voi şti eu ce e mai bine pentru tine.

Taylor îi zâmbi şi ea.

— Poate.

Pentru că pe scară nu încăpeau două persoane deodată, Taylor îi făcu semn Victoriei să o ia înainte.

— Merg cu tine până la cabina ta, ca să ştiu unde te găsesc.

Victoria se opri la treapta de jos. Avea o expresie solemnă pe faţă când se întoarse să se uite la Taylor.

— O să fim prietene?

Taylor nu ezită să-i răspundă:

— Cred că suntem deja.

Prietenia se legase. Taylor ştia foarte bine în ce se băga. Nu şovăise să-şi asume responsabilitatea pe care tocmai şi-o luase. Urma să aibă grijă de Victoria până când avea să fie suficient de puternică să-şi poarte singură de grijă. Şi copilului, adăugă Taylor în gând. Nu trebuia să uite de copil.

Prietenii îşi ajutau prietenii, da, dar era mai mult de atât în promisiunea lui Taylor. Mult mai mult. Copiii, toţi copiii, ar trebui iubiţi şi apăraţi de rău de orice adult capabil. Nu era o regulă; era o poruncă sfântă, în viziunea lui Taylor, iar ea avea să facă orice era necesar să-i vadă pe Victoria şi pe copilul ei în siguranţă…

Indiferent cât o costa. Nu era o alegere. Era datoria ei.

*

Bunele ei intenţii aveau să piară odată cu ea. Nu avea să fie în stare să ajute pe nimeni, cel puţin nu de una

singură. Vaporul se scufunda şi n-avea ce să facă în această privinţă. Era convinsă că, după câteva minute, toată lumea va dormi pe fundul oceanului. Taylor ar fi îngenuncheat pe punte şi s-ar fi rugat Domnului s-o ierte pentru toate lucrurile rele pe care le gândise despre cineva, cu excepţia unchiului ei Malcolm, bineînţeles. Credea că, dacă se căia sincer că fusese aşa de arogantă şi de autoritară, ar putea să se strecoare în rai, dar era imposibil să îngenunchezi undeva, cu vântul care bătea cu forţa un uragan şi zgâlţâia vasul, învârtindu-l totodată. Se ghemui într-un colţ al patului şi îşi lipi umerii de perete. Se străduia din răsputeri să nu-i fie frică, dar era imposibil. Poate că n-ar fi fost aşa de înspăimântător dacă nu era în toiul nopţii şi n-ar fi fost atât de beznă în cabină. Taylor ura întunericul, dar nu îndrăznea să aprindă lampa din nou, de teamă să nu dea din greşeală foc la pereţi. Aşa că rămase în întuneric, cu ochii închişi şi perna în braţe, ascultând cum cuferele ei se izbeau de un perete şi apoi de altul. Se lupta cu groaza şi panica înălţând rugăciuni şi rugăminţi către Domnul în timp ce-şi aştepta sfârşitul.

Ce avea să se întâmple cu fetiţele surorii ei? Gemenele aveau nevoie de o mamă. Nici nu voia să-şi închipuie ce se va alege de micuţe. Şi Victoria… Ce se va întâmpla dacă ea scăpa şi Taylor nu? Făgăduise să-şi ajute noua prietenă, dar cum avea să supravieţuiască Victoria fără bani sau familie în America?

O, Doamne, voia să facă atât de multe! Nu era drept să moară aşa. Scoase un oftat şi îi dădură lacrimile. Nimeni, nici chiar o tânără lady autoritară, arogantă, care se considera atotştiutoare, nu trebuia să moară aşa. Nu voia să moară singură cuc. Voia să fie cineva cu ea.

Şi, mai mult ca orice, o voia pe Doamna.

Uşa se deschise, trântindu-se, şi Taylor sări în picioare. Domnul Ross stătea în prag, umplând tot cadrul uşii. Îl vedea clar, căci lumina de la lampa din suportul de

piele agăţat de peretele holului strălucea intens în jurul lui.

În toată viaţa ei nu fusese niciodată aşa fericită că vedea pe cineva. I se părea că arată ca un zeu. Sau ca un prinţ. Era ud leoarcă din cap până picioare. Părul îi atârna pe frunte, şi cămaşa albă şi pantalonii negri i se lipiseră de corp. Muşchii proeminenţi de pe braţe şi coapse îl făceau să pară invincibil. Era ca un războinic puternic din trecut, prinţul uriaş cu care era măritată, iar Taylor se simţea mai calmă în prezenţa lui. Era o figură impunătoare, şi uşurinţa relaxată a mişcărilor lui, atât de graţioase pentru un om cât un munte, o captiva şi liniştea.

Lucas Ross nu i s-ar fi părut mai atrăgător nici dacă ar fi fost îmbrăcat în haine elegante, princiare.

— Bate un vânt al naibii.

Făcu această remarcă pe un ton nepăsător şi înaintă cu un pas înăuntru. Sunt ud până la piele. Apoi se întoarse, îşi aruncă sacul de dormit ud într-un colţ al cabinei luxoase, lângă bagaje, apoi scutură din cap ca un câine care vrea să scape de ploaia din blană. Stropi de apă se răspândiră în toate direcţiile. Îi zâmbi lui Taylor. Privind-o, îşi dădu seama că era îngrozită. Observă lacrimile care îi şiroiau pe obraji şi ochii măriţi de spaimă. Privirea îi era fixată asupra lui, dar nu credea că groaza din expresia ei se datora faptului că intrase în cabină în toiul nopţii. Folosea cabina pentru bagaje şi intra şi ieşea de mai multe ori pe zi. Nu, nu el era de vină că plângea. Furtuna o speriase atât de tare.

Nu putea s-o învinovăţească pentru reacţia ei. De fapt, el se simţea exact aşa cum arăta ea. Mai avusese parte de furtuni şi înainte, dar niciuna aşa de violentă ca asta. Erau într-un real pericol să se scufunde.

Dar nu avea de gând să îi spună lui Taylor ce părere avea de împrejurările cumplite în care se găseau. Ultimul lucru de care avea nevoie era o femeie isterică lângă el, şi din acest motiv, făcu un efort să se mişte încet, să se poarte de parcă avea tot timpul din lume. Era cât mai

nonşalant posibil. Chiar şi fluieră.

Ea se mişcă în pat când vaporul se înclină din nou.

— Preferi să stai pe întuneric?

Ei îi luă un minut întreg să-şi poată regăsi vocea.

— Nu, şopti ea.

Se puse la loc, aşa că el o vedea iar în raza de lumină ce venea din hol.

— Dar mi-era frică să nu dau foc la cabină dacă încercam să aprind din nou lampa.

Lucas se întoarse să iasă iar afară.

— Unde te duci, domnule Ross?

Panica îi făcea tonul tăios şi vocea tremurată. Nu părea să se fi calmat. Nu voia ca el să ştie ce frică îi era. Ar putea să creadă că era laşă. Era chiar amuzant că o îngrijora părerea lui despre ea acum, cu câteva minute înainte să moară amândoi, dar, oricât de prosteşte era, ea tot încerca să-şi ascundă frica. Nu o cunoştea prea bine şi nu voia ca el să meargă în mormântul lui din ocean crezând că se însurase cu o femeie slabă de înger.

— Mă duc să aduc felinarul de pe hol, îi strigă el.

Era deja înapoi în cabină până să-şi termine explicaţia. Ea îl urmări cum închide uşa, apoi se duce în partea cealaltă a camerei şi leagă felinarul de cârligul metalic din perete. Unul dintre cuferele ei trecu prin apă pe lângă el când fixa baza felinarului de suport. Vasul se înclină periculos în acel moment. Taylor se lipi cu spatele de perete, îşi propti călcâiele în cearşafuri şi încercă să-şi menţină echilibrul, dar tot fu trântită într-o parte. Lucas nu se clintise din locul lui. Echilibrul lui era impresionant. Ca şi atitudinea lui, hotărî ea. Nu părea să fie deloc îngrijorat de situaţia lor periculoasă.

Taylor simţi că era necesar să precizeze ce era evident.

— Suntem în mijlocul unui uragan, domnule. Cred că e doar o chestiune de timp până se va scufunda vaporul.

Lucas ridică din umeri, prefăcându-se indiferent. Îşi scoase cămaşa fără grabă. Ocoli cufărul, apoi îl împinse într-un colţ şi se aşeză pe el ca să-şi dea jos pantofii.

— Nu eşti îngrijorat, domnule Ross?

— E doar un pic de vânt mai puternic, Taylor. E prea devreme în sezon pentru un uragan. Se va domoli în câteva ore.

Îi servi o minciună fără să clipească. Ea îl urmărea îndeaproape, căutând cel mai mic semn de îngrijorare,

Nu găsi niciunul.

— Nu eşti deloc îngrijorat, domnule Ross? Nu-i lăsă timp să răspundă. Ai mai avut parte de furtuni ca asta?

— O mulţime, minţi el.

— Bine, atunci. Oftă adânc în semn de uşurare. Reuşi chiar să zâmbească.

Se simţea mult mai bine acum, aproape în siguranţă. Apoi el îi strică starea aproape normală. Îşi scoase pantalonii.

Ea închise ochii.

— Domnule Ross, la ce Dumnezeu te gândeşti?

Rosti întrebarea aproape ţipând. El îşi pierdu răbdarea.

— Nu vrei să încetezi să-mi spui „domnul Ross”? se răsti şi el.

Taylor se miră de izbucnirea lui.

— Dacă aşa vrei, răspunse ea.

Rămase cu ochii închişi. Îl auzi mormăind ceva în barbă, dar nu îi desluşi cuvintele. Era probabil o blasfemie, bănui ea, cu o încruntare pe care spera din tot sufletul să o observe şi el.

Lucas îşi scoase şi restul hainelor şi se duse la cufărul lui ca să-şi ia alţi pantaloni uscaţi. De obicei, dormea gol, dar, pentru că dormise pe punte, normal că rămăsese cu hainele pe el. Va trebui să poarte pantaloni şi în noaptea asta, o ştia, numai pentru că tânăra lady cu care se

procopsise era atât de al naibii de năzuroasă şi de pretenţioasă.

Dumnezeu să-l apere de fecioare, se gândi el. Avea să facă probabil un infarct când o să-şi ea seama că el intenţiona să împartă patul cu ea.

Dar nu avea nicio intenţie să se atingă de ea. Intimitatea cu mireasa lui nu ar face decât să complice aranjamentul lor financiar. Ultimul lucru pe care îl dorea sau de care avea nevoie era o soţie, şi ştia că, dacă se atingea de ea, se va simţi obligat de onoare să rămână căsătorit cu ea. Mai bine era spânzurat. Sau dus înapoi la închisoare.

Mintea îi era plină de lucruri groaznice despre căsnicie, de aceea nu observă că vaporul se înclinase din nou. Cufărul se izbi de piciorul lui drept. Mormăi o înjurătură obscenă, îşi alungă gândurile de dinainte şi îşi puse pe el pantalonii.

Taylor se uita la el. Era hipnotizată de fizicul lui şi, fiindcă era sigură că el nu ştia că îl privea, abia roşi în faţa a ce vedea.

Lucas era zvelt ca o panteră. Muşchii coapselor şi ai umerilor păreau să se unduiască la fiecare mişcare a lui. Pielea îi era bronzată, fără îndoială de la atâta stat la soare. Talia îi era îngustă, umerii incredibil de laţi şi, Doamne, era întruchiparea perfecţiunii masculine! Dacă ar fi fost slabă de înger, era sigură că ar fi leşinat până acum. După părerea ei, era un bărbat superb.

Dorea să se întoarcă spre ea, dar Lucas nu-i făcu pe plac. Se încheie la pantaloni şi se duse la marginea patului. Pieptul îi era acoperit cu păr negru şi des, care se subţia într-un „V” spre talie.

Deodată, vaporul se clătină din nou. Taylor era aşa hipnotizată de priveliştea oferită de soţul ei, că uită să se ţină de ceva, aşa că zbură din locul ei. El o prinse în braţe exact când era să fie aruncată la podea.

Reacţia ei îl surprinse: izbucni în râs. Lucas spera din tot sufletul să nu o apuce istericalele de faţă cu el.

— Ce e aşa amuzant?

Ea ridică din umeri. Pielea lui era caldă la atingere. Observă asta când îi înconjură gâtul cu braţele. Vasul se clătină din nou. Aceasta era scuza pe care o aşteptase. Îşi puse capul pe umărul lui şi se ţinu bine de gâtul său.

— Sper că nu te duci înapoi pe punte, nu? N-ai face decât să te uzi din nou.

— Nu mă duc înapoi pe punte.

Ea nu slăbi strânsoarea. Nu avea să-l lase să plece. Era prea groaznic să fie singură. Lucas devenise adăpostul ei împotriva furtunii.

— Nu poţi să dormi pe jos, zise ea. Cuferele o să te deranjeze, tot zburând de colo-colo.

— Şi ce propui?

— Va trebui să dormi cu mine.

Lucas aproape că o scăpă din braţe. Ea se dădu înapoi şi se uită în sus la el. Avea, afurisita, cei mai frumoşi ochi pe care îi văzuse vreodată. Şi o gură! Un bărbat îşi putea pierde minţile când se uita în ochii aceia albaştri şi se gândea la ce ar dori să-i facă ea cu acele buze dulci şi atrăgătoare.

— O să dorm sub pături şi tu deasupra, se grăbi ea să explice. Expresia de pe faţa lui o nedumeri. Nu voia ca el să creadă că era neobrăzată, ci doar că avea simţ practic. E o soluţie logică, îl anunţă înclinând din cap. Şi foarte civilizată.

El o aruncă în mijlocul patului. Taylor îşi dădu seama că i se ridicase cămaşa de noapte în jurul genunchilor. Se grăbi s-o tragă în jos şi să se bage sub pături. Pe când el stătea acolo, cu privirea aţintită la ea şi mâinile în şolduri, având pe faţă o expresie ciudată, greu de definit, ea se dădu la perete, îşi puse perna sub cap şi închise ochii.

Lucas era prea obosit ca să se mai întrebe de ce lui

Taylor nu îi mai era frică de el. Intenţiona să profite de norocul lui momentan. Avea să se bage în pat înainte ca ea să se răzgândească. Se duse la felinar, făcu flacăra mai mică, împinse un cufăr din drumul lui şi se întoarse spre pat.

Ea încerca să stea pe partea ei, dar balansul vaporului îi făcea sarcina foarte dificilă. Nu era suficient de grea să rămână pe loc şi nici nu avea de ce să se ţină, iar Lucas abia se întinse pe spate, că se şi trezi cu ea lipită pe partea lui stângă. Ea îi ceru mii de scuze, apoi se dădu din nou la perete.

Dar tot venea înspre el. De fiecare dată când vasul se legăna, ea se izbea de el. Lucas bănuia că avea să fie toată plină de vânătăi până dimineaţă. De fiecare dată când se lovea de el, gemea. Gemetele deveniră în curând un preludiu la rugăminţile ei de iertare.

Era ca şi cum ar fi dormit cu un peşte. Lucas îşi pierdu repede răbdarea. Se întoarse pe o parte, o luă cu braţul de talie, îşi puse o coapsă peste picioarele ei şi o trase lângă el.

Ea nu protestă. Îi era, de fapt, recunoscătoare că o ţinea locului. Întinse mâna să-i dea capul la o parte, apoi îşi ridică părul care rămăsese prins sub umărul lui şi îşi trase buclele dese în cealaltă parte a gâtului. Ar fi trebuit să-şi împletească părul înainte de culcare, bănui ea, dar părea absurd să facă un lucru atât de obişnuit când o pândea moartea la fiecare val. Imediat ce izbucnise furtuna, coborâse în grabă la cabina Victoriei să se asigure că era bine şi, până să ajungă în propria cabină, abia mai putea să meargă în linie dreaptă.

Totul avea să fie bine. Taylor căscă zgomotos. Ciudat, dar nu îi era deloc frică. Căldura emanată de corpul soţului ei o liniştea, aşa că îi luă doar câteva minute să se relaxeze complet.

— Domnule Ross?

El nu-i răspunse.

— Lucas?

— Da?

Vocea lui era morocănoasă, dar ea pretinse că nu observă.

— Ţi-e somn?

Ea îşi încrucişă mâinile la piept, având grijă să nu-i atingă braţul.

— Nu e ciudat că niciunul din noi nu are rău de mare?

— Dormi, Taylor.

Trecu un minut întreg până când ea vorbi din nou. Lucas crezuse că avea să-l asculte. Se înşelase.

— Sunt foarte obosită, şopti ea. Dar nu mi-e somn de loc. Nu e ciudat?

El nu-i răspunse.

— Poată că, dacă ai vorbi cu mine, mi-ar veni somnul.

— De ce ai adormi dacă ai vorbi cu mine?

— Poate m-ai plictisi.

El rânji. Taylor spunea cele mai afurisite lucruri.

— Foarte bine, o să-ţi vorbesc până adormi. Te-ai gândit la un subiect anume?

— Vorbeşte-mi de Redemption.

Pe el îl mira că ţinuse minte numele oraşului său. Nu-şi imagina de ce ar interesa-o să afle mai multe despre acel loc dezolant.

— Ţi-am povestit deja tot despre Redemption. L-ai detesta. De ce nu te gândeşti la toate petrecerile la care o să mergi în Boston? Asta ar trebui să te adoarmă. Numai Dumnezeu ştie cum m-ar adormi pe mine!

Petrecerile erau ultimul lucru la care voia să se gândească ea. Detesta evenimentele oficiale, şi gândul că nu va mai trebui să meargă niciodată la asemenea întruniri artificiale, pline de bigoţi pompoşi şi înfumuraţi o făcu să zâmbească. Ştia că Lucas credea că ea dorea să facă parte din societatea bostoniană, şi nu vedea niciun motiv ca să-l

convingă de contrariul. Presupunea că majorităţii tinerelor le plăceau frivolităţile. Dar ea nu era ca majoritatea. Poate că era la fel de ciudată ca unchiul ei Andrew, aşa cum declarase Doamna nu o singură dată.

— Nu urăşti orăşelul acela, nu-i aşa?

— Încep s-o fac, răspunse el, căscând. Deja se aglomerează şi creşte în fiecare zi. M-aş bucura să plec de acolo.

— Să pleci? De ce-ai pleca?

— Nu-mi place aglomeraţia.

— Nu sunt fraţii tăi acolo?

— Ferma e la o zi de drum de oraş.

— Bine, şi atunci?

El scoase un oftat zgomotos. Ea avea de gând să-l mai bată la cap până primea răspunsurile dorite. Lucas scrâşni din dinţi de frustrare. Ea îl împunse în umăr.

— Chiar îţi faci planuri să-ţi părăseşti fraţii?

— Jordan şi Douglas au acum suficiente vite şi destui cai. Nu mai au nevoie de mine. Îl voi ajuta pe Kelsey, cel mai mic, să se instaleze, apoi voi pleca. O să le meargă bine.

Taylor credea că atitudinea lui era rece şi nesimţitoare, dar îşi păstră părerea pentru sine. Nu voia să şi-l înstrăineze. În plus, dorea nişte răspunsuri, nu o ceartă.

— Unde ai să te duci? întrebă ea.

— La vânătoare.

— Ce-ai să vânezi? întrebă ea din nou.

— Un om.

Taylor nu se aşteptase la acel răspuns. Credea că îi va spune că voia să caute aur sau argint. Chiar dacă goana după aceste metale se terminase oficial, citise că erau încă filoane mai departe în vest. Dar să vâneze un om?

— Şi după ce îl găseşti?

Lucas nu răspunse mai mult timp. Nu voia să-i spună adevărul, că intenţiona să-l omoare pe ticălos. Nu credea că

firea ei delicată ar putea să suporte ce era în mintea lui, aşa că spuse doar:

— O să termin ce a început el.

— E un om rău?

— Da.

Ea se gândi la asta câteva minute bune. Deosebirile dintre ei doi îi erau uimitor de clare. Ea fugea din calea răului; Lucas avea să-l confrunte. Era un om curajos sau lăsa răzbunarea să-i guverneze viaţa?

Hotărî să afle.

— El era…

El i-o tăie:

— După ce termin, o să mă duc înapoi în munţi, unde cineva poate fi lăsat în pace.

Ea înţelese aluzia. Domnul Ross voia categoric să pună capăt discuţiei. Hotărî să-l lase în voia lui. Era o femeie răbdătoare.

Putea să aştepte până afla toate detaliile.

— Doamna mi-a spus că te-ai născut în Kentucky.

— Da.

— Dar ai luptat de partea nordiştilor, nu?

— Da, răspunse el. M-am mutat în nord cu mult timp în urmă.

— Înainte de statul Montana?

— Da.

— Ai crezut în război?

— Am crezut că orice om din America are dreptul la libertate.

— Şi orice femeie sau copil, interveni ea. Ar trebui să aibă aceleaşi drepturi. Niciun om nu trebuie să aibă puterea să-l facă sclav pe altul… nu-i aşa?

— Da.

— Ai zis că până la urmă te întorci în munţi. Vrei să fii cu desăvârşire liber, aşa e? Să mergi unde te poartă vântul.

— Da.

— N-o să te simţi singur?

— Nu.

— Eşti foarte antisocial.

El nu se putu abţine să nu zâmbească. Taylor lăsa impresia că îi părea rău pentru el.

— Nu trebuie să-ţi fie milă de mine, Taylor. Nu vreau o familie.

„Prea târziu”, aproape că izbucni ea. Avea deja o familie, şi pentru ea nu conta că nu-şi dorea una. Copiii erau pe primul loc, Erau prea mici să se apere singuri.

— Şi aşa, ai să întorci spatele… tuturor? „Şi *mie*”, adăugă ea în gând. „O să-mi întorci spatele.” Doamne, ce urma să facă dacă avea nevoie de el? Cum aveau să se descurce vreodată ea, gemenele, Victoria şi copilul ei?

Accesul de panică al lui Taylor nu dură mult. Se calmă foarte repede. Va fi foarte bine. Nu plănuise să aibă nevoie sau să-l dorească pe Lucas Ross în viaţa ei. Era o femeie independentă, cu ceva avere.

Când auzise prima oară de moartea lui George şi ştiuse că urma să se ducă la Boston să-şi asume responsabilitatea creşterii nepoatelor ei, se gândise că avea să găsească un orăşel în Vest şi să le ia pe micuţe acolo. Urma să angajeze o menajeră şi, când fetele vor fi mai mari, se va asigura că au cei mai buni profesori particulari din America şi că o să fie educate cum trebuie. Ei bine, poate găsea şi o şcoală acceptabilă la care să meargă. Copilele urmau să aibă toate avantajele, dar cel mai important era să fie ferite de rău. Taylor voia să fie sigură că unchiul Malcolm nu avea să le găsească niciodată.

Acum îşi evalua din nou decizia. Toate oraşele din America aveau acces la telegraf… şi trenuri. Puteau fi uşor găsite într-un oraş ca St. Louis sau chiar Kansas City. Dacă unchiul ei hotăra să trimită pe cineva după ea, niciun loc nu era destul de departe sau prea greu de ajuns acolo.

Oftă încet. Vocea îi era doar o şoaptă când vorbi:

— Ai avut vreodată o temere aşa iraţională încât să te mistuie? Nu aşteptă să-i răspundă. Îmi aduc aminte că, odată, când eram mică, mi-era aşa de iraţional frică de un şoim pe care îl adusese tata acasă. Nu era de-ajuns că pasărea de pradă stătea în colivie. Nu puteam să intru în şopron. Apoi nici în curte nu mai puteam să stau. În cele din urmă, m-am ascuns în camera mea.

Lucas era curios ce îi provocase o reacţie atât de stranie.

— De ce crezi că ţi-era aşa frică?

— Unchiul meu Malcolm mi-a spus că şoimului îi plăceau ochii albaştri. Încă tremur când mă gândesc la ce mi-a spus. Ai observat ce gheare ascuţite are un şoim?

— Unchiul tău avea un ciudat simţ al umorului.

— Mi-era la fel de frică de unchiul meu ca şi de şoim, mărturisi ea tot în şoaptă.

— Şi temerea asta era iraţională?

— Nu, aveam dreptate să-mi fie frică de el. E uşor să găseşti pe cineva într-un oraş, nu-i aşa? Acum că telegraful a devenit aşa la modă şi trenurile merg oriunde, e foarte uşor să găseşti pe cineva… dacă îl cauţi. Nu-i aşa?

— Ba da, răspunse el. De ce întrebi?

Ea nu voia să-i spună adevărul. Poate că era prea temătoare. Unchiul Malcolm trebuia să fi primit banii mamei lui, aşa că nu se va gândi prea mult la ea sau la gemene. N-ar avea niciun motiv să trimită pe cineva după ele.

Şi totuşi, ştia că ar face asta.

— Sunt o proastă, îi spuse lui Lucas.

— Ce alte temeri iraţionale ai mai avut?

— Îmi zăvoram uşa camerei în fiecare noapte, de teamă să nu intre cineva acolo în timp ce dormeam.

— Asta nu mi se pare ceva iraţional.

— Poate că nu era, încuviinţă ea. Dar puneam şi măsuţa grea de stejar în faţa uşii ca un obstacol în plus.

— Cine credeai că ar intra acolo cât timp dormeai? Cineva anume sau oricine?

— Doar cineva. Ea schimbă subiectul înainte să aibă el timp să-i mai pună întrebări. Dacă te întorci în munţi…

— Nu dacă, Taylor, ci când, o corectă el.

— Ce se întâmplă dacă fraţii tăi au nevoie de tine?

— Vor şti unde să mă caute. Le va lua doar o lună sau două să mă găsească.

— Cred că asta-i îi va consola în caz de urgenţă.

— Se vor descurca ei, insistă el cu încăpăţânare.

— Eu sigur n-o să te caut.

— Nici nu m-am gândit că ai face-o.

Ea pufni, făcându-l să zâmbească. Femeia aceea micuţă avea temperament, nu glumă. Tot încerca să şi-l ascundă de el, dar nu prea reuşea. Îl strângea tare de braţ, înfigându-şi unghiile în pielea lui. El se îndoia că îşi dădea seama ce face. Se întreba de ce era aşa revoltată din pricina fraţilor lui. Se purta de parcă el chiar îşi părăsea familia. Ea nu înţelegea. El încheiase un târg cu fraţii lui când îi ceruseră ajutorul şi făcuse tot ce le făgăduise să facă. Ce naiba, mai mult decât suficient.

De unde să ştie ea cum era viaţa lui? Fusese răsfăţată şi protejată toată viaţa ei. Cu siguranţă nu-i lipsise nimic. Nu-şi putea imagina cum fusese să fie închis într-o celulă de doi pe patru, fără ferestre, cu o droaie de şobolani şi ţipete în agonie de jur împrejurul lui.

Lucas nu avea de gând s-o facă să înţeleagă cum se simţise şi de ce. Nu vorbea niciodată despre război şi nu intenţiona să înceapă acum. Părerea ei despre el nu era importantă.

Lucas recunoscu minciuna imediat. Din nu se ştie ce motiv, părerea ei chiar conta pentru el. Nu îşi putea imagina de ce şi ştia că era absurd. Era obosit, asta-i tot. Nu mai gândea logic din cauza epuizării. Furtuna vuia cu tot atâta forţă şi nu l-ar fi mirat să audă clopotul de alarmă ca

să-i anunţe pe pasageri să părăsească vaporul.

Dar nu avea să-şi facă griji pentru lucruri pe care nu le putea evita. Dacă vasul se scufunda, avea s-o înşface pe Taylor şi să înoate cu ea până la cele mai apropiat ţărm sau să moară încercând.

La fel, nu avea ce să facă în privinţa apropierii lui Taylor de el. Era minunat de moale şi de mătăsoasă. Şi mirosea frumos. A trandafiri. Pielea ei catifelată, numai bună de sărutat, putea să ia minţile unui bărbat, şi tot ce voia să facă era să-şi îngroape faţa în scobitura gâtului ei şi să adoarmă inspirându-i parfumul.

Minţea din nou. Voia să facă dragoste cu ea, să se îngroape adânc în ea…

— Îşi dau fraţii tăi seama că ai de gând să-i părăseşti?

Îi era recunoscător pentru întrerupere. Gândurile lui erau cât pe ce să-l bage în bucluc. Nu-i păsa că întrebarea ei era, de fapt, o insultă. Femeia pur şi simplu nu înţelegea. Până când ea nu îi numise pe Jordan, Douglas şi Kelsey rudele lui, el nu se gândise la ei ca fiindu-i neamuri. Erau doar fraţi vitregi. Lucas fusese singur atâta de mult timp, că nu cunoştea noţiunea de familie.

— Pari scandalizată, remarcă el, căscând zgomotos.

— Cred că sunt puţin scandalizată, răspunse ea. Îmi dau seama că n-ar trebui să mă preocupe fraţii tăi şi problemele lor, dar…

El n-o lăsă să-şi termine fraza.

— Ai dreptate. Nu sunt treaba ta. Încearcă să dormi.

— Asta însemnă că am terminat de discutat despre responsabilităţile faţă de familie?

El îi ignoră întrebarea, lăsând tăcerea să fie singurul răspuns.

Totuşi, era şi o latură bună în întorsătura ciudată pe care o luase conversaţia. Taylor fusese atât de scandalizată de ceea ce considera lipsă de loialitate faţă de familie din partea lui, că nu mai avusese timp să-şi facă griji în privinţa

situaţiei lor. Obrazul lui rezista la câteva insulte, mai ales dacă acestea îi alungau ei spaima. Nu voia ca ea să se gândească la înec ca la o posibilitate reală. Numai Dumnezeu ştia cât de îngrijorat era el pentru amândoi.

Începea să se întrebe cât avea să mai reziste vaporul în mijlocul furtunii, înainte să fie făcut fărâme.

— Taylor, ştii să înoţi?

— Da. De ce întrebi?

— Mă întrebam şi eu.

— Dar tu?

— Da.

Trecură câteva clipe până să înţeleagă ea din ce motiv îi pusese întrebarea.

— Ai putea să înoţi toată distanţa până la Boston? îl întrebă ea.

Nimeni nu putea. Erau la mai bine de două zile de port, poate chiar mai mult, dacă vasul fusese deviat de la rută de vânturile şi valurile neînduplecate.

— Sigur că pot, răspunse el fără urmă de râset în voce.

Spera ca minciuna lui să-i potolească temerile.

— Domnule Ross?

Doamne, cât detesta să-i spună aşa!

— Acum ce mai e?

— Nu sunt chiar aşa naivă, zise ea.

El zâmbi la adăpostul întunericului. Ea oftă tare, din rărunchi.

— Mă întreb dacă voi dormi în timp ce ne înecăm.

— N-o să ne înecăm.

— Nu, încuviinţă ea.

Trecură câteva minute în tăcere. Lucas crezu că ea adormise în sfârşit. Nu se putu opri să nu se dea un pic mai aproape de ea. Îşi propti capul între umărul şi gâtul ei. Închise ochii şi încercă mult timp să-şi alunge gândurile senzuale, însă autocontrolul îl părăsise. Ştia că trebuia să o

ţină la distanţă, dar nu putea. Trebuia să fie în stare să-şi ţină în frâu fanteziile, ce naiba. Da, femeia era ispititoare, cu ochii aceia adânci şi gura ei vrăjită, şi nu era decât o reacţie normală să se întărească şi s-o dorească. La urma urmei, era în pat cu ea şi nu purta decât o cămaşă de noapte străvezie. Pe întuneric, toate femeile erau la fel, nu? Bineînţeles, îşi spuse el. Taylor nu reprezenta nimic special.

Şi, dacă asta nu era minciună, nu mai ştia ce putea să fie. Nu era nimic obişnuit la Taylor. Lucas scrâşni din dinţi şi se forţă să se întoarcă cu spatele la ea. Cu spatele o ţinu locului, să nu fie azvârlită prin pat de legănarea vaporului, închise ochii şi se strădui să adoarmă.

Taylor se întreba la ce se gândea el. Se întorsese brusc cu spatele la ea. Probabil că furtuna îl enerva, se gândi ea. Aroganţa şi mândria nu-l lăsau să admită că era îngrijorat şi, ca un adevărat bărbat, îşi lăsa orgoliul să-i domine reacţiile, chiar şi într-o situaţie de criză. Bărbaţii erau derutanţi. Ea nu credea că modul în care gândeau majoritatea bărbaţilor era foarte complicat. Lucas, cel puţin, nu i părea aşa complicat. Era aşa cum se prezenta. Părea… sincer. Era un pic cam prea direct în onestitatea lui, dar nu era asta o calitate preţioasă? Poate că nu era de acord cu unele idei ale lui… să se retragă în munţi şi să-şi lase familia să se descurce fără el nu i se părea un lucru vrednic de un frate iubitor, dar trebuia să-l admire pentru că-şi exprimase deschis intenţiile.

Lucas nu părea genul de om care să aibă motive ascunse, iar asta o atrăgea la el mai mult ca orice. Mai era şi faptul că voia să fie un om al munţilor. Nu-l învinuia pentru acest ţel. Dacă ar fi fost un bărbat fără responsabilităţi, şi ea ar fi făcut acelaşi lucru. Se întreba dacă Lucas citise vreuna dintre poveştile despre Daniel Boone sau Davy Crockett.

Era păcat. Un bărbat ar trebui să îşi urmeze visul. Şi o femeie. Totuşi, Lucas nu avea să poată să trăiască în munţi

de unul singur, cel puţin nu pentru foarte mult timp… până când fetiţele o să crească de-ajuns să-şi poarte singure de grijă.

Avea să se ducă în Redemption. Era pe punctul să ia această decizie, aşa presupunea. În adâncul sufletului ei, ştia că asta trebuia să facă. Orăşelul izolat era locul perfect pentru ea şi gemene. Dacă Victoria voia să vină cu ea, Taylor avea să accepte încântată.

Planul ei avea o singură hibă. Era supărător s-o recunoască, dar, dat fiind că era toiul nopţii şi probabil că avea să ajungă pe fundul oceanului până dimineaţă, trebuia să-şi admită vulnerabilitatea.

Avea nevoie de Lucas Ross.

Capitolul 4

Al iubirii sincer curs nicicând nu a fost lin.
Visul unei nopţi de vară, William Shakespeare

Abia aştepta să se despartă de ea. Atracţia fizică pe care o simţea faţă de ea nu se micşorase pe durata călătoriei lor. În noaptea când îi ameninţa furtuna, se trezise peste Taylor, sărutând-o pe gât. Habar nu avea cum ajunsese acolo. Tot ce ştia era că o dorea cu o patimă pe care nu o mai simţise înainte. În somn, nu mai reuşise să se abţină şi probabil că de aceea se suise instinctiv peste ea să-şi satisfacă pofta. Nu era doar dureros s-o dorească atâta. Îl şi speria de moarte. Slavă Domnului că se trezise la timp, înainte să-i scoată cămaşa şi s-o sperie de moarte. Din fericire, Taylor nu presimţise în ce primejdie se afla. Era aşa extenuată, că dormise buştean în timp ce el dorea să facă dragoste cu ea. Nu se trezise decât când el devenise conştient de ce făcea şi reuşise să se stăpânească şi să se tragă de lângă ea. Dar ea se întinsese după el în pat, la

naiba. Se ghemuise în el cu îndrăzneală şi adormise din nou. Femeia avea prea multă încredere în el pentru propria-i siguranţă. Totuşi, era soţul ei, chiar dacă doar cu numele şi pentru scurt timp, aşa că trebuia să se simtă în siguranţă cu el. Era datoria lui s-o ocrotească, nu să o seducă.

Lucas îşi petrecu restul călătoriei pe ocean luptându-se cu pofta trupească. Până să debarce la Boston, se simţea ca un căpcăun desfrânat. Doar stăpânirea de sine îl oprea să nu se poarte ca unul în carne şi oase. Taylor dorise ca el să doarmă în cabina lor noapte de noapte, chiar şi după ce se potolise furtuna. Normal că nu i-o spusese pe şleau. Nu, ocolise subiectul aproape un ceas, aducând cele mai ilogice argumente pe care le auzise Lucas vreodată, şi, după ce termină să-şi explice poziţia în acea chestiune, concluzia ei fusese că ar trebui să doarmă în continuare ca doi prieteni, de dragul lui. Chiar avusese tupeul să adauge că, de fapt, îi făcea o mare favoare.

El interpretă discursul ei dezlânat drept o dovadă că îi era frică să rămână singură, dar era prea încăpăţânată s-o recunoască. Era clar că furtuna o speriase. Se simţea în siguranţă cu el şi, cu toate că asta era un fel de compliment, era şi o afurisită de ironie, hotărî el, căci, dacă Taylor ar fi ştiut la ce se gândea el mereu, ar fi fost îngrozită de el.

Ultima noapte la bordul lui *Emerald* a fost cea mai grea. Lucas aşteptă până fu sigur că ea se dusese la culcare, apoi intră în cabină fără să facă zgomot. Până atunci dormise pe sacul de dormit pus pe podea. Nu era prea incomod. În anii când dormise afară, învăţase să doarmă oriunde. Nu, nu podeaua tare era problema. Taylor era. O găsi stând pe un scaun, purtând o cămaşă de noapte albă, un halat pe deasupra şi o pereche de papuci albi cu funde ridicole de satin. Îşi peria părul. Şi fredona ceva. Era o privelişte hipnotică. Lucas rămase acolo uitându-se lung la ea preţ de peste un minut. Ea îi zâmbi în chip de salut; el

se încruntă drept răspuns. Apoi se întoarse să plece. Ar fi vrut să fugă, dar se mişcă în schimb cu calm.

— Unde te duci? îi strigă ea. Îşi puse repede peria pe cufărul de lângă scaun şi se ridică.

El nu se întoarse cu faţa la ea când îi răspunse:

— Sus pe punte.

— Te rog, nu pleca! Trebuie să-ţi spun ceva.

El puse mâna pe clanţă.

— Du-te la culcare, Taylor. Vorbim mâine.

— Dar vreau să vorbim acum.

El scrâşni din dinţi de frustrare. Se părea că nu putea să scape de tortură. Va trebui să se uite din nou la ea, s-o vadă în halatul şi cămaşa străvezii şi să pretindă că nu era deloc afectat. Începuse deja să-şi închipuie ce era dedesubt.

— La naiba!

— Poftim?

Lucas se întoarse cu totul. Îşi încrucişă braţele la piept şi se rezemă cu spatele de uşă. Apoi oftă adânc, zgomotos. Suspinul lui era suficient de puternic să zguduie vaporul.

— Despre ce vrei să-mi vorbeşti?

— Despre noi, izbucni ea.

El ridică o sprânceană. Ea se strădui să schiţeze un zâmbet, încerca din răsputeri să nu se lase intimidată de dispoziţia lui morocănoasă. Nu voia să se certe cu el. De fapt, detesta confruntările de orice fel. Era şi fusese mereu împăciuitoare. Îi spunea adesea Doamnei că dorea ca toată lumea să se înţeleagă bine. Bunica ei replicase că dorinţa ei era imposibil de împlinit.

Acum că Taylor era femeie în toată firea, îşi stabilea obiective mai uşor de atins, iar acum tot ce voia era ca Lucas să se înţeleagă bine cu ea.

— Am spus sau am făcut ceva care să te supere? întrebă ea.

— Nu.

Încercă să se poarte cu calm. Desigur, nu voia ca el să creadă că subiectul o necăjea.

— Eşti sigur?

— Da.

Nu-l credea.

— M-ai evitat aproape toată călătoria. N-am avut o singură discuţie de mai mult de cinci minute, şi nu pot să nu mă întreb dacă am spus ceva…

El o întrerupse în mijlocul frazei:

— E târziu, Taylor. Încearcă să dormi. Mâine vom…

Acum îl întrerupse ea:

— Mâine debarcăm. Trebuie să vorbim de planurile noastre de viitor. Nu vreau să vorbesc despre chestiuni atât de personale de faţă cu străinii.

Îşi frângea mâinile, agitată, şi obrajii i se îmbujoraseră.

Lucas se simţi teribil de vinovat că era cauza frământării ei. Avea dreptate, bineînţeles. O evitase. Făcuse tot posibilul să stea cât mai departe de ea. Nu putea să-i explice de ce. Adevărul ar face-o să se simtă şi mai stânjenită în preajma lui.

Se purta nobil, o noutate după părerea lui, dar ea nu avea să o ştie niciodată. Lucas se trase de lângă uşă, traversă cabina şi se aşeză pe scaunul tocmai eliberat de Taylor. Îşi întinse picioarele lungi, se rezemă de spătar şi se uită la ea.

Taylor se aşeză pe marginea patului şi îşi împreună mâinile în poală. Nu-şi luă o clipă ochii de la el. Era hotărâtă să obţină *nişte* răspunsuri, chiar dacă îi lua toată noaptea. Credea că era o femeie nobilă, o noutate după aprecierea ei, căci era hotărâtă să-l înfrunte pe Lucas Ross, chiar dacă avea să se certe cu el în toată regula. I se făcea rău de la stomac doar gândindu-se la această posibilitate.

Frumoasa, intangibila lui soţie părea nefericită. Sentimentul de vină i se mări de zece ori. Hotărî să-i spună

numai jumătate de adevăr.

— Te-am evitat cât am putut. „Şi a fost o provocare a naibii de grea”, adăugă el în gând. Erau pe un vapor, pentru numele lui Dumnezeu, şi *Emerald* părea să se fi micşorat din ce în ce mai mult de când părăsiseră Anglia. A fost dificil, adăugă el, înclinând din cap.

— Serios?

— Da.

— De ce?

— Uite ce e, Taylor, i-am promis bunicii tale că voi veghea asupra ta. Am încercat să mă asigur că eşti bine şi nimeni nu te deranjează, dar rămânând, în acelaşi timp, departe de tine. La naiba, tare greu a fost.

Ea părea consternată. Îşi trecu mâinile prin păr. El ar fi vrut să-i spună să nu mai facă acel gest. Era provocator, incitant. Era o vrăjitoare şi nici măcar nu o ştia. Lucas simţea că se apropie de statutul de sfânt.

— Tot nu mi-ai explicat de ce ai simţit nevoia să mă eviţi, îi aminti ea.

Era ca o ursoaică pornită în căutare de miere. Nu avea de gând să renunţe. El se gândi că nu mai avea decât o alternativă – avea s-o mintă.

— N-am vrut să te ataşezi de mine.

Se simţea din nou mândru de el. Spusese minciuna fără să râdă.

— Eşti serios sau glumeşti cu mine? Ea nu-i dădu timp să răspundă. Întâmplător, sunt soţia ta, îi aminti ea, aproape ţipând.

Al naibii să fie dacă nu-şi trecuse iar degetele prin păr. Aproape că simţea buclele mătăsoase pe degetele lui, aproape le inspira parfumul, aproape… închise ochii ca să nu fie nevoit să se uite la ea.

Era complet dezgustat de sine însuşi. Nu se putea stăpâni nici cât un ţap.

— Te rog, iartă-mă că am ridicat tonul, zise ea.

Inspiră adânc, îşi relaxă umerii şi apoi întregul corp. Ştia că nu o să realizeze nimic dacă nu se stăpânea. Să obţină răspunsuri clare de la Lucas se dovedea a fi o provocare dificilă. O înnebunea şi o înfuria totodată. Dar nu credea că lui i-ar plăcea să audă o asemenea apreciere, aşa că hotărî să-l abordeze altfel. Avea să folosească diplomaţia.

— Ştiu că nu ai dorit să te însori.

— Aş prefera să fiu spânzurat.

Ar fi trebuit să se simtă insultată sau, cel puţin, jignită de atitudinea lui. Dar avu o reacţie opusă. Onestitatea lui era revigorantă şi amuzantă pentru ea. Nu râse, dar abia îşi ascunse zâmbetul.

El deschise ochii şi o privi să vadă cum reacţiona la francheţea lui. Zâmbetul ei îl luă prin surprindere. Se trezi că-i zâmbeşte şi el.

— Suntem în mare încurcătură, nu-i aşa?

— Nu cred că înţeleg la ce te referi.

El nu avea chef să-i explice. Se aplecă înainte pe scaun şi începu să-şi scoată pantofii. Urmară ciorapii. Apoi se ridică şi începu să-şi desfacă nasturii de la cămaşă. Căscă sonor. Era o aluzie nu prea subtilă că era obosit.

Taylor nu mai spuse nimic. Rămase pe marginea patului şi se uită la soţul ei. Doamne, ce frustrare era pentru ea! Se întrebă dacă Doamna îşi dăduse seama ce îndărătnic şi încăpăţânat putea să fie Lucas. Bunica ei îi spusese că îl studiase bine şi avusese mai multe discuţii lungi cu el. Taylor era sigură că Lucas răspunsese la toate întrebările Doamnei. Ştiind cum proceda bunica ei de obicei, Taylor presupuse că discuţiile cu Lucas fuseseră un fel de interogatorii abia disimulate. O, da, era sigură că bunica ei primise răspuns la fiecare întrebare. Taylor oftă zgomotos. Îşi dori să fi moştenit această trăsătură de caracter de la Doamna. Merita să fie un pic intimidantă din când în când.

Lucas nu-i dădea nicio atenţie miresei lui. Îşi scoase cămaşa, îşi aranjă culcuşul, făcu lampa mai mică, apoi se întinse pe pături. Patul lui improvizat era în cealaltă parte a cuşetei. Chiar şi când se duse la culcare, lăsă între ei o distanţă cât mai mare cu putinţă.

Când se trezise peste Taylor fusese o scăpare. Nu voia să se mai întâmple aşa ceva.

Taylor renunţă să mai încerce să discute cu el. Se ridică, îşi dădu jos halatul şi se băgă în pat. Îşi înfoie pernele şi netezi cuverturile să nu mai facă pliuri şi, după ce se instală comod, strigă:

— Noapte bună, domnule Ross.

Ştia foarte bine că el detesta să-i spună „domnule Ross” şi o făcuse înadins. Era furioasă pe el. Bodogănea ceva şi făcea destul zgomot dând cu pumnul în perne, doar să-l anunţe că era necăjită.

În femeiuşcă aceasta citea ca într-o carte. Era evident că nu învăţase niciodată arta de a-şi ascunde sentimentele. Cu frumuseţea şi inocenţa ei, ar fi o pradă uşoară pentru orice căutător de aur din Boston. Dispoziţia lui Lucas deveni brusc şi mai proastă. Gândul la Taylor cu orice alt bărbat îl scotea din sărite. Ce naiba era cu el? De ce îi păsa lângă cine avea ea să fie până la urmă, după ce căsătoria lor va fi legal desfăcută?

— Ai adormit? Taylor şopti întrebarea în întuneric şi aşteptă răspunsul lui.

Dar el nu-i răspunse. Ea nu se descurajă. Îi mai puse o dată întrebarea pe un ton mult mai ridicat. El încetă să se mai prefacă.

— Ce e?

Ea se întoarse pe o parte şi încercă să-l găsească, deşi nu vedea nimic.

— Tocmai mă gândeam să-ţi amintesc de întrevederea noastră cu bancherii. Voi stabili ora când ajung la hotel. Va trebui să rămâi suficient ca să vorbeşti cu

ei.

— Aşa voi face.

— Asta poate să însemne să mai stai în Boston o zi sau două.

— Ştiu.

Ea nu mai scoase o vorbă mult timp. Tocmai când Lucas era sigur că adormise, îi şopti numele.

— Acum ce mai e?

Ea ignoră iritarea din vocea lui.

— Ai renunţat la viitorul tău pentru mine. A fost un sacrificiu nobil.

— N-a fost nobil, Taylor.

Ea nu îl contrazise.

— Îmi promiţi ceva?

— Mă laşi să dorm dacă îţi promit?

— Da, aprobă ea.

— E-n regulă. Ce vrei să-ţi promit?

— Că n-o să pleci fără să-ţi iei rămas-bun.

Îngrijorarea din vocea ei era evidentă pentru el.

— Îţi promit. N-o să plec nicăieri fără să spun la revedere.

— Mulţumesc.

Taylor închise ochii şi îşi spuse rugăciunea de seară. Lucas închise ochii şi încercă să-şi alunge din minte toate gândurile lubrice despre mireasa lui, care îl tulburau atâta. Hotărî să înşire toate motivele pentru care nu voise niciodată să se însoare. Primul şi cel mai important era libertatea lui, îşi aminti el. Era un pribeag, nu un om de familie. O nevastă era ca un ştreang în jurul gâtului, o complicaţie pe care nu şi-o dorea şi de care nu avea nevoie.

Deodată, un gând îl întrerupse din meditaţie. Ea îi spusese că el renunţase la viitor. Dat fiind că nu intenţiona să se mai însoare vreodată, după ce Taylor ieşea din viaţa lui, lauda ei era nejustificată. Nu fusese mărinimos

căsătorindu-se cu ea – o făcuse pentru bani, pentru a-i cumpăra lui Kelsey libertatea.

Dar care fusese motivul lui Taylor? Îşi aminti că fusese surprins şi curios în ultima lor noapte la Londra, când o văzuse pe Taylor scoţându-şi bijuteriile şi dăruindu-le. Era oare atât de bogată că putea înlocui nestematele fără să-i pese de preţ?

Ceva nu era tocmai în regulă cu concluziile lui şi motivele el. Lucas petrecuse suficient timp cu Taylor ca să afle câteva lucruri despre ea. Felul în care avea grijă de hainele ei, fiind atât de atentă când împăturea rochiile şi le punea înapoi în cufăr, îi spunea că era obişnuită să facă asta singură. Nu stăruise să ia cu ea o cameristă. El n-ar fi permis oricum să aibă servitori cu ei, dar, la naiba, nici ea nu îi ceruse.

Emerald oferea serviciile unui majordom. Taylor nu profitase de acest serviciu. Nu lăsase pe nimeni să le cureţe cabina, ci se ocupase ea însăşi de asta. Pentru o femeie bogată, răsfăţată, comportamentul ei era cel puţin derutant.

— Taylor?

— Da?

— La Londra, în acea ultima seară, de ce i-ai dat colierul acelei tinere?

Era ciudat că el se gândea la asta acum, îşi spuse ea. Îşi reţinu un căscat înainte să răspundă:

— Îi făcea plăcere să-l aibă.

El nu voia să accepte acest răspuns în doi peri.

— Şi? o îmboldi el.

— Ştiam că nu voi mai avea nevoie de el.

Lucas se încruntă gândindu-se la explicaţia ei.

— Femeile nu poartă coliere de preţ în Boston?

— Cred că unele da.

Raportul de forţe se schimbase clar în favoarea ei. Pe Lucas îl frustra că nu reuşea să obţină un răspuns sincer de

la ea şi nu avea de gând să renunţe.

— Bunica ta mi-a spus că măritişul îţi va apăra moştenirea de unchiul tău.

— Da. E adevărat. Ce ţi-a mai spus Doamna?

— Să veghez asupra ta,

— Pot şi eu să am grijă de mine.

Părea indignată. Lucas zâmbi. Ce naivă era să creadă că putea lupta singură cu lumea şi tot răul din ea!

Îşi puse mâinile sub ceafă şi se uită în tavan în timp ce îşi aduna gândurile.

— Dar moştenirea nu e singurul motiv pentru care te-ai căsătorit cu mine, nu?

— Doamna a muncit mult să-şi strângă averea. Nu voia s-o vadă risipită cu nesăbuinţă. Şi eu simt la fel.

— Atunci de ce ţi-ai dat colierul? Bănuiesc că era foarte preţios. Erau pietre autentice, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci de ce...?

— Am spus deja, insistă ea. Nu mai am nevoie de asemenea bagatele.

Erau din nou în punctul de unde plecaseră. Lucas recunoscu în silă că Taylor era la fel de bună ca el când venea vorba să dea răspunsuri evazive.

— Tot vreau să ştiu...

Ea îi tăie vorba:

— Sunt foarte obosită, domnule Ross. Lasă-mă să dorm, te rog. Se întoarse cu faţa la perete. Închise ochii şi suspină zgomotos, prefăcut.

Se rugă ca Lucas să înţeleagă sugestia ei. Voia să înceteze cu întrebările şi să se culce. Va trebui să afle de fetiţe, fireşte, dar, după părerea lui Taylor, era mai bine să afle mai târziu decât mai devreme. Nu vedea niciun motiv să-i spună acum. Dovedise deja că era cam încăpăţânat, iar ea ştia că, dacă afla că avea de gând să-l urmeze, ar încerca s-o oprească. Sigur că s-ar împotrivi. Ar avea şi

motive întemeiate. În viziunea lui, locul ei era în saloanele din Boston, bând ceai şi purtându-se ca o fetişcană naivă. Locul ei nu era câtuşi de puţin în Redemption. Nu spusese că ar detesta oraşul?

Taylor uită de toate gândurile ei când simţi că trage cineva păturile de pe ea. Se întoarse pe spate şi scoase un icnet de surprindere. Lucas se înălţa peste ea. Era întuneric în cabină, dar tot îl vedea încruntându-se.

— Ce faci? îl întrebă ea.

El se aşeză. Taylor încercă să se tragă de lângă el. Cămaşa de noapte i se prinsese sub coapsa lui şi încercă să o scoată, dar Lucas îi distrase din nou atenţia când îi puse mâinile pe umeri.

— Uită-te la mine, îi porunci el.

Vocea îi era aspră, plină de iritare. Ea îl lăsă să vadă ce nemulţumită era.

— Ştii, domnule Ross, te enervezi în doi timpi şi trei mişcări.

— Vreau să-mi răspunzi la o întrebare.

— Bine. Care?

— De ce te-ai măritat cu mine?

Ea nu putu să-l privească în ochi când îi răspunse. Întreaga ei atenţie se concentra pe gâtul lui.

— Să-mi apăr moştenirea.

— Şi? o îndemnă el.

Ea oftă. Lucas era ca un motan care urmărea un ghem de lână. Nu avea să renunţe până nu i se răspundea la întrebări.

— Ca să-l împiedic pe unchiul Malcolm să mă mărite cu primul filfizon care îi ieşea în cale.

Lucas scutură din cap. Taylor avea mai multe motive decât ce-i spunea. Era sigur de asta.

— Şi ce alt motiv ai avut?

— M-am căsătorit cu tine pentru binele mai mare. Ţi-am spus tot ce trebuie să ştii.

— Ce bine mai mare?

Ea scutură din cap.

— N-ar trebui să stai pe patul meu, îi spuse ea cu toată indignarea de care era în stare. Nu se cuvine. Eu dorm sub pături. Tu deasupra, ai uitat?

— Suntem căsătoriţi, se răsti el. Orice se cuvine.

Ea deschise gura să spună ceva, apoi o închise imediat. Mintea i se goli de orice gând. Se uită fix la el şi aşteptă să vadă ce avea să facă.

Nu-i era frică de el. În clipa în care îşi aminti de acest lucru important, începu să respire din nou.

Nu avea idee cât timp se uitară fix unul la altul. Ei i se păru o veşnicie. Lucas părea să ia o hotărâre importantă şi, după faţa lui încruntată, nu se gândea la ceva prea plăcut.

— Eşti soţia mea, Taylor.

Ei nu-i plăcea cum suna asta.

— Îmi spui că vrei să-ţi exerciţi drepturile… conjugale?

Abia putu să rostească întrebarea. Părea îngrozită de idee. Reacţia ei îl enervă. Deodată, vru s-o strângă de gât şi s-o sărute în acelaşi timp.

Lucas îşi dădu brusc seama ce greşeală făcuse. Se apropiase prea mult de ea. Îi simţea căldura pielii sub mâinile lui şi nu se putea gândi decât s-o mângâie. Voia să guste din ea, s-o devoreze. O sărutare, îşi spuse el, doar una singură. Apoi va fi satisfăcut.

Ce naiba, se minţea din nou. Nu voia doar un sărut. Voia totul.

— Nu, nu vreau să-mi exercit drepturile conjugale.

Părea furios. Taylor nu se putu abţine să nu fie iritată de atitudinea lui. Nu era nevoie să pară atât de îngrozit de această idee. Ştia că ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar nu era aşa. Deşi nu era pregătită sau dispusă să i se dăruiască lui Lucas Ross, tot dorea s-o considere un pic mai dezirabilă. Orice nevastă voia ca soţul ei s-o creadă atrăgătoare, nu? Taylor era suficient de sinceră să admită

că voia ca Lucas s-o considere cel puţin drăguţă.

El totuşi se purta de parcă simţea repulsie la gândul de a o atinge. Era ridicol să se simtă jignită. Dar era distrusă. Ba nu, era doar obosită, hotărî ea în cele din urmă. De aceea se simţea aşa jignită de faptul că el o respingea.

Da, era peste măsură de sensibilă în această seară, iar Lucas era un bădăran insensibil.

— Unii bărbaţi mă găsesc atrăgătoare. Nu voise să rostească aceste cuvinte cu voce tare. Oftă. Cel puţin aşa cred. Tu nu mă placi prea mult, nu-i aşa, Lucas?

— Te plac cât trebuie, răspunse el.

Ea nu părea să-l creadă. Vedea din expresia ei că o jignise. Hotărî să o facă să-i înţeleagă atitudinea.

— Ştii de ce nu vreau să te ating?

— Da, răspunse ea. E foarte uşor de înţeles. Nu mă doreşti. Şi o proastă şi-ar da seama de asta.

— N-am zis că nu te doresc.

— Ba da.

— Te doresc foarte mult.

Ea făcu ochii mari de surprindere, apoi scuturã din cap înspre el. Conversaţia luase o întorsătură ciudată. El hotărî că putea la fel de bine să termine ce începuse.

— Doamne, cât te doresc! murmură el. Apoi îşi explică răspunsul. Doar că nu vreau să fiu căsătorit cu tine.

— Nu poţi să ai una fără alta, Lucas.

— Ce vrei să spui cu asta?

Ea nu era sigură. Dar începea să se simtă mai bine acum că ştia că el era atras de ea. Apoi îşi dădu seama ce insultă voalată îi adusese.

— Am vreun semn în frunte care cere să fiu insultată? izbucni ea. Serios, mai întâi mă insultă William Merritt propunându-mi să-i devin amantă, iar acum mă insulţi tu spunând că vrei să… ştii tu ce, dar că nu vrei să fii căsătorit cu mine. Ei bine? întrebă ea.

El era pe cale să-i răspundă la întrebare şi, dacă tot

erau la subiectul acesta, hotărî să-i spună şi că nu îi plăcea să fie băgat în aceeaşi oală cu ticălosul de Merritt, Dar ea îi distrase atenţia înainte să se poată apăra. Îl atinse.

O buclă din părul lui îi căzuse pe frunte. Fără să se gândească, întinse mâna şi i-o dădu deoparte.

El se trase înapoi, de parcă îl lovise. Taylor se simţi imediat jenată de îndrăzneala ei.

— Doamna spunea că bărbaţii s-ar împerechea şi cu o piatră dacă ar fi posibil. Afirmaţia jignitoare îi atrase imediat atenţia lui Lucas. Şi ştii de ce? întrebă ea pe urmă.

El îşi propuse să nu întrebe. Ştia că nu o să-i placă răspunsul. Dar curiozitatea era mai mare.

— Nu, de ce?

— Bărbaţii nu gândesc cu propriile capete, ci cu…

El o opri să-şi termine explicaţia, acoperindu-i gura cu mâna.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Taylor! Nu te las să vorbeşti aşa.

— Nu-ţi spuneam decât ce mi-a zis Doamna despre bărbaţi, şopti Taylor în clipa când Lucas îi luă mâna de la gură. E adevărat, nu-i aşa? Pofta trupească e mereu pe primul loc în mintea oricărui bărbat.

— Nu toţi bărbaţii sunt aşa.

— Dar tu?

El îi aruncă o privire arzătoare, apoi îi luă faţa în mâini şi se aplecă încet spre ea.

— Nu, eu nu sunt aşa. Vreau să înţelegi un lucru, Taylor. M-ai atras al naibii de mult, dar n-o să mă aşez niciodată la casa mea. Indiferent cât de ispititor ar fi acest gând.

— De asta stai pe patul meu în toiul nopţii ţinându-mi predici? Vrei să aflu că nu te vei aşeza niciodată la casa ta? Cred că mi-a spus-o foarte clar, Lucas.

— Am vrut şi să ştii că eşti în siguranţă cu mine. Chiar dacă sunt atras de tine, nu o să profit de situaţia în care

suntem.

— Te vei comporta onorabil.

— Da.

Ea încuviinţă din cap. Pe Lucas îl enervau toate. Vocea îi devenise tăioasă şi expresia îi era aspră, furioasă.

Ea hotărî să-i mai însenineze dispoziţia.

— Nu vreau să-ţi faci griji pentru mine, îi spuse ea.

El scutură din cap.

— Nu sunt îngrijorat.

— Cred că te pot linişti în privinţa acestei atracţii şi a apropierii dintre noi.

— Cum?

— Întreabă-mă dacă vreau să mă atingi.

— Vrei?

— Mai bine mă duc la spânzurătoare.

El fu surprins, dar numai o clipă sau două, iar apoi un zâmbet larg îi lumină faţa. Păruse sinceră, dar sclipirea din ochii ei îi spunea că glumea. Lui începea să-i placă felul în care îi folosea cuvintele împotriva sa. Era impertinentă şi deşteaptă.

— Îţi baţi joc de mine?

Ea îl privi ţintă cu ochii măriţi, lucru pe care el îl găsi îmbătător, şi al naibii să fie dacă nu devenea irezistibilă,

— Da.

El râse şi proasta dispoziţie îi dispăru. Scutură din cap înspre ea, apoi se aplecă să depună o sărutare nevinovată pe fruntea ei.

Apoi o sărută pe nas. O trata ca pe un copil pe care îl culca pentru noapte. Dar lui Taylor nu îi convenea. Curiozitatea de a afla cum era să fie sărutată de Lucas cu adevărat o făcu să uite de prudenţă. Înainte să se poată opri, îi luă faţa în mâini şi se înălţă spre el. Gura ei o atinse uşor pe a lui. Era o atingere scurtă şi uşoară ca un fulg, şi, după părerea ei, extrem de plăcută. Îi plăcu senzaţia pielii lui aspre sub degetele ei. Lucas avea nevoie de un

bărbierit, dar barba de o zi îl făcea să arate ca un dur.

Taylor era mulţumită. Curiozitatea îi fusese satisfăcută. Îi dădu drumul şi se trânti înapoi pe perne.

Dar el o urmă. O luă de bărbie cu o mână şi o obligă să se uite în sus la el.

— De ce naiba ai făcut asta?

Ea se grăbi să-l liniştească.

— A fost doar o sărutare, Lucas.

El scutură din cap.

— Nu, Taylor. Asta e o sărutare.

Gura lui se apăsă cu putere pe a ei. O luă cu totul în stăpânire. Ea deschise gura să protesteze, şi el profită imediat de ocazie.

Îşi strecură limba înăuntru şi şi-o împleti cu a ei. Taylor era consternată. Nu ştia dacă voia să-l împingă afară sau să-l tragă mai adânc, şi, la urma urmei, ce căuta limba lui în gura ei? Nu auzise niciodată să sărute cineva aşa. Era un sărut prea intim, prea mistuitor. Dumnezeu s-o ajute, dar îi plăcea. Îşi încolăci mâinile de gâtul lui, agăţându-se de el în timp ce o răvăşea cu blândeţe. Nu rămase pasivă multă vreme, îi era imposibil. Începu să-l sărute şi ea. Îşi frecă limba de a lui, la început încet, apoi cu mai multă îndrăzneală. Sărutul deveni pasional. Căldura arzătoare dintre ei era la fel de incitantă ca şi mirosurile lor contopite.

El părea să nu se mai sature de ea. Îi simţea sânii apăsaţi de pieptul lui prin materialul subţire al cămăşii de noapte. Senzaţia îl înnebunea. O trase şi mai aproape, îi cuprinse ceafa cu mâinile şi îi înclină capul într-o parte pentru ca limba lui să pătrundă mai adânc. Gura lui o luă pe a ei din nou şi din nou. Tremura de dorinţă. Avea un gust aşa bun, atât de dulce, şi gemetele slabe pe care le scotea îi răpeau şi ultimul strop de stăpânire.

Nu voia să se oprească niciodată. Când îşi dădu seama de asta, reveni la realitate şi puse brusc capăt sărutului. Dar îi luă mai mult timp s-o lase din braţe. Trebui

să-i îndepărteze mâinile cu blândeţe şi s-o împingă uşor pe pat.

I se tăiase respiraţia. Nici ea nu credea că mai respiră. Lucas o copleşise. Îi simţea încă gustul pe buze, căldura gurii care o devora pe a ei.

Sărutul scăpase complet de sub control în câteva secunde. Inima lui încă bătea ca un ciocan în piept. Îi era greu să pună stavilă presiunii, şi ea nu îl ajuta deloc. Ochii ei erau înceţoşaţi şi buzele ei trandafirii încă umflate de sărutarea lui. Părea uluită şi al naibii de disponibilă.

— Eşti periculoasă.

Frustrarea îi îngroşa vocea cu mânie. Lucas se ridică; îşi înhăţă cizmele, cămaşa şi sacul de dormit şi ieşi din cabină ca o furtună. Nu era dispus să rişte. Era la capătul puterilor, înnebunit de dorinţă să se înfigă tare în ea şi, fiindcă nu putea să facă lucrul pe care fi dorea cel mai mult, era hotărât să plece naibii de lângă ea.

Se duse să caute o găleată cu apă rece şi să şi-o toarne în cap.

Imediat ce se închise uşa după el, Taylor izbucni în lacrimi şi începu să tremure din toate încheieturile.

Îi era aşa ruşine de ea! Ce fusese în capul ei să-l tachineze pentru un sărut? Scutură din cap, gândindu-se la purtarea ei reprobabilă. Se jucase cu focul, îşi spuse. Acum ştia că nu trebuia s-o mai facă. Nu mai putea să continue să-l ispitească. I-ar fi prea uşor să uite de obiectivele ei.

Nu mai avea încredere în raţiunea ei. Se crezuse îndrăgostită de William Merritt, şi, Doamne, nu fusese o mare proastă atunci? Lucas era poate altfel, dar era tot bărbat şi deci nu se putea avea încredere în el când venea vorba de iubire şi devotament.

Cel puţin, fusese onest cu ea de la început. Îi spusese că nu o voia şi nu avea nevoie de ea. Şi cum îi răsplătise ea onestitatea? Aruncându-se în braţele lui.

Se simţea îngrozită. Dacă n-ar şti mai bine, ar crede

că începe să se poarte ca o nevastă. Nu era de mirare că fugise de ea într-un loc mai sigur.

Lui Taylor îi scăpă un geamăt adânc, se întoarse pe partea cealaltă şi se acoperi până-n gât. Se jură să-i ceară iertare lui Lucas la prima oră dimineaţă şi să-i promită că nu îl va mai deranja cu acea curiozitate a ei. Adormi în câteva minute. Îl visă.

*

El avu coşmaruri cu ea. Se trezi scăldat într-o sudoare rece. Îi mai rămăseseră în minte frânturi din acel vis îngrozitor. Taylor era blocată într-o peşteră. El se ducea după ea, dar exact când să ajungă la ea, pereţii şi tavanul se prăbuşiseră în jurul lor. Aerul devenise deodată plin de praf. Nu puteau să respire, să se mişte. Era înnebunit s-o scoată de acolo înainte să moară… la fel ca şi ceilalţi.

În somn, lui Lucas i se amestecaseră în minte două coşmaruri. Unul era adevărat, celălalt imaginar. Ceilalţi care apăruseră ca prin vrajă în peşteră cu Taylor erau soldaţi pe care îi cunoscuse şi cu care se împrietenise, camarazi care fuseseră conduşi, ca şi el, de către ofiţerul lor superior în acea capcană mortală. Maiorul John Caulder vânduse ce mai rămăsese din compania lui ca să-şi scape pielea. Dar laşitatea nu fusese singurul lui motiv. Fusese vorba şi de lăcomie. Asemenea lui Iuda, trădarea lui fusese generos răsplătită, însă cu o sumă mai mare de treizeci de arginţi. Caulder confiscase personal o mare parte dintr-un transport de aur pe care ar fi trebuit să-l apere.

Lucas era singurul care supravieţuise, deşi numai pentru că dezertorii îi spuseseră lui Caulder că erau siguri că muriseră toţi cei nouă oamenii. Dar maiorul nu era foarte încrezător. Nu fusese de-ajuns glonţul tras în spatele fiecărui om. Ofiţerul voia să fie sigur că niciunul nu mai răsufla. Trebuia să-şi protejeze cariera, fără a mai vorbi de

viaţa lui, aşa că voia ca nimic să nu-i afecteze onoarea de militar fără pată.

Nu, nu avea să rişte câtuşi de puţin. Nu voia să bănuiască nimeni adevărul după ce se termina războiul. Aşa că făcuse ce ar fi făcut orice om meticulos. Îngropase probele acuzatoare.

Strigătul de furie din gâtlejul lui Lucas îl trezise din somn. Sudoarea îi curgea de pe frunte şi gâfâia după aer. Mintea i se limpezi repede şi furia i se domoli, dar măsură puntea cu pasul preţ de câteva minute până îi trecu şi senzaţia de apăsare din piept.

Era obişnuit să aibă coşmaruri cu războiul. Dar s-o găsească pe Taylor în mijlocul acelui vis urât era ceva nou. Cum de se întâmplase aşa ceva, pentru numele lui Dumnezeu? Nu era îngrijorat pentru ea. Ştia că era bine, însă, chiar dacă era sigur că dormea profund în cabina lor de sub punte, trebui să arunce o privire la ea să se liniştească.

Ea nu se mişcă atunci când intră el în cameră. Dormea pe spate, cu părul răsfirat ca un nimb auriu în jurul capului. Părea un înger, era senină, liniştită. Probabil că visa la ceaiuri de după-amiază şi la curtezani chipeşi. Să fie al naibii dacă n-o invidia. Visele lui erau mereu pline de diavoli. El şi Taylor erau complet diferiţi în orice fel imaginabil şi poate de aceea se simţea aşa atras de ea. Ea reprezenta căldura şi lumina soarelui pentru un bărbat căruia i se refuzaseră ambele timp de mulţi, foarte mulţi ani.

Lucas stătu lângă pat şi se uită la ea câteva minute. Îi era greu să plece. Ştia că ea ar fi dezgustată să-l vadă în preajma ei dacă i-ar cunoaşte trecutul. În numele războiului şi al onoarei, făcuse lucruri cumplite ca să supravieţuiască.

Scutură din cap. Nu mai voia să se lupte cu tentaţia. Ispita purităţii şi inocenţei lui Taylor era prea puternică să-i întoarcă spatele. Nici nu încercă. Se aşeză, îşi scoase

cizmele şi ciorapii şi se întinse lângă ea. Taylor se trase mai aproape de el. Lucas se întoarse pe o parte şi o trase în braţe. Îşi puse capul lângă gâtul ei şi închise ochii.

După un minut, adormise deja.

Dumnezeu se dovedi milostiv. Demonii îl lăsară în pace.

Capitolul 5

Nu suie-n cer cuvântul fără gând.
Hamlet, William Shakespeare

Punctualitatea nu era una dintre calităţile lui Taylor. Lucas o aşteptă mai bine de o oră să vină pe punte, aşa că avu timp din belşug să se gândească la noaptea trecută. Ce îl apucase să se bage în pat cu ea? Ce slăbiciune îl făcuse s-o ia în braţe şi s-o strângă la piept? Nici nu-şi mai amintea de când avusese un somn aşa profund şi liniştit. Era enervant. Şi al naibii de derutant. Oftă. Slavă Domnului că se trezise în acel moment. Îşi amintea cum era să fie întins peste trupul ei moale şi cald, dar se forţă imediat să nu se mai gândească la asta. Ea nu se trezise, şi asta era tot ce conta.

Voia să plece. Îşi pierduse răbdarea şi tocmai era pe cale să coboare sub punte şi s-o scoată de acolo când o văzu urcând în grabă scara.

Părea tulburată, îngrijorată, dar era frumoasă. Purta o rochie roz-deschis, cu trandafiraşi brodaţi în jurul decolteului mic şi pătrat. Culoarea rochiei se asorta cu tenul ei, iar Lucas se gândi că era probabil cel mai feminin lucru pe care îl văzuse vreodată.

Scoase un suspin care suna mai degrabă a mormăit de urs şi se încruntă la ea.

Taylor îi zâmbi. Presupuse că întârzierea ei îl enervase. Se scuză că îl făcuse s-o aştepte, timp în care se uită pe punte după Victoria. Prietena ei nu se vedea nicăieri. Dat fiind că majoritatea pasagerilor părăsiseră deja vaporul, Taylor se gândi că Victoria trebuia să-i aştepte în locul unde erau puse bagajele. Se dusese deja la cabina Victoriei să se asigure că nu-i aştepta înăuntru, dar nici urmă de ea acolo.

— Abia aştept să pun piciorul pe pământ american, afirmă ea.

— N-aş fi zis asta, răspunse el. O luă de braţ şi se întoarse să plece.

Remarca pe care tocmai o făcuse era o ironie, pentru că îl făcuse s-o aştepte. Taylor îi ignoră sarcasmul şi îşi îndreptă atenţia spre port.

La prima vedere, priveliştea oraşului îi aminti de Londra, deşi la o scară mai mare. Observă totuşi imediat o deosebire esenţială între cele două mari oraşe. În Londra era întotdeauna o pâclă cenuşie peste clădiri. Cerul Bostonului era senin şi imaculat, sau aşa i se părea ei.

Taylor nu-i spuse o vorbă lui Lucas până nu ajunseră la căruţele cu bagaje. Era atât de impresionată de priveliştile şi de sunetele din noua ei patrie, că abia mai putea gândi coerent. Ar fi vrut să închidă ochii, să asculte toate accentele atât de diferite şi să încerce să ghicească din ce ţară venise fiecare. Atât de multe limbi se amestecară în curând, că renunţă la acest joc. Atunci încercă să se uite peste tot deodată. Era aşa mult de văzut şi de explorat, aşa mult…

— Taylor, vrei să fii atentă la ce îţi spun?

Ea îşi ridică în sfârşit privirea la el.

— Nu e minunat, Lucas?

Uimirea din vocea ei îl făcu să zâmbească.

— Ce, Bostonul?

— America, preciză ea.

El încuviinţă din cap.

— Mai ai de văzut din America, îi spuse el. Dar o să-ţi placă să locuieşti în Boston. E foarte cosmopolit, adăugă el. Semănă mult cu Londra.

— Îmi place deja Bostonul, dar nu aş vrea să fie deloc ca Londra.

După ce făcu această afirmaţie, îşi îndreptă atenţia spre agitaţia din jurul ei. Lucas o fixă cu privirea preţ de mai multe minute. Când îşi dădu seama ce făcea, se simţi dezgustat de sine. Se purta ca un argat îndrăgostit până peste urechi, dar la naiba, era vina ei.

Era o adevărată vrăjitoare. Era sigur că îl ispitea înadins cu zâmbetul ei care cerea sărutări. Felul în care îşi trecea degetele prin păr şi îşi scutura capul era clar o provocare menită să îl atragă. Chiar şi felul în care îl privea, cu ochii ei albaştri încântători şi expresia încrezătoare de pe faţă era menit să-i atragă întreaga atenţie.

— N-ar trebui să ne luăm bagajele?

Întrebarea ei îi întrerupse şirul gândurilor. Lucas se sili să se concentreze pe ce avea de făcut în acel moment.

— Stai aici, îi porunci el. Mă întorc într-un minut.

Taylor nu avu timp decât să încline din cap, că el şi plecă. Avea tichetele pentru bagaje în mână. Lucas rezervase camere la Hamilton House, foarte aproape de Boston, conform instrucţiunilor clare ale Doamnei. Era unul dintre cel mai bune hoteluri din America, cu siguranţă de acelaşi nivel cu States Hotel, deşi la o scară mai mică. Doamna citise totul despre cele două hoteluri şi hotărâse că Hamilton House era un pic mai exclusivist. Îi spusese lui Lucas că la States Hotel trăgeau prea mulţi oameni de afaceri şi nu voia ca nepoata ei să se amestece cu ce numea ea oameni de rând care munceau. Lucas nu o contrazisese. Avea s-o cazeze pe Taylor oriunde voia bunica ei, să petreacă una sau două nopţi în oraş, în funcţie de întrevederile cu bancherii, după care avea să plece spre

casă.

După câteva minute, se întoarse la Taylor cu un angajat de la Hamilton House. Sosise tocmai la timp. Taylor tocmai îi dădea tichetele pentru bagaje omului care o convinsese că lucra la hotel şi că va avea grijă de cuferele lor.

Lucas smulse tichetele din mâinile hoţului şi îl puse pe fugă, Taylor era îngrozită de ceea ce considera ea un comportament grosolan şi nepotrivit. Când observă că omul căruia îi dăduse Lucas tichetele purta ecusonul hotelului la pălărie, iar acela căruia aproape că îi dăduse ea toate lucrurile ei pe mână nu purta un asemenea însemn, se îngrozi de naivitatea ei.

— Ne-ar fi furat bagajele.

Lucas încuviinţă din cap. Taylor nu avea de gând să lase lucrurile baltă. Îşi ridică un pic poalele fustei şi o porni la fugă după hoţ. Lucas puse mâna pe ea înainte să se piardă în mulţime.

— Unde te duceai, pentru numele lui Dumnezeu?

— Să-l prind pe tâlhar, îi spuse ea aproape ţipând. Cineva ar trebui să anunţe poliţia.

Lucas o lăsă să vadă ce exasperat era. O ţinu lângă el şi se îndreptară spre şirul de vehicule.

— N-ai de gând să faci nimic? întrebă ea.

— A dispărut, Taylor. N-o să-l găsim niciodată în aglomeraţia asta.

— Îmi amintesc cum arăta, se lăudă ea.

Lucas nu râse. Părea aşa de serioasă.

— Ce ai fi făcut dacă l-ai fi prins?

Taylor nu se gândise la asta. Se gândi un minut sau două, apoi ridică din umeri,

— L-aş fi ţinut şi aş fi strigat după ajutor.

El îşi dădu ochii peste cap. Ea începea să vadă nebunia din planul ei, dar nu şi-ar fi recunoscut nici în ruptul capului nesăbuinţa.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă hoţul n-ar fi stat liniştit cât ţipai tu, Taylor?

— Cred c-ar fi trebuit să-l pocnesc.

Era o laudă deşartă, şi amândoi o ştiau.

— Cred c-ar trebui să te gândeşti şi la consecinţe, remarcă Lucas.

Acum abia îi mai acorda atenţie. Ajunseră în dreptul vehiculelor. El se opri să-i dea adresa vizitiului.

Taylor încerca să se smulgă din mâna lui. El observă asta în cele din urmă şi se întoarse să-i deschidă portiera trăsurii.

— Urcă.

— Nu putem pleca încă. O aştept pe prietena mea. Trebuie s-o ducem la hotel. Va trebui să ai răbdare, Lucas. Trebuia să mă întâlnesc cu ea lângă bagaje. Scuză-mă o clipă, să o caut.

— N-ai s-o găseşti niciodată în înghesuiala asta.

— Iat-o! exclamă Taylor.

O strigă pe nume, dar Victoria nu o auzi. Taylor nu reuşea să-şi elibereze mâna dintr-a lui Lucas ca să se ducă după prietena ei, aşa că îl rugă pe el s-o facă.

— Du-te, te rog, şi adu-o pe Victoria!

Lucas îi dădu drumul. Se întoarse şi se uită la mulţime.

— Care e Victoria?

Dar Taylor nu mai era lângă el. În clipa când îi eliberase mâna, ea o şi luase la fugă. Lucas mormăi o înjurătură şi porni în urmărirea ei. Pentru că era mult mai solid ca ea, nu putea să se strecoare prin mulţime atât de uşor. Aşa că împinse câţiva oameni din drumul lui şi o ajunse din urmă pe Taylor exact când se oprise în spatele unei roşcate.

— Victoria, întoarce-te spre mine, te rog! Îi ceru Taylor. Prietena ei fu evident luată prin surprindere. Sări un pas înapoi şi se întoarse. Uşurarea de pe faţa ei se citi

limpede, apoi lacrimi i se iviră în ochi,

— Oh, sunt aşa fericită că te văd, Taylor. Credeam că m-ai lăsat în urmă. Nu mi-am amintit unde trebuia să ne întâlnim, adăugă ea în grabă.

Victoria încerca să-şi ascundă panica. În realitate, fusese îngrozită. Se simţea rău acum. Îi era greaţă de la stomac şi credea că o să vomite. Doamne sfinte, nu ştia ce să se facă. Îi venea să plângă de uşurare că Taylor nu o părăsise, dar ştia că ar fi fost un comportament nedemn şi cu totul nepotrivit.

Taylor vedea cât de tulburată era prietena ei şi se grăbi s-o consoleze.

— Nici eu nu-mi mai aminteam exact unde trebuia să ne întâlnim, zise ea. Am crezut că urma să ne vedem pe punte, în locul unde se depozitau bagajele pentru transfer. Nu mai contează acum, adăugă ea repede. Nu te-aş fi părăsit niciodată. În plus, dacă se întâmpla ceva şi nu ne-am fi găsit, ştiai numele hotelului. Puteai să ajungi acolo şi singură.

Victoria încuviinţă din cap. Era prea jenată să admită că nu avea destui bani pentru o trăsură. Ar fi trebuit să meargă pe jos până la Hamilton Hotel. Totuşi, Taylor avea dreptate. Victoria se credea destul de inventivă ca să se descurce. Îşi dorea numai să nu fi fost aşa emotivă. Săptămâna trecută fusese o probă de rezistenţă pentru ea, cu toate schimbările din viaţa şi copul ei, aşa că îi venea să plângă aproape ceas de ceas.

— Nu sunt de obicei aşa emotivă, afirmă ea.

Şi apoi izbucni în lacrimi. Taylor scoase din mânecă o batistă de dantelă, i-o dădu Victoriei, apoi îi luă mâna. Se întoarse spre Lucas şi i-o prezentă în grabă.

— Victoria e o prietenă foarte dragă a mea, îi spuse ea.

— De ce plânge?

Taylor se încruntă la Lucas pentru că vorbea despre

asta. Victoria se străduia să se stăpânească.

— A avut o perioadă grea, explică Taylor. E în doliu.

— Serios? întrebă Victoria în şoaptă.

— Da, eşti, zise Taylor şi dădu din cap. Se întoarse din nou spre Lucas. Îşi jeleşte soţul iubit.

El nu puse nicio întrebare. Ştia foarte bine cine era fata. Îşi amintea încă fiecare cuvânt pe care îl schimbaseră cele două femei în noaptea când Taylor îi sărise în ajutor Victoriei. Fusese cât pe ce s-o dea jos de pe ladă pe femeia aceea nebună şi s-o întrebe ce naiba era cu ea când intervenise Taylor şi el se retrăsese în întuneric. Nu trăsese cu urechea înadins. Doar se asigura că Taylor nu păţea nimic. Îşi îndeplinea partea lui din înţelegerea făcută cu bunica ei. Când auzise că Victoria era gravidă şi nemăritată, fusese emoţionat, îi era milă de ea, fireşte, dar o şi compătimea un pic. Nu avea să-i fie uşor. Nici mamei lui nu-i fusese.

Lucas nu putea să n-o admire pe Taylor pentru că se îngrijea de femeie.

— Vrei s-o ajuţi pe Victoria să se stabilească în Boston? o întrebă el.

— Aşa intenţionez, răspunse ea.

El zâmbi. Taylor nu ştia ce să înţeleagă din această reacţie, aşa că îi zâmbi şi ea.

— Nu mergem şi noi? Se vor ocupa toate trăsurile, domnule.

El o aprobă pe de-a-ntregul. Dori deodată să ajungă şi ei la destinaţie. O luă pe Taylor de mâna stângă şi pe Victoria de dreapta şi porni spre trăsuri. Boneta cu flori a lui Taylor era în pericol să-i zboare de pe cap, atât de rapid era pasul lui. Ea îşi puse mâna dreaptă în creştet, să-şi ţină pălăria la locul ei.

Taylor încerca să nu împiedice în fustă.

— Parcă fugim de un incendiu, domnule Ross, strigă ea.

El încetini pasul, îi dădu vizitiului adresa hotelului, apoi deschise portiera şi se întoarse spre Victoria.

— Bagajul dumitale a fost trimis la hotel?

— Tichetele mele erau la Taylor, răspunse Victoria cu ochii în pământ.

Era o fată timidă, şi Lucas se întreba cum Dumnezeu avea să se descurce doar cu Taylor care să aibă grijă de ea. Hotărî să-i ia deoparte pe bancheri şi să discute cu ei. Întrucât fondul pe care îl ţineau în banca lor era substanţial şi făceau cu siguranţă un profit frumuşel din investiţii, Lucas era sigur că vor fi încântaţi să se îngrijească de Taylor şi de Victoria. De asemenea, Taylor avea probabil rude în Boston. Cu siguranţă că unul sau doi membri ai familiei aveau să vegheze asupra soţiei lui şi a prietenei ei.

Soţia lui. Lucas scutură din cap, mirat. Dacă i-ar fi spus cineva acum şase luni că avea să fie căsătorit, ar fi râs cu poftă. Apoi probabil că l-ar fi pocnit pe profet în faţă pentru că insinuase o asemenea blasfemie.

— Suntem gata, domnule Ross.

Taylor îl înghionti pe Lucas să-i atragă atenţia. Ar fi vrut să nu se mai încrunte. Fie că-i plăcea sau nu, Victoria venea cu ei. Taylor credea că era iritat pentru că mai era un pasager cu ei. Era dar că lui Lucas îi displăcea să-şi vadă planurile schimbate. Ea se întreba cum va reacţiona el când i se va schimba şi viitorul, şi hotărî imediat că n-o să-i placă deloc. Ştia că va fi dificil; se ruga cerului să nu fie imposibil.

Lucas se întoarse spre Victoria şi îi zâmbi. Aceasta simţi nevoia să-şi scoată boneta înainte să urce în trăsură. El avea foarte multă răbdare cu prietena ei, observă imediat Taylor. O trata ca pe un bibelou de porţelan care se putea sparge dacă nu era foarte atent. Era ridicol de amabil după ce ea se sui în trăsură. Chiar îi ţinu boneta cât timp ea îşi aranjă fustele. Când fu instalată comod, Lucas se întoarse în sfârşit spre Taylor şi aproape că o aruncă înăuntru.

Taylor voia să stea lângă prietena ei, dar Lucas avea alte idei. Până să se îndrepte de spate pe locul pe care o aruncase, el se şi aşezase lângă ea, îngrămădind-o într-un colţ cu trupul lui masiv. Nu putea să plece nicăieri.

Ea se încruntă urât la el ca să-i dea de înţeles ce părere avea despre purtarea lui autoritară, apoi îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să se ostenească. Lucas nu-i acorda nicio atenţie. Se uita pe fereastră, cufundat în gânduri.

Victoria îi atrase atenţia.

— Uite, Taylor. Acolo e cafeneaua Morrison. Avem una ca asta şi în Londra. În vocea ei se simţea entuziasmul. Şi iată magazinul de încălţăminte Tyler. În Anglia e faimos.

Taylor se aplecă să se uite pe fereastră.

— Par să fie multe magazine englezeşti pe aici, remarcă ea. E dezamăgitor, nu?

— De ce să fie o dezamăgire? întrebă Lucas, atras în conversaţie de ciudata remarcă a lui Taylor.

Ea nu voia să-i spună adevărul, dar nu dorea ca nimic în America să-i amintească de Anglia. El nu ar fi înţeles. Îi dădu un răspuns în doi peri:

— Vreau să fie totul diferit.

— O, dar multe din magazine sunt diferite, anunţă Victoria. O să ne ia ceva vreme să ne obişnuim, nu? America pare aşa mare.

Taylor o aprobă din cap. Încercă să acorde atenţie spuselor Victoriei, dar mintea îi rătăcea în altă parte. Se simţea cuprinsă de nerăbdare. Abia mai putea să stea pe locul ei. Toate gândurile ei erau la fetiţe. Erau aici… în oraşul ăsta minunat şi, imediat ce îşi termina treburile cu bancherii şi Lucas era în drum spre Redemption, avea să se ducă să le ia pe gemene şi dădaca lor, draga doamnă Bartlesmith. Vor mai trebui să rămână cel puţin o săptămână în Boston, până când Victoria angaja personalul de care aveau nevoie şi cumpăra hăinuţele necesare pentru

micuţe în anotimpul următor.

Dorea să-şi vadă de îndată nepoatele. Dacă era isteaţă, Lucas nu avea să ştie niciodată că plecase. Doar pentru un ceas, îşi spuse ea. Avea să ia o birjă şi să se întoarcă la hotel înainte să-şi dea el seama că lipsea.

Doamna Bartlesmith avea să fie încântată de companie. Taylor urma să-i împărtăşească planurile ei şi să se ofere să angajeze pe cineva s-o ajute la împachetat. În surescitarea ei, întinse mâna şi o luă pe a lui Lucas.

El fu uimit de acea dovadă de afecţiune. Îi văzu expresia bucuroasă şi se trezi zâmbind şi el de entuziasmul ei.

— Sunt sigur că îţi place Bostonul, remarcă el.

— Pare să fie un oraş frumos.

Totuşi, nu părea aşa entuziasmată de oraş. Dar expresia ei îi spunea că era surescitată de ceva. Era curios să afle de ce anume. Apoi hotărî că Taylor se gândea la reîntâlnirea cu rudele şi prietenii ei şi poate la locul unde urma să trăiască. Probabil avea să aleagă cartierul Hill, unde locuiau toţi cei bogaţi şi influenţi. Avea să-i placă acolo şi să se simtă în elementul ei, Lucas era sigur.

Victoria îi tot turuia despre oraş. Taylor dădea din cap din când în când, dar lui îi deveni curând evident că era preocupată de altceva.

Lucas o înghionti până la urmă, să-i atragă atenţia.

— Spune-mi la ce te gândeşti.

— La rudele mele, răspunse ea.

El zâmbi.

— Aşa credeam şi eu.

— Şi…

— Da?

Ea oftă.

— Mă gândeam şi la binele mai mare.

El nu înţelese la ce se referise ea. Şi nici Victoria.

— Este Boston binele mai mare? o întrebă prietena ei,

Taylor scuturã din cap. Începu sã mai spunã ceva, dar atenţia îi fu distrasã atunci, cãci îşi dãdu brusc seama cã îl ţinea pe Lucas de mânã. Îi dãdu drumul imediat,

— Te rog sã mã ierţi cã sunt aşa îndrãzneaţã, zise ea.

El scuturã din cap, exasperat. Ea se întoarse sã se uite iarãşi pe fereastrã înainte ca el sã-i rãspundã la scuza ridicolã. Victoria se uitã la ea, miratã de vorbele lui Taylor. Se holbã la prietena ei un timp, aşteptând ca ea sã spunã ceva şi, când vãzu cã Taylor rãmânea tãcutã, îşi îndreptã atenţia spre Lucas. El se gândi sã-i dea o explicaţie oarecare, apoi se rãzgândi.

— Apune soarele, anunţã Taylor. Pãrea mâhnitã.

— Va fi întuneric peste o jumãtate de orã, adãugã Lucas. Te deranjeazã?

— Da.

— De ce?

— Voiam sã mã duc sã-mi vãd rudele, explicã ea. Va trebui sã aştept pânã mâine.

— Oamenii ies şi seara târziu, spuse Lucas.

— O sã doarmã.

Taylor nu mai continuã şi se întoarse din nou sã se uite pe fereastrã. Lucas presupuse cã rudele ei erau bãtrâne şi slãbite. Cine altcineva s-ar duce la culcare seara aşa devreme?

Victoria se uita când la Lucas, când la Taylor. Ar fi vrut sã întrebe de ce se purtau amândoi atât de ceremonios unul cu altul, dar considera cã nu ar fi politicos, aşa cã renunţã în cele din urmã. Fãcurã în tãcere restul drumului şi ajunserã la destinaţie dupã câteva minute.

La prima vedere, Hamilton House era o mare dezamãgire, în timp ce Lucas plãtea vizitiul, Victoria şi Taylor stãteau pe trotuar şi se holbau la clãdirea de granit enormã, cenuşie. Victoria şopti cã i se pãrea mohorâtã. Taylor se exprimã mai categoric. Spuse cã era urâtã ca naiba.

Din nu se ştie ce motiv, Lucas îi găsi părerea amuzantă. Îi zise să coboare tonul, dar îi dădu ordinul cu un zâmbet. Taylor nu ştia ce să înţeleagă din purtarea lui. Observase că era din nou foarte prevenitor cu Victoria. Însă nu era geloasă, ci încântată. Lucas dovedea că putea să fie un gentleman când voia.

Victoriei îi lua o veşnicie să-şi pună boneta. Încercă de trei ori să lege panglicile de satin într-o fundă perfectă. Taylor ar fi vrut să o facă ea, aşa nerăbdătoare era să plece de acolo. Lucas se purta de parcă avea tot timpul din lume. Stătea pur şi simplu acolo, cu mâinile la spate, aşteptând-o pe Victoria să termine. Apoi îi oferi braţul. Victoria îl luă şi îi zâmbi dulce.

Taylor fu lăsată pe trotuar. Îi urmă pe cei doi înăuntru. Cum Lucas avea grijă de Victoria, Taylor începu să exploreze parterul. Era plin cu magazine, iar în centrul zonei comerciale erau nişte uşi duble prin care se intra în recepţia hotelului. În faţa intrării era un grup mare de bărbaţi care fumau. Majoritatea erau îmbrăcaţi în costume de afaceri, deşi mai erau şi câţiva în jachete din piele de căprioară. Vreo câţiva căscau gura la ea pe faţă, într-un fel care o făcu să se simtă stânjenită, îşi ţinu capul sus şi intră pe uşa deschisă de portar.

Deodată, Lucas păru să-şi aducă aminte că avea o soţie. Se întoarse, îi apucă mâna şi o trase lângă el. Nu înţelegea ce îl apucase, într-o clipă îi zâmbea Victoriei, iar în alta se încrunta la toată lumea care se uita la ei. Victoria părea să înţeleagă, dacă zâmbetul ei era o indicaţie în acest sens, iar Taylor îşi zise că prietena ei ar fi putut chiar să pufnească în râs, aşa amuzantă i se părea comportarea lui Lucas.

Taylor decise să nu-şi bage în seamă soţul până nu-i trecea proasta dispoziţie. Atât ea, cât şi Victoria îşi schimbară părerea despre hotel. Proprietarii hotărâseră să-şi cheltuie banii pe interior. Era grandios, după cum îi şopti

Taylor prietenei sale. Podeaua era din dale pătrate de marmură alb cu negru, enormul foaier era înconjurat de coloane albe, magnifice.

Totul strălucea de curăţenie. Canapelele din holul spaţios erau acoperite cu piei de bizon. Taylor ar fi vrut să traverseze încăperea şi să atingă una.

Victoria îi atrase atenţia cu remarca ei.

— Observi că nu sunt deloc doamne aici? îi şopti ea.

— Am observat, cum să nu, răspunse Taylor.

— E o intrare separată pentru doamnele care călătoresc singure, explică Lucas. Dar, fiindcă sunteţi cu mine, e-n regulă să staţi aici. Aşteptaţi bagajele în timp ce eu mă înregistrez şi iau o cameră pentru Victoria.

Lucas îşi întări porunca, adăugând o încruntătură semnificativă pentru Taylor, apoi se îndepărtă.

Bagajele erau uşor de observat. Era o piramidă de cufere puse unele peste altele în mijlocul holului. Taylor era puţin zăpăcită de agitaţia din jurul ei. Cel puţin două sute de domni intrau şi ieşeau, alţii citeau ziarele pe canapele şi grupuri mari discutau cu aprindere. Zgomotul le îngreuna conversaţia.

Victoria trebui să-şi repete întrebarea ca s-o audă Taylor.

— Şi dacă sunt toate camerele ocupate?

— Atunci ai să stai cu mine.

— Dar Lucas?

— O, sunt sigură că va primi propria cameră.

— Dar sunteţi căsătoriţi.

— Da, încuviinţă Taylor şi o bătu uşurel pe mână. În starea ta delicată, eu nu mi-aş face griji pentru asemenea lucruri neînsemnate. Îmi pari obosită. Hai să încercăm canapelele cu piei de bizon.

Victoria dădu din cap afirmativ. Se ciupi de obraji ca să mai capete culoare, sperând să-şi ascundă epuizarea, şi o urmă pe Taylor spre o canapea neocupată.

Cele două femei se aşezară una lângă cealaltă. Taylor mângâie pielea de animal cu vârful degetelor şi îi zâmbi prietenei sale.

— Acum ne putem lăuda că am stat pe un bizon.

Victoria zâmbi palid. Îşi împreună mâinile în poală şi îşi lăsă ochii în pământ.

— Îţi faci griji, nu-i aşa?

— Da, recunoscu Victoria. Cred că n-ar fi trebuit să-i spui soţului tău că am fost căsătorită. Dacă insistăm cu minciuna asta, s-ar putea să mă întâlnesc în Boston cu oameni pe care îi cunosc, care s-au mutat din Londra aici…

Nu mai continuă. Taylor se simţi imediat vinovată.

— N-ar fi trebuit să născocesc minciuna asta şi îmi cer scuze că te-am pus într-o situaţie jenantă. Dacă îţi spun ceva, îmi promiţi că nu sufli o vorbă în faţa domnului Ross?

— Da.

— Nu vreau să trăiesc în Boston. Nici tu nu trebuie să stai aici, Victoria. Sunt cel puţin vreo alte zece oraşe la care să ne gândim.

Victoria făcu ochii mari.

— Dar l-am auzit pe soţul tău spunând…

— Oh, el crede că voi sta la Boston, dar e mai bine să nu ştie încă adevărul.

— Nu înţeleg. Nu va observa dacă pleci?

— E complicat, îi spuse Taylor. Mâine-dimineaţă, după ce dormi bine o noapte, vom avea o discuţie lungă. Totul va fi bine. Îţi promit. Doamne, ce mă bucur că sunt în Boston, abia mai pot să stau locului.

O frumoasă statuie înfăţişând un războinic grec ce arunca un disc îi atrase atenţia. Avea cel puţin trei metri. Taylor se ridică, îi zise Victoriei că se întoarce imediat, apoi traversă holul să se uite mai îndeaproape la sculptură.

Domnii, unul după altul, încercară să-i atragă atenţia salutând-o. Taylor îi ignoră pe bărbaţi, însă, până să ajungă în dreptul impresionantei statui, se şi trezi înconjurată de

străini care doreau să converseze cu ea.

Toţi erau americani şi, din acest motiv, lui Taylor îi fu imposibil să-şi păstreze atitudinea semeaţă. Începu imediat să zâmbească. Americanii erau foarte deschişi şi prietenoşi, exact cum citise despre ei. Un gentleman îi spuse „Salut!” în loc de „Bună!” şi cu cel mai frumos accent pe care îl auzise vreodată. Era fermecată. Uită curând de etichetă. Se prezentă, le spuse că tocmai sosise la Boston din Anglia, de la Londra, apoi îl întrebă pe fiecare unde trăia. Toţi încercară să-i răspundă în acelaşi timp. Unul din ei, află ea, locuia în centrul Bostonului şi venise la hotel pentru o întâlnire de afaceri. Vocea îi suna de parcă se strângea de nas când vorbea. Alt domn locuia în valea Ohio, doi erau din Missouri, şi trei, veri după cum descoperi ea, trăiau în statul Texas. Accentele lor erau scandalos de superbe.

Urmă o conversaţie însufleţită. Fiecare domn încerca să-i întreacă pe ceilalţi cu poveşti despre locul său de baştină. Lui Taylor îi era greu să-şi stăpânească râsul. Erau oameni aşa cumsecade, de-a dreptul încântători. Erau mândri de ţara lor şi doreau ca ea să iubească America la fel ca ei.

Voia să-i cunoască şi Victoria pe noii ei prieteni şi era cât pe ce să-i roage s-o urmeze în cealaltă parte a holului, când atitudinea grupului se schimbă brusc. Râdeau şi glumeau un minut, iar în următorul arătau de parcă îşi pierduseră cei mai buni prieteni. Câţiva se încruntau suficient ca s-o facă să creadă că erau foarte îngrijoraţi de ceva. Bărbaţii care stăteau în faţa ei nu o mai priveau. Se uitau fix la ceva deasupra capului ei. Gentlemanul din Boston, observă ea, chiar se retrăgea.

În tăcere plutea aşteptarea. Taylor avea impresia că ştia ce aşteptau ei, sau mai degrabă pe cine, lucru care provocase schimbarea radicală în comportamentul domnilor. Se întoarse încet să afle dacă presimţirea ei se adeverea.

Nimeri exact la ţintă. Lucas stătea chiar în spatele ei. Se aşteptase oarecum să fie acolo. Totuşi, expresia de pe faţa lui o surprinse – era destul de înspăimântătoare încât să bage în sperieţi o femeie obişnuită. Doamne, ce intimidant era! Nu era de mirare că domnii nu mai râdeau. Lucas arăta de parcă voia să-i împuşte pe câţiva dintre ei.

Ce naiba, chiar şi pe ea o neliniştea un pic. Cu siguranţă nu era intimidată sau temătoare, îşi aminti ea în grabă, doar... neliniştită. Se hotărî să ia taurul de coarne. Ştia că el era iritat pentru că trebuise s-o caute prin mulţimea de oameni din hol, aşa că încercă să dea vina pe el.

Îşi împreună mâinile, zâmbi frumos, apoi spuse:

— Iată-te în sfârşit, domnule Ross! Te aşteptam să te prezint noilor mei prieteni!

El nu avea de gând să o lase să scape aşa uşor. Scutură din cap înspre ea.

— Taylor, mi-amintesc foarte bine că ţi-am spus să mă aştepţi lângă bagaje. Dacă...

Ea nu intenţiona să-i asculte predica. Îi distrase atenţia întinzând mâna şi luând-o pe a lui. Se întoarse cu faţa la bărbaţi ca să-şi poată prezenta soţul, dar cel mai în vârstă din texani vorbi înaintea ei.

— E a ta iepşoara asta? îi adresă întrebarea lui Lucas, atât de tărăgănat că îi luă un minut întreg să o termine.

Taylor nu era sigură dacă să se simtă insultată sau nu. Deschise gura să-l întrebe pe texan dacă femeile erau adesea considerate iepe în America, dar nu rosti întrebarea. Lucas îşi puse mâinile pe umerii ei şi o strânse.

Mesajul era clar. Trebuia să rămână tăcută. Taylor hotărî să i se supună pe moment. Dumnezeu să-l ajute pe Lucas când rămâneau singuri! Avea să-l pună la punct atunci, se gândi, pentru că fusese aşa autoritar cu ea în public. Se şi imagina pocnindu-l zdravăn şi, chiar dacă ştia nu ar face niciodată aşa ceva, pentru că nu era un gest

demn de o lady, fantezia asta o făcu să zâmbească.

— E soţia mea. Lucas făcu anunţul cu multă posesivitate în voce. Ciudat, dar nu se strâmbă când rosti cuvântul *soţie.* De fapt, părea aproape să-i placă. Aproape.

— Nu poartă verighetă. Alt texan făcu această remarcă privind-o pe Taylor, lung şi bănuitor. Se purta de parcă Lucas şi Taylor încercau să-i joace o festă. Taylor nu îi înţelegea deloc atitudinea.

— Cu verighetă sau nu, tot e doamna Ross, *zise* Lucas.

— Ross? Păi, nu s-a prezentat cu numele ăsta, preciză primul texan.

Taylor făcu ochii mari. Aproape că râse de greşeala ei.

— Am uitat, izbucni ea. Abia ne-am căsătorit, adăugă ea repede.

Ei nu păreau s-o creadă. Ea oftă, se îndepărtă de Lucas, apoi reveni lângă el. Îi aţinti pe bărbaţi cu privirea.

— Domnilor, aş vrea să faceţi cunoştinţă cu soţul meu, domnul Lucas Ross.

Ce se întâmplă pe urmă o surprinse aşa de mult pe Taylor, că nu-şi putu ascunde uimirea. Cel mai în vârstă dintre texani îşi miji ochii la Lucas şi şopti apoi cu admiraţie în glas:

— Acel Lucas Ross din statul Montana?

Lucas aprobă rapid cu o înclinare din cap şi începu să se retragă. Taylor îşi ridică privirea şi văzu că expresia i se schimbase cu totul. Acum părea prudent şi extrem de stânjenit. Schimbarea petrecută cu el o intrigă teribil şi simţi brusc nevoia să-l salveze, deşi nu ştia de la ce.

— *Acel* Lucas Ross? Domnul din valea Ohio puse întrebarea, bâlbâindu-se neîncrezător.

Lucas oftă:

— Da.

Taylor nu credea că bărbaţii în toată firea puteau să rămână cu gura căscată, dar aceştia o făcură. Din acel

moment, toţi uitară de ea şi se repeziră în faţă. Ea se dădu din drumul lor exact la timp, căci ar fi fost strivită lângă statuie dacă nu s-ar fi mişcat destul de repede. Bărbaţii îl înconjurară pe Lucas din toate părţile, vorbind în acelaşi timp. Fiecare din ei voia să dea mâna cu el şi să-l bată pe spate.

Texanii erau cei mai expansivi în admiraţia lor.

— Asta-i culmea! Tot repeta cel mai mare dintre veri.

Vestea că Lucas Ross se afla în holul de la Hamilton House se răspândi iute ca fulgerul şi, în câteva minute, majoritatea domnilor din hol se alăturară grupului de admiratori. Toţi voiau să întâlnească legenda vie.

Taylor era consternată. Auzi de multe ori cuvintele *erou şi legendă* şi, pentru că domnul din Boston pomenise de război când îl lăudase pe Lucas, normal că ea presupuse că soţul ei îşi câştigase reputaţia în timpul războiului dintre Nord şi Sud. Cunoştea atât cauza, cât şi rezultatul războiului, bineînţeles. Citise tot ce îi căzuse în mâini despre separatişti. Ciudat, dar nu-şi amintea să fi citit ceva despre Lucas Ross.

Taylor rămase pe loc, privindu-i pe Lucas şi pe admiratorii lui entuziaşti cam un sfert de oră. Soţul ei se vedea uşor, căci era cel mai înalt bărbat din hol. Şi el se uita la ea, observă Taylor, căci îi arunca o privire din când în când, să se asigure că era încă acolo.

Nu părea prea încântat de toată atenţia pe care o primea. Nici nu-i plăcea să se afle cineva în spatele lui. Taylor ajunse la concluzia asta când observă cum încet-încet îşi croi drum până în faţa statuii de marmură. Părea hotărât să-şi apere spatele, exact cum le plăcea tuturor pistolarilor celebri, sau aşa citise Taylor în multe din romanele ei de doi bani.

De la un gând sări la altul. Bunule Dumnezeu, era oare Lucas un pistolar? Aşa îşi câştigase oare reputaţia? Taylor respinse ideea imediat ce îi veni în minte. Nu, sigur

nu era. Era iute din fire şi îndrăzneţ, dar nu era un ucigaş. Concluziile lui Taylor se bazau doar pe instinct. Doamna cercetase cu atenţie trecutul lui Lucas şi, cu toate că nu avusese nici timpul, nici dorinţa să-i împărtăşească nepoatei sale cele aflate, Taylor ştia în adâncul sufletului că bunica ei nu ar fi insistat niciodată să se mărite cu un bărbat care nu se dovedise onorabil, curajos şi nobil.

Era lucru bine cunoscut că toţi pistolarii căutau necazul cu lumânarea. Poveştile pe care le citise despre Ornery Eddie din Wolkum Junction confirmau acest adevăr. Eddie voia mereu să se lupte. Potrivit poveştilor, pistolarul se mândrea cu faptul că împuşca mortal pe cineva în zece minute după ce sosea într-un nou oraş. Da, pistolarii căutau necazuri. Ornery Eddie ere doar un exemplu care ilustra această regulă, dar erau cel puţin alte o sută în romanele ieftine.

Lucas era complet altfel. El voia singurătate şi spaţii vaste, deschise. Îşi amintea când îi spusese că nu-i mai plăcea să stea în Redemption, pentru că oraşul cu două străzi devenise prea aglomerat. Detesta să fie îngrădit.

Era evident şi că ura înghesuiala – expresia lui de acum i-o spunea. Privirea pe care i-o arunca exprima faptul că o făcea oarecum vinovată că era acum în centrul atenţiei.

Ea nu voia să-şi asume vina. Nu avusese nimic de-a face cu faptul că el devenise o legendă. Sigur că nu. Dacă omul s-ar fi ostenit să spună că era o celebritate, ea nu l-ar fi prezentat bărbaţilor din hol.

Stânjeneala pe care o simţea era numai din vina lui. Totuşi, se simţea şi ea vinovată. Trebuia să-l salveze. Scoase un suspin, apoi îşi croi drum cu coatele prin mulţimea de oameni. Când ajunse la Lucas, îl luă de mână. Cu voce destul de tare, anunţă că aveau să întârzie la o întâlnire importantă dacă nu plecau imediat.

— N-ar trebui să mergeţi la întâlniri în luna voastră de

miere, declară unul dintre texani, în graiul său tărăgănat.

— Sunt proaspăt căsătoriţi? întrebă un domn pe care nu-l mai văzuse înainte.

Cineva din mulţime strigă:

— Dacă asta nu-i culmea!

Deoarece Taylor mai auzise înainte această remarcă ilogică, dar colorată, presupuse că era într-un soi de expresie populară americană. O reţinu s-o folosească altă dată.

— A fost încălţat, nu glumă, spuse altul.

O serie de felicitări entuziaste urmară acestei confirmări. Lucas mai fu bătut pe umăr, deşi un domn prea zelos greşi ţinta şi o lovi zdravăn pe Taylor din greşeală între omoplaţi. Ea fu cât pe ce să fie aruncată în faţă, dar soţul ei o ţinu. O strânse mai bine, se încruntă la cel vinovat şi începu să-şi croiască drum prin mulţime.

În sfârşit, oamenii îl lăsară în pace. Lucas o târî după el până în mijlocul holului, înainte ca ea să protesteze:

— Nu mă mai strânge aşa tare, domnule, şi nu te mai încrunta. Oamenii vor crede că nu suntem fericiţi în căsnicie.

Lucas ignoră ambele ei îndemnuri. Taylor ridică privirea şi se încruntă şi ea la fel. Hotărî să-i dea exact ce primea de la el.

— Eşti un tip foarte arţăgos, îl anunţă ea în şoaptă, să nu-i audă altcineva critica.

— N-am fost aşa mereu, răspunse el.

— Vrei să spui că pe vremuri erai un tip drăguţ?

— Da.

Ea aproape că pufni neîncrezătoare, dar se opri la timp.

— Când? întrebă ea.

— Când nu eram însurat.

Taylor încercă să nu pară jignită.

— Dai vina pe mine pentru haosul din hol, nu-i aşa?

Nu-i lăsă timp să răspundă. Nu te-aş fi prezentat acelor domni dacă mi-ai fi spus că eşti un tip aşa bine-cunoscut.

— De ce vorbeai cu ei? o întrebă el.

— Poftim?

El oftă.

— Taylor, nu ţi-a spus bunica ta că e periculos să intri în vorbă cu străini?

Îi puse întrebarea mai mult mormăind.

— Eram în perfectă siguranţă, îl anunţă ea. Niciunul dintre ei n-ar îndrăzni să mă acosteze în holul unui hotel.

— Nu mai spune! Şi de ce?

El era pe deplin pregătit să-i audă răspunsul, apoi să-i ţină o predică despre naivitatea ei.

La naiba, holul era atât de aglomerat, că oricine ar fi putut s-o înhaţe şi s-o târască afară, fără să fie observat. Nu ştia ea nimic de pericolele existente în oraşele mari? Evident că nu, îşi zise. Ei bine, avea s-o facă el să înţeleagă.

Taylor se uita la el cu ochi mari şi nevinovaţi. Ar fi vrut s-o zgâlţâie ca să-i bage minţile în cap. În loc de asta, se hotărî s-o sperie.

— Explică-mi de ce n-ar îndrăzni nimeni să te acosteze, îi porunci el cu o voce care, credea el, suna ca a unui ticălos.

Ea se uită în ochii lui, apoi îi răspunse:

— Nu l-ai lăsa tu.

Furia lui dispăru ca prin minune. Răspunsul ei, dat aşa repede şi pe un ton atât de firesc, îi străpunse frustrarea şi îi pătrunse direct în inimă. Nu mai ştia ce să spună. Complimentul ei îl şocase. Era atât de încrezătoare, se gândi, şi cum putea să aibă atâta încredere în el? Era de-a dreptul umilitor.

— Ai dreptate că nu aş lăsa pe nimeni să se atingă de tine, mormăi el.

Ea zâmbi. El se încruntă, simţind brusc o dorinţă nebună să o sărute.

Dar următoarea ei remarcă îi schimbă gândul.

— Ştiu sigur că o femeie poate călători singură prin toată ţara asta măreaţă fără să se teamă că va fi deranjată de un străin.

El dori din nou să o zgâlţâie ca să-şi vină în fire.

— Taylor… începu el o predică menită să-i schimbe soţiei lui opiniile ridicole.

— Am citit într-o carte, aşa că trebuie să fie adevărat. Jurnalul doamnei Livingston despre călătoriile ei în America îţi oferă multe informaţii. Ea nu a fost acostată niciodată.

— Era bătrână şi zbârcită?

— Care-i deosebirea?

El se uită un timp îndelungat în ochii ei incredibil de albaştri.

— E o mare deosebire! izbucni pe urmă.

Ea hotărî să pună capăt discuţiei şi să aibă ultimul cuvânt.

— Te rog să nu-ţi mai faci griji. Te asigur că nu voi fi acostată de niciun străin.

— Dar de soţ?

Capitolul 6

Cei ce-şi arată dragostea nu iubesc.
Doi tineri din Verona, William Shakespeare

Bărbatul avea un simţ ciudat al umorului. Lui Taylor îi luă un minut să înţeleagă ce insinua. Nu se enervă. Doar fu puţin iritată.

— Domnule Ross, nu mi-e teamă să fiu abordată de tine. Sau ar trebui?

— Taylor…

Îi rostise numele pe un ton ameninţător.

— Da? făcu ea.

— Mă întorc imediat. Să nu pleci.

O strânse de umeri până când ea zise că aşa va face. Apoi se duse din nou la recepţie. Taylor văzu cum Ross înmânează o cheie unuia dintre angajaţii hotelului. Se aplecă şi vorbi cu bărbatul, apoi se întoarse şi veni spre ea.

— Stăm în aceeaşi cameră.

Taylor făcu ochii mari. Domnul Ross nu părea deloc încântat de acel aranjament. Scutură din cap.

— N-ai reuşit să-ţi faci rost de o cameră?

— Am renunţat la ea.

— De ce?

— Pentru că atragi mulţimea.

— Asta ce vrea să însemne?

— Nu contează. Acum suntem căsătoriţi şi am dormit deja în acelaşi pat.

— Dar domnule Ross…

— Nu te contrazice cu mine.

O luă de mână şi se întoarse ca să meargă la prietena ei. Îşi păstră expresia încruntată până ajunse la Victoria, dar apoi îi zâmbi acesteia şi, dând drumul mâinii lui Taylor, o ajută pe Victoria să se ridice în picioare.

— Mergem sus să te instalăm în cameră? o întrebă el cu o voce plăcută ca o briză caldă de vară.

— Să înţeleg că ai reuşit să faci rost de o cameră pentru mine? îl întrebă Victoria. Erau atâţia domni în hol încât eram sigură că toate camerele sunt ocupate.

Expresia îngrijorată de pe chip îi dădea de înţeles lui Taylor că îşi făcuse griji în privinţa felului în care vor dormi. Taylor se simţea groaznic. Noua ei prietenă nu s-ar fi îngrijorat dacă ea i-ar fi fost alături ca să îi potolească temerile. Nu trebuia să se îngrijoreze, dată fiind starea ei delicată. Femeile gravide aveau nevoie de un mediu liniştit. Şi de odihnă. Sărmana Victoria părea epuizată.

Taylor făcu un pas în faţă ca să-şi ceară scuze.

— Am fost nesăbuită, zise ea. Trebuia să fi stat cu

tine. Îmi pare rău, Victoria.

— Stai liniştită, am fost bine, îi răspunse Victoria, jenată din cauza atenţiei care i se dădea. Au încercat câţiva domni să-mi ţină de urât, dar le-am făcut vânt. Îmi spui ce s-a întâmplat acolo? De ce chiuiau toţi bărbaţii ăia?

— Valetul ne aşteaptă, îi spuse Lucas. Taylor o să-ţi explice mai târziu. Mergem sus?

Nerăbdarea lui era evidentă. Se uită peste umăr de câteva ori pe când urca scările spre galeria hotelului, şi Taylor se gândi că era nerăbdător să scape de admiratori.

Camerele erau la etajul patru. Dormitorul Victoriei era la capătul unui coridor lung şi şerpuitor, iar camerele lui Lucas şi Taylor la capătul opus. Lucas o lăsă pe Taylor să o ajute pe Victoria să despacheteze şi se duse cu valetul în camerele lor să vadă cum vor fi puse bagajele. Cuferele aveau să fie lăsate în siguranţă la subsolul hotelului până plecau.

Camera Victoriei fusese vopsită într-un galben palid despre care Taylor afirmă că era o culoare odihnitoare pentru ochi. Nu era mare, dar era frumos aranjată. Mobila era din lemn de cireş lăcuit. Taylor îşi trecu degetele peste lucrătura deosebită a şifonierului. Artistul probabil petrecuse luni întregi sculptând frunzele de pe măsuţa de toaletă şi şifonier.

În timp ce agăţa pe umeraşe rochiile Victoriei, prietena ei se duse să se uite pe fereastră.

— Nu mi-am dat seama cât de sofisticat e Bostonul, remarcă ea. La fel de modern ca Londra, nu-i aşa?

— Bănuiesc că da, o aprobă Taylor. Victoria, jos e o spălătorie. Dacă ai nevoie să speli sau să calci ceva, personalul hotelului se laudă că termină totul în mai puţin de o zi. Doamna mi-a spus că a citit în majoritatea broşurilor că hotelurile cele mai bune au spălătorii cu abur şi că oamenii de afaceri nu trebuie să-şi aducă mai mult de o cămaşă când călătoresc. Şi ştii de ce? o întrebă ea.

Hainele sunt spălate într-o maşină care le răsuceşte. E acţionată de forţa aburilor, şi sunt stoarse printr-o metodă ciudată numită forţă centrifugă. Cămăşile sunt uscate de un curent de aer fierbinte. Îţi jur că în câteva minute cămăşile sunt spălate, uscate şi călcate. Nu-i uimitor?

Victoria nu-i răspunse. Taylor fusese atât de ocupată cu despachetatul hainelor prietenei sale, că nu observase cât de retrasă devenise Victoria. Când nu răspunse şi nu făcu nicio remarcă legată de minunăţia spălătoriilor cu abur, se întoarse să se uite la ea. Victoria stătea pe marginea patului dublu. Avea mâinile împreunate în poală şi capul plecat atât de mult, că bărbia aproape îi atingea pieptul. Arăta abătută şi groaznic de tristă.

Taylor se opri imediat din ce făcea şi se duse în faţa Victoriei.

— Te îngrijorează ceva? o întrebă.

— Nu, îi răspunse ea cu o şoaptă slabă.

Ţi se frângea inima când o auzeai. Taylor se încruntă îngrijorată. Era clar ceva în neregulă şi era hotărâtă să afle ce anume.

— Eşti bolnavă? o întrebă, în voce simţindu-i-se îngrijorarea.

— Nu.

Taylor se uită la prietena ei un minut întreg. Voia ca Victoria să-i spună ce era în neregulă. Nu voia să o piseze la cap până îi spunea. Tinerele bine-crescute nu erau curioase şi nu pisau pe nimeni la cap. Era a unsprezecea poruncă după părerea Doamnei.

— Vrei să te odihneşti înainte de cină?

— Cred că da.

— Ţi-e foame acum?

— Cred că da.

Taylor încercă să fie răbdătoare. Se aşeză pe marginea patului, lângă Victoria, apoi îşi împreună mâinile în poală şi aşteptă să îi spună ce o deranja.

Era foarte surprinsă de timiditatea bruscă a Victoriei. Petrecuseră ceva timp împreună pe vapor. De fapt, aproape fiecare după-amiază. În timp ce călătorii mai experimentaţi se strângeau în jurul coşului ca să fumeze şi să povestească despre călătoriile trecute sau jucau şah şi table în salonul de jocuri, iar bărbaţii mai tineri şi energici se jucau zgomotos pe punte ca să treacă timpul, ea şi cu Victoria stăteau în biblioteca de pe vas şi vorbeau câte în lună şi în stele, Rezolvau majoritatea problemelor grave ale lumii şi câteva personale. Victoria îi spusese lui Taylor totul despre familia ei, un pic despre bărbatul care o înşelase – deşi insistase cu încăpăţânare să nu îi spună numele –, şi despre visele şi speranţele ei. Taylor nu vorbise niciodată despre ea însăşi, însă îi spusese Victoriei zeci de poveşti pe care le citise despre pustietatea Americii. Singura speranţă pe care o avea şi pe care i-o încredinţase Victoriei era ca într-o zi să întâlnească un bărbat adevărat care locuia în munţi.

Din cauza furtunilor, călătoria durase mai mult decât se preconizase. Stătuseră pe vas douăsprezece zile, şi în tot acest timp Victoria nu fusese timidă sau rezervată cu ea. Taylor credea că prietena ei îi dezvăluise toate secretele. Această schimbare bruscă de dispoziţie o îngrijora. Poate că mai avea un secret de spus.

Trecură minute întregi de tăcere. Taylor se hotărâse că aşteptase suficient. Victoria părea foarte tristă. Taylor se întinse şi o mângâie pe mână. Era hotărâtă să afle care era problema ca să o poată rezolva.

— Mai e ceva ce nu mi-ai spus? Ceva care te nemulţumeşte acum?

— Nu.

Taylor oftă din greu.

— Ai de gând să mă forţezi să fac asta, nu-i aşa? făcu ea pe un ton dramatic.

Victoria se uită în cele din urmă la ea. Taylor observă

că avea lacrimi în ochi.

— Ce anume? o întrebă Victoria, nedumerită de remarca lui Taylor, în ciuda nefericirii sale.

— O să mă faci să te bat la cap până-mi spui ce te deranjează.

Victoria reuşi să zâmbească slab.

— Să înţeleg că nu-ţi place să cicăleşti, răspunse ea. Zâmbetul de pe faţă i se citea şi în voce.

— Îmi place la nebunie să cicălesc, mărturisi Taylor. Ştiu doar că nu trebuie. Acum spune-mi te rog care-i problema. Vreau să te ajut.

Victoria izbucni în lacrimi.

— Când ai inima grea limba ţi-e încleştată, îi şopti ea.

Taylor dădu ochii peste cap. Victoria nu văzu cât de exasperată era. Era prea preocupată să se uite la mâinile ei.

Iar cita din Shakespeare. Taylor îşi dădu seama că obişnuia să se ascundă în spatele cuvintelor poetice ale marelui dramaturg ori de câte ori era supărată.

— Cu alte cuvinte, ţi-e greu să-mi spui ce e în neregulă, descifră Taylor mesajul. Asta e?

Victoria dădu din cap că da.

— Dă-i drumul. Nu putem rezolva problema până nu spui ce te doare.

— Nu pot plăti pentru cazare.

— Evident că nu poţi, replică Taylor. Îmi dau seama. O să…

Victoria o întrerupse până să poată sfârşi propoziţia:

— Mă simt ca o cerşetoare. Când eram acasă puteam să cumpăr ce voiam. Părinţii mei aveau cont deschis în toate locurile la modă din Londra. Doamne, sunt o sărăntoacă!

Spuse ultima propoziţie tânguindu-se. Taylor îi mângâie înţelegătoare mâna, apoi se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Se gândi la această problemă câteva

minute înainte să vină cu o soluţie pe care o considera rezonabilă.

— Vei fi săracă doar până mâine.

Afirmaţia trezi interesul Victoriei. Îşi şterse ochii cu batista pe care i-o dăduse Taylor şi apoi îi spuse că nu înţelegea ce Dumnezeu voia să spună cu vorbele acelea ciudate.

— Cum adică să fiu săracă azi şi nu mâine?

— Doamna obişnuia să-mi spună că, pentru a înţelege pe cineva, cel mai bine e să te pui în locul persoanei respective. Ştiu că nu mi-ar plăcea să fiu..

— Însărcinată? completă Victoria.

Începuse să încuviinţeze deja din cap înainte ca Taylor să răspundă, atât de sigură era de concluzia prietenei sale.

Taylor o surprinse scuturând din cap.

— Nu asta voiam să spun, îi explică ea. Chiar mi-ar plăcea să rămân gravidă într-o bună zi. Dacă te gândeşti mai bine, evident dintr-un alt punct de vedere, şi laşi deoparte toate motivele pentru care nu-ţi doreşti să ai copilul…

— Da? o întrebă Victoria când Taylor ezită.

Lui Taylor îi era greu să exprime în cuvinte sentimentele pe care le avea.

— E o binecuvântare, zise ea în cele din urmă. Şi un miracol. Chiar e. O viaţă nepreţuită creşte în tine. Gândeşte-te la asta, Victoria. Un suflet nevinovat. Te invidiez.

Victoria îşi puse mâna pe burtă.

— N-am mai ţinut niciodată un bebeluş în braţe, îi mărturisi ea.

— O să fii o mamă minunată, îi prezise Taylor.

— E uşor să spui că vrei să rămâi gravidă. Eşti căsătorită şi… de ce crezi că o să fiu o mamă minunată?

— Pentru că eşti bună la suflet, iubitoare şi grijulie.

Victoria începu să roşească.

— Nu mă mai flata, îi ceru ea. O să fiu trufaşă şi atunci n-o să mai poată trăi nimeni cu mine.

Taylor zâmbi. Era încântată să-şi vadă prietena mai binedispusă. Se hotărî să schimbe subiectul şi să discute din nou de bani.

— Voiam să-ţi spun asta acum un minut, reluă ea. Nici mie nu mi-ar plăcea să mă simt săracă, aşa că mâine, când o să mă întâlnesc cu bancherii Doamnei, o să transfer nişte bani într-un cont pentru tine. Mâine după-amiază vei fi o femeie perfect independentă.

Victoria scutura din cap înainte ca Taylor să-i explice planul de acţiune până la capăt.

— Nu pot accepta mila. N-ar fi în corect, protestă ea vehement.

Avea din nou lacrimi în ochi. Taylor nu putea să priceapă cum de putea să râdă într-un minut şi să plângă în următorul. Se gândi că poate starea delicată prin care trecea prietena ei o făcea mai emotivă. Dacă era adevărat, era doar ceva temporar. Taylor fusese crescută să nu îşi arate niciodată sentimentele. Nu era un comportament demn de o doamnă să râzi tare în public, iar plânsul era mereu criticat, indiferent de împrejurări. Era greu să aibă de-a face cu cineva care mereu încălca acea regulă sacră.

— Ţi-am promis că te ajut, îi reaminti.

— Şi asta ai făcut, insistă Victoria. Mi-ai fost prietenă de nădejde.

Acum era încăpăţânată. Taylor se hotărî să o convingă citând din Shakespeare. Părea să pună mare preţ pe vorbele lui bine ticluite. Însă problema era că nu îi venea în minte nicio propoziţie nimerită. Aşa că pur şi simplu inventă una. Poate că Victoria era prea îndurerată ca să îşi dea seama.

— E mult mai bine să accepţi decât să refuzi, îi spuse ea pe un ton autoritar. E din Shakespeare, adăugă ea dând din cap, când Victoria îi aruncă o privire nedumerită.

— N-a spus niciodată aşa ceva.

I se năruise planul inteligent.

— Ar fi zis-o dacă trăia suficientă vreme, i-o tăie Taylor.

Victoria clătină din nou din cap şi pufni, destul de lipsit de eleganţă. Taylor încercă imediat o altă abordare.

— Banii sunt pentru copil, zise ea. Era sigură că prietena ei nu va putea să respingă ideea.

— Găsesc eu de muncă. Sunt puternică şi destul de descurcăreaţă.

— Şi gravidă, îi reaminti Taylor. Nu pot să te las să faci nimic ce ar putea pune copilul în primejdie. Ridică o mână când i se păru că Victoria voia să o contrazică. Ştiu că nu ai face nimic intenţionat să-ţi răneşti fiica, dar dacă munceşti multe ore în fiecare zi o să fii epuizată cu siguranţă. Tu şi copilul aveţi nevoie de multă odihnă. Victoria, nici nu vreau să aud. Accepţi banii. Doamna ar vrea să-i iei.

Victoria se uită multă vreme la Taylor înainte să mai scoată o vorbă. Mintea îi zbura de la o idee la alta. Era uimită de generozitatea prietenei sale, însă şi nedumerită. Nu mai întâlnise pe nimeni ca Taylor. Era bună la suflet, miloasă şi îngăduitoare, în ochii Victoriei, Taylor era un înger care venise din rai când avea cea mai multă nevoie şi o luase sub aripa ei.

Dar era şi ea om, îşi aminti Victoria, şi îşi dădu brusc seama că ştia de fapt foarte puţine despre prietena şi binefăcătoarea ei.

— Am petrecut ore întregi pe vas, nu?

Taylor era nedumerită de schimbarea de subiect.

— Da, aprobă ea. Aşa a fost.

— Ţi-am spus totul despre mine, nu-i aşa?

Taylor dădu din cap că da.

— Ce…

Victoria o întrerupse:

— Eram foarte îngrijorară pe durata călătoriei, recunoscu ea. Şi, pentru că eram aşa preocupată de problemele mele, nu mi-am dat seama până acum cât de puţine mi-ai zis despre tine. Acum am realizat cât de secretoasă ai fost.

— Nu secretoasă, o corectă Taylor. Doar reţinută.

— Nu suntem prietene?

— Bineînţeles că da.

— Un prieten ar trebui să plece urechea la necazurile altuia.

— De ce-l tot citezi pe Shakespeare când eşti supărată? o întrebă Taylor.

Victoria dădu din umeri.

— Mi-a adus alinare în adolescenţă, îi explică ea. Uitam de probleme când mă cufundam într-una din piesele lui. Au fost vremuri… când era foarte greu acasă. Şi tu faci la fel, Taylor.

— Ba nu.

Victoria zâmbi.

— Toate poveştile alea despre Daniel Boone şi Davy Crockett, Erau prietenii tăi. Nu ţi-a fost uşor nici ţie, nu?

Taylor scutură din cap.

— Victoria, schimbi intenţionat subiectul?

— Ai încredere în mine?

Taylor ezită o secundă sau două înainte să răspundă.

— Da.

— Atunci de ce mă simt…

— Cum anume?

— Lăsată deoparte.

Umerii lui Taylor se prăbuşiră. Se duse spre pat şi se aşeză din nou lângă Victoria.

— Îmi pare rău că simţi asta, zise ea. Doar *că…* mi-e foarte greu să vorbesc despre mine sau familie într-un mod care să nu pară superficial.

— Din cauza felului în care ai fost crescută?

— Poate că da, îi răspunse Taylor.

Victoria lăsă să-i scape un oftat.

— Prietenii îşi spun secrete, îi zise ea. Tu nu mi-ai zis nimic secret sau ceva care te îngrijorează. Nu ai nimic să-mi spui?

Taylor aproape râse, atât de absurdă i se păruse întrebarea.

— Ba da, am griji, recunoscu ea. Prea multe să le mai ţin socoteala.

Victoria se întinse să o ia de mână.

— Sunt eu cumva una dintre ele?

— Nu, nu tu, o asigură Taylor. Aveam nevoie disperată de un prieten şi dintr-odată ai apărut. A fost aproape… ca un miracol. Sfinte Dumnezeule, simt foarte teatrală, nu?

Victoria zâmbi.

— Eu mă gândeam că îngerii mi te-au trimis, îi mărturisi. Pare lipsit de logică, dar e singurul răspuns care-mi vine în minte. Ai apărut de nicăieri şi m-ai salvat de la dezastru.

Taylor începea să se simtă nelalocul ei din cauza laudelor primite, aşa că se grăbi să schimbe subiectul.

— În legătură cu banii, reluă ea. Ar trebui să reglăm acum situaţia.

— Vreau să te întreb ceva întâi.

— Da.

— Ai accepta bani de la mine? Fii cât poţi tu de sinceră, Taylor! Ai face-o?

— Aş face orice să ocrotesc copilaşii. Orice.

În voce i se simţea convingerea. Dar mândria Victoriei nu era încă pe deplin potolită.

— Nu-mi spui doar ce vreau să aud, nu? Chiar ai accepta bani din milă?

— Aş cere de la obraz dacă ar trebui, îi zise Taylor. Scoase obosită un oftat şi îşi trecu frustrată degetele prin

păr. Victoria, pentru numele lui Dumnezeu, am făcut deja lucruri pe care le credeam imposibile. M-am măritat cu un străin doar ca să…

— Ce-ai făcut?

Taylor se ridică şi începu să se plimbe agitată prin cameră pe când îşi aduna gândurile.

— E o poveste lungă, zise ea în cele din urmă. Îţi explic totul mâine. Îţi promit. Acum te rog să accepţi că ai un motiv foarte întemeiat să rămâi sănătoasă şi să faci tot ce-ţi stă în putere să supravieţuieşti în lumea asta ciudată, iar eu am două motive foarte speciale. Sunt prea obosită acum să intru în detaliu şi ştiu că şi tu eşti la fel de istovită. Să cinăm în linişte şi să ne culcăm devreme. Îţi răspund la toate întrebările după ce mă văd cu bancherii. E-n regulă?

Victoria rămăsese cu gura căscată când Taylor recunoscuse că se căsătorise cu un străin. Rămăsese de fapt fără replică. Nu degeaba îi spunea mereu „domnule Ross”. Victoria începea acum să înţeleagă. Însă motivul din spatele căsătoriei era momentan un mister, şi îşi dădu seama că era nerăbdătoare să vină odată ziua de mâine.

Îşi regăsi glasul în cele din urmă.

— Da, aşteptăm până mâine ca să discutăm. Numai să-mi mai răspunzi acum la o întrebare, te rog.

— În regulă, se lăsă Taylor înduplecată.

— Te sperii vreodată? Ştiu că e o întrebare prostească. Eram doar curioasă, zise Victoria fără să vrea când văzu cum se uita Taylor la ea. Prietena ei părea nespus de tristă. Mereu emani atâta încredere. De fapt, eşti ca o alinare pentru mine. Mereu ştiu că vei face exact ce trebuie… chiar şi peste douăzeci de ani.

Taylor se simţi deodată copleşită de oboseală. Simţea că e cu nervii la pământ şi voia mai mult decât orice să lase garda jos, chit că numai pentru un minut sau două.

Cedă acestei nevoi imperioase.

— Speriată? O, da, mă sperii. Câteodată simt atât de

speriată în sufletul meu că tremur.

Vocea îi fremăta de emoţie când mărturisi asta. Îi fusese greu să facă o asemenea confidenţă. Victoria se simţi imediat vinovată că abordase subiectul.

— Ai dreptate, îi zise ea atunci. Suntem amândouă foarte obosite. Aşteptăm până mâine să discutăm.

— Şi cu banii cum rămâne? întrebă ea.

— Accept cu bucurie ajutorul tău.

— Îţi mulţumesc.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc, făcu Victoria.

Se ridică şi îi zâmbi. Voia să încerce să înseninеze atmosfera, căci Taylor arăta de parcă ducea povara lumii pe umerii ei slabi.

— Mai spune-mi o poveste despre Daniel Boone, îi ceru ea.

Taylor era încântată de rugăminte. Începu imediat să istorisească una dintre poveştile ei preferate despre omul munţilor. Evident că mai istorisi şi altele. Doar când stomacul începu să i se revolte, îşi dădu seama cât de târziu era.

— Domnul Ross probabil că se tot plimbă nervos prin cameră aşteptându-mă, îi zise ea. Mâine vreau cu tot dinadinsul să-i acord la fel de mult timp lui David Crockett, adăugă ea zâmbind. Şi el a fost un personaj foarte galant.

— Da, o aprobă Victoria. După ce termini, o să-ţi recit strofa mea preferată din una dintre cele mai cunoscute piese de William.

Taylor râse.

— Cred că suntem amândouă destul de ciudate, remarcă ea. Cred că eşti lihnită. Eu, una, sunt sigur. Copilul trebuie neapărat să primească hrană. Nici nu cred că mai pierd timpul să-mi schimb rochia. O să mă duc repede la mine în cameră şi-l iau pe domnul Ross.

Porni spre uşă, dar Victoria o opri cu o remarcă nonşalantă.

— Când vorbeam despre bani, mi-ai spus că ai face orice să ocroteşti copilaşii. Îţi aminteşti?

Taylor se întoarse.

— Da, îmi amintesc.

— Sunt sigură că o să am doar unul. Nu-mi pot închipui doi, adăugă ea cu o notă de umor în voce. În familia mea n-au fost niciodată gemeni.

Taylor zâmbi.

— În a mea da.

— Serios?

— Georgie şi Allie sunt gemene, zise Taylor.

— Ale cui sunt?

— Ale mele.

Victoria părea şocată. Trebui să se aşeze înainte să îi cedeze genunchii.

— Ale tale? îi şopti.

— Da, îi răspunse Taylor.

— Ai doi copii? o întrebă Victoria. Nu părea să priceapă.

Taylor zâmbi. Se auzi o bătaie în uşă care le întrerupse conversaţia. Niciuna din ele nu se mişcă.

— Ce ţi-am spus trebuie să mai rămână secret o vreme. Îţi explic mâine de ce.

Aşteptă ca prietena ei să fie de acord înainte să se întoarcă şi să răspundă la uşă.

— Domnul Ross ştie de gemene?

— Nu încă.

— Doamne sfinte!

— Exact.

— Sunt ale lui?

Taylor apucă clanţa înainte să răspundă.

— Vor fi, îi strigă ea. Dacă am nevoie de el să le ţină în siguranţă, punctă ea.

Deschise uşa şi îl văzu pe Lucas în prag. I se părea nerăbdător, iritat şi minunat. Îşi dădu seama din nou că nu

se putea obişnui cu statura lui. Bărbatul o domina, chiar şi când se sprijinea de tocul uşii atât de relaxat, dorind să-i dea de înţeles că aşteptase o bună bucată de vreme până să se deschidă uşa.

Nu o deranja că era încruntat. Se concentra să observe toate diferenţele. Îşi pusese acum un veston şi pantaloni negri. Cămaşa albă pe care o purta dedesubt era impecabil de curată şi apretată, ceea ce îi spunea că profitase de serviciile uimitoare oferite de spălătoria hotelului. Albul cămăşii îi făcea pielea să arate şi mai bronzată.

Îl măsură o dată cu atenţie înainte să-i întâlnească privirea. Pantofii îi erau proaspăt lustruiţi, pantalonii prea ficşi, umerii păreau să i se fi lăţit în răstimpul cât nu se văzuseră, iar părul îi era încă umed, ceea ce însemna că făcuse baie. Mirosea la fel de minunat pe cât arăta.

Lăsă să îi scape un mic oftat. Apoi se uită în cele din urmă în ochii lui. Decise că trăsătura cea mai frumoasă era culoarea lor. Ochii îi erau de un căprui-închis şi catifelat cu sclipiri aurii. Când zâmbea, ochii păreau să îi strălucească.

Avea să fie un tată minunat. Doamne, cât de mult spera să îi iubească pe copii. Dacă nu o făcea sau nu putea? Acea posibilitate îi dădea fiori reci pe şira spinării.

Taylor reuşise să-l exaspereze pe Lucas. Era cât pe ce să o întrebe dacă terminase cu inspecţia şi să-i atragă atenţia că soţiile nu ar trebui să se uite la soţii lor cu o asemenea curiozitate fătişă, dar privirea ei îl făcu să nu îi arunce vreo remarcă sarcastică.

Zâmbetul îi pierise. Acum părea serioasă, dar mai era ceva de care nu îşi dădea seama. La fel de ciudată era şi reacţia lui. Simţi deodată că ar vrea să o ia în braţe şi să îi spună că totul avea să fie bine.

Voia să o apere de rele. Să o ţină în siguranţă. Voia să îmbătrânească alături de ea.

Acel gând nebunesc îi înflori în minte înainte să îl

poată opri. Lucas simţi şireangul strângându-i-se în jurul gâtului. La naiba dacă avea să îşi petreacă restul vieţii cu ea! Se dădu din dreptul cadrului, se îndreptă de spate şi aproape se uită urât la femeia care voia să îi întoarcă viaţa cu susul în jos.

Şi Taylor îşi schimbă atitudinea. Îţi recăpătă stăpânirea de sine şi se chinui să zâmbească pentru soţul ei morocănos.

Păru să observe că era nervos.

— De ce te încrunţi? îl întrebă. Ai primit veşti proaste?

— Nu.

— N-o să-ţi digeri mâncarea cum trebuie dacă eşti nervos când mănânci, domnule. Te sfătuiesc să scapi cât mai repede de dispoziţia asta proastă.

Lui Lucas îi venea să o calce în picioare.

— Taylor, ştii cât e ceasul?

Ea scutură din cap.

— Am aşteptat peste două ore, îi zise.

— Serios?

— Da, izbucni el. Ce naiba ţi-a luat atâta?

Ea ridică din umeri. Continuă să-l privească în ochi când întrebă:

— Ai aşteptat multă vreme?

Dar nu îi spusese deja asta? Ce naiba era cu ea? Se aştepta să îşi ceară scuze imediat. Însă se uita la el confuză, complet neatentă la discuţie. Era limpede că se gândea la cu totul altceva.

Lucas se hotărî că voia să fie atentă la el. Pentru numele lui Dumnezeu, voia ca ea să-şi ceară şi scuze. Şi, imediat ce sfârşea cu părerile de rău, avea să îi spună cât ura să aştepte pe cineva pentru orice şi că ar face bine să fie punctuală de acum înainte.

— Domnule Ross?

— Da? îi răspunse el pe un ton aspru şi de-a dreptul răutăcios.

Ştia prea bine că nu suporta să i se spună domnul Ross, însă ea insista cu adresarea asta formală. Mai bine murea decât să-i reamintească să-i spună doar Lucas.

Taylor nu mai scoase o vorbă un minut întreg. Era convins că încerca să îşi găsească cuvintele potrivite ca să îşi ceară scuze. Probabil că nu-i plăcea să admită că greşise, şi, dat fiind că el nu ceruse nimănui iertare vreodată, era înţelegător. Se decise să îi uşureze sarcina.

— Îţi pare rău, nu?

— Poftim?

— Îţi pare rău că m-ai făcut să aştept. Să nu se mai întâmple din nou. Dacă ai terminat de despachetat, mergem la cină acum. Sunt lihnit şi peste o oră am o întâlnire de la care nu vreau să lipsesc.

Taylor habar nu avea ce tot îndruga Lucas. Se gândea doar la întrebarea pe care trebuia să i-o pună. Doamne sfinte, de ce nu îl întrebase până atunci? Îşi găsi imediat o scuză: fusese prea ocupată cu alte treburi. Mai ales că Doamna îl întrebase cu siguranţă, sau cel puţin asta spera Taylor.

În secunda în care el tăcu, îi rosti din nou numele fără să vrea,

— Da? făcu el, gândindu-se că era pe cale să adauge şi ea un cuvânt sau două la scuza pe care el o elaborase cu atâta iscusinţă pentru ea.

— Îţi plac copiii?

Capitolul 7

Scurtimea-i sufletul gândirii.
Hamlet, William Shakespeare

— Nu chiar.

Taylor părea zdrobită. Lucas nu înţelegea de ce

reacţionase aşa. Doar nu ea aducea copilul pe lume, ci Victoria.

— De ce nu-ţi plac copiii? vru ea să ştie.

Lui Lucas îi venea greu să-şi ţină răbdarea în frâu. Oftă zgomotos. Apoi scuturǎ din cap, îi făcu semn să se dea din drum şi trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre locul unde stătea Victoria. O întrebă pe un ton blând dacă era gata să-l însoţească în sala de mese. Se purta foarte curtenitor.

— În hotel sunt două săli unde se ia masa, îi explică el. Una e doar pentru familii şi invitaţi, cealaltă doar pentru oameni de afaceri. Am auzit că mâncarea e destul de bună în ambele. Mergem?

Victoria roşi din cauză că i se acorda atâta atenţie. Îl luă de braţ şi se lăsă condusă pe hol. Taylor veni după ei după ce înşfăcase cheia de la cameră şi se asigurase că uşa Victoriei era închisă bine.

La cină se desfăşură cam haotic. Taylor nu mâncă prea mult din cele şapte feluri aduse pentru că era prea preocupată să se uite la toţi americanii cum intrau şi plecau. Sala de mese era agitată ca o gară, iar uşa rotativă de la salon era mereu în mişcare. Era şi foarte mult zgomot. Observă că americanii aveau un obicei destul de ciudat şi anume să înghită mâncarea cu o viteză uimitoare. Taylor se simţi ca o ţărăncuţă la primul bâlci. Încerca să se uite la toţi în acelaşi timp. Era minunat, dar şi obositor deopotrivă.

Toată lumea se dovedi foarte prietenoasă. Bărbaţi pe care nici măcar nu îi cunoştea o salutau cu căldură şi încercau să o atragă în conversaţii. Însă Lucas puse capăt acestui comportament uitându-se urât la cei mai exuberanţi. Dădu peste două cunoştinţe care îl atraseră într-o discuţie lungă şi, deşi Taylor era uimită, întâlni acolo un văr al unui văr din Londra. Acceptă aceste întreruperi ca pe ceva firesc. Însă Victoria, nu. Se făcu albă ca varul când o tânără din New York o salută şi îi reaminti că se

întâlniseră la balul Smithers cu un an în urmă. Voia să ştie cât avea să stea Victoria în Boston şi, până să primească un răspuns, insistase să se vadă în curând pentru ca atunci când se va întoarce la Londra să le poată face o vizită scumpilor părinţi ai Victoriei şi să le spună totul despre întâlnirea cu fiica lor.

Victoria fu foarte retrasă când se întoarse în cameră. Taylor presupuse că era doar obosită şi avea nevoie de un somn odihnitor. Ea şi cu Lucas o însoţiră până la cameră. Taylor îşi îmbrăţişă prietena de noapte bună şi o sfătui să fie gata la opt în dimineaţa următoare ca să poată lua împreună micul dejun.

Lucas întârziase deja la întâlnire, aşa că Taylor îi sugeră să se ducă înainte. Va găsi cu siguranţă drumul spre camera lor. Până la urmă uşile erau numerotate. Lucas nici nu a vrut să audă, insistând ca Taylor să fie în siguranţă în cameră înainte ca el să plece.

Începură o dispută aprinsă în privinţa siguranţei în hoteluri. Taylor se simţea foarte protejată de personalul vigilent; el era sigur că la fiecare colţ pândeau răufăcători, gata să atace o femeie neînsoţită.

Discuţia lor luă sfârşit când el deschise uşa apartamentului. Taylor intră grăbită şi apoi se opri brusc.

— O, domnule Ross, e minunat, nu? exclamă în şoaptă.

El zâmbi la auzul vocii ei copleşite. Însă era un pic surprins de reacţia ei, pentru că presupusese că fusese crescută într-un mediu mult mai elegant decât în Boston. Nu numai că trebuia să fie obişnuită cu luxul, ci chiar trebuia să se aştepte la asta.

Nu se putu abţine să nu comenteze reacţia ei.

— Mă gândeam că toate astea le iei de-a gata.

Taylor scutură din cap. Era prea preocupată să se uite prin cameră ca să întoarcă spre el când îi răspunse:

— Domnule Ross, am învăţat să nu iau nimic de-a

gata.

Lucas închise uşa, apoi se sprijini de ea şi îşi încrucişă braţele la piept. Ştia că întârziase la întâlnire, însă nu voia să o lase pe Taylor. Era prima oară când erau singuri de multă vreme, iar el îşi dorea să petreacă doar câteva minute cu ea.

Îi plăcea să o privească. Fiecare expresie a ei era atât de sinceră. Reacţiile ei erau ca o gură de aer proaspăt, şi chiar când se certa cu el şi îl înnebunea cu părerile ei ilogice şi nepotrivite, o parte din el era încântată şi amuzată de încăpăţânarea şi de inocenţa ei.

Îi plăcea entuziasmul de care deborda. Acum că se gândea mai bine, îşi dădu seama că Taylor nu se plânsese niciodată din noaptea în care o luase de mână şi o scosese din sala de bal din Londra. Fusese chiar politicoasă şi drăguţă când crezuse că se vor îneca în timpul acelei furtuni groaznice. Singura grijă pe care şi-o exprimase fusese pentru prietena ei, Victoria, îşi aminti el.

Scoase un oftat. Taylor nu era deloc cum îşi închipuise.

Ea nu îi acorda soţului nicio atenţie, prea preocupată să exploreze camera ca să observe cât de atent era observată. I se părea că încăperea era la fel de elegantă ca palatul Versailles şi făcu uluită acea remarcă. Covorul era de un albastru-deschis, atât de gros şi de moale încât se simţea de parcă se scufunda în el. Voia să îşi dea jos pantofii şi să meargă prin cameră în picioarele goale, dar se abţinu, căci nu era un gest demn de o doamnă.

În faţa ei era o zonă de relaxare. O canapea cu brocart auriu şi decorată cu perne albastre era poziţionată cu faţa spre uşă, deşi cam la cinci metri depărtare. Se duse imediat să încerce canapeaua şi i se păru tare ca piatra. Însă tot i se părea minunată. În faţa ei era o măsuţă joasă din lemn, foarte lustruită. Nu se putu abţine să nu-şi treacă degetele peste blat.

— Văd strălucirea din lemnul de cireş, remarcă ea, deşi ştia că spusese ceva complet lipsit de logică. Însă pentru ea avea sens, şi bănuia că şi pentru Lucas, căci nu o contrazise.

Două fotolii albastru-închis cu spătar înalt se aflau de o parte şi de alta a canapelei. Taylor se simţi obligată să le încerce pe amândouă, declarând apoi că erau foarte confortabile.

În stânga se găseau două şifoniere identice ca mărime şi model. La capătul peretelui învecinat se afla o uşă care ducea spre camera de toaletă. În dreapta ei era o firidă cu arcadă cu perdele legate de o parte şi de alta. Taylor văzu patul de unde stătea. Era uriaş şi nu avea baldachin. O cuvertură aurie era întinsă deasupra. La căpătâi erau perne albastre şi aurii. Dormitorul fusese clar conceput pentru a oferi intimitate şi era, hotărî era, cea mai romantică încăpere din lume. Cu draperiile trase, intimitatea avea să fie absolută.

Victoriei avea să-i placă la nebunie. Merita atâta eleganţă şi splendoare. Taylor se hotărî că, imediat ce Lucas pleca din Boston, să facă schimb de camere cu prietena ei. Taylor ştia că trebuia să mai rămână cel puţin o săptămână la Boston ca să aibă timp suficient să cumpere lucrurile de care urma să aibă nevoie în sălbăticie. De asemenea, era posibil ca Victoria să aibă nevoie de ea pentru achiziţionarea unei case corespunzătoare, iar Taylor nu avea de gând să plece nicăieri până prietena ei nu îşi aranja treburile.

— Vrei să-ţi desfac bagajul sau să te ajut să despachetezi? Taylor era surprinsă de ajutorul oferit. Oare americanii erau obişnuiţi să facă treaba femeilor?

— Mulţumesc, domnule, dar mă descurc, îi răspunse ea. O să despachetez doar pentru patru-cinci zile. Cât timp ai de gând să rămâi în Boston?

— Plec poimâine. O să avem o discuţie lungă înainte

să plec şi vom pune nişte lucruri la punct,

— Desigur, fu ea de acord.

Lucas îi aruncă o privire ciudată.

— Mă gândeam că o să stai la hotel până găseşti o casă de cumpărat.

Ea dispăru după colţ fără să îi dea vreo explicaţie. Lucas se duse spre intrarea cu boltă dinspre dormitor şi îşi găsi nevasta aşezată pe marginea patului. Zâmbea încântată.

— Şi are o saltea minunată cu pene, îi zise când o întrebă de ce era aşa fericită.

Lucas aprobă din cap.

— De ce despachetezi doar pentru patru-cinci nopţi?

— E mai uşor aşa, îi răspunse ea, intenţionat în doi peri. Apoi schimbă subiectul: N-ai întârziat la întâlnire?

— Ea n-o să se supere dacă mai întârzii câteva minute.

Ea? Taylor îşi arcui spatele. Se întâlnea cu o femeie? Zâmbetul îi dispăru de pe faţă. Trebuia să facă un efort să nu intre în panică. Cu siguranţă erau o sumedenie de motive nevinovate pentru care se vedea cu o femeie. Poate era o parteneră de afaceri şi, deşi ar fi fost o ciudăţenie, era posibil. Poate femeia moştenise bani sau o companie de la vreo rudă. Da, asta era cu siguranţă. Până la urmă, Lucas spusese că era o întâlnire de afaceri. Nu avea de gând să tragă concluzii pripite până nu afla totul.

— Trebuie să discuţi despre afaceri cu femeia asta? vru ea să ştie.

— Nu.

Domnul Ross nu era genul care intra în detalii. Se vedea nevoită să scoată orice informaţie cu cleştele.

— Ce fel de întâlnire e? îl întrebă. Sunt doar curioasă, adăugă ea o justificare grăbită.

— Nu-i chiar o întâlnire, îi replică el. Pur şi simplu ne-am înţeles să ne întâlnim în holul hotelului la opt. De ce?

Ea ridică din umeri.

— Mă întrebam şi eu, îi replică ea cât putu de nonşalant. O să mai fie şi alţii?

— Nu.

— Şi? îl îmboldi ea, însă pe un ton mai tăios decât intenţionase.

Simţi brusc nevoia să îi tragă un şut. În mintea ei, numărul de alternative se redusese. Dacă plănuia o aventură, de ce îi spunea?

Îşi zise că reacţiona exagerat. Nu ar trebui să îi pese cu cine se vedea sau de ce. Însă îi păsa. Foarte mult. Dintr-odată se enervă cumplit pe bruta aceea insensibilă.

Lui i se părea ca lovită de trăsnet. Nu îşi dădea seama ce o apucase. Într-un minut zâmbea, apoi se uita urât la el.

El era ţinta, aşa că bănui că făcuse ceva care o nemulţumise. Fusese foarte încântată când menţionase întâlnirea pentru prima oară, aşa că trase concluzia că nu o deranja acum faptul că ieşea.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

Pe naiba! Mai aşteptă un minut sau două ca ea să mai spună ceva şi, când rămase tăcută, nu mai încercă să ghicească de ce era iritată.

— O să întârzii la întâlnirea cu femeia aia.

— O cheamă Belle.

— Belle. Repetă numele într-o şoaptă. Nu îi mai trecea nimic prin minte să spună. Simţi că inima i se frânsese. Se simţea zdrobită şi demnă de milă. Voia să plângă şi făcu un efort supraomenesc să îşi ascundă sentimentele de el.

Îşi spuse că nu trebuia să fie mirată. Bărbaţii umblau mereu după fuste. Ştia crudul adevăr din proprie experienţă. Logodnicul ei sigur o înşelase. Pe când îi jura dragoste neţărmurită o înşela cu Jane, verişoara ei. Doamna o instruise că era în regulă să iubeşti un bărbat atâta vreme cât nu laşi dragostea să te mistuie. Cât despre

încredere, atunci trebuia să îşi petreacă mulţi ani ca să cântărească toate ramificaţiile, înainte să acorde cuiva încrederea ei totală.

Doamna o prevenise şi în privinţa anumitor nevoi ciudate ale bărbaţilor. Îi spusese lui Taylor că toţi aveau pofte necontrolabile. Unchiul Andrew auzise conversaţia lor şi avusese ceva de obiectat. Îi spusese că nu era corect. Insistase că majoritatea bărbaţilor nu aveau niciun fel de problemă să îşi ţină poftele sub control. Erau doar câţiva mai josnici care îşi lăsau instinctele animalice să preia controlul asupra acţiunilor. Urmase apoi o discuţie înflăcărată. Doamna susţinea sus şi tare că bărbaţii erau conduşi de poftele sexuale şi nu de raţiune, iar unchiul Andrew era complet împotrivă. Îi spusese surorii lui că gândea ca o bătrână stafidită şi că era vina ei că se nu recăsătorise după ce îi murise primul soţ.

Rudele ei se înţeleseseră doar asupra unui singur lucru, şi anume că toţi bărbaţii îşi făceau de cap în tinereţe. Din nefericire, nici bunica şi nici unchiul ei nu intraseră în detalii. Taylor trebuia să îşi dea seama ce legătură avea capul cu sexul.

Majoritatea bărbaţilor şi comportamentul lor nu o preocupau pe Taylor acum. Comportamentul lui Lucas era o cu totul altă problemă. Până la urmă, erau în luna de miere şi i se părea de-a dreptul o bădărănie din partea lui să caute compania altei femei. Lui Taylor nu îi prea păsa că mariajul lor trebuia să fie doar cu numele. Domnul Ross nu trebuia să se vadă cu alte femei în timp ce era încă însurat cu ea din punct de vedere legal.

Mândria o împiedica să îi spună ce gândea cu adevărat.

— Taylor, trebuie să te odihneşti. Arăţi epuizată. Ne vedem dimineaţă.

Ei i se tăie răsuflarea.

— Stai toată noaptea?

— Nu, dar o să adormi până mă întorc.

— Atât de târziu o să stai?

El ridică din umeri. Nu se ştia niciodată cu Belle, se gândi el. Bunei prietene a mamei lui îi plăcea să sporovăiască. Şi să bea, îşi aminti el. Doamne, ce mai trăgea la măsea! Ultima oară când se văzuseră băuseră amândoi până când el căzuse sub masă. Era mândră că putea să bea oricând mai mult decât orice alt bărbat. Nu era o laudă în van. Lucas îşi amintea încă bine mahmureala cruntă pe care o suferise după ultima lor întâlnire. Însă istoria nu avea de gând să se repete în seara asta. Lucas se hotărâse deja să bea doar un pahar cu brandy.

— Noapte bună, Taylor, îi zise el înainte să se întoarcă să plece.

— Distracţie plăcută, îi strigă ea.

— Sigur va fi, îi răspunse el.

Nu mai voia să îi tragă un şut. Ar fi fost un gest prea blând. Acum voia să îl omoare.

Aproape ajunsese la uşă când ea sări de pe pat şi se duse după el. Îi spuse primul lucru care îi veni în minte,

— Nu eşti prea obosit să ieşi în oraş?

— Nu, îi spuse el peste umăr. Să închizi uşa după mine. Am cheia.

Se întinse după clanţă. Ea se grăbi să îi taie calea şi se puse între uşă şi soţul ei, blocând efectiv ieşirea.

— Cam cât o să lipseşti?

— Ceva vreme.

— Aha.

— Aha, ce?

Taylor dădu din umeri. Lucas nu-i ascunse faptul că îl exasperase.

— Ce naiba e-n neregulă cu tine? o întrebă, uimirea citindu-i-se în expresie şi în glas.

— Nimic, îl minţi. Du-te atunci. Să ai o seară plăcută.

— Întâi trebuie să te dai din calea mea.

Începu să facă asta, dar apoi se răzgândi. Făcuse doi paşi într-o parte ca Lucas să poată pleca, dar, înainte ca el să se întindă după clanţă, se puse la loc. Se rezemă de uşă şi deschise larg braţele. Ştia că era teatrală. Nu se putea abţine.

Lucas se uita la ea de parcă îşi pierduse minţile. Ea îşi zise că probabil aşa şi era. Cu siguranţă nu avea nicio logică, dar nu îi păsa. Posibilitatea ca soţul ei să fie intim cu altă femeie îi făcea prea rău ca să încerce să fie raţională.

— Răspunde-mi la o întrebare înainte să pleci.

— Care e?

— O să-ţi faci de cap în seara asta?

— Poftim? Nu-i venea să creadă.

— Cu femei, îl lămuri ea, fiind mai explicită. O să umbli după fuste în seara asta?

Nu îi venea să creadă că Taylor îl întrebase aşa ceva. Apoi îşi dădu seama. Taylor era geloasă. Lucas era prea surprins ca să mai spună ceva. Făcu un pas înapoi şi doar se uită lung la ea.

Taylor văzu uimirea din ochii lui şi începu imediat să roşească precum o şcolăriţă. Reacţia lui îi dădu de înţeles că nici nu luase în considerare posibilitatea şi oare nu îi sădise chiar ea acum gândul acela obscen în minte?

Scoase un oftat zgomotos. Se adâncise prea mult în ape tulburi. Mai bine mergea până la capăt sau, cum spunea Doamna aşa de bine, să termine ce începuse.

— Domnule Ross, începu ea.

— Eşti geloasă? o întrebă el atunci.

— Nu, bineînţeles că nu.

— M-ai fi putut păcăli, i-o întoarse el zâmbind, căci nu se putu abţine.

Ea se îndreptă de spate, simţind că se enervează. Până la urmă râdea de ea.

— Taylor, îţi explic cu dragă inimă cine e Belle.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cine e

femeia, i-o tăie ea. Nu-mi pasă ce faci cu timpul tău, domnule.

Nu îl enervase ce spusese, ci tonul pe care o făcuse. Doamne, ce femeie încăpăţânată. Se hotărî să o lase să îşi facă în minte tot soiul de scenarii. Dimineaţă avea să îi spună totul, însă numai dacă nu se comporta ca o scorpie ursuză.

— Ai de gând să te dai din calea mea?

— Da.

Nu se mişcă. Lucas se hotărî că trebuia să o ia în braţe şi să o ducă la pat, apoi să o arunce acolo şi să îi poruncească să stea potolită. Se întinse după ea, dar se opri când ea îi împinse mâinile în lături.

— Căsătoria e ca sarcina, îi zise ea.

Lucas se dădu înapoi. Replica ei îi captase cu siguranţă atenţia. Se hotărî ca pe viitor să nu mai fie surprins de nimic din ce avea ea să-i spună. Să dea naiba dacă nu era femeia cea mai lipsită de logică pe care o întâlnise vreodată. Voia să râdă, dar nu îndrăznea. Observase deja cât de sensibilă era. Doamne, ce tânără era. Şi lipsită de experienţă. Dulce, frumoasă şi toate lucrurile pe care un bărbat cu mintea întreagă voia să le aibă în preajmă pentru tot restul vieţii.

— Cum adică mariajul e ca sarcina? se trezi el că o întreabă.

— Ori e, ori nu e, îi zise ea tranşant.

— Taylor…

— Nu există nuanţe, îl întrerupse ea. Până când documentele prin care se anulează nu sunt executate, cred că ar trebui să ne respectăm amândoi jurămintele. Ar trebui amândoi să fim…

— Fideli? o completă el când nu continuă.

— Da, ar trebui să fim fideli. Aşa ar fi cel mai politicos.

Îşi plecă privirea ca să nu vadă cât de ruşinată era să abordeze un subiect aşa intim. Îşi dădu seama că îşi

strângea mâinile şi se opri imediat din gestul revelator.

Lucas îi privea creştetul capului şi zâmbi pentru că ea nu putea să îl vadă.

— Îmi spui că ar trebui să mă abţin de la sex?

— Eu o să o fac, îi răspunse ea.

— Nu e deloc acelaşi lucru.

— De ce?

Nu avea un răspuns pregătit. De fapt, acum îşi dădea seama cât de ciudat sunase afirmaţia.

— Femeile au aceleaşi dorinţe, îi explică el. Dar trebuie întâi să fie îndrăgostite. Bărbaţii nu.

Modul acesta de gândire avea logică pentru Lucas, însă Taylor nu era de aceeaşi părere. Scutură din cap.

— Domnule, încerci să-mi spui că majoritatea femeilor au virtute şi se abţin, iar majoritatea bărbaţilor, inclusiv tu, ar face sex cu orice le trece prin faţa ochilor?

— Cam aşa, o aprobă el doar ca să o enerveze.

Taylor îşi ţinu furia sub control, lucru care aproape că o ucidea. Refuza să se ia la ceartă cu el. Spusese deja suficient. Lucas putea să accepte sau să îi respingă punctul de vedere. Dacă se dovedea că era ca bărbaţii în privinţa cărora o tot prevenise Doamna şi că avea simţul moral al unei ţap, la fel ca *fratele* lui vitreg, atunci Taylor se decise că era mai bine să afle asta mai devreme decât mai târziu. Acum nu era vulnerabilă pentru că nu era îndrăgostită de el. Dar avea toate simptomele unei femei pradă unei atracţii puternice. I se tăia respiraţia ori de câte ori era aproape de el, îi era greu să se gândească la ceva mai mult de o secundă ori de câte ori se uita la ea, îşi dorea să o sărute tot timpul şi voia ca el să o considere la fel de atrăgătoare. Doamne, nu era asta dovada supremă că nu era imună la şarmul şi frumuseţea lui? Se panică. Cu siguranţă îl plăcea prea mult. Trebuia să pună capăt imediat acestei situaţii. Această atracţie doar din partea ei nu era doar periculoasă, ci şi fără de speranţă.

Şi totul pentru că bărbatul acela mărginit mai bine murea decât să rămână însurat.

Belle. Ura deopotrivă numele şi femeia. Se hotărî să îi dea lui Lucas ceva de gândit în drum spre amanta lui.

— Domnule, femeile nu au dorinţe, aşa cum ai pus tu problema într-un fel nedelicat. Doar uşuraticele au asemenea pofte animalice. „Ca Belle”, adăugă ea în gând.

Încercă atunci să se îndepărteze de lângă el, dar Lucas nu o lăsă să plece. O luă cu ambele mâini de cap, ţinând-o acolo prizonieră. Era clar că nu terminase de discutat problema.

— Aşa să fie? făcu el.

Ridică privirea spre el, gândindu-se să îi spună că da, aşa era, apoi să îi reamintească de ora târzie, dar cuvintele îi rămaseră blocate în minte. Blândeţea din ochii lui îi reţinu atenţia. Pur şi simplu, nu mai era loc pentru nimic altceva. Doamne, ce arătos era.

Şi el gândea acelaşi lucru. Ori de câte ori îşi concentra atenţia asupra lui, simţea că i se pune un nod în gât. Ochii ei. Erau fantastici, limpezi şi albaştri ca văzduhul deasupra statului Montana.

Da, era încântătoare. Dar era şi încăpăţânată ca un catâr şi înfumurată ca un politician care nu mai e în parlament. Inocenta vorbea de parcă era o autoritate în anumite domenii despre care nu ştia absolut nimic. Ca de pildă, despre dorinţe.

Nu se putea abţine să nu se uite la ea. Ştia că trebuie să plece. Belle băuse probabil o sticlă de whisky până acum. Nu conta. Nu se putea mişca de lângă Taylor. Micuţa asta îl fascina. Voia să o sărute, apoi se hotărî să o facă. Se întinse şi îi luă bărbia în palmă. Îi dădu un pic capul pe spate, apoi se aplecă spre ea. Gura lui o atinse uşor pe a ei într-o blândă mângâiere. Ştia că o speriase pentru că încercă să se tragă înapoi. Nu o lăsă. O sărută din nou, dar pe îndelete de această dată.

Taylor scoase un oftat de plăcere şi îl apucă de partea din faţă a vestonului. Era toată încurajarea de care avea nevoie. Gura lui se lipi de a ei într-un sărut cu totul diferit, mistuitor.

Gura lui era puternică, umedă şi caldă. Buzele ei erau catifelate şi dornice. Nu era îndeajuns pentru el. Îi apăsă bărbia cu degetul mare şi, odată ce ea cedă poruncii nerostite, limba lui se strecură înăuntru ca să o guste. Îi mângâie interiorul catifelat al gurii cu o posesivitate făţişă. Doamne, ce gust bun avea.

Pasiunea se aprinse cu viteza fulgerului. Taylor nu era deloc pasivă. Îl cuprinse cu braţele de mijloc, înfigându-şi degetele în spatele lui. Îi simţea pielea caldă pe sub cămaşă. Şi puterea. Simţea şi asta. Muşchii îi erau netezi şi tari ca piatra. Căldura care îi ieşea din trup şi gura lui o copleşiră. Dumnezeu să o ajute, nu voia să se oprească din mângâieri.

Lucas nu se putea sătura de ea. Gustul ei îl înnebunea. Gura lui o răvăşea pe a ei din nou şi din nou. Parcă stătuseră lipiţi imul de altul pentru o veşnicie. Felul în care îl mângâia îi dădea de înţeles că ea nu voia să se oprească. Gura îi era la fel de caldă şi de umedă ca a lui. Îi plăcea asta.

Îi muşcă buzele, îi trase în piept parfumul şi să fie al naibii dacă nu era cel mai carnal sărut de care avusese vreodată parte.

Taylor gemu încet şi sunetul aproape îl făcu să îşi piardă controlul. Ştia că era timpul să se oprească. Deja o vedea goală şi se gândea ce bine avea să fie când urma să intre cu totul în ea, când picioarele ei o să-l înconjoare şi sânii ei o să se frece de pieptul lui.

Geamătul din gâtlejul lui se transformă într-un mormăit. Îşi dezlipi gura de a ei şi încercă să îşi ţină trupul sub control. Avea răsuflarea întretăiată, neregulată. Îşi lipi fruntea de uşă, cu ochii închişi. Trebui să se forţeze să îi

dea drumul.

Taylor nu îi uşura situaţia uşoară. Continua să-l mângâie, făcându-l să ardă de dorinţă. O simţea că tremură şi asta îl încântă peste măsură.

Pe naiba că ea nu avea dorinţe!

Taylor nu se simţise niciodată atât copleşită în toată viaţa ei. Tremura ca atunci pe vas, când credea că se vor îneca. Frica fusese atunci motivul. De data asta era pasiunea.

Doamne, era o desfrânată! Îşi lăsă imediat mâinile pe lângă corp. Rămase nemişcată lângă el şi închise ochii, încercând să-şi recapete răsuflarea.

El observă schimbarea şi se întrebă ce absurditate îi mai trecea prin cap.

Voia să o ia în braţe din nou şi să o sărute iarăşi până când nu mai ştia de ea. Lucas nu o ajuta să revină la atitudinea de lady, căci se aplecă şi începu să îi muşte uşor lobul unei urechi. Nu ar fi trebuit să îi placă, dar era înnebunită. Un fior cald de plăcere o străbătu. Respiraţia lui atât de caldă şi de dulce îi gâdila pielea. Doamne, simţea din nou că îşi pierde controlul.

— Ce faci?

— Te sărut.

Da, da, era evident, dar de ce, vru Taylor să întrebe. Nu putea rosti cuvintele, ci doar să scoată gemete de plăcere,

— Vrei să mă opresc? o întrebă el, şoptind răguşit.

Normal că voia să se oprească. Îşi amintise unde se ducea şi cu cine se vedea. Bruta. Acum o săruta şi apoi fugea la alta.

— Vrei? o întrebă din nou.

Îl cuprinse de mijloc cu braţele.

— Nu ştiu, îi răspunse.

Bărbatul acesta o tulbura cu totul. Îi simţea buzele întredeschise şi calde pe gât. Îşi înclină capul într-o parte ca

el să ajungă mai uşor.

— Miroşi frumos. Ca o floare.

Ca săpunul, dori să spună. Era parfumat. Nici asta nu putea să îi spună.

Domnul Ross îi făcea mintea să o ia razna.

— Fermierii le spun vacilor Belle.

El zâmbi cu faţa pe gâtul ei şi se comportă de parcă nu auzise comentariul. Taylor se simţi datoare să repete.

— Am citit în jurnalul doamnei Livingston şi trebuie să fie adevărat dacă a fost publicat. Sigur îşi numesc vacile Belle. „Să te gândeşti la asta când îţi vrăjeşti prietena."

O sărută pe frunte.

— Vrei să continui să te sărut, nu-i aşa, Taylor?

Doamne, ce arogant era. Şi avea dreptate. Era suficient de sinceră să recunoască adevărul.

— Da, recunoscu ea,

— Ştii ce cred?

Felul în care puse întrebarea o făcu să îşi dorească să ofteze din nou. Avea o voce profundă, aspră şi îi plăcea foarte mult cum tărăgăna cuvintele.

— Ce anume? îl întrebă ea cu răsuflarea întretăiată,

— Ai şi tu dorinţe. Înţelegi ce înseamnă?

Voia ca ea să admită că femeile aveau acelaşi pofte animalice ca bărbaţii şi că avusese dreptate în tot acest timp,

— Da, înţeleg ce înseamnă.

Se trase de lângă el şi încercă să se îndepărteze. El o apucă din spate, îi înconjură mijlocul cu braţele să o ţină locului, apoi se aplecă spre ea şi îi ceru să explice.

— Spune-mi ce ai înţeles, îi ceru el, aşteptându-i răspunsul ca să se umfle în pene.

— Sunt o stricată. Eşti fericit acum? Belle o să se plictisească să te tot aştepte.

— O să tot bea până ajung,

— Pare o femeie minunată.

— Da, este, îi răspunse el. Nu eşti o stricată.

Se trase de lângă el, apoi se întoarse să îl înfrunte. Îşi puse mâinile în şolduri.

— De obicei nu sunt, îl corectă. Dar din cauza ta fac lucruri la care nu m-aş fi gândit vreodată. Când mă atingi, ei bine… sunt doar o stricată în preajma ta. De aceea îţi sugerez să stăm departe unul de altul. Te rog pleacă acum până nu mă fac din nou de ruşine.

Părea că îi vine să plângă. Lucas se simţea vinovat că o tachinase. Însă era şi foarte încântat de spusele ei. Îi făcuse un compliment, intenţionat sau nu, ceea ce îl făcu să zâmbească. Era tulburată când o atingea. Un bărbat nu putea cere mai mult.

Simţi că trebuie să spună ceva să o liniştească. Era soţul ei până la urmă şi măcar atât putea să facă. Soţii ar trebui să îşi aline soţiile când sunt supărate, nu-i aşa? Ce conta că aveau să fie căsătoriţi doar pentru scurt timp?

— Eşti soţia mea. E-n regulă dacă eşti stricată cu mine.

Se stăpâni să nu pufnească dispreţuitor. Însă părea uimită.

— Dar mai bine te spânzuri decât să rămâi însurat, nu?

Doamne, era minunată când se enerva. Ochii îi aruncau văpăi de furie şi expresia de pe chipul ei ar fi făcut un bărbat mai slab să fie chinuit de remuşcări. Dar el nu era slab, îşi reaminti.

— Aici ai dreptate, i-o întoarse el.

Ea îşi trecu degetele prin păr, agitată la culme.

— Te rog să pleci, domnule.

Lucas se gândi că era o idee bună. Se duse la uşă, se întinse după clanţă, apoi se opri. Îşi duse mâna dreaptă la buzunarul de la veston să se asigure că avea cheia, apoi la celălalt buzunar când nu găsi nimic.

Se întoarse din nou şi se duse până la şifonier. Taylor

nu îl slăbea din priviri. Încerca să îşi controleze emoţiile. Ca să fie sinceră, nu se mai recunoştea, trase concluzia. Domnul Ross nu făcuse nimic ca să o supere aşa de tare. Însă tot îi venea să plângă.

Lucas găsi cheia în buzunarul de la vestonul purtat mai devreme în acea zi. Închise şifonierul, apoi se întoarse ca să se uite la Taylor.

— Belle m-a hrănit când eram mic, după ce a murit mama. Erau prietene apropiate.

Nu era sigur de ce îi dăduse explicaţia. Probabil pentru că nu voia să îşi facă griji. Şi nici să *creadă că* era vreun căpcăun.

Taylor se simţi foarte uşurată. Belle nu era o vacă, ci o prietenă de familie.

Fusese cinstit cu ea, aşa că se hotărî că era rândul ei.

— Am fost geloasă, izbucni ea. Ai avut dreptate în privinţa asta.

Era mulţumit de mărturisirea ei. Din încordarea pe care i-o simţi în voce, îşi dădu seama că nu îi fusese uşor să recunoască. Nu zâmbi pentru că arăta aşa solemnă. Încuviinţă brusc din cap înainte să se întoarcă.

Taylor nu voia ca el să plece supărat. Se gândi că, dacă îl atrage într-o conversaţie plăcută, chiar dacă dura doar un minut sau două, dispoziţia avea să i se îmbunătăţească. Nu voia ca soţul ei să o întâmpine supărat pe prietena mamei. S-ar fi putut ca Belle să tragă concluzia că Lucas nu avea o căsnicie fericită.

O, Doamne, chiar îşi pierdea minţile, dar asta nu părea să conteze pentru ea în acel moment. Lucas urma să plece zâmbind, chiar dacă asta avea să-i frângă inima. În timp ce el deschidea uşa, Taylor se gândi ce subiect să abordeze. Se hotărî asupra unuia de care ştia că îi va plăcea.

— Nu ştiu dacă ar trebui să cer o anulare sau un divorţ.

— Deja mi-ai zis că vrei anulare, îi aminti el.

— Da? Nu-mi amintesc. Bănuiesc că un divorţ e probabil mai uşor de obţinut.

— De ce?

— Cred că există mai multe motive acceptabile pentru curte, îl lămuri ea. Era încântată că o asculta. M-am gândit la majoritatea, se lăudă. Să ştii că le-am ţinut minte pe toate, dar nu m-am putut hotărî asupra unuia anume…

El zâmbi.

— Ai ţinut minte motivele pe care le-ai putea oferi ca să divorţezi?

Ea încuviinţă, încântată că nu mai era încruntat.

— Ar fi abandonul, dar normal că n-aş putea folosi asta. Nu am trăit suficient timp împreună, adăugă ea. Începea să fie încântată de subiect. În voce i se simţea entuziasmul când continuă: Apoi m-am gândit la beţie şi am renunţat. Nu te-am văzut bând cu ochii mei. M-am gândit să te acuz de cruzime extremă şi repetată, dar ar fi o minciună sfruntată şi nu mi-a convenit deloc. Ai şi tu o reputaţie şi, deşi a mea nu mi se pare deloc importantă, am şi eu mândrie. Nu m-aş căsători cu unul care mă bate şi deci nu mi-ar plăcea să mint în legătură cu asta.

— Bărbaţii nu pierd timpul cu ceva atât de prostesc ca mândria cum o faceţi voi, femeile, remarcă el.

— Mulţi o fac, îl contrazise ea.

— Eu nu.

Poate că, dacă nu ar fi părut aşa arogant, i-ar fi spus adevăratul motiv pe care voia să îl dea. Dar trufia lui devenea insuportabilă. Devenise un semnal de alarmă pentru ea.

Aşadar, nu avea probleme cu mândria. „Mai vedem noi”, se gândi ea.

— Nu-ţi place să minţi?

— Nu, deloc, îi răspunse ea. Pari surprins.

— Chiar sunt. Chiar e o surpriză să găsesc o femeie

cinstită, o lămuri el cu un zâmbet larg.

Refuza să fie insultată.

— N-ai cunoscut multe femei de ispravă la viaţa ta, nu?

El dădu din umeri.

— Termină ce-ai început, îi ceru. Nu-mi mai pierde vremea cu ce-ai fi făcut. Spune-mi ce motiv o să dai pentru anulare.

— Da, desigur, îi răspunse.

Adăugă ceea ce spera că era un zâmbet dulce şi se duse până la uşă. Îl împinse uşor în acea direcţie, explicându-i în acelaşi timp diferenţele subtile între solicitarea unei anulări şi a unui divorţ. La final, îi ură noapte bună şi se rezemă de cadrul uşii, privindu-l cum merge pe hol. Se întrebă cât timp va dura până când va ceda curiozităţii.

Lucas străbătuse jumătate de coridor până să-şi dea seama că nu îi spusese ce motiv avea să dea pentru anulare. Se întoarse, parcurse distanţa până la uşă ca să nu fie nevoit să ridice vocea şi apoi întrebă:

— Dacă nu-s nici beţiv, nici nu te-am părăsit şi nici nu sunt vreun bădăran care-şi bate nevasta, ce sunt? o întrebă el cu exasperare în voce.

Taylor îi zâmbi dulce şi începu să închidă uşa. Îi răspunse pe un ton foarte voios:

— Eşti impotent.

Capitolul 8

Zeii pot s-aducă-n port şi-un vas fără pilot.
Cymbeline, William Shakespeare

Îi stricase seara.

Lucas nu se mai putea gândi decât la remarca deplasată a lui Taylor. Pe naiba era impotent. Dumnezeu îi

era martor că mai bine murea decât să o lase să pună motivul acela infam pe o petiţie ca să citească toată lumea din sala de judecată.

Spumegase de furie mai bine de o oră, apoi se calmase şi se gândise pe îndelete. Trecu în revistă discuţia de cel puţin o duzină de ori, în tot acest timp gândindu-se la sclipirea din ochii ei şi, când termină analiza, ajunse la concluzia că Taylor jucase la cacealma. *Mândrie.* Cuvântul îi veni deodată în minte. Apoi faptul că el se lăudase. Bărbaţii nu erau preocupaţi la fel ca femeile în privinţa mândriei. Nu spusese asta sau ceva asemănător? Da, sigur jucase la cacealma. Îi dăduse şi o lecţie.

Lucas începu să zâmbească. Taylor era o femeie isteaţă, trase el concluzia.

— A sosit vremea să nu te mai încrunţi şi să te simţi bine.

Belle făcuse acel comentariu. Lucas uită imediat de griji şi îi acordă atenţie deplină prietenei mamei sale.

Belle se schimbase foarte mult în ultimii zece ani. Părea fragilă acum. Fusese o femeie mare şi voinică. Încă era la fel de înaltă, cam cât el, dar pielea şi postura corpului îi trădau vârsta. Trecuse prin nişte ani dificili. Viaţa în colonii era grea pentru femei, le îmbătrânea înainte de vreme. Belle nu era un caz aparte. Trăise în sălbăticie timp de treizeci de ani înainte să se mute înapoi în est, în Boston. Vremea aspră îi zbârcise pielea, iar treburile de zi cu zi pe care orice femeie trebuia să le facă îi încovoiaseră umerii şi îi strâmbaseră spatele.

Îşi aminti că avea părul castaniu-închis. Acum îl avea alb. Însă culoarea ochilor era aceeaşi. Încă erau calzi, blânzi, îmbietori. Bărbaţii încă mai erau atraşi de ea, dovada fiind că un anumit domn Winston Champhill era lângă ea. Bărbatul în vârstă era jumătate cât ea, dar Lucas observă cât de iubitor o privea.

Belle îşi îngropase deja trei soţi. Lucas se gândi că

Winston ar putea fi al patrulea.

Cuplul se aşezase deja în salonul domnilor, o zonă strict interzisă femeilor, dar Belle nu se sinchisise de regulă. Chelnerii nu doriseră să facă scandal, aşa că îl chemaseră pe administratorul hotelului. Lucas tocmai se aşezase în faţa cuplului când administratorul îşi făcuse apariţia în dreptul lui Belle. Se aplecă şi îi şopti ceva, ea îi răspunse, iar bărbatul ieşi grăbit din salon, roşu ca racul la faţă.

Lucas nu îşi dorea să ştie ce îi zisese. După ce reuşi să şi-o scoată pe Taylor din minte, se putu concentra asupra veştilor din oraşul său natal. Kerrington era aşezarea în care se născuse şi în cele din urmă fusese abandonat. Odată ce fusese suficient de în vârstă şi puternic să plece, asta şi făcuse. Nu se mai întorsese de atunci. Belle îi spuse că oraşul nu se dezvoltase mult în ultimii douăzeci de ani. Ea se întorsese de câteva ori la Kerrington pentru vreo nuntă sau reuniune de familie. Cu aşa mulţi soţi, avea cu siguranţă o familie numeroasă. Şi îşi primea toate rudele cu inima deschisă şi iubitoare.

Abia după ora unu dimineaţă isprăvi cu poveştile de acasă. Domnul Champhill aţipise de peste o oră. Belle era foarte amuzată de comportamentul tovarăşului ei. Făcu un semn spre el, apoi schiţă o grimasă spre Lucas.

— E ostenit, îi zise ea şoptit ca să nu îşi deranjeze prietenul. E cu zece ani mai tânăr decât mine, dar tot nu poate să ţină pasul. Lucas, nu contează cât de tineri sunt. Chiar nu contează deloc. Tot reuşesc să-i istovesc. Făcu ultima remarcă pe un ton lăudăros.

Lucas zâmbi.

— O să te măriţi cu el?

— Cred că da, îi răspunse ea. Scoase un oftat. Noaptea mi se face frig, şi e suficient de mare să mă încălzească. Poate că ăsta o să reziste mai mult ca alţii. Dar tu, fiule? O să găseşti vreodată o femeie şi o să te aşezi la

casa ta?

Lucas se rezemă de spătar şi se întinse după pahar. Stătuse toată seara cu un pahar de brandy în faţă. Nu fusese niciodată mare băutor. Nu îl deranja gustul, ci efectul. Voia să îşi păstreze mereu controlul, iar băutura îi răpea această putere.

Nici nu era genul care să dea toate cărţile pe faţă, dar se cunoştea de mulţi ani cu Belle. Îi fusese ca o mamă şi se îngrijise de el după ce mama lui murise. Era singura pe care o putea considera ca o rudă şi singura legătură cu locurile natale.

— M-am însurat, Belle.

Îi luă câteva minute să o convingă că spunea adevărul, apoi mai aşteptă alte câteva ca Belle să îşi revină de pe urma uluirii pricinuite de veste. Era clar mirată, mai ales când îi spusese că era doar o căsătorie aranjată, ceea ce o făcu să râdă copios şi să scuture din cap.

— Asta le întrece pe toate, tot repeta ea.

Voia să afle toate detaliile. Lucas îi spuse aproape totul. Îi dezvălui de ce se întorsese în Anglia, îi spuse totul despre Kelsey, fratele lui cel mai mic, cum se răzgândise brusc Merritt şi îi ceruse lui Lucas să plătească o răscumpărare pentru eliberarea lui Kelsey.

Până să termine el acea parte a poveştii, Belle se încrunta ca un judecător care se hotărâse deja să dea sentinţa de moarte prin spânzurare.

— Unde-i băiatul acum? îl întrebă ea.

— În drum spre fermă cu Jordan şi Douglas. Se opresc în Denver cam o săptămână. E o şcoală pe care Jordan o consideră potrivită pentru Kelsey. Dacă o să fie mulţumit, o să înceapă la toamnă.

— Băieţii ăia mai mari... mai lucrează la ferma din afara oraşului? îl întrebă Belle.

Lucas încuviinţă din cap.

— Din Redemption faci cam o zi până la fermă, îi zise

el. O să le-o las prin testament lor trei. Probabil o s-o împartă în mod egal, în cele din urmă o să se însoare şi…

— O să fie fericiţi până la adânci bătrâneţi?

Lucas zâmbi.

— Poate că da. Acum se ceartă. Douglas vrea să cultive câmpul, iar Jordan vrea să aducă mai multe vite şi să folosească pământul drept păşune. Au muncit din greu, Belle. O să muncească şi mai cu spor dacă o să le aparţină.

— Şi care-i treaba cu tine şi mireasa?

— Eu mă întorc în munţi. Ea o să trăiască în Boston. Belle, n-ar putea trăi niciodată în sălbăticie. E prea delicată.

— Se întăreşte ea.

Lucas scuturã din cap.

— E foarte distinsă, o adevărată lady, îi explică el. Taylor e dintr-o familie aristocrată. Cu siguranţă n-a trebuit să facă vreo muncă fizică şi n-aş vrea s-o văd…

Se opri înainte să admită că nu voia să o vadă îmbătrânind şi epuizată înainte de vreme.

— Merită să ducă o viaţă bună.

— Şi are bani de la familia aia aristocrată?

— Da.

— Doamnele distinse şi cu bani se descurcă la fel de bine ca femeile de rând fără o leţcaie, îi zise Belle sigură ea. Adevărul e, fiule, că poate să plătească oricâţi oameni are nevoie.

— Nu şi în sălbăticie, o contrazise el. Sunt aşa puţine femei în Montana că nu sunt nevoite să lucreze pentru altcineva.

— Sunt paisprezece femei în Bozeman chiar acum, i-o tăie ea. Şi curând o să se mai stabilească şi altele în zonă.

Lucas nu o întrebă de unde ştia. De când o cunoştea, Belle avusese mereu multe informaţii în minte. Majoritatea erau adevărate.

— Nu locuiesc lângă Bozeman, îi reaminti el.

— Nu contează, sublinie ea. Poţi angaja bărbaţi să

lucreze… De ce scuturi din cap?

— Să fiu al naibii dacă o să las alt bărbat să lucreze aproape de ea.

Belle zâmbi larg.

— Deci nu vrei să roiască alţii pe lângă ea, remarcă. Tare ciudat!

Lucas nu ştiu ce să zică drept răspuns la această remarcă. Dădu din umeri ca să mascheze disconfortul brusc. Discuţia i se părea îngrijorătoare şi acum îşi dorea să nu îi fi spus despre căsătorie.

— Tu n-auzi că te contrazici singur? făcu Belle. Tocmai mi-ai spus că mai bine mori dacă să laşi alt bărbat să lucreze aproape de soţia ta în statul Montana, dar acum cinci minute mi-ai zis că o s-o laşi singură în Boston şi tu te duci înapoi în munţi.

— Ştiu că…

— Totul se bate cap în cap?

Lucas scoase un oftat. Avea dreptate. Chiar suna aiurea. Belle scuturǎ din cap.

— N-ai stat să te gândeşti prea mult, nu-i aşa?

Voia să o contrazică. La naiba, se gândise la tot. Trebuia să fie un aranjament uşor şi simplu doar pentru o perioadă limitată de timp. Însă Taylor făcea acest aranjament complicat. Cu siguranţă nu îşi închipuise că se va simţi atras de ea, că va simţi nevoia să o apere în permanenţă sau că va fi dominat de o asemenea posesivitate ori de câte ori se uita la ea.

— Îmi dau seama de ce ai fost de acord cu căsătoria. I-ai oferit protecţie în schimbul banilor pentru a cumpăra libertatea băiatului. Cum îl cheamă, că am uitat.

— Kelsey.

Belle dădu din cap.

— Îl mai ştii pe puştiul ăla MacCowan? Îmi amintesc că odată ai ucis două scursori ca să-l scoţi din ghearele lor. Apoi a mai fost irlandeza aia mică. Cum o chema?

— S-a întâmplat demult, Belle şi n-are nimic de-a face cu căsnicia mea.

— Pur şi simplu, îţi reamintesc că e în natura ta să protejezi oamenii, i-o întoarse ea.

— Dar şi să fiu liber, îi zise el.

Ea chicoti.

— Fiule, iar te contrazici. Ai spus că eşti însurat, acum că nu. Cât mai ai de gând să continui aşa?

— Trebuie să discut cu Taylor şi să aflu cât de mult vrea să rămână căsătorită. Am vorbit să obţinem o anulare sau un divorţ. Nu cred că are vreo importanţă pentru ea.

— Ce preferi?

— O anulare, îi răspunse el. N-ar fi aşa de grav pentru reputaţia noastră.

Belle pufni neîncrezătoare.

— Dacă are bani, atunci e mondenă. Cu siguranţă o să fie stigmatizată. Îşi dă seama?

— Nu pare să-i pese.

— Asta-i tare ciudat, remarcă Belle. Celor mai multe doamne le-ar păsa.

Da, se gândi Lucas. Majorităţii femeilor le-ar păsa. De ce nu şi lui Taylor? Îşi aminti o remarcă pe care o făcuse mai devreme în acea seară când tot vorbea despre o listă de motive acceptabile într-un tribunal pentru a cere divorţul. În timpul explicaţiei încâlcite menţionase că reputaţia nu conta.

Belle bău ce mai era în pahar şi îi făcu semn lui Lucas să îi mai toarne.

Urmă un potop de întrebări despre Taylor. Voia să ştie cum se îmbrăca, ce mânca, ce bea, cum se comporta, cum îi trata pe alţii şi cum se aştepta să fie tratată.

Contradicţiile începură să se adune. Taylor era bogată şi ducea o viaţă luxoasă, însă pe drumul spre Boston nu se purtase ca o tânără răzgâiată care trebuia răsfăţată.

— Pur şi simplu, se descurcă singură, îi mărturisi

Lucas.

— Nimic din ce-mi spui de mireasa ta nu se leagă, îi zise Belle. Fiule, un singur lucru e clar în mintea mea. A avut un alt motiv să se mărite cu tine, unul mai important decât reputaţia.

Binele mai mare. Lucas îşi aminti că, după ce tot o bătuse la cap să-i spună motivul adevărat pentru care se căsătorise cu el, Taylor recunoscuse în cele din urmă că nu o făcuse doar pentru a-şi proteja moştenirea de unchiul său. Se mai măritase cu el şi pentru ceea ce numise „binele mai mare”. Ce naiba voia să însemne acest lucru?

Lucas se hotărî că sosise vremea să afle.

Să cerceteze trecutul lui Taylor nu fusese un lucru care să îl preocupe suficient înaintea nunţii. La naiba, nici nu se sinchisise să se uite la mireasa lui înainte. Nu, nu îi păsase deloc cum arăta. Adevărul era că nu fusese panicat atunci, ci disperat. Fusese disperat în toată regula. Ar fi făcut orice să îl ducă pe Kelsey cât mai departe de Merritt. Când văzuse cât de nesănătos şi de oribil fusese tratat băiatul, Lucas se gândise să îl ucidă pe ticălosul acela. Apoi bunica lui Taylor venise cu o soluţie la problema lui care nu avea să îl bage la puşcărie. Lucas acceptase imediat banii şi datoria. Iar acum ce să facă?

Belle îi atrase atenţia când se întinse peste masă ca să îşi zgâlţâie însoţitorul şi să-l trezească. Cei doi plecară câteva minute mai târziu. Lucas îi conduse până la uşile din hol.

— Dacă nu plecam mâine la St. Louis, aş insista să-ţi văd mireasa, Lucas. Aş primi răspuns la unele întrebări.

Lucas zâmbi. Şi-o şi închipuia pe Belle încercând să o constrângă pe Taylor să îi spună ce voia să ştie. Prietena mamei lui era cu siguranţă mai în vârstă şi mai experimentată, dar Taylor era mai vicleană. S-ar fi ţinut tare pe poziţii.

O sărută pe Belle de rămas-bun, apoi se duse sus.

Voia neapărat să primească răspunsuri, dar ştia că trebuia să aştepte până a doua zi. Taylor dormea dusă sau aşa ar fi trebuit, şi nu avea chef de o conversaţie îndelungată în noaptea asta. Atât Taylor, cât şi el aveau nevoie de odihnă. Se simţea epuizat, stors de puteri. Asta era starea în care îl adusese oraşul. Aici nu putea fi el însuşi. Trebuia să fie manierat. Nu putea să aibă arme la el. Se simţea gol şi vulnerabil fără ele. Aerul nu era înviorător ca acela de munte. Taylor şi prietena ei se minunau cât de curat era aerul. Habar nu aveau, şi bănuia că Bostonul nu era aşa de înăbuşitor ca Londra, însă tot i se părea groaznic. Aşa erau toate oraşele mari. Se simţea de parcă funinginea care ieşea mereu din sutele de coşuri îi intra în plămâni. Bostonul devenise la fel de aglomerat şi plin de infractori ca orice oraş mare. Doar cei care nu fuseseră vreodată în munţi şi pe câmpiile nesfârşite s-ar fi mulţumit să stea într-o zonă atât de aglomerată. Trăiau în ignoranţă. Lucas credea că era singurul motiv plauzibil pentru care cineva ar fi locuit într-un mediu aşa de gălăgios şi de agitat.

Un om ca el nu putea suporta asta la infinit, iar lui Lucas i se cam umpluse paharul. Trebuia să plece acasă.

Încercă să nu facă prea mult zgomot când deschise uşa de la apartamentul lor şi intră. O văzu imediat pe Taylor. Dormea pe canapea, fix vizavi de uşă. Razele lunii care intrau pe fereastră îi scăldau părul şi umerii într-o lumină aurie. I se părea ca un înger. Părul îi era întins pe pernă, iar mâinile împreunate gingaş în dreptul mijlocului. Folosise halatul alb pe post de pătură.

Rămase acolo o vreme uitându-se la ea. Făcu un efort să se mişte. Se întoarse şi închise uşa, o încuie, apoi se duse în alcov, îşi dădu jos vestonul în drum spre pat, se aplecă, trase păturile şi apoi se duse după Taylor. Intenţiona să facă schimb. Ea urma să doarmă în pat şi el pe canapea.

Deşi mai dormiseră unul lângă altul şi înainte, nu

credea că era în stare să împartă patul cu ea în acea noapte. O dorea prea mult. Din momentul în care intrase în cameră, dorinţa îl copleşise. Lucas scutură din cap. Îşi dădu seama că nu era sincer cu el însuşi. O dorise pe Taylor de când o văzuse în sala de bal. Dorinţa crescuse în el cu fiecare pas făcut înspre mireasa lui. Şi, când ea îl recunoscuse şi se uitase la el cu ochi mari, de parcă ar fi spus „O, Doamne, ce am făcut?” simţise o nevoie aproape copleşitoare de a o lua în braţe până la cel mai apropiat pat. Da, o dorise de la început şi, Dumnezeu să-l ajute, îi era din ce în ce mai greu să se poarte ca un gentleman.

Îşi dăduse cuvântul şi avea de gând să şi-l ţină, chiar dacă asta avea să îl emasculeze. Îi promisese bunicii lui Taylor că avea să îşi apere mireasa. Cuvântul „seducţie” nu fusese niciodată pomenit în discuţie.

Taylor se întoarse pe o parte, şi mişcarea îi reaminti lui Lucas de sarcina pe care o avea. Dădu măsuţa din drum ca să ajungă la ea, apoi se puse într-un genunchi şi începu să se întindă după ea. Se opri brusc când văzu hârtia pe care o ţinea în mână. Vedea doar o parte din antet, dar era suficient. Era o telegramă. Se uită la chipul ei. Era suficient de aproape să vadă că avea genele umede. Obrajii îi erau încă uzi. Se simţi deodată copleşit de groază. Oricare ar fi fost mesajul, o devastase pe Taylor, căci plânsese până adormise.

Taylor ţinea strâns hârtia. Trebui să îi descleştеze uşor degetele ca să poată citi mesajul. Intuise cam care ar fi fost, dar voia să fie sigur.

Şi hârtia era umedă. Doamne, o scăldase în lacrimi. Lucas despături uşor telegrama şi citi misiva.

Doamna murise.

Taylor avea cu siguranţă inima frântă. Lucas îşi înclină capul şi închise ochii. Nu era obişnuit să se roage, dar se trezi spunând o rugăciune pe care Belle îl învăţase cu mulţi ani în urmă. Îşi amintea doar câteva propoziţii, dar se gândi

că Dumnezeu avea să îi înţeleagă oricum ruga. Se rugă la Creator ca Doamna să fie împăcată şi fericită. Rugăciunea fusese o reacţie instinctivă, pentru că veştile îl afectaseră. De fapt, era cuprins de o mare tristeţe. Nu o cunoştea pe Lady Esther de multă vreme, dar îi făcuse o impresie puternică. Era o femeie autoritară, încăpăţânată şi pasională. Era întruchiparea eleganţei. Era o bătrână dură, dar pe Lucas îl impresionase cel mai mult hotărârea şi dorinţa de a face orice pentru a-şi ţine în siguranţă nepoata.

Lucas deschise ochii şi o văzu pe Taylor cum se uita lung la el. Nu scoase o vorbă, şi nici el. Pur şi simplu puse telegrama pe masă, apoi se întinse după ea. Taylor nu se împotrivi. O luă în braţe, se ridică în picioare şi o duse în pat. O aşeză în mijlocul patului, apoi începu să se dezbrace. Taylor nu se uită la el pe când îşi dădea jos hainele. Închise ochi, se întoarse pe o parte, cu spatele la el şi se înveli cu păturile.

Dar Lucas nu avea de gând să o lase să se retragă de lângă el. Trebuia să îşi exteriorizeze durerea, să plângă fără să se abţină… să înceapă să jelească.

Se sui în pat şi o luă în braţe. Ea opuse rezistenţă doar o secundă sau două, apoi îi înconjură mijlocul cu braţele, îşi îngropă faţa în curbura gâtului şi începu să tremure din toate încheieturile.

El o consolă în singurul fel pe care îl ştia. O mângâie pe spate în timp ce îi şoptea cuvinte care spera să îi aducă alinare. O ţinu aproape şi continuă să o ţină în braţe, chiar şi după ce era sigur că adormise.

Nu voia să îi mai dea drumul.

Se trezi din nou peste ea. Era în toiul nopţii, aproape patru dimineaţă. Conştiinţa îi reveni încet. Îi dezmierda gâtul şi încerca să-şi vâre genunchiul între coapsele ei când îşi dădu seama ce făcea. Îi ridicase deja cămaşa de noapte până în jurul şoldurilor. Ea nu purta nimic pe dedesubt. Şi

nici nu se lupta cu el. Picioarele i se încolăciseră cu ale lui, braţele îi înconjurau gâtul, şi Lucas, mai mult adormit decât treaz, se gândi că şi ea trebuia să aibă acelaşi vis erotic ca el, pentru că îi săruta gâtul în acelaşi fel în care i-l săruta el.

Nu voia să se oprească. Mâna i se duse în sus, pe sub cămaşă, mângâind. Îi luă în palmă un sân şi începu să-i frece uşor sfârcul cu degetul mare. Ea scoase un geamăt la urechea lui şi îl strânse mai tare. Deodată, simţi nevoia s-o guste. Căutările lui deveniră mai aspre. O apucă de ceafă şi o forţă să se întoarcă spre el. Gura lui înăbuşi orice protest ar fi putut scoate ea. Limba i se strecură înăuntru s-o găsească pe a ei. O sărută cu lăcomie în timp ce o mângâia pe gât, apoi mâinile îi coborâră fiecare pe un sân. Căldura pielii ei îl înnebunea. Parfumul ei de flori, slab, dar irezistibil, îl atrăgea şi îmbăta, şi nu se putea gândi decât cum să ajungă mai aproape de mirosul ei proaspăt, feminin. Pielea îi era ca mătasea la atingere. Voia să guste fiecare părticică din ea, cât de mică. Mâinile îi coborâră mai mult. Îi înconjurară talia, apoi se mişcară mai jos, până îi atinseră miezul feminităţii. Spatele ei se arcui şi ea gemu încet.

Apoi începu să tremure. El se desprinse din sărut şi începu să-şi descheie nasturii de la pantaloni. Era tare, palpitând acum de dorinţa de a se înfige adânc în ea.

Răsuflarea îi era neregulată din pricina dorinţei puternice. Nu putea să se abţină să n-o sărute în timp ce îşi scotea hainele şi, până nu gustă lacrimile sărate de pe obrazul ei, nu-şi reveni la realitate.

Ce naiba făcea? Lucas se simţi de parcă tocmai făcuse un duş rece ca gheaţa. Inspiră adânc de câteva ori, în încercarea de a-şi potoli bătăile inimii. Primul lui gând logic nu fu unul plăcut. Îşi dădu seama că profita de Taylor într-un mod scandalos. Ea nu putea să gândească limpede. Tocmai primise vestea că bunica ei murise. Avea nevoie de consolare acum, nu de purtarea lui desfrânată.

Încercă să se smulgă de lângă ea. Îi trase în jos cămaşa de noapte şi se rostogoli la o parte. Avu nevoie şi de ultimul strop de voinţă, dar reuşi s-o facă. Dar problema era că Taylor nu se desprinse de el. Gura ei deschisă nu se dezlipea de gâtul lui şi ea se unduia senzual lipită de corpul lui, îndemnându-l fără cuvinte să se întoarcă la ea.

El însă nu voia să continue. Îi desprinse braţele de pe gâtul lui şi încercă s-o împingă în partea ei de pat.

Dar ea nu se lăsă. Îi înconjură talia cu braţele şi şi le ţinu strâns acolo, ca şi cum de asta depindea viaţa ei. Avea nevoie ca el s-o iubească. Imediat ce îşi dădu seama de asta, Taylor înţepeni lipită de Lucas. O, Doamne, ce făcea?

Deodată, o copleşiră dezolarea şi mila de sine. Doamna plecase de lângă ea. Nu se putea gândi la altceva. Nu îşi imagina viaţa fără ea. Cum putea să meargă mai departe, cu totul singură? Doamna fusese plasa ei de siguranţă. Dacă problemele vieţii în natura sălbatică deveneau prea grele, Taylor ştia că ar fi putut să-i scrie scumpei sale bunici ca să-i ceară sfatul… şi îndrumarea iubitoare. Doamna i-ar fi spus ce să facă şi, chiar dacă Taylor nu i-ar fi urmat sfatul, ar fi simţit că îi poartă cineva de grijă. Doamna se purtase mereu de parcă ar fi fost mama ei adevărată. Mai era şi unchiul Andrew, desigur, dar el nu era deloc ca un tată pentru ea. Era unchiul ei drag, excentric, solitar, tovarăşul ei de joacă pe când era mică şi un prieten scump acum. Cine altul dacă nu unchiul Andrew ar fi stăruit să trăiască o lună într-un bordei de pământ ca să vadă dacă avea curajul şi simţul practic necesare pentru a locui într-o colonie de la frontieră dacă s-ar ivi vreodată acest prilej. Da, îl avea încă pe unchiul Andrew, căruia i-ar putea scrie, dar nu era acelaşi lucru.

Îi era dor de mama ei. Durerea era sfâşietoare. Crezuse că era pregătită s-o piardă pe Doamna. O, Doamne, cât o durea, atât de mult că încercase să-şi seducă soţul pentru a găsi alinare… şi iubire, oricât de

prefăcută ar fi fost, doar ca să-şi potolească suferinţa groaznică din suflet.

— Nu mă doreşti, Lucas?

El sesiză durerea din vocea ei. Nu-i venea să creadă că ea simţea nevoia să pună acea întrebare. Aşa că nu-i răspunse ca un gentleman. Se întoarse pe spate, îi luă mâna şi i-o puse brutal pe vintrele lui. Vorbele nu mai erau necesare. Reacţia lui Taylor fu cea la care se aşteptase. Îşi trase mâna de parcă ar fi ars-o.

Se depărtă de el şi se ridică în capul oaselor.

— Atunci de ce te-ai oprit?

El îşi puse mâinile la ceafă înainte să răspundă şi numără până la zece. Încercă din răsputeri să nu-şi smulgă pantalonii de pe el şi să-şi satisfacă pofta cu ea.

— N-am vrut să te opreşti.

El gemu. Încleştă din dinţi, şi pe frunte îi apărură broboane de sudoare.

Pe întuneric, Taylor abia îi vedea expresia de pe faţă. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Şi le şterse cu dosul palmelor. Se simţea umilită şi nefericită. Voia să se ascundă şi să plângă în voie şi, Doamne, cum o mai voia pe Doamna înapoi lângă ea!

Taylor nu mai spuse nicio vorbă. Se trase la margine patului, încercând să fie cât mai departe posibil de el, apoi se înveli cu păturile. Se făcu ghem, închise ochii şi se chinui să nu suspine prea tare.

Câteva minute trecură în tăcere. Ea crezu că el adormise. Voia să plece din dormitor şi să se întoarcă în salon. Avea să doarmă pe canapea din nou. Ştia că era cât pe ce să-şi piardă cumpătul, simţea că şi-l pierdea chiar atunci, şi nu-şi închipuia ceva mai umilitor decât să facă o criză de nervi în faţa lui. Erau mulţi ani de când nici măcar Doamna nu o mai văzuse plângând. I-ar fi fost ruşine şi groază de nepoata ei. Taylor nu credea că poate suporta ca domnul Ross să fie martorul suferinţei sale. Cu siguranţă îi

va găsi dezgustătoare lipsa de disciplină şi de stăpânire. Îi era ruşine numai când se gândea la această posibilitate.

Trebuia să plece de acolo. Se dezveli, se ridică în capul oaselor şi vru să se dea jos din pat. El o prinse înainte să se ridice. Taylor nu avu timp să se lupte. Lucas avea viteza urmi fulger. O trase în pat, o luă de mijloc şi o lipi de el, cu spatele de pieptul lui. Bărbia lui se odihnea în creştetul ei. Nu avea de gând s-o lase să plece nicăieri.

— Taylor?

Ea nu vru să-i răspundă. Asta nu-l descurajă.

— Ai vrut să fac dragoste cu tine din motive total greşite.

Ea încercă să se îndepărteze. El o strânse mai tare.

— Mă doreai, nu-i aşa?

Ea nu avea de gând să răspundă la întrebarea lui, dar apoi el începu să o strângă şi ea îşi dădu seama că nu o va lăsa până nu obţinea ce voia.

— Da, şopti ea.

— Ai fi regretat mâine-dimineaţă.

Ea se gândi un timp la afirmaţia lui. Apoi spuse în şoaptă, doar ca să-i facă pe plac:

— Probabil.

Totuşi, nu credea asta. Îl dorea pe Lucas în noaptea asta cu o înfocare pe care nu o mai simţise înainte. Felul în care se simţea o îngrozea.

Taylor voise întotdeauna să deţină controlul. Simţea nevoia să-şi stăpânească emoţiile şi reacţiile. Teama o făcuse astfel. Şi Marian. Taylor învăţase de la sora ei mai mare. Marian nu numai că o protejase de poftele unchiului ei Malcolm, dar o şi învăţase cum să-şi ia toate precauţiile posibile, atât fizice, cât şi sufleteşti, pentru a se asigura că nu va deveni niciodată victima vreunui bărbat.

Şi apoi apăruse Lucas Ross în viaţa ei. Taylor nu ştia cum să se apere de el. Se descurcase de minune mulţi ani, chiar se logodise cu William Merritt şi plănuia să se mărite

cu el, dar în tot acest timp, nu-i dăruise logodnicului ei nicio părticică din inima ei. Deşi fusese distrusă de trădarea lui, adevărul era că scandalul şi umilinţa erau mai îngrozitoare pentru ea decât pierderea lui William. De fapt, nici nu fusese prea surprinsă, pentru că Merritt nu se ridicase niciodată la înălţimea aşteptărilor ei.

Lucas provenea din cu totul alt mediu. El nu era ca alţi bărbaţi pe care îi cunoscuse. Era blând, afectuos şi grijuliu şi, o, Doamne, ce-ar mai vrut să nu mai fie aşa! Fără să facă niciun efort, îi dărâma toate zidurile şi ştia că, dacă nu era mereu în gardă, se va strecura în sufletul ei şi îi va fura inima.

— Taylor? Vocea lui era o şoaptă aspră.

— Da? îi şopti şi ea.

— Când te voi avea, ai să te gândeşti numai la mine. Îşi frecă bărbia de creştetul ei într-o mângâiere blândă. Astă-seară te gândeai la bunica ta. E-n regulă, adăugă el. Trebuie s-o jeleşti.

Ea scutură din cap.

— Doamna mi-a spus să n-o fac, îi explică ea. Se întoarse în braţele lui şi îşi puse obrazul pe pieptul său solid. M-a făcut să-i promit că n-o să port negru. Trebuie să privesc spre viitor, nu spre trecut.

Suspinul lui o luă prin surprindere. Lucas o mângâie pe spate şi o trase mai aproape de el.

— Ce ţi-a mai spus?

— Să-mi amintesc de ea, şopti Taylor. Lacrimile îi curgeau repede pe obraji acum. Taylor nu le mai putea opri. A vrut să le spun copiilor lucruri frumoase despre ea.

Lucas presupuse că vorbea de copiii pe care îi va avea în anii viitori.

— Toţi o să ne aducem aminte cu drag de ea, spuse el pe urmă.

Nu credea că Taylor îl auzise. Nu se mai ferea să plângă şi se scuza pentru comportamentul ei în fiecare

minut.

— Iubito, ai tot dreptul să plângi.

Ea nu era de acord cu el, dar nu se putea opri din plâns suficient timp ca să i-o spună. Nu mai ştia de când plângea. I se părea că dintotdeauna. Apoi o apucă sughiţul şi, Doamne, ce nenorocită era, îl scăldase pe Lucas în lacrimi şi scotea şi nişte zgomote cu totul nedemne de o lady.

Pe el nu părea să-l deranjeze. Se ridică din pat, găsi o batistă, se întoarse şi i-o dădu. După ce îşi şterse lacrimile, el i-o luă, o aruncă în sertarul noptierei şi o trase înapoi în braţele lui. Era foarte blând cu ea. Blândeţea pe care i-o arăta o făcea să plângă mai tare. După un timp, el încercă s-o liniştească.

— Sst, iubito. E totul bine.

Probabil că repetă această făgăduială de peste zece ori. Nimic nu va mai fi bine, se gândi ea. Doamna nu se va mai întoarce niciodată. Taylor era acum singură pe lume şi purta toată răspunderea pentru copilele de doi ani ale surorii ei, iar Lucas Ross habar n-avea ce va fi bine şi ce nu.

Era prea stoarsă de puteri să mai discute în contradictoriu cu el. Plânse până adormi în braţele soţului ei care o consola. Se simţea ocrotită şi în siguranţă. Doamne sfinte, nu mai voia să plece niciodată de acolo.

Capitolul 9

Soarta ştie că o urâm cel mai mult când ne loveşte.
Antoniu şi Cleopatra, William Shakespeare

Taylor dormise mai mult decât ar fi trebuit. Victoria veni după prietena ei la opt şi jumătate. Îşi făcuse griji pentru Taylor şi îi explică grăbită lui Lucas imediat ce acesta îi deschise uşa că Taylor întârziase la micul dejun.

Era cumva bolnavă sau uitase că trebuia să ia masa cu ea în salonul doamnelor cu o jumătate de oră în urmă?

Lucas nu îi spuse Victoriei de bunica lui Taylor. Îşi zgâlţâi soţia ca s-o trezească, apoi luă asupra sa sarcina de a o conduce pe Victoria la micul dejun. Lui nu-i era foame, aşa că mâncă o singură porţie de cârnaţi, peşte, biscuiţi, sos, mere coapte cu scorţişoară, ouă ochiuri şi cartofi. Victoria mâncă un biscuit uscat şi bău un pahar de suc de mere proaspăt.

Prietena soţiei sale era neliniştită în dimineaţa aceea. Din moment ce se tot uita îngrijorată prin restaurant, Lucas presupuse că o îngrijorau ceilalţi clienţi. Făcu o tentativă s-o liniştească, mai întâi încercând s-o facă să vorbească despre familia ei. Îşi dădu seama de greşeala lui când începură să i se umezească ochii. Să vorbească despre părinţii şi prietenii ei din Londra o supăra, în mod evident. Apoi Lucas schimbă subiectul şi trecu la viitorul ei în Boston. Victoria devenea tot mai agitată.

Cineva lăsă să-i scape un râset ascuţit undeva în cealaltă parte a sălii de mese. Victoria sări în sus, apoi se uită rapid peste umăr, cu o încruntătură preocupată pe chip,

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Înainte să-i răspundă Victoria, Taylor apăru la masă. Lucas se ridică imediat şi îi trase un scaun. Ea îi mulţumi fără să se uite la el şi se aşeză.

Îşi ţinea privirea în jos, dar el tot putu să-i vadă o uşoară roşeaţă în obraji. Era evident ruşinată de ceva. El presupuse că din cauza felului în care o atinsese cu o noapte înainte. Era îmbrăcată în negru de sus până jos. Lui nu-i plăcea culoarea şi nici faptul că ignora în mod deliberat rugămintea bunicii ei de a nu purta haine de doliu. Părul lui Taylor era prins la spate într-un coc strâns. Coafura gravă îi făcea chipul şi mai desăvârşit. Lucas îşi dădu seama din nou de frumuseţea ei răvăşitoare, apoi se uită prin încăpere

ca să se asigure că în sală nu mai erau alţi bărbaţi care se minunau de frumuseţea ei. Îi aparţinea, la naiba, şi nu avea de gând să lase alt bărbat să îi arunce priviri lungi pline de dorinţă. Lucas îşi dădu seama aproape imediat ce ridicol se purta, îşi scutură capul contrariat de propriul comportament şi apoi începu să împartă ordine.

— Taylor, mănâncă ceva. Victoria, spune-mi care e problema ta.

Soţia lui insistă că nu-i era foame. Bău un pahar cu lapte, declară că era deja sătulă şi, ca dovadă, împături şervetul când termină. Tot nu se uita la el. Lucas se simţea exasperat de amândouă. Decise să se ocupe de soţia lui mai întâi. Avea să afle ce anume o tulbura şi apoi se va ocupa şi de Victoria. Cu decizia asta în minte, se aplecă să ia mâna lui Taylor într-a lui. Cu o voce joasă o rugă să se uite la el. Ei îi luă un timp ca să facă ce i se ceruse. El aşteptă răbdător. Când, în sfârşit, se uită la el, îi spuse:

— Nu ai de ce să te simţi jenată. Nu s-a întâmplat mare lucru azi-noapte.

Urma să-i reamintească faptul că erau căsătoriţi, până la urmă, şi că nişte sărutări şi câteva mângâieri schimbate între doi soţi cu siguranţă nu aveau de ce să provoace nici tulburare, nici jenă.

Nu avu ocazia să-şi expună argumentul logic. Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare, apoi spuse:

— Am plâns în faţa ta. Sigur că da, sunt jenată şi ruşinată.

Nu ştiu ce să răspundă. Vru să înceapă să o contrazică, dar apoi se răzgândi. Observase că Victoria nu se mai uita prin sala de mese. Devenise foarte atentă la discuţia lor. Se şi uita urât, iar el părea să fie ţinta. Voia s-o întrebe ce naiba avea. Din cauza condiţiei ei delicate, îşi îndulci întrebarea:

— S-a întâmplat ceva?

— Taylor a plâns?

El oftă; Victoria se purta de parcă credea că el îşi insultase nevasta.

— Nu, răspunse el. E supărată din altă cauză.

Hotărî s-o lase pe Taylor să-i explice ea despre bunica ei.

— Victoria, ţi-ai terminat micul dejun? întrebă Taylor, încercând să schimbe subiectul.

Dar Victoria nu mai era atentă la prietena ei acum. Toată atenţia i se concentrase pe Lucas. Părea să se hotărască în legătură cu ceva, şi tocmai când el se pregătea să se ridice de la masă, îşi enunţă rugămintea să rămână acolo unde era.

— Dacă ţi-ai cunoaşte nevasta mai bine, domnule Ross, ai şti că ea nu plânge niciodată, dar niciodată.

— Aşa este?

Victoria dădu din cap. Vocea îi tremura de nervi când adăugase:

— Şi niciodată nu mănâncă la micul dejun. Întotdeauna bea numai un pahar cu lapte. Nici asta nu ştiai, nu?

Deşi ar fi vrut, Lucas nu îndrăzni să zâmbească. Victoria se înfuria în numele lui Taylor. Părea că ştie mai multe despre Taylor decât el.

— A trăit într-o casă de chirpici pentru…

Taylor o întrerupse. Nu avea de gând s-o lase pe Victoria să-i spună lui Lucas mai multe despre pregătirea ei pentru viaţa în sălbăticie. Atunci el ar începe să-i pună întrebări şi ea nu era pregătită să răspundă nici uneia.

— Bancherii, izbucni ea. Trebuie să ne vedem cu domnii Sherman şi Summers la zece. Au birourile la vreo două străzi de aici. Cred că putem merge până la bancă, nu, Lucas?

El confirmă dând din cap, dar rămase cu privirea aţintită pe Victoria.

— A trăit într-o ce? întrebă el.

Victoria roşi.

— Nu contează. Taylor, aş vrea să vorbim ceva important dacă ai câteva minute acum?

— Da, sigur că da, fix de acord Taylor, răsuflând uşurată că se schimbase subiectul.

— Nu cred că pot trăi în Boston.

După ce spuse asta, Victoria îşi coborî privirea spre tăblia mesei.

— Bine atunci.

— Nu o să mă contrazici? întrebă Victoria ridicându-şi capul.

Taylor zâmbi la privirea surprinsă a prietenei sale.

— Sigur că nu. Tu ştii mai bine ca oricine ce poţi şi ce nu poţi să faci, Victoria.

Prietena ei simţi nevoia să explice:

— Deja am dat peste nişte cunoştinţe, şopti ea.

Lucas o auzise. I se părea că explicaţia ei avea tot atâta sens cât avea jena lui Taylor că plânsese.

— Şi să te întâlneşti cu prieteni vechi e o problemă? întrebă el.

— Da, răspunseră Victoria şi Taylor în acelaşi timp.

Lucas nici nu mai încercă să înţeleagă. Îşi aruncă şervetul pe masă şi se ridică.

— Vă rog să mă scuzaţi, mă întorc în cameră. Taylor, trebuie să-ţi schimbi hainele înainte să mergem la bancă.

Lucas nu-i dădu răgaz să protesteze. Se întoarse cu spatele şi ieşi din sala de mese. Victoria îi atrase atenţia lui Taylor.

— De ce porţi negru?

— În memoria bunicii mele, răspunse Taylor. Am primit o telegramă azi-noapte. Doamna a murit acum patru zile. I-a luat ceva unchiului Andrew să mă localizeze.

Încercase să spună asta pe un ton normal, dar nu prea reuşise. Până termină explicaţia, mai avea puţin şi plângea din nou.

Victoria nu avu nicio problemă să-şi dea frâu liber emoţiilor. Doamna ar fi fost oripilată de comportamentul ei, se gândi Taylor, când prietena ei izbucni în plâns. Dar tot o plăcea, pentru că, indiferent cât de lipsită de autodisciplină era, Victoria îi era foarte loială lui Taylor, iar Doamna considera că loialitatea era a doua cea mai importantă calitate pe care o putea avea o persoană. Pe linia morală, era mult mai presus decât iubirea, şi la doar câţiva milimetri mai jos de cea mai importantă calitate dintre toate: curajul.

Pe Taylor începu s-o doară sufletul. Făcea tot posibilul să-şi ascundă sentimentele, dar efortul era copleşitor. Ceilalţi meseni o ajutară fără să vrea să-şi recapete stăpânirea. Mai mulţi bărbaţi şi femei observaseră tulburarea Victoriei şi se uitau la ea curioşi. Lui Taylor privirile lor i se păreau nepoliticoase şi necivilizate. Se îndreptă în scaun, îşi ridică mâna şi le făcu un gest dramatic să se întoarcă la discuţiile lor. Adăugă o privire încruntată ca să fie sigură că o să i se dea ascultare. Victoria îşi şterse lacrimile cu şervetul – un efort inutil, fiindcă ele tot curgeau.

— Cuvintele sincere îndurerează cel mai mult inima, oftă Victoria, citând din memorie.

— William? întrebă Taylor, deşi ştia prea bine cine scrisese această maximă.

— Da, răspunse Victoria. Şi avea şi dreptate. Cuvintele simple sunt cele mai bune, aşa că o să-ţi spun simplu ce rău îmi pare pentru pierderea ta. Ştiu că Doamna era ca o mamă pentru tine şi ştiu cât trebuie să suferi…

Nu mai putu continua. Acum plângea de-a binelea.

Taylor nu era deloc jenată de scena pe care o făcea prietena ei. De fapt, era chiar mişcată de reacţia ei. Nu rămase indiferentă la cuvintele de consolare şi trebui să tragă aer în piept de câteva ori ca să nu-şi piardă şi ea calmul.

— Eşti o prietenă bună, şopti de îndată ce fu sigură că nu avea să-i tremure vocea. Sunt foarte norocoasă că te-am găsit.

— Şi eu pe tine, răspunse Victoria. Avea vocea înăbuşită de şervet. Oricine poate ascunde o durere, mai puţin cel care o simte, iar eu îmi dau seama că suferi.

Taylor nu răspunse pentru simplul motiv că ar fi început să plângă. Aşa ceva nu putea suporta. Nu ar fi făcut de ruşine memoria Doamnei încălcând regula sacră de a nu plânge în public. Taylor se gândi că mai degrabă ar fi murit.

— Să plângi înseamnă să nu adânceşti durerea, cită Victoria.

Doamna, se gândi Taylor, nu ar fi fost de acord cu citatul din Shakespeare. Decise să încerce să înveselească conversaţia.

— Şi crezi că dacă Shakespeare a scris dictonul ăsta nu pot să te contrazic?

Victoria încercă un zâmbet.

— Nu, nu poţi să mă contrazici. William este, totuşi, o autoritate.

— Ştii ce o să fac?

— Ce?

— O să merg la cea mai apropiată librărie şi o să cumpăr absolut toate cărţile lui William Shakespeare. L-am citit, fireşte, dar nu mi-am făcut timp să memorez fiecare cuvânt aşa cum ai făcut tu. Într-o lună sau două, îţi promit că o să pot să-l folosesc pe William al tău de câte ori vreau să fii de acord cu mine.

Victoria păru încântată. Era clar că nu înţelegea că Taylor o tachina.

— Ţi le împrumut bucuroasă pe ale mele, îi spuse cu fervoare.

Taylor îi mulţumi, apoi îi făcu semn unui chelner şi ceru câte o ceaşcă de ceai. Sala de mese se golise suficient cât să poată vorbi mai intim acum.

— Victoria, dacă nu vrei să locuieşti nici în Boston, nici în apropiere, unde ai vrea să mergi?

— Cu tine, izbucni ea şi apoi se înroşi. Dacă mă accepţi, adăugă grăbită. Şi dacă pe domnul Ross nu-l deranjează.

— Mi-ar plăcea compania ta, răspunse Taylor.

Apoi se opri ca să-şi pună gândurile în ordine.

Victoria îi înţelese greşit ezitarea. Umerii îi căzură, deznădăjduită.

— Dar dacă nu crezi că e o idee bună, înţeleg. O femeie gravidă poate fi povară pentru tine şi…

Taylor o întrerupse:

— Dar lasă-mă să termin. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult pe lume decât să vii cu mine. Ai devenit ca parte din familie.

— Dar totuşi există o problemă?

Taylor încuviinţă din cap. Chelnerul apăru cu setul de ceai. Puse ceainicul înflorat pe masă, aduse două ceşti şi farfurioare, apoi făcu o plecăciune înainte să se retragă. Taylor îşi turnă nişte ceai înainte să continue:

— Nu poţi lua o decizie fără să cunoşti toate faptele. Trebuie să înţelegi unde merg şi de ce. După ce îţi explic…

— E despre copii? o întrerupse Victoria.

— Da, răspunse Taylor. Georganna şi Alexandra sunt copiii surorii mele mai mari. Ele au doi ani şi jumătate acum. Marian… sora mea, a murit la scurt timp după ce s-a stabilit în Boston. Pe copii i-a îngrijit tatăl lor, George, până acum. A murit cu aproape o lună în urmă. Nu avea familie, aşa că pe copii i-a luat acum în grijă bona lor, domnişoara Bartlesmith.

— Când vin necazurile, nu vin singure ca spionii, ci în batalioane.

Taylor dădu din cap. Shakespeare avea dreptate aici. Necazurile chiar vin în batalioane.

— O să le duci pe cele mici înapoi la Londra?

— Nu, răspunse Taylor. De fapt, vreau să le duc cât mai departe de Londra cu putinţă. Surorii mele îi era teamă de unchiul Malcolm. Avea motive întemeiate să-i fie frică de el, adăugă. Nu-şi voia fiicele aproape de un bărbat meschin, acesta a fost motivul principal pentru care s-a mutat la Boston. Soţul ei, George, era din America şi îi înţelegea perfect determinarea.

— Ţie ţi-e frică de unchiul tău? întrebă Victoria.

Taylor simţi nevoia să fie complet sinceră cu prietena ei.

— Aş fi proastă să nu-mi fie frică de el. E un om cu adevărat rău.

— Le-ar face rău copiilor?

— Într-un final, da, le-ar face.

— Cum?

Taylor clătină din cap.

— Nu pot să vorbesc despre Malcolm fără să-mi fie rău de la stomac. Oricum, acum că George e mort, la fel şi Doamna, chestiunea tutelei devine o problemă. Unchiul Malcolm e în stare să ceară la tribunal tutela fetelor, iar eu mai degrabă l-aş omorî înainte să las una ca asta să se întâmple. Cele mici ar fi mai în siguranţă cu Lucifer. Eu mă rog ca unchiul să fi uitat de ele. Nu l-am informat de moartea lui George şi, pentru că Doamna nu a lăsat niciun ban gemenelor, sper să nu se sinchisească. Dar nu vreau să risc. O să dispar, Victoria. Înţelegi? Până ajung copiii la vârsta la care să se apere singure, eu sunt responsabilă pentru ele. Marian m-a protejat ani întregi. Acum eu trebuie să-i protejez fiicele.

— Mă tem că dispariţia va fi foarte dificilă, spuse Victoria. Lumea a devenit prea mică. Acum există telegraf şi vase cu aburi care fac mai puţin de două săptămâni de la Londra în America. Mai toate oraşele sunt legate prin căi ferate şi…

— M-am gândit la toate astea, îi spuse Taylor. La

început m-am gândit să le duc pe fete într-un oraş îndepărtat, dar m-am răzgândit. Există un loc unde Malcolm nu ar căuta niciodată, adică la frontieră. Domnul Ross mi-a povestit de un loc numit Redemption. Spune că acolo poţi merge kilometri întregi fără să dai peste alt om. Eu şi copiii ne-am putea pierde acolo.

— Crezi, în inima ta, că unchiul tău va încerca să vă găsească?

Taylor încuviinţă din cap.

— Nu cred că e o teamă lipsită de temei. I-ar face plăcere să mă rănească. E un bărbat plin de resentimente, răzbunător. Are o cicatrice în formă de cruce pe ochiul stâng. Aproape şi-a pierdut vederea. Eu i-am lăsat cicatricea aia, Victoria, când aveam numai zece ani. Nu-mi pare rău decât că nu l-am lăsat orb. De câte ori se uită în oglindă, îşi aminteşte ce i-am făcut... şi de ce. Da, va încerca să mă găsească. Îmi imaginez că numără zilele până să ia în posesie moştenirea şi proprietatea... şi pe mine.

Victoria se înfioră. Începea să înţeleagă ce anume nu-i spunea Taylor. Încercă să nu pună întrebarea direct, ca să afle dacă bănuiala ei era corectă.

— Dacă ar fi fost băieţei gemeni, Marian ar mai fi fost la fel de obsedată să fugă?

— Nu.

— Malcolm e un om vanitos? întrebă Victoria scăpând un oftat.

— Da.

— Bun, zise zâmbind. Iar cicatricea e la fel de puţin atrăgătoare pe cât sper?

— Da.

— Foarte bine.

Taylor dădu din cap. Decise că spusese destule. Deşi era gravidă, Taylor o considera pe Victoria destul de inocentă. Nu avea cum să înţeleagă apetitul bolnav al unor

bărbaţi. De-abia dacă înţelegea ea însăşi. Prietena ei ar fi fost oripilată şi dezgustată dacă ar afla tot adevărul.

— E destul de ironic, zise Taylor. Visul meu cel mai mare a fost ca într-o zi să trăiesc în pustietate. Unchiul meu Andrew susţinea ideea mea. De câte ori îl vizitam, îmi citea ceva nou ca să mai învăţ una, alta. Credea în visul meu şi voia să fiu pregătită. Era un joc pe care-l jucam, presupun.

— Să-ţi construiască o căsuţă de chirpici şi să te facă să locuieşti în ea? întrebă Victoria.

— Da, fu de acord Taylor, zâmbind. Servitorii lui mă considerau la fel de ciudată ca pe el. Nu conta. Era doar un joc.

— Ştii ce cred eu? În inima ta ai ştiut dintotdeauna că vei trăi în pustietatea Americii într-o bună zi. Gemenele ţi-au complicat planurile, de-asta te-ai gândit la un orăşel undeva prin vest.

— E adevărat că mă gândeam că ajung undeva în munţi. De când am citit prima poveste despre Daniel Boone, am fost…

— Intrigată?

— Da, intrigată.

— O să fac tot ce pot ca să te ajut, promise Victoria. Te rog, spune-mi ceva. Ce spune Lucas despre…

— Nu ştie nimic despre Malcolm, nici despre copile, şi tu trebuie să-mi promiţi că nu-i spui absolut nimic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Taylor. Gândeşte-te mai bine. Nu crezi că va observa că trăiţi în Redemption?

Taylor râse.

— Sigur că va observa, dar atunci va fi deja prea târziu. Dacă află planurile mele de pe acum, o să încerce să mă oprească. El nu crede că pot supravieţui în pustietate. Consideră că ar trebui să mă concentrez mai mult pe ce rochii să port la petrecerile din Boston. îţi poţi imagina ceva mai hilar?

Victoria zâmbi. Acum că o cunoştea mai bine pe

Taylor, era hilar să crezi că şi-ar pierde timpul cu frivolităţi.

— Vreau să dispar cu tine. Ascultă-mă înainte să mă avertizezi. Sunt tânără, puternică şi destul de inteligentă. O să mă descurc în pustietate.

— Şi copilul? Te-ai gândit cum va fi să naşti într-o casă de chirpici?

— Au mai făcut-o şi alte femei înaintea mea, argumentă Victoria.

— Va trebui să discutăm mai pe larg. Poate ar fi mai bine să vii la mine după ce se naşte copilul. Cu siguranţă ar fi mai sigur.

Victoria bătu din palme.

— Deci eşti de acord să mă mut la Redemption acum sau mai târziu?

— Ai idee în ce te bagi?

— Da.

Taylor oftă, apoi încuviinţă din cap,

— Cred că trebuie să ţinem un toast.

Îşi ridică ceaşca de ceai, aşteptă ca Victoria să facă la fel, apoi şopti:

— Pentru pustietate şi pentru noua noastră viaţă.

Ceştile se ciocniră.

— Şi pentru libertate, exclamă Victoria.

— Taylor, întârziem.

Anunţul fu făcut de Lucas. Taylor era aşa de prinsă de conversaţie că nu observase că soţul ei intrase în sala de mese.

Nu părea deloc mulţumit. Ea se forţă să zâmbească pentru a-i contracara încruntarea.

— Mai avem destul timp, îi spuse ea.

— Vreau să terminăm cu asta, îi răspunse el. O prinse de mână şi aproape o trase în picioare. N-ar trebui să dureze prea mult, nu? Mă văd cu un prieten la prânz. Nu aş vrea să-l amân. E un tip serios, interesat să vândă un armăsar.

— Întâlnirea nu ar trebui să dureze mai mult de o oră, răspunse Taylor. Victoria, vin în camera ta de îndată ce termin cu bancherii. Poate ar trebui să mergem la cumpărături după-amiază. Ne însoţeşti, domnule Ross?

Lucas le urma pe cele două doamne pe coridor. Gândul de a merge la cumpărături cu ele îl făcu să se strâmbe.

— Eu am o întâlnire, îi reaminti lui Taylor.

— Toată după-amiaza?

— Şi mai toată seara, îi spuse el. Ferma e în afara Bostonului, îmi ia câteva ore să ajung. Nu mă întorc la hotel înainte de opt.

— Domnule Ross, de ce pari aşa de arţăgos?

— Nu-mi place deloc să fiu lăsat să aştept.

— Nici mie, îi spuse ea pe o voce de o veselie stridentă.

— Nu cred că ar trebui să mergem la cumpărături, interveni Victoria. Eşti în doliu,

— Nu trebuie să fie în doliu, anunţă Lucas. I-a promis asta bunicii ei.

— O să găsesc o biserică şi o să aprind o lumânare pentru ea, spuse Taylor.

— Sunt sigură că i-ar plăcea, aprobă Victoria.

Taylor nu avea chef de cumpărături, dar erau o grămadă de lucruri pe care trebuia să le cumpere pentru micuţe. De fapt, nu voia decât să le vadă pe gemene. Timpul era o problemă, fireşte, iar ea ştia că trebuia să facă totul cât mai repede.

Fiindcă Lucas îşi făcuse planuri pentru după-amiază şi seară, Taylor decise să meargă să le vadă. Lucas nici nu va şti că a ieşit din hotel. Şi nici nu avea de ce să fie o vizită pe fugă, îşi dădu ea seama, aşa că se trezi zâmbind la acest gând. Dacă norocul rămânea de partea ei, poate chiar va reuşi să o convingă pe domnişoara Bartlesmith să meargă cu ea şi cu copiii. Era foarte puţin probabil, dar orice şansă,

cât de mică, merita încercată.

Taylor nu intenţiona să-i dea dădacei foarte multe amănunte, până nu aveau deja să fie pe drum. Cu cât mai puţini ştiau adevărata ei destinaţie, cu atât mai bine. Poate chiar va sugera că merg în Texas.

Când coborâră la etajul lor, Victoria o luă într-o direcţie, iar Taylor şi Lucas în cealaltă pe coridor. Era imposibil de ţinut ritmul cu paşii lungi ai soţului fără să alerge, dar ea refuza să fugă într-un hotel atât de elegant.

— Te rog încetineşte sau dă-mi drumul şi vin după tine.

Lucas îi dădu drumul imediat. Merse în faţa ei, deschise uşa, apoi păşi înăuntru şi o aşteptă.

— Ai auzit vreodată expresia „înceată ca o ţestoasă”?

Taylor intră în dormitor înainte să răspundă:

— Nu.

— Ţi se potriveşte.

Taylor ignoră răutatea. Se duse în dormitor să caute actele pe care voia să le ia la bancheri. Făcuse o listă de întrebări destul de lungă şi nu voia să uite vreuna. Totul trebuia să fie aranjat înainte să dispară… şi înainte ca Lucas să se întoarcă în munţii lui.

Strânse actele, le împături, apoi merse să-şi caute mănuşile. Lucas îi blocă calea.

— Am vorbit serios, Taylor. Vreau să-ţi schimbi rochia asta groaznică.

— E adecvată.

— I-ai promis bunicii tale, spuse el.

Se duse la dulapul ei şi deschise uşile. Apoi începu să-i umble prin haine. Nu ştia nici el precis de ce ţinea aşa de mult la asta, dar ea-şi dăduse cuvântul şi, pentru Dumnezeu!, şi-l va ţine. O ultimă dorinţă se cere respectată, iar Lucas urma să aibă grijă că aşa va fi.

Scoase o rochie pe umeraş şi i-o arătă lui Taylor.

— Uite, îmbracă-te cu asta. Grăbeşte-te, o să

întârziem.

Ea aproape că izbucni în râs când văzu ce rochie alesese.

— Roşie? Vrei să port o rochie roşie.

— Merge.

— Domnul meu, e o rochie de seară şi nu e adecvată deloc, zise ea râzând.

— Mie-mi place, insistă el. Şi i-ar plăcea şi bunicii tale.

Se apropie de ea cu rochia în braţe. Omul acesta îşi ieşise din minţi dacă îşi închipuia că ea va purta o rochie de seară din catifea roşie la întâlnirea cu bancherii.

— Nu-mi vine bine pe corp, minţi ea.

— Te îmbraci cu ea, spuse el din nou.

— Doamna nu ar fi de acord.

Îşi încrucişă braţele la piept şi rămase pe poziţii. Nu avea de gând să cedeze şi cu asta, basta. După maxilarul lui încordat, îşi dădu seama că nici el nu avea să cedeze. Părea că ajunseseră la un impas. Apoi el continuă să-şi susţină argumentul.

— Sigur că Doamnei i-ar fi plăcut. În rai se poartă culorile aprinse, Taylor. Sunt sigur. Şi acum pune-ţi-o pe tine. Întârziem.

Ea era copleşită de ceea ce tocmai îi spusese. Fusese complet deplasat. Şi minunat. În rai se poartă culorile aprinse. Era, fără îndoială, cel mai frumos lucru pe care i l-ar fi putut spune. Nu era vorba de culoare sau de rochie, nici măcar de ce se purta acolo sus, dacă purtau ceva, era faptul că el credea că Doamna ajunsese în rai,

— Lucas Ross, eşti un bărbat foarte şarmant. Ştii că Doamna îţi spunea „prinţul meu” de când mi-a povestit prima dată de tine?

El era deja exasperat. Nu avea niciun sens ce spunea, vorbea numai prostii. Vocea îi devenise moale şi mângâietoare ca o briză blândă de vară. Nu-şi putea imagina ce provocase schimbarea subită. Cu o clipă în

urmă scutura din cap şi se încrunta ca o guvernantă bătrână, iar în clipa următoare părea că avea fie să plângă, fie să îl sărute. Nu ştia ce o apucase, dar intenţiona să clarifice chestia cu şarmul.

— Taylor, nu sunt nici prinţ, nici şarmant. Sunt doar un gentleman care încearcă să facă lucrurile în aşa fel încât să fie bine pentru tine. Şi e un efort al naibii de mare, adăugă el. Sincer, acum, nu ştiu cât o să mai pot continua cu prefăcătoria asta.

Ea nu-l crezu.

— Ah, da? contracară ea. Te rog mult, spune-mi ce-ai face acum, în momentul ăsta, dacă nu te-ai purta ca un gentleman?

— Adică să-ţi spun ce-aş vrea, de fapt, să-ţi fac?

— Da.

— Te-aş dezbrăca, rânji el.

Ea se făcu la fel de roşie ca rochia.

— Ai vrut să fiu sincer, nu?

— Da, sigur.

O fâstâcise aşa de tare că nu mai gândea limpede.

— O să port rochia, bâigui ea. Cu un mantou deasupra.

Un mantou negru, adăugă ea în gând, unul care s-o acopere din cap până-n picioare. Nu urma să şi-l scoată de pe ea indiferent cât de cald avea să fie în bancă.

Îi trase rochia din mâini şi se întoarse în alcov ca să se schimbe.

— E teribil de decoltată, remarcă ea. De obicei toate îmi dau pe-afară.

El îi smulse rochia din mâini pe la spate.

Într-un final, Taylor se îmbrăcă într-o bluză albă şi o fustă albastră. Lucas deja se plimba de colo-colo când ea adăugă o fundă colorată în păr.

Până la urmă, ajunseră cu cinci minute mai devreme. Lucas se grăbi să sublinieze că ar fi întârziat dacă nu ar fi

insistat el să ia birja până acolo.

Domnul Harry Sherman îi întâmpină la uşa băncii şi îi conduse la biroul unde preşedintele Peter Summers îi aştepta. Sherman era cel mai în vârstă dintre cei doi. În Anglia, fusese ani de zile prieten bun, dar şi consilierul Doamnei. Erau aproape de aceeaşi vârstă, aproape şaizeci, dar în urmă cu cinci ani, la doar p lună după ce soţia lui cu care fusese căsătorit douăzeci de ani murise în urma unei boli lungi şi istovitoare, el anunţase că pleacă din Anglia. Voia o aventură, explicase el, aşa că se oferise să ajute la deschiderea unei filiale a băncii în Boston. Doamna fusese şocată, deoarece nu credea că Harry va face o asemenea schimbare în viaţa lui. Însă îi sprijinise decizia şi chiar îl ajutase să se stabilească depozitând o sumă mare la banca din America. Rămăseseră prieteni şi-şi scriseseră unul altuia cel puţin la fiecare două săptămâni.

Doamna spunea întotdeauna că Sherman avea mintea pentru afaceri, iar Summers avea charismă. Era evident că bunica ei avusese dreptate, se gândi Taylor zâmbind când Peter Summers strecura compliment după compliment. Era uns cu toate alifiile şi la fel de sincer ca un filfizon cu vorba dulce. Taylor nu-şi amintea să-i fi fost vreodată prezentată lui Summers, dar el o asigura ’ că se cunoscuseră. Îşi amintea că ea era destul de micuţă şi că se agăţase de fusta bunicii ei tot timpul. Încercase de mai multe ori, dar nu putuse să-i smulgă niciun zâmbet.

— Te comportai destul de amuzant, îi spuse el. Şi destul de ciudat. Era acolo şi unchiul tău Malcolm şi, de câte ori ieşea din bibliotecă, dădeai drumul fustei bunicii şi deveneai un drăcuşor. Treceai de la o stare la alta. Bunica ta era foarte indulgentă. Te lăsa să faci ce vrei. Îi umblai prin birou, căutai nişte comori, cred, dar cum se întorcea unchiul tău, te repezeai din nou la fusta ei. Asta s-a repetat de mai multe ori, fiindcă unchiul tău ieşea şi intra la vreo zece minute. Cred că ieşea să bea nişte whisky pe hol.

— Posibil, răspunse Taylor. Doamna nu lăsa pe nimeni să bea alcool în prezenţa ei.

Bancherul continuă să-şi amintească un incident amuzant după altul, toate legate de comportamentul ciudat al lui Taylor în prezenţa unchiului Malcolm.

Ea nu zâmbea deloc la auzul acestor amintiri. Lucas se întreba cât îi va lua lui Summers să-şi dea seama că nu o bucura nimic legat de unchiul ei. Îi era frică de el când era mică. Lucas ascultase poveştile şi ajunsese la această concluzie simplă. Ceea ce îl surprindea era că Taylor încă se temea de el. Felul în care îşi frângea mâinile, privirea ei, toate indicau o teamă soră cu teroarea.

Se pregătea să schimbe subiectul, când Summers termină cu rememorările şi o întrebă pe Taylor dacă avusese o călătorie liniştită de la Londra. Sherman intră şi el în discuţie. Lucas rămăsese în spatele soţiei lui cât cei doi domni continuau să se gudure pe lângă ea. Se gândi că erau destul de inofensivi, dar tot nu-i plăcea cum se uita bărbatul mai tânăr la Taylor.

Harry Sherman aşteptă până ce Taylor era din nou angajată într-o discuţie cu colegul lui, apoi îi făcu semn lui Lucas să meargă în capătul celălalt al camerei. Pe o voce joasă îl întrebă dacă Taylor ştia de moartea bunicii ei.

— Unchiul ei Andrew a trimis o telegramă, explică el.

Sherman păru să răsufle uşurat.

— Nu aş fi vrut să-i dau eu vestea. Erau foarte apropiate, ca mamă şi fiică. De-abia fac eu faţă veştii. O să-mi fie foarte dor de ea.

Taylor tocmai se aşeza când Sherman îl întrebă pe Lucas dacă era ea pregătită să treacă în revistă toate amănuntele din testament.

— Bunica ei a făcut câteva schimbări, şi nu cred că Taylor ştie toate implicaţiile. Termenii de aici vor provoca agitaţie în familie. Reţine ce-ţi spun, o să fie probleme.

O oră mai târziu, după ce toate condiţiile fuseseră

explicate, lui Taylor îi era rău de la stomac. Părea gata-gata să leşine. Se făcuse la fel de albă ca mănuşile. Summers ieşise deja din birou să caute martori pentru actele pe care Taylor le avea de semnat, iar Sherman, observând schimbarea clientei sale, se duse să-i aducă un pahar cu apă. Îi spuse lui Lucas că de vină era cu siguranţă durerea pierderii suferite şi că discuţiile despre ultimele dorinţe ale dragii Lady Esther se dovediseră pur şi simplu prea mult pentru Taylor.

Lucas se aşeză lângă ea. Aşteptă până ce rămaseră singuri, apoi o prinse de mână.

— O să fii bine?

Ea nu-i răspunse. Se uita în jos, la mâini, căzută pe gânduri.

Lucas îi strânse mâna ca să-i atragă atenţia şi, când nu primi niciun răspuns, o luă de bărbie. Îi întoarse uşor capul ca să se uite la el.

Avea lacrimi în ochi şi tremura. Taylor nu se lupta cu durerea. Se lupta cu frica. Ochii ei spuneau adevărul. Era cu adevărat îngrozită, iar el se hotărî să afle de ce.

— Oh, Lucas, ce-a făcut Doamna? zise ea şi îl prinse strâns de mână.

El fu surprins de întrebarea ei.

— Eşti supărată că a lăsat aşa de mulţi bani pentru cauze filantropice, Taylor? Dar răspunse singur înainte să apuce ea: Nu, sigur că nu. Probabil chiar tu i-ai sugerat să-şi împartă averea aşa. Însă tot ai să primeşti o mulţime de bani. Nu te aşteptai?

— Doamna nu trebuia să facă asta. Nu înţelegi? O să vină după mine acum. Nu are de ales. O să facă totul pentru bani.

Îl ţinea de mână de parcă viaţa ei depindea de asta. Era extrem de agitată, şi el nu avea habar ce să spună sau să facă s-o calmeze. Taylor trebuia să-i explice ameninţarea înainte ca el să se poată confrunta cu ea.

Taylor îşi coborî iar privirea în poală. Ştia că trebuia să-şi controleze emoţiile. Lucas probabil credea că-şi ieşise din minţi.

— Mă simt mai bine acum, minţi ea. Reuşi să zâmbească pe jumătate şi se uită din nou la el.

El se încruntase îngrijorat.

— Îmi pare rău, izbucni ea. Nu voiam să reacţionez aşa. Doar că m-a surprins. Sunt bine acum, serios.

El n-o crezu nicio secundă.

— Tu ai întrebat „Ce mă fac acum?" Eşti căsătorită acum, Taylor. Deci întrebarea devine „Ce ne facem acum?" Ai înţeles?

Părea morocănos şi supărat. Iar se purta ca un gentleman, se gândi ea. Pentru ea era cu adevărat Făt-Frumos. Doamne, oare ce-i făcuse acestui om? Merita ceva mai bun. Nu ar fi trebuit să fie împovărat cu o căsnicie pe care nu o voia şi cu rude precum Malcolm.

El o strânse de mână, şi ea îşi dădu seama că aştepta un răspuns. Dădu din cap numai ca să-i facă pe plac.

— Da, am înţeles, spuse ea. Întrebarea ar trebui să fie „Ce ne facem acum?"

El mormăi; ea presupuse că asta însemna că era mulţumit.

— Eşti un bărbat foarte fermecător, Lucas Ross, chiar şi atunci când scoţi sunetele astea vulgare.

El clătină din cap. Nu avea de gând s-o lase să schimbe subiectul.

— Spune-mi în legătură cu ce trebuie să vedem ce facem. Nu pot să te ajut până nu ştiu care este problema.

— Desigur.

El aşteptă un minut întreg înainte să-şi dea seama că nu va mai spune nimic. Se hotărî să scoată de la ea ceea ce o îngrijora atât de tare.

— Ai zis că o să vină după tine. Te refereai la unchiul Malcolm, nu?

Ea se uită la el şi încuviinţă încet.

— Acum că eşti căsătorită nu poate să se atingă de moştenirea ta.

— Îmi dau seama de asta.

Taylor încercă să se ridice, dar el o opri apucând-o de mână.

— Nu te grăbi, îi ceru el. Spune-mi de ce eşti supărată.

A fost salvată de la un răspuns când Summers şi Sherman se întoarseră în birou. Sherman îi dădu un pahar de apă. Lucas trebui să-i lase mâna ca să ia paharul. Taylor profită de ocazie şi se ridică. Luă o gură de apă, îi dădu bancherului paharul înapoi mulţumindu-i pentru amabilitate, apoi traversă biroul şi se aşeză lângă fereastră. Îşi încrucişă braţele la piept, cu ochii la pietonii care mergeau grăbiţi pe stradă.

Summers se aşeză din nou în spatele biroului. Îşi întoarse scaunul ca să se uite la clienta lui.

— Draga mea, va trebui să semnezi câteva acte ca să ai acces la fondurile tale.

— Ce se întâmplă dacă refuz să semnez? întrebă ea întorcându-se.

Summers crezu că îl tachina. Ideea că cineva ar renunţa de bunăvoie la o orice sumă de bani îl făcu să zâmbească.

— Nu contează dacă semnezi sau nu, spuse el. E doar o formalitate, de fapt, pentru analele băncii. Banii ar rămâne într-un fond, ceea ce ţi-ar aduce nişte bani frumuşei ca dobândă, dacă decizi să nu-i cheltui acum.

— Vă rog să-mi daţi detaliile acum. Cum se împart exact banii? întrebă ea.

— Două treimi merg pentru acte caritabile, aşa cum am explicat mai devreme, spuse Summers,

Ea îşi dădu uşor părul pe spate.

— Da, da, la filantropie. Ştiam de asta, dar unchiul

Malcolm... Aţi spus că nu primeşte restul. Nu înţeleg. Vreţi să-mi spuneţi că Doamna nu i-a lăsat nimic fiului ei?

— S-o luăm pas cu pas, sugeră Sherman. Îşi dădea seama că Taylor era extrem de neliniştită şi încerca s-o calmeze fiind foarte metodic. A treia parte rămasă după donaţii este tot o sumă foarte mare, draga mea. Unchiul tău Andrew va primi o alocaţie generoasă şi un titlu pentru o proprietate în Scoţia. Restul se împarte între tine şi copii.

— Doamna a specificat cine sau a spus numai copii? întrebă ea închizând ochii.

— A specificat foarte clar. Georganna şi Alexandra Henson vor primi fiecare o treime. Summers se întoarse spre Lucas. Strănepoatele gemene ale lui Lady Esther.

— Testamentul a fost deja citit la Londra? întrebă Taylor.

— Citirea e programată pentru marţi, răspunse Summers.

— Mâine, zise şi Sherman în acelaşi timp.

— Doamna nu le-a lăsat nimic fiului ei şi familiei lui? întrebă Taylor.

— Ba da, răspunse Summers. Dar e o sumă neînsemnată.

— Nu chiar, îl contrazise Sherman. Malcolm o să primească o mică stipendie lunară. Nu e mult, dar dacă trece la un stil de viaţă mai econom, ar trebui să se descurce. Lady Esther i-a lăsat soţiei lui Malcolm exact o sută de lire[2]. A spus că e echivalentul greutăţii cu care s-a îngrăşat nora ei de când s-a căsătorit. Doamna avea un simţ al umorului special, adăugă el. Se întoarse spre Lucas şi explică din nou: Lady Esther nu ţinea foarte mult la Loreen. Spunea că era o smiorcăită.

— Dar Jane? întrebă Taylor. Doamna nu i-a lăsat nimic?

---

2 în limba engleză, *pound* înseamnă şi livră, adică aproximativ 0,5 kg. (n.r.)

— Primeşte cât mama ei, răspunse Sherman. Exact o sută de lire, niciun şiling în plus.

Taylor clătină din cap. Era îngrozită de viitor.

— Când o să afle Malcolm ce-a făcut mama lui, o să se audă răcnetul până peste ocean. O să fie furios.

Sherman, care îl ştia pe Malcolm mai bine ca Summers, dădu din cap fiind de acord.

— Sigur o să facă probleme. Eu am avertizat-o pe bunica ta, dar nu a vrut să mă asculte. Le-a spus avocaţilor ei să se asigure că testamentul nu are niciun punct slab.

— Dar proprietăţile Doamnei? întrebă Taylor.

— După cum ştii deja, probabil, proprietăţile sunt ipotecate. Bunica ta a dat destui bani ca să plătească datoriile considerabile ale fiului ei. În total, puţin peste cincizeci de mii de lire.

Lucas părea singurul din cameră mirat de sumă. Cum putea cineva să datoreze altor persoane atât de mult? Ce-şi luase pe credit?

Taylor îi răspunse întrebării fără să vrea.

— N-o să se lase de pariuri, prevăzu ea.

— Bunica ta îi ştia bine viciul. A decis să-i ofere un ultim nou început. Dacă decide să intre iar în datorii, va trebui să găsească altă modalitate de plată. Proprietatea mamei sale n-o să-l mai salveze.

— Oh, dar o să găsească el o soluţie, şopti Taylor. Unchiul poate să fie foarte creativ.

— Ei, ei, acum să nu anticipăm problemele, o sfătui Summers.

Taylor dădu din umeri deznădăjduită.

— Ştiu la ce te gândeşti, draga mea, spuse Sherman. N-o să reziste nicio lună fără să te implore să-l împrumuţi. Se întoarse spre Summers ca să dea explicaţii suplimentare: Malcolm e un om al exceselor. N-o să accepte decizia asta în tăcere.

— O să vină după mine.

Se uită la Lucas când spuse asta. El părea să fie pe jumătate adormit. Stătea cu picioarele lungi întinse în faţă, mâinile i se odihneau pe mânerele fotoliului, iar ochii îi erau pe jumătate închişi.

— Nu contează, insistă Summers. Chiar dacă ai vrea să-i dai o parte din moştenirea ta, nu ai putea. Bunica ta a specificat clar. Ce nu cheltui tu rămâne în trust pentru copiii tăi.

— Şi dacă mor? întrebă Taylor.

Lucas interveni şi răspunse:

— Nu o să mori.

— Dar dacă mor? îl întrebă ea pe Harry Sherman.

— Malcolm tot nu primeşte banii. Numai soţul tău ar avea de câştigat. Se opri ca să zâmbească. Din cât de autoritar ţi-a vorbit acum, nu pot decât bănui că va face tot ce se poate ca să ai o viaţă lungă şi sănătoasă. Nu mai vorbi despre moarte, Taylor. Malcolm nu poate să-ţi facă rău. Nu trebuie să-ţi mai fie frică de el. Şi eu îmi amintesc cum erai când erai copil. Era clar că ţi-era frică de unchiul tău. Dar acum ai crescut şi te-ai măritat. Scapă de temerile din copilărie. Aminteşte-ţi că Anglia e la un ocean distanţă.

— Da, aveţi dreptate. Încercă să zâmbească ca el să creadă că o convinsese să nu se mai îngrijoreze.

Se apucară în sfârşit de treabă. Taylor semnă actele necesare şi după ce toate documentele au fost în regulă, îşi deschise două conturi. Unul era un cont comun cu domnul Ross, care avea nevoie de ambele semnături, iar altul pe numele Victoriei.

Domnul Sherman fu de acord să aducă actele necesare la hotel la ora patru ca să se întâlnească cu Victoria şi ea să le semneze.

— Ai fost extrem de generoasă cu prietena ta, remarcă el atunci când Taylor se pregătea să plece. Tocmai îşi punea mănuşile, iar Lucas îi ţinea mantoul.

— Doamna ar fi de acord, răspunse ea.

Câteva minute mai târziu se îndreptau spre hotel. Taylor voia să vorbească, dar Lucas îi spuse că nu avea timp. Nu dorea nici să o lase să meargă pe stradă singură şi insistă să meargă cu el la hotel. Chemă o trăsură, o pofti înăuntru, apoi se aşeză în faţa ei.

Nu mai ocoli subiectul care îl interesa.

— De ce ţi-e frică de unchiul tău?

— E un şarpe, zise ea fără să-şi îndulcească răspunsul.

— Şi?

— Urăsc şerpii.

El zâmbi, în ciuda frustrării. Femeia se pricepea să folosească bine cuvintele şi încă şi mai bine să evite răspunsurile directe. Avea să-l înnebunească dacă mai stătea cu ea suficient timp să îi permită asta.

— Când pleci din Boston?

Nu avea de gând să plece nicăieri până nu era sigur că ea avea să fie bine. Numai Dumnezeu ştie când avea să fie aşa. Era nerăbdător să plece, dar gândul s-o lase singură îi strângea stomacul. Adevărul era prea evident ca să-l evite. Nu voia să meargă nicăieri fără ea.

Încercă imediat să alunge ideea. Nu era pregătit să accepte acea parte din el care insista că asta era inevitabil. Fierbea pe interior şi poate chiar tremura. Nu, nu era gata să se gândească la nimic câtuşi de puţin permanent.

Şi totuşi adevărul persista.

Taylor nu era sigură ce îl apucase pe soţul ei. Se uita la ea cu privirea aceea răutăcioasă de aş-prefera-să-fiu-sprânzurat-decât-însurat-cu-tine, căreia ei începea să-i displacă teribil, şi nu ar fi fost surprinsă deloc dacă ar fi început să mormăie ca un urs.

Mintea îi zbură de la gândul acesta la un altul.

— Există urşi în Montana?

De unde venise întrebarea asta?

— Da.

— Aşa mă gândeam şi eu, dar voiam să fiu sigură. Care e cel mai des întâlnit?

— Cel negru, răspunse el. Şi cel brun, presupun, răspunse el.

— Şi grizzly?

— Şi ei.

— Sunt teribil de inteligenţi.

— A, da?

Taylor încuviinţă din cap.

— Se ştie că sunt cei care vânează vânătorul. Se întorc în cercuri în jurul urmăritorului. Şi sunt răi, de asemenea. Daniel Boone a omorât vreo duzină înainte să împlinească zece ani.

Dumnezeule, ce naivă era!

— A, da?

— De câte ori spui „A, da”, ceea ce zici de fapt este că nu crezi nimic din ce-ţi spun. Nu-i aşa, domnule Ross?

El nici nu se obosi să-i răspundă. Trăsura se opri în faţa hotelului. Lucas o ajută să coboare, plăti cursa, apoi o luă de mână şi o trase prin hol.

— Sunt perfect capabilă să ajung la camera noastră singură, domnule Ross. Dă-mi drumul.

— Tu atragi o mulţime oriunde mergi, o contră el, continuând să tragă de ea.

— Tu eşti cel popular, pufni ea.

El făcea un pas cât doi de-ai ei. Taylor deja rămăsese fără răsuflare când ajunseră la etajul lor.

— Oamenii te strigă pe vreun nume special?

— Lucas, o întrerupse el. Prietenii îmi spun Lucas. La fel şi soţia mea. Ai înţeles?

Ajunseră la uşa camerei. El începu să caute cheia prin buzunare. Taylor se rezemă de perete, epuizată. Dacă ar fi avut un evantai la îndemână, l-ar fi folosit. Nu mai trebuise să fugă aşa de ani.

— Ar fi o dovadă crasă de lipsă de respect din partea

mea să-ţi spun Lucas, dar dacă insişti…

— De ce?

Tocmai băgase cheia în încuietoare, dar se întoarse să se uite la ea. De-abia atunci îşi dădu seama că ea rămăsese fără răsuflare. Nu putu să nu zâmbească. O şuviţă de păr i se desprinsese din cocul sobru şi i se încolăcise pe ureche. Arăta foarte feminină. Şi incredibil de bună de sărutat.

Stăteau la doar câţiva centimetri unul de altul. Taylor părea să nu poată să-şi ia ochii de la soţul ei. Avea cel mai adorabil zâmbet. Ochii păreau să fi devenit un castaniu cald, auriu. O femeie mai slabă s-ar fi topit sub privirea lui scrutătoare, dar ea era făcută dintr-un material mai dur. Lăsă să-i scape un oftat.

— Nu ai de gând să-mi răspunzi? întrebă el.

Ea nu-şi mai putu aminti întrebarea, aşa că el fu obligat să i-o reamintească.

— Soţiile din pustietate le spun „domnule X” soţilor, ca să le întărească statutul. Celor angajaţi li se spune după prenume. E o dovadă de respect.

Nu părea s-o creadă, iar întrebarea lui o confirmă.

— Cine spune?

— Doamna Livingston, răspunse ea. În jurnalul ei.

— Trebuia să-mi fi dat seama.

— Şi dacă tot suntem la subiectul ce e potrivit şi ce nu, aş vrea să subliniez faptul că cei mai mulţi bărbaţi, însuraţi sau holtei, niciodată nu înjură în faţa unei femei. E considerat ceva lipsit de respect, domnule Ross, profund lipsit de respect.

— A, da?

Începuse să urască expresia asta.

— Da, chiar aşa.

El îi deschise uşa, dar când se pregătea să intre, o apucă de umeri şi o întoarse.

— Să văd dacă am înţeles bine. Când îmi spui domnule Ross, de fapt e o dovadă de respect şi nu încerci

să mă înfurii, nu? Aşa e?

Ea încuviinţă din cap. El zâmbi, dar nu îi dădu drumul. Pentru un bărbat care se grăbea, deodată se purta de parcă avea tot timpul din lume. Taylor îşi dorea sincer să poată să-şi ia ochii de la el. Era doar în mintea ei, sau pielea îi devenise şi mai bronzată în ultimele 24 de ore? Se întrebă dacă avea habar cât de atrăgător era.

— Probabil o să întârzii.

Mâna lui dreaptă se mişcă spre gâtul ei şi îi aranjă şuviţa pe după ureche. Ea simţi cum o cuprind fiorii şi trebui să se forţeze să nu îi cadă în braţe. Nu putea să îşi desprindă privirea din ochii lui.

El se uita la buzele ei.

— Să nu stai trează să mă aştepţi.

— Probabil o să-mi petrec seara în camera Victoriei, spuse ea.

Era o minciună, fireşte, dar din moment ce nu ştia cât îi va lua să ajungă la reşedinţa doamnei Bartlesmith, nici cât timp va petrece cunoscându-le pe nepoatele ei, decise să meargă la sigur. Nu voia ca Lucas s-o caute.

— Avem destule de discutat eu şi Victoria, spuse ea. Poate stau acolo până la miezul nopţii, poate şi mai târziu.

El de-abia dacă putea să fie atent la ce spunea. Voia s-o sărute. Aştepta răbdător să termine de vorbit ca să poată s-o facă.

Ea trase aer în piept şi el se aplecă spre ea. Gândul că ar putea s-o sărute de-abia îi trecuse prin minte că se şi lăsă spre el şi-şi dădu capul pe spate. Gura lui era la doar câţiva milimetri.

O uşă se trânti undeva pe coridor. În secunda imediat următoare se auzi râsul unui bărbat. Apoi al unei femei. Vraja pe care Lucas Ross o avea asupra ei se risipi, şi Taylor îşi dădu seama unde era şi ce făcea. Se îngrozi instantaneu de comportamentul ei inadecvat pentru o doamnă.

Se purtă de parcă tocmai fusese prinsă furând. Se

împinse efectiv de lângă el, se lovi de peretele din spatele ei, apoi se întoarse şi se grăbi înăuntru. Spuse la revedere peste umăr şi trânti uşa în urma ei.

Lui Lucas nu-i venea să creadă ce tocmai se întâmplase. Să fie al naibii dacă nu-i trântise uşa în nas. Şi ce naiba o făcuse să roşească?

— Femeile, mârâi el pentru sine.

Mai nimic din ce se întâmpla nu avea niciun sens. Clătină din cap şi porni pe hol. Se opri când ajunse la scări.

Taylor tocmai se prăbuşise într-unul dintre fotolii şi oftase cu putere, când se auzi un ciocănit la uşă. Presupuse că era Victoria. Se ridică, îşi îndreptă fusta, apoi se grăbi în cealaltă parte a camerei. Se forţă să zâmbească pentru ca prietena ei să nu bănuiască că era atât de iritată numai doar fiindcă nu fusese sărutată şi apoi deschise uşa.

Lucas umplea intrarea. Se rezema de tocul uşii, cu un picior peste celălalt, cu braţele încrucişate, de parcă stătuse acolo mult, mult timp. Era deosebit de încruntat.

— Ai uitat ceva, domnule Ross?

— Da, spuse el tărăgănat.

Apoi se mişcă. Totul se petrecu aşa de repede, că ea nu avu timp să spună ceva. El întinse mâna, o luă pe după ceafă cu mâna dreaptă, apoi o trase spre el. Îşi trecu degetele prin părul ei, iar agrafele zburară în toate părţile. Masa grea de bucle îi căzu pe spate, acoperindu-i mâna. Îşi coborî capul până ce gura lui ajunse chiar deasupra gurii ei.

— Am uitat să te sărut.

— Ah.

Ea şopti cuvântul în gura întredeschisă. Sună ca un geamăt, îşi puse gura pe a ei cu o posesivitate neascunsă, efectiv înăbuşind orice sunet ar fi vrut să scoată. O sărută cu foame. Taylor îl apucă de veston ca să nu cadă. Şi când îşi strecură limba în gura ei mângâind-o erotic pe a ei, simţi că se topeşte în braţele lui. Îi tremurau genunchii şi inima îi bătea nebuneşte. I se făcuse cald, dar în acelaşi timp

tremura. Nici măcar nu încercă să-şi controleze răspunsul pasional. Nu voia să-l lase să se oprească. Îşi mai dorea un alt sărut fierbinte, cu gura deschisă, cu limba, iar Lucas era tulburat de reacţia ei dezinhibată la atingerea lui. Erau amândoi la fel de dornici unul de celălalt. Ea nu-l lăsa să mai aibă reţineri. Gura lui o lua în stăpânire pe a ei iarăşi şi iarăşi, şi de fiecare dată sărutul era mai prelung, mai erotic şi mai păcătos. Era întărâtat şi fierbinte. Şi mai voia. Îşi mişcă degetele pe spatele ei, masând, mângâind. O prinse de fund şi o ridică pe vârful degetelor până ce se frecau intim unul de altul. Instinctiv, ea îi dezmierda membrul excitat între coapse, frecându-se neîncetat de el.

Îl făcea să ardă de dorinţă. Lucas ştia că trebuia să se oprească, altfel o lua chiar acolo, pe coridor, dacă nu găsea puterea s-o îndepărteze. Doamne, ce bună era! Îşi pierdea rapid controlul şi era atât de bine s-o simtă lipită de el. Era toată moale şi feminină şi, Dumnezeule mare, ştia să sărute.

Se trase înapoi dintr-odată, apoi încercă să-i îndepărteze mâinile de pe el. Ştia că trebuia să pună distanţă între ei de îndată, dar făcu greşeala să se uite la ea şi, când văzu pasiunea din ochii ei, aproape că pierdu bătălia. Avea buzele rozalii şi umflate de la atacul lui nu prea blând, şi el nu se putu gândi decât că ar vrea s-o mai guste încă o dată.

Lucas îşi încleştă maxilarul de frustrare. Chipul ei arăta că era cu totul vrăjită, lucru care îl făcu să simtă o mulţumire arogantă. Era clar că fusese la fel de afectată de sărutul lor ca şi el. I-ar fi spus să se dea înapoi ca să poată închidă uşa când pleca, dar nu credea că ea s-ar fi mişcat suficient de repede pentru el… sau pentru păstrarea virginităţii ei.

Nu avea de unde să ştie cât de puţin mai avea până s-o ducă în braţe la patul lor şi să facă dragoste cu ea. Taylor era pur şi simplu prea naivă şi puţin experimentată ca să

înţeleagă pericolul în care se afla. Dar el înţelegea prea bine. Era întărâtat, membrul îi zvâcnea dureros şi, la naiba cu toate, dacă nu înceta să se uite la el cu ochii ei albaştri şi frumoşi, el ştia exact ce urma să se întâmple.

Trebuia să plece de lângă ea. Cu acest unic gând în minte, o apucă de umeri, o forţă să intre în cameră, apoi se întoarse, apucă clanţa, trase uşa şi o închise în urma lui.

Ea rămase cu ochii la uşă.

— Oh, Doamne, murmură ea.

Deodată avu nevoie să stea jos. Ar fi avut nevoie şi de un evantai. Se încălzise deodată. Porni spre cel mai apropiat fotoliu, când auzi un alt ciocănit.

Dumnezeule, nu mai făcea faţă unei noi runde de sărutări. Şi totuşi, se trezi fugind spre uşă ca să răspundă chemării.

Victoria era în hol. Taylor de-abia îşi putu ascunde dezamăgirea. O invită pe prietena ei înăuntru, apoi o conduse spre fotoliile de lângă geam.

— Te simţi rău, Taylor? o întrebă pe o voce plină de îngrijorare.

— Sunt bine, serios. De ce întrebi?

— Eşti roşie toată.

„Nu e de mirare”, se gândi Taylor. Ca să nu mai pună întrebări stânjenitoare, schimbă subiectul.

— Nu putem merge la cumpărături în după-amiaza asta, o anunţă. Domnul Sherman vrea să vă vedeţi în hol la ora patru. Trebuie să semnezi nişte hârtii, Victoria.

— De ce?

— Ţi-am zis că deschid un cont pe numele tău. Va avea nevoie de semnătura ta ca să retragi bani, fireşte.

Victoria aprobă din cap.

— Trebuie să-ţi mulţumesc din nou. Generozitatea ta e… copleşitoare.

Taylor acceptă complimentul în tăcere, apoi îi spuse ce planuri avea pentru după-amiază.

— O să-ţi scriu nişte instrucţiuni pe care să i le dai domnului Sherman, apoi merg să-mi văd nepoatele. Plănuiam să le văd de ieri, dar domnul Ross n-a plecat la întâlnire decât după opt. Ar fi vrut să ştie unde merg dacă plecam înaintea lui şi, odată ce s-a dus la întâlnirea cu prietenul lui, era deja prea târziu. Cu siguranţă cele mici erau deja în pat. De-abia aştept să le ţin în braţe din nou. E mai bine să mergem la cumpărături după ce le văd, ca să le iau măsurile pentru hainele de care au nevoie. O să aibă nevoie de multe haine groase de iarnă, adăugă ea.

— Dar nu e nici măcar primăvară încă, protestă Victoria.

— Trebuie să ne gândim în perspectivă, o sfătui Taylor. Când trăim în pustietate n-o să avem de unde să cumpărăm tot ce ne trebuie, aşa că e bine să mergem cât mai pregătite cu putinţă. Cred că şi tu ar trebui să-ţi faci o listă.

Victoria fu de acord.

— Entuziasmul tău e molipsitor. Redemption înseamnă un început cu totul nou pentru mine şi copilul meu. Şi eu simt că voi fi mai mult decât în siguranţă acolo. Ce paradox. O să fie animale sălbatice, vreme rea, indieni ostili şi Dumnezeu mai ştie ce, dar sincer, Taylor, de-abia aştept să pornim. Cred că merg în camera mea şi-mi încep lista imediat după prânz. Mergi în salonul doamnelor cu mine? Mi-ar prinde bine un biscuit ca să-mi liniştesc stomacul. Se pare că m-au luat greţurile matinale în mijlocul zilei.

Taylor era bucuroasă să-i ţină companie prietenei sale. Mai petrecură o oră împreună şi, de îndată ce terminară de mâncat, Taylor îi spuse ce drum vor face până la destinaţie. Victoria fu surprinsă să afle că vor face cea mai parte a drumului cu barca pe Missouri.

— Trebuie să ţinem minte să ne cumpărăm hărţi, sugeră Taylor.

— Vrei să-mi explici ceva, te rog? Unchiul tău Edward… este fratele mai mic al bunicii tale, nu?

— Da.

— Ştie că intenţionezi să creşti copiii ca pe ai tăi?

Taylor ridică din umeri.

— Nu simt sigură dacă ştie sau nu. Unchiul uită lucruri, uneori.

— Şi-ar uita nepoatele?

— Poate.

— El a citit toate romanele ieftine pe care le-ai citit şi tu despre sălbăticie?

— Ah, da, zâmbi Taylor, era aproape la fel de fascinat ca mine de toate poveştile despre sălbăticie şi despre pământurile necivilizate. Aveam dispute despre viaţa de acolo. I-am spus că eu o s-o fac într-o zi, iar el a spus că nu ştie dacă am atâta curaj.

— Şi de aceea a construit casa din chirpici?

— Da. Am citit amândoi că locuitorii de acolo trăiesc în case de chirpici, aşa că i-a pus pe servitorii lui să-mi construiască una. Au făcut-o chiar pe pajiştea din faţa casei. El le-a dat indicaţii. Nu credeam că va insista realmente să trăiesc în ea, dar a făcut-o, adăugă ea râzând. Aşa că m-am mutat în ea şi am rămas acolo aproape o lună. A fost oribil la început. De câte ori ploua, noroiul cădea din…

— Vrei să spui că acoperişul era din pământ? o întrerupse Victoria.

— Tot acoperişul era din ţărână. Şi podeaua era din pământ, dacă nu ploua. Apoi devenea noroi. Aveam o singură fereastră fără perdele. Putea intra orice înăuntru.

— Sună oribil, răspunse Victoria. Crezi că va trebui să locuim într-o casă din chirpici?

— Dacă pot să împiedic asta, nu, promise Taylor. Dar dacă trebuie un timp, aşa vom face. Am învăţat cum să fac dintr-o casă de chirpici un cămin. Acum că mă gândesc, am

învăţat destule. După o vreme, nu mai era atât de oribil. Până spre sfârşitul lui iunie, acoperişul se transformase într-o grădină frumoasă cu flori roz, violete şi roşii. Răsăreau din pereţi ca nişte fire de iederă. De la distanţă, căsuţa era incredibil de frumoasă. Înăuntru, însă, era aproape ca şi când ai trăi într-un ghiveci.

— Chiar sper ca într-o zi să avem lemn sub picioare şi un acoperiş adevărat. Nu mă plâng nici dacă trebuie să trăim într-un ghiveci cu flori. Promit să nu spun niciun cuvânt.

Cele două continuară să facă planuri alte câteva minute. Apoi se întoarseră în camerele lor. Victoria de-abia aştepta să se apuce de listă. Taylor voia să-i scrie domnului Sherman o scrisoare cu instrucţiuni. Trebuia aranjat totul înainte să plece. Se chinui destul timp cu scrisoarea, apoi, când fu mulţumită de conţinutul ei, semnă şi mai luă o foaie. Ştia că trebuia să fie cât de concisă şi de clară posibil. Actul trebuia să fie valabil la o curte de judecată, se gândi ea, aşa că trebuia să poată fi înţeles. Nu trebuia să lase loc vreunei cereri nebuloase sau vreunor explicaţii.

Taylor scăpă un oftat. Nu-i plăcea sarcina aceasta. Se imagină mergând la un bal elegant la Londra şi o bufni râsul. Ce direcţie diferită luase viaţa ei. Oftă din nou, apoi se apucă iar de treabă, lăsând visarea cu ochii deschişi şi trecutul în urmă. Luă din nou tocul, îl băgă în călimară şi începu să scrie singurul ei testament.

10

Frica e rea ca prăvălişul.
Cymbeline, William Shakespeare

Lucas adormi aşteptând-o pe Taylor. Se gândise să meargă în camera Victoriei şi să-şi aducă nevasta în patul

lor, dar apoi se răzgândi. Ea ştia cât era ceasul şi dacă voia să stea jumătate de noapte vorbind cu prietena ei, lui nu ar trebui să-i pese. Dar îi păsa. Taylor avea nevoie de odihnă, şi el voia să-i doarmă alături, îi plăcea cum se ghemuia lângă el. Îi plăcea s-o ţină în braţe şi să adoarmă simţindu-i parfumul dulce. Totuşi, în nevoia să o ţină aproape, era mai mult decât confortul fizic. Când dormea, el era vulnerabil. În trecut, nopţile lui erau la fel de previzibile ca tunetele după un fulger. Avea acelaşi coşmar care-l chinuia până simţea că-l rupea în două. Se trezea cu un ţipăt înăbuşit în gât şi inima parcă stătea să-i explodeze.

Coşmarul nu se schimba niciodată. În fiecare noapte era la fel ca în precedenta. Până la Taylor, îşi spuse. Lucas nu ştia cum se întâmplase, dar Taylor devenise şamanul lui personal. În visele lui nu se mai insinuau demoni când dormea. Dacă ar fi fost un om nebun şi exaltat, ar fi crezut că bunătatea şi puritatea ei îl ţineau departe de coşmaruri. Clătină din nou din cap, încercând fără succes să-şi îndepărteze gândurile. Numai un nebun ar lăsa o femeie să se înstăpânească astfel asupra lui. Dacă nu începea să-şi ia măsuri de precauţie împotriva ei, ar putea să-l facă să creadă că are dreptul la tot. Ar putea ajunge chiar să se gândească că putea fi ca orice alt bărbat, cu o familie în jurul lui, care-l doreşte alături şi-l iubeşte.

Lucas era realist. Ştia prea bine că nu trebuia să se lase pradă unor asemenea gânduri fără speranţă. Lăsă să-i scape un oftat prelung. Poate că Hunter avea dreptate până la urmă. Poate exista un motiv pentru care fusese cruţat. Hunter era singurul prieten în care avusese încredere după război. Hunter ştia totul despre crimele bărbaţilor din unitatea lui. Ceilalţi soldaţi aveau familii care-i aşteptau acasă. Pe Lucas nu-l aştepta nimeni. Dintre toţi bărbaţii, el era cel mai nevrednic. Se născuse bastard şi trăise ca unul cea mai mare parte a vieţii. Nu ar fi trebuit să supravieţuiască.

Şi totuşi, a fost singurul cruţat. Hunter insistase că trebuie să fi fost un motiv pentru asta şi că timpul şi Dumnezeu îi vor arăta într-un final care era acela. Lucas înţelegea timpul. Dar Dumnezeu, nu era la fel de sigur de noţiunea asta. Credea în existenţa Lui, dar nu înţelegea deloc motivele Lui. Şi, undeva într-un colţ al minţii, încă îşi păstra credinţa din copilărie că Dumnezeu îl uitase de tot.

Dacă nici măcar mama lui nu-l iubise, cum putea să-l iubească Dumnezeu?

Lucas refuză să se mai gândească la asta. Trecutul era trecut. Nu putea fi schimbat. Şi unde naiba era Taylor? Era trecut de miezul nopţii. Avea nevoie de somn, se gândi el din nou, şi voia să fie odihnită dimineaţă. Şi asta, îşi spuse el, era singurul motiv pentru îngrijorarea lui. Amândoi aveau nevoie disperată să poarte o discuţie despre viitorul lor. Aveau nevoie de planuri. Nu putea pur şi simplu s-o lase la Boston, pentru numele lui Dumnezeu, fără să ştie ce se va întâmpla cu ea. Ea îi spusese că avea rude aici. Unde naiba erau? De ce nu veniseră s-o aştepte în port? Întrebări peste întrebări. Lucas decise că va insista să-i cunoască rudele. Urma să se asigure că Taylor va fi în siguranţă cu ele înainte să o lase acolo.

Trebuia să plece din Boston în curând. Zidurile oraşului parcă îl apăsau. Cu cât stătea mai mult cu Taylor, cu atât îi era mai greu să plece de lângă ea. Dumnezeule, îl înnebunea. Îi băga gânduri imposibile în cap. Vise, se gândi el. Vise imposibile.

Lucas adormi cu gândul la soţia lui. Îşi scosese pantofii, la fel şi vestonul şi adormise peste pături.

Se trezi când auzi cheia în broască, dar îşi ţinu ochii închişi. Câteva secunde mai târziu, se trânti uşa. Se încruntă. Taylor nu era prea atentă, şi asta, îşi dădu el seama, nu-i stătea deloc în caracter.

Ceva nu era în regulă. Se ridică din pat, şi se pregătea să se dea jos când ea dădu buzna în alcov. O privire

aruncată feţei ei şi îşi dădu seama că se întâmplase o nenorocire. Părea scoasă din minţi. Din moment ce-şi petrecuse seara cu Victoria, presupuse că i se întâmplase ceva prietenei sale.

Taylor nu-i dădu timp să întrebe ceva.

— Ai pistolul la tine?

El nu-şi putu ascunde surprinderea faţă de întrebarea ei bizară,

— Da, de ce?

— Trebuie să vii cu mine. Grăbeşte-te, Lucas. Încalţă-te şi ia-ţi pistolul. Eu am unul în valiză. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu l-am pus într-un cufăr.

Ea se întoarse şi merse la dulap. Găsi arma la fundul valizei. Micuţa cutie de muniţie era deasupra armei. Taylor se ridică, dar era aşa de agitată că scăpă şi valiza, şi pistolul. Luă arma mai întâi, o băgă în buzunarul mantoului, apoi se întinse după cutia de muniţie. O scăpă şi pe aceea. Gloanţele se împrăştiară peste tot. Taylor îngenunche din nou şi le puse şi pe ele în buzunar. Lăsă restul gloanţelor şi întoarse valiza pe covor.

Lucas stătea în alcov uitându-se la ea. Mormăia ceva, dar el nu înţelegea nimic. Ceva despre un vierme.

— Taylor, ce se întâmplă?

— Încalţă-te, îi ordonă din nou. Trebuie să te grăbeşti.

Nu mergea nicăieri până nu-i explica. Era clar scoasă din minţi de teamă. Trebuia s-o calmeze înainte să afle cauza panicii ei. Oricum, dacă cineva o rănise, nu avea nevoie de pistol. Avea să-l omoare el cu mâinile goale.

Merse spre ea, intenţionând s-o ia de mâini şi să-i ceară nişte răspunsuri. Ea scăpă însă de strânsoarea lui şi fugi în partea cealaltă a camerei. Era hotărâtă să facă cum îi spunea.

Îi văzu vestonul la piciorul patului, îl luă repede şi i-l aruncă.

— Nu sta acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, ia-ţi

pistolul. Poate ai nevoie de două. O să-ţi spună unde le-a ascuns. O să-l faci să-ţi spună. Nu putem să-l lăsăm să scape. Nu o să le găsim niciodată.

Arunca cuvintele unul după altul. Lucas nu o văzuse niciodată comportându-se aşa. Se purta de parcă-şi pierduse minţile, în ochii ei se citea teroarea. Acum suspina şi-l trăgea de mână, şoptind un cuvânt, urlându-l pe celălalt, implorând şi cerând imperios în acelaşi timp.

Îngenunche şi încercă să-i pună pantofii. El o apucă şi o ridică.

— Încearcă să te calmezi, Taylor, îi ordonă el. Pe cine nu vom mai putea găsi?

El vorbise pe o voce caldă şi mângâietoare.

— Copiii mei. Mi-a ascuns copiii. Te rog, Lucas. Ajută-mă. Fac orice, numai ajută-mă.

El o luă în braţe şi o strânse.

— Ascultă-mă. O să te ajut. Bine? Acum calmează-te. Nu are niciun sens ce spui. Nu putu să-şi ascundă exasperarea când spuse: Tu nu ai copii.

— Ba da, ba da, am. Am doi copii. El i-a luat. Sora mea… e moartă acum şi eu sunt… Oh, Dumnezeule, te rog ai încredere în mine. O să-ţi spun totul pe drum. Ştiu că o să fugă. Nu putem risca.

Îi curgeau lacrimile pe cămaşa lui în timp ce-l ruga. El înţelese în sfârşit urgenţa problemei. Nu mai pierdu timp încercând să scoată toată povestea de la ea. Îşi luă armele, le verifică să fie sigur că sunt încărcate, apoi îşi puse centura la brâu. Ştia că vestonul nu le acoperea, aşa că se duse la garderobă şi-şi luă mantaua neagră. Lungimea hainei, mult peste genunchi, avea să-i acopere armele ca să nu le vadă cei pe lângă care vor trece pe hol.

Taylor ieşi în fugă după el cu pantofii. El se încălţă la uşă, apoi o luă de mână şi porniră împreună pe coridor.

— Ai face bine să începi să-mi explici, Taylor.

Suna la fel de ameninţător precum arăta. Haina

sumbră îi reflecta starea. Gulerul ridicat îi acoperea jumătate de faţă.

Deodată arăta ca un puşcaş. Taylor începu să aibă o vagă speranţă. Răceala din ochii lui şi figura aspră o linişteau. Fiindcă era de partea ei. Avea nevoie de un om rece şi rău acum. Voit sau nu, Lucas devenise răzbunătorul ei.

— Te implor, mergi mai repede, se rugă ea.

Deja fugea ca să ţină pasul cu el. Încă era prea terifiată ca să-şi dea seama ce spune. Era aşa de zguduită, că nu-şi dăduse seama că plângea până ce el nu îi ceru să înceteze.

Lucas nu-i mai zise nimic până nu ieşiră din hotel. Taylor îi dădu adresa birjarului care-i aştepta la intrare.

— Fort Hill? Nu iau curse în partea aia a oraşului, le spuse birjarul. E prea periculos, adăugă el nervos şi uitându-se spre Lucas.

Maxilarul soţului se încleştă când birjarul refuză şi a doua oară. Taylor promise să-i dea de trei ori mai mult, dar Lucas fu cel care reuşi în final să îl facă să colaboreze. Se întinse, îl apucă de haină şi aproape că-l smulse de pe capră.

— Mâni tu sau eu. Oricum ar fi, în fix zece secunde pornim. Taylor, urcă-te.

Birjarul îşi dădu rapid seama în ce poziţie delicată se afla.

— Vă duc, ţipă el, dar odată ajunşi acolo, nu stau să vă aştept.

Lucas nu comentă. Nu voia să piardă timpul cu el. Intră în trăsură şi se aşeză în faţa soţiei lui.

Taylor îşi scosese pistolul. Era un Colt, remarcă el, strălucitor şi fără pată, ca scos din vitrină. Trase concluzia că de-abia îl cumpărase.

Gloanţele erau în poală. Se uită la ea cum dă cilindrul într-o parte cu dexteritate, încărcă gloanţele, apoi pune

cilindrul la loc. Îşi puse arma înapoi în buzunar şi îşi împreună mâinile.

Lucas era şocat. Până şi faptul că avea un pistol îl uimise, dar felul în care umblase cu el îl şocase. Îl încărcase şi-l avea pregătit în mai puţin de un minut… cu nişte mâini care-i tremurau violent.

— Ştii să tragi? o întrebă el.

— Da.

— Te-a învăţat unchiul Andrew, nu-i aşa? Nu glumeai când ai spus că te-a învăţat să tragi şi să cânţi la pian. Îmi amintesc acum.

— Nu, nu glumesc. E colecţionar de arme. Le desface şi le reface. Cu o armă mai mare sunt mai înceată şi mai neîndemânatică, dar…

Nu o lăsă să termine. Voia să-i spună că era extrem de precisă şi că asta compensa viteza, în opinia ei. Unchiul îi spusese că avea ochi de vultur şi chiar nu conta cât îi lua să fie gata. Bărbaţii pe care el îi instruise trebuiau să fie rapizi, pentru că le plăcea să se implice mai iute într-un schimb de focuri. Femeile aveau nevoie doar să fie precise.

— Dă-mi pistolul, Taylor. O să te împuşti singură, din greşeală. Nu ai de ce să porţi după tine o armă încărcată.

— Nu poţi să faci birjarul să meargă mai repede?

Lucas se uită pe fereastră, apoi se lăsă iar pe spate. Îşi lungi picioarele, le încrucişă, apoi îşi încrucişă şi braţele. Părea relaxat, dar ea nu se lăsă păcălită. I se citea furia în voce şi ochi atunci când vorbea cu ea.

— Înţeleg că în seara asta ai fost în Fort Hill, nu în camera Victoriei.

— Da.

Deşi ştia că avea să-şi recunoască fapta, tot era furios din cauza răspunsului ei.

— Cine a mers cu tine?

— M-am dus singură.

Deja bănuise şi răspunsul acesta, aşa că deodată îi

veni s-o strângă de gât. Încercă să-şi scoată din minte imaginea ei plimbându-se prin cea mai periculoasă parte a oraşului. Să şi-o imagineze în Sodoma şi Gomora era mai uşor de acceptat.

— Ai idee în ce pericol ai fost?

El nu ridică tonul. De când îl cunoştea, Lucas nu ţipase niciodată. Nu avea de ce, îşi dădu ea seama. Vocea ca o lamă de ras era la fel de eficientă ca un răget. Aproape că se cutremură, dar se stăpâni.

— Vreau să începi să explici, Taylor, îi ordonă el. Nu omite nimic.

Ea nu ştia de unde să înceapă şi nici cât anume să-i spună. Era încă aşa de panicată că de-abia mai putea gândi limpede, îşi strânse mâinile, îl imploră să aibă răbdare cu ea şi aproape că îi spuse totul.

— M-am dus să-i văd pe copiii surorii mele, începu ea. Marian a murit acum optsprezece luni. Suferea de ftizie de câţiva ani, apoi o gripă care a măturat Bostonul…

— Da? făcu el după câteva clipe aşteptând continuarea.

— Marian nu era prea puternică. A luat boala şi i-a ajuns în piept. A murit după o lună de suferinţă. George, soţul ei, le-a crescut pe fiicele lor.

— Şi? făcu el din nou, după un minut de aşteptare.

— George s-a îmbolnăvit acum câteva săptămâni. Fiindcă a fost o epidemie de holeră în zonă, credem că de asta a murit, dar nu suntem siguri. Domnişoara Bartlesmith ne-a scris veştile.

— Şi cine e domnişoara Bartlesmith?

— Dădaca copiilor. A promis să stea cu ele până ajung eu la Boston.

— Continuă, îi spuse el când ea făcu iarăşi o pauză.

— M-am dus la adresa pe care i-am scris, dar domnişoara Bartlesmith nu era acolo. Femeia care mi-a deschis a fost foarte înţelegătoare şi a încercat să mă ajute.

Nu ştia ce s-a întâmplat nici cu dădaca, nici cu copiii. Mi-a făcut un ceai şi am petrecut mai bine de o oră umblând prin hârtiile ei până am găsit numele şi adresa unui cuplu, Henry şi Pearl Westley. Ei au lucrat pentru cumnatul meu. Femeia era bucătăreasă, iar soţul făcea tot felul de treburi în jurul casei. Familia Westley a sperat că noii chiriaşi îi vor angaja, dar femeia mi-a zis că nu-i voia prin preajmă. Zicea că puţeau a whisky. Ea le-a spus că nu are nevoie de serviciile lor, dar Pearl Westley a insistat să-i păstreze numele şi adresa, în cazul în care se răzgândeşte.

— Aşa că te-ai dus la Westley acasă să cauţi copiii, completă el.

— Nu mă aşteptam să le găsesc acolo. Speram doar că ei ar putea şti unde i-a dus domnişoara Bartlesmith.

— Aşa că te-ai dus la Fort Hill?

— Da. Era în cealaltă parte a oraşului şi, până am ajuns acolo, era deja întuneric. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că birjarul nu m-a lăsat singură. M-a avertizat să mă grăbesc şi mi-a promis că mă aşteaptă. Henry Westley mi-a deschis uşa. Mi-a spus că domnişoara Bartlesmith a murit. Nu a vrut să-mi spună nici cum, nici când. Era şi nevasta lui acolo. Ea se ascundea în cealaltă cameră. Îi tot urla bărbatului să scape de mine. Amândoi erau beţi. Vocea lui Pearl Westley era incredibil de nedesluşită. Părea speriată. Dar el nu era speriat. Era... insolent, plin de ură. I-a strigat nevestei că eu nu aveam ce să mai fac, că era prea târziu. Era incredibil de sfidător.

— Ai intrat înăuntru?

— Nu, am rămas pe verandă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că ai avut suficientă minte să nu intri în casă.

— Era o cocioabă, nu o casă, îl corectă ea. Vocea îi tremura din nou de spaimă: Henry şi Pearl s-au prefăcut că nu au auzit nimic de copii. Minţeau, fireşte.

— Ai auzit sau ai văzut pe altcineva în casă? o mai

întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Poate era cineva sus, dar nu am auzit pe nimeni.

Începu să plângă. Se ura pentru că dădea dovadă de o asemenea slăbiciune în faţa soţului ei, dar nu părea să se mai poată controla. Lucas începuse să se caute prin buzunare după o batistă, pe care era sigur însă că o lăsase în camera de hotel, dar ea îl opri când se aplecă şi-l luă de mână.

— Nu sunt o alarmistă, Lucas. Am auzit frica din vocea lui Pearl. Şi am văzut insolenţa lui. Ei ştiu unde sunt fetele. O să-i faci să ne spună, da? O să-mi găseşti nepoatele.

— Da, o să le găsesc pentru tine, promise el, cu vocea şoptită. Oare domnişoara Bartlesmith nu le-a dus la vreo rudă de-a ta?

— De ce să se prefacă Westley-ii că n-au auzit niciodată de fete? Amândoi au lucrat pentru cumnatul meu. Sigur că ştiau. Ascund ceva. Dacă li se întâmplă ceva fetelor, dacă cineva le face rău sau…

— Opreşte-te, îi ordonă el. Nu lăsa imaginaţia să-ţi domine raţiunea. Trebuie să rămâi calmă.

— Da, ai dreptate, fu de acord Taylor. Trebuie să rămân calmă. Fac tot ce-mi spui. Numai lasă-mă să ajut.

Se îndreptă pe banchetă şi-şi împreună din nou mâinile în poală. Încerca să pară calmă. Era ceva imposibil.

— Vreau să rămâi aici unde eşti, cu uşile încuiate, îi spuse el.

Ea nu îl contrazise, dar nu avea de gând să se ascundă înăuntru şi să-l lase să se ocupe singur de cei doi Westley. Erau nişte oameni răi şi imprevizibili. Lucas poate avea nevoie de ajutorul ei şi ea trebuia să fie acolo ca să i-l dea.

Nu voia să-l mintă, aşa că nu zise nimic. Peste un moment se întoarse spre geam ca să vadă dacă se apropiau de destinaţie, iar când văzu cum casele pe lângă

care treceau deveneau tot mai vechi şi tot mai dărăpănate, ştiu că se apropiau de casa Westley. Mirosul din aer devenise acru. Chiar se apropiau. Taylor îşi strânse mâinile în aşteptare. Apoi începu să se roage.

— Bunica ta ştia că soţul surorii tale a murit?

— Da, răspunse Taylor. I-am spus de îndată ce am primit scrisoarea.

— Şi apoi ce-ai făcut?

— După ce Doamna mi-a zis planul ei, i-am scris doamnei Bartlesmith.

El aşteptă să continue, dar când asta nu se întâmplă, insistă:

— Care era planul?

— Tu.

El nu înţelese – încruntarea lui o dovedea. Taylor nu avea de gând să-i explice mai multe. Urma să înţeleagă totul mai târziu, după ce vor găsi copiii.

— Când eram mică, Marian m-a protejat. A fost ca îngerul meu păzitor. Eu voi face tot ce e necesar ca să-i protejez fiicele. Ele sunt responsabilitatea mea acum.

— De ce anume te proteja Miriam?

— De un şarpe.

— Malcolm. El îşi aminti că aşa se referise la unchiul ei când plecau de la bancă.

— Da, şopti ea. Malcolm.

Taylor nu voia să vorbească despre ruda ei acum. Voia să se concentreze numai pe cele mici.

— Ce se întâmplă cu nepoatele tale, acum că le-au murit ambii părinţi? Le iau rudele tatălui lor sau te gândeşti să le duci cu tine înapoi în Anglia?

Ea nu-i dădu un răspuns direct.

— Cele mici vor avea nevoie de cineva care să le iubească şi să le preţuiască şi să le crească să ajungă bune şi delicate, ca mama lor. Au nevoie de un protector. Trebuie protejate de toţi şerpii din lume. E dreptul lor, Lucas. „Şi

responsabilitatea mea”, adăugă ea în gând.

El întrebase dacă avea de gând să le ia cu ea în Anglia. Nici gând, îi veni ei să urle. Le va duce cât de departe se poate de Anglia. Nu-i pomeni lui Lucas de planul ei. Ah, ea ştia că pericolele se furişau prin pustietate, iar Lucas i-ar spune că nu era un loc potrivit pentru nişte copii. Dumnezeu ştie că deja luase în calcul orice problemă posibilă. Dar indiferent pe ce parte întorcea situaţia, ajungea la aceeaşi concluzie. Gemenelor le era mai bine să trăiască în sălbăticie decât în Anglia, sub privirea scrutătoare a lui Malcolm. El era de departe cea mai gravă ameninţare. Era sigură că vârsta nu-i atenuase apetitul. Până la urmă, şerpii rămân şerpi până în ziua în care îmbătrânesc şi mor. Iar Malcolm, cu zece ani mai tânăr ca tatăl lui Taylor, de-abia ajunsese la cincizeci de ani. Mai avea mulţi ani de depravare în faţă.

Trăsura încetinise. Taylor se uită din nou pe geam ca să vadă dacă recunoaşte zona. Lumina lunii era suficient de puternică şi putea citi câteva plăcuţe. Casele, mai degrabă cocioabele, erau atât de înghesuite una într-alta că păreau să se atingă. Uliţele erau pustii, poate din cauza orei înaintate, dar şi fiindcă începuse să burniţeze, iar odată cu umezeala se pornise şi un vânt de martie puternic.

Apăru casa familiei Westley. Era lumină la ambele ferestre de la nivelul de jos, dar şi de la etaj. Cei doi erau încă acolo, fiindcă văzu o siluetă pe fereastra mică de la etaj. Cineva se plimba de colo-colo.

Aproape izbucni în plâns de uşurare. Nu reuşiseră încă să fugă.

— Sunt încă acolo, spuse ea. Uită-te. E o femeie la fereastra de la etaj. Se mişcă de colo-colo. „Ca un şobolan”, adăugă ea în gând.

— Poate că împachetează, spuse el.

Deschise portiera şi o împinse uşor pe Taylor pe banchetă.

— Indiferent ce auzi, stai înăuntru. Promite-mi.

— Da, fu de acord Taylor. Stau înăuntru, promise ea. Doar dacă nu ai nevoie de mine, adăugă grăbit.

El ieşi din trăsură. Ea îl prinse de braţ.

— Fii atent, îi şopti ea.

El dădu din cap, se dădu jos, apoi închise portiera după el. Taylor se aplecă pe fereastră.

— Nu aş avea încredere în birjarul nostru dacă aş fi în locul tău, îi şopti ea. Sigur pleacă de aici când eşti înăuntru.

— Nu o să plece, promise el.

Se aplecă, o sărută uşor, apoi se întoarse şi se duse la capra pe care stătea birjarul nemulţumit.

— Soţia mea aşteaptă aici până mă întorc.

Birjarul scutură din cap.

— Atunci mai bine daţi-o jos. Nu aştept pe nimeni aici, în partea asta a oraşului. Nu e sigur.

Lucas se purtă de parcă nu-i auzise protestul. Îi făcu semn să se aplece ca să audă ce voia să-i spună.

— Când te trezeşti poţi să ne duci înapoi la hotel.

Birjarul n-a avut timp să se gândească ce însemna ce tocmai auzise. Lucas îl lovi cu putere cu pumnul în falcă. Omul se prăbuşi pe spate.

Taylor nu putu vedea ce se întâmplase cu birjarul. Ajunse la concluzia că Lucas îl convinsese să-i aştepte. Se uită cum soţul ei traversează drumul de pământ. Urcă treptele de la casă, trecu prin veranda şubredă, dar când ajunse la uşă, nu bătu. Încercă prima dată clanţa, apoi împinse cu umărul şi dispăru înăuntru.

Ea începu să se roage. Lucas era plecat de mult timp deja. I se părea o eternitate. De două ori dusese mâna la portieră. De două ori se oprise. Îşi dăduse cuvântul că va rămâne acolo şi, dacă nu auzea un foc de armă, ştia că îşi va ţine promisiunea. Sigur, doar dacă Lucas nu se întorcea cu mâinile goale. Dacă nu găsea copii înăuntru, se va duce ea să încerce. Taylor scoase pistolul din buzunar şi îl puse

în poală. Îşi dădu seama că îi tremurau mâinile, dar sincer nu ştia dacă tremurul venea din frică sau din furie.

Auzi o bufnitură, urmată de sunet de sticlă spartă. Îşi imagină cum se sparge o vază în capul lui Lucas. Nu mai putu să stea pe loc nicio secundă. Deschise portiera şi sări pe caldarâm. Începu să înainteze, dar se opri când apăru Lucas în uşă.

Taylor nu-şi dăduse seama cât de îngrijorată fusese pentru siguranţa lui până nu-l văzu că părea în regulă.

— Mulţumesc, Doamne, şopti ea.

Îi auzi pe birjar gemând prelung. Părea bolnav.

— Plecăm imediat, omule, strigă ea. Nu se întoarse să se uite la birjar când îi promise asta. Toată atenţia îi era îndreptată spre soţul ei. Încerca să-şi dea seama din expresia lui dacă avea veşti bune sau proaste.

Nu-i dădea niciun indiciu. De-abia ajunsese la drum când o siluetă apăru deodată în uşa casei. Era un bărbat şi, când intră în lumina lămpii, Taylor îl văzu destul de clar pe Henry Westley. Era evident că Lucas îl pocnise în nas, pentru că îi curgea sânge de la rană şi îi acoperea gura şi bărbia. Îl văzu cum se şterge cu dosul mânecii stângi. Avea mâna dreaptă la spate. Se uita la Lucas, plin de ură, şi când îşi ridică mâna, ea îi văzu arma. Westley o ridică şi ţinti. Ţinta era Lucas. Intenţia lui era evidentă. Urma să-l împuşte în spate.

Nu avu timp să-l avertizeze. Taylor ochi exact când Lucas se răsuci brusc pe călcâie şi trase un glonţ înaintea ei. Glonţul lui Taylor îl lovi pe Westley în umărul stâng. Lucas fu şi mai precis decât ea. Îi zbură lui Westley pistolul din mână.

Focurile de armă îl treziră cu totul pe birjar. El se îndreptă pe capră, apucă frâiele şi se pregătea să dea bice cailor ca să o ia la galop când Lucas ajunse la birjă. Deschise repede uşa, aproape o aruncă pe Taylor înăuntru, apoi se urcă şi el. Portiera se închise singură când vehiculul

dădu colţul pe două roţi.

Taylor se îndreptă pe banchetă, în faţa soţului ei. Era aşa de agitată că nici nu-şi dăduse seama că ţinea pistolul îndreptat spre soţul ei. El se întinse şi i-l luă înainte ca vreo groapă de pe drum să-l facă eunuc. Taylor se uita la el fără să scoată un cuvânt. El puse pistolul în buzunar, apoi se sprijini de perne şi scoase un oftat lung şi obosit.

— De unde ai ştiut? întrebă ea şoptit.

— Ce să ştiu? întrebă el mult mai tare.

— Că Westley urma să te împuşte, explică ea. Nici n-am avut timp să strig să te avertizez… dar tu ştiai că era acolo. Din instinct? L-ai simţit în spatele tău?

— Tu m-ai avertizat.

— Cum?

— Mă uitam la tine. Faţa ta mi-a spus tot ce trebuia să ştiu, răspunse el. Şi când ţi-ai ridicat mâna…

— L-ai împuşcat înaintea mea, îl întrerupse ea.

— Da.

— Ar fi trebuit să-l omor.

— Ai fi putut, dar n-ai făcut-o. E simplu, Taylor. Ai ales să n-o faci.

— Şi tu la fel.

— Da, răspunse el. Dar din cu totul alt motiv. El continuă explicaţia înainte ca ea să-l poată întreba: Tu nu l-ai omorât din cauza moralei, presupun, iar eu l-am lăsat să trăiască pentru că nu am vrut să am probleme cu autorităţile. Să-l omor ar fi complicat mult lucrurile. La Boston e altfel decât în munţi.

— Cum? întrebă ea.

— În Montana nu trebuie să răspunzi în faţa nimănui. Totul e… necomplicat.

— Vrei să spui în afara legii.

— Nu, nu în afara legii, clătină el din cap. Dar legea e altfel acolo. De cele mai multe ori e ceva drept. Alteori nu e.

Lucas trăgea de timp pentru că nu ştia cum să-i spună ce aflase. Avea să-i frângă inima şi nu ştia cum să facă să aline durerea care urma.

— Urăsc mirosul, răbufni ea.

— Ce miros?

— De arme. Urăsc mirosul după ce ai tras. Îţi rămâne pe mâini şi pe haine ore întregi. Nici cu săpunul nu scapi. Îl urăsc.

— N-am observat, dădu el din umeri.

Taylor trase aer adânc în piept. Avea o voce încordată când îl întrebă şoptit:

— Ai aflat ceva?

— Da, răspunse el. Se aplecă în faţă şi o luă de mâini. Femeia care avea grijă de copii…

— Domnişoara Bartlesmith?

— E moartă, confirmă el. Dar nu de la holeră. După spusele nevestei lui Westley, femeia s-a prăbuşit dintr-odată şi era moartă până să atingă podeaua. Se pare că avea probleme cu inima.

— Şi copiii?

— Westley a recunoscut că au golit casa de tot ce era valoros şi au vândut totul. De asemenea, le-au luat pe fete la ei.

— Înţeleg, şopti ea şi îl luă pe Lucas de mâini.

Lucas nu suporta să vadă durerea ei.

— Ascultă-mă, Taylor, o să le găsim. Înţelegi ce-ţi spun? O să le găsim.

— Dumnezeule mare, spuse ea.

Îşi dădu brusc seama că el nu-i spusese totul şi deodată îi fu frică să mai întrebe.

— Nu mai sunt cu soţii Westley.

— Mai trăiesc?

— Da, zise el apăsat.

Ea prinse curaj.

— Atunci unde sunt? Ce-au făcut cu copiii mei?

Lucas îi dădu drumul la mâini şi o trase în braţe. O aşează în poala lui şi o ţinu aproape. Nu era doar un gest de consolare. Pur şi simplu nu voia să-i vadă chipul când îi spunea ce făcuseră nenorociţii.

— O să le găsim, îi promise el din nou.

— Spune-mi, Lucas. Unde sunt copiii? Ce-au făcut cu ele?

Nu avea cum să îndulcească adevărul.

— Le-au vândut.

Capitolul 11

S-a înrăit atâta lumea, că unde n-ajung vulturi pradă găi.
Richard al III-lea, William Shakespeare

Taylor nu se lăsă cuprinsă de isterie. Multă vreme nu mai zise nimic. De fapt, era prea şocată ca să mai aibă vreo reacţie la veste. Apoi fu cuprinsă de o furie cum nu mai simţise niciodată, îi invadă mintea, inima, chiar sufletul. Împietrise de furie. Voia să-i omoare pe Henry şi Pearl Westley şi, în momentele acelea de cumplită deznădejde şi de furie oarbă, avea impresia că putea fi capabilă de o crimă cu sânge-rece şi premeditată. Voia să scape lumea de asemenea animale abjecte şi demne de dispreţ, să le trimită să ardă în flăcările iadului, acolo unde le era locul.

Dar raţiunea preluă din nou controlul. Diavolul i-ar mulţumi cu siguranţă pentru alte două suflete dăruite, dar apoi i-ar lua şi ei sufletul. Crima era un păcat de moarte. Dumnezeule, ar fi vrut să nu aibă conştiinţă. Voia să-i facă pe soţii Westley să sufere aşa cum suferea ea, dar în adâncul inimii ştia că nu putea fi şi judecător, şi călău, nici să-i ucidă.

Taylor voia să se lase la pieptul soţului ei, să-l cuprindă cu mâinile pe după gât, să-i ceară alinare.

Deodată simţea nevoia să fie dependentă de forţa lui, dar gândul o oripila în aşa măsură, că se trase imediat din braţele lui şi se aşeză pe cealaltă banchetă, îşi aranjă fusta, rugându-se în acelaşi timp să găsească măcar nişte urme din stăpânirea ei de sine.

— Trebuie să fiu tare acum. Pot să plâng mai târziu.

Nu-şi dăduse seama că spusese asta cu voce tare până ce Lucas fu de acord cu ea.

— O să le luăm înapoi, Taylor.

Păruse aşa de sigur că prinse şi ea curaj. Spuse o scurtă rugăciune ca fetiţele să nu fie rău tratate. „Ţine-le în siguranţă”, se rugă în tăcere lui Dumnezeu. „Te rog, ţine-le în siguranţă.”

Deodată îşi dădu seama că Lucas îi vorbea, aşa că încercă să se concentreze pe ce îi spunea. Să-i trimită o telegramă prietenului său? De ce? Se aplecă înainte şi-l imploră să o ia de la capăt,

— Micuţele sunt în drum spre Cincinnati, explică el a doua oară. Acolo e un cumpărător. „Care aşteaptă”, adăugă el în gând.

— De cât timp?

— De două zile.

— O, Doamne, ar putea fi oriunde.

El clătină din cap.

— Taylor, până la Cincinnati e un drum de patruzeci de ore cu trenul. Dacă avem noroc, prietenul meu le poate aştepta la tren.

— Şi dacă nu s-au dus cu trenul?

— Atunci le ia mai mult să ajungă, explică el.

— Da.

— Cum ajungem la hotel, îi telegrafiez lui Hunter.

— E în Cincinnati?

— Nu, dar destul de aproape.

— Sigur poţi să dai de el?

— Dacă nepoatele tale nu sunt în tren, o să avem mai

multă nevoie de Hunter ca niciodată. E al doilea detectiv din state şi teritorii la un loc.

— Cine e primul? întrebă ea, gândindu-se că voia ca Lucas să-l angajeze şi pe acela. Cu cât mai mulţi experţi le căutau, cu atât creşteau şansele să le găsească pe cele mici înainte să păţească ceva.

— Eu.

Ea răsuflă uşurată.

— Cât îi telegrafiezi prietenului tău, iau orarul trenului şi rog recepţionerul să ne cumpere bilete. Ar trebui să plecăm de îndată.

Ştia prea bine că nu avea rost s-o convingă să aştepte în Boston. Cincinnati putea foarte bine să fie un punct de plecare şi atât. Erau şanse mari ca fetiţele să fie deja acolo. Westley spusese două zile… patruzeci şi opt de ore. Da, poate că ajunseseră deja la Cincinnati şi acum se aflau deja în drum spre cine ştie ce altă destinaţie. Dacă se îndreptau spre dealurile din Kentucky sau în sălbăticia de dincolo de valea Ohio, Lucas va insista ca Taylor să rămână în Cincinnati să aştepte. Oraşul era mai sigur şi mai civilizat. Dacă avea timp, va angaja pe cineva să o supravegheze.

— Nu ar trebui să fii lăsată de capul tău.

— Poftim?

— Nu contează.

— Lucas, vin cu tine. Le găsim împreună. Nu o să te încetinesc.

— Nu am zis nimic, replică el. Poţi să vii cu mine.

— Mulţumesc.

Ea închise ochii. Deodată fu cutremurată de fiori.

— De ce e atâta răutate pe lume?

El o privi lung înainte să răspundă.

— Pentru că există şi atâta bunătate.

Ea deschise ochii şi se uită la el.

— Nu înţeleg, recunoscu ea. Vrei să spui că dacă există una trebuie să existe şi cealaltă?

— Aşa se pare, răspunse el.

— Nu văd nicio bunătate acum, zise ea clătinând din cap.

— Eu da, mormăi el. Mă uit la ea.

Ea nu înţelese, şi Lucas se simţi prost pentru complimentul pe care i-l făcuse de îndată ce rostise cuvintele. Rămaseră tăcuţi minute lungi.

— Ce faci cu Victoria? întrebă Lucas într-un final.

— Merg în camera ei în noaptea asta şi-i spun totul.

Din nou, nu mai vorbiră un timp. Lucas era ocupat să-şi facă planul şi o listă de lucruri necesare pentru călătorie. Taylor era ocupată să se roage pentru copii.

— Lucas?

— Da?

— Ştiu că asta nu e lupta ta. Copiii sunt responsabilitatea mea, nu a ta. Vreau să ştiu ce recunoscătoare îţi sunt pentru ajutor, înainte ca el să poată răspunde, ea continuă: îmi pare atât de rău că asta a căzut aşa pe capul tău. Te-ai procopsit cu mai multe decât te aşteptai când m-ai luat de nevastă, nu? Ar trebui să fii cel puţin recompensat, şi de îndată ce…

El o întrerupse:

— Dacă-mi oferi bani pentru serviciile mele, te strâng de gât.

Furia lui îi făcu plăcere. Avea nevoie de un campion acum, iar Lucas se dovedea exact asta.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu am vrut să te insult, sunt recunoscătoare, spuse din nou. Din expresia lui îşi dădu seama că nu voia să audă despre recunoştinţa ei, aşa că schimbă subiectul. Copiii nu sunt o simplă proprietate.

— Nu, nu sunt.

— Cei mai mulţi adulţi cred că asta sunt. Cu siguranţă nu cred că au nişte drepturi, dar au, nu-i aşa?

— Ar trebui să aibă dreptul la nişte părinţi iubitori, care să-i protejeze.

— Da, şopti ea. Mintea îi sări la alt subiect. Oare soţii Westley o să meargă la poliţie să depună plângere?

— De ce să ne acuze?

— Rănire, răspunse ea. Amândoi am tras în Henry Westley.

— Ar avea nişte explicaţii de dat dacă vorbesc cu cineva, spuse el dispreţuitor. Vrei să chem poliţia?

— Nu, răspunse ea. Nu ne avantajează cu nimic să ne încurcăm cu ei. Georgie şi Allie au fost deja luate. Am întârzia mult dând explicaţii şi completând acte şi… doar dacă nu crezi că aşa ar trebui, Lucas.

Înclinaţia lui firească era să nu aibă încredere în nimeni care purta insignă. Acel simbol dădea prea multă putere, iar puterea, aşa cum învăţase din experienţă, era ca apa de ocean pentru un om însetat. O gură, şi omul voia tot mai mult până ce devenea o dorinţă de nestăvilit. Puterea arareori ridica pe cineva, de cele mai multe ori îl corupea.

— S-ar putea ca treburile să se complice şi nu-mi doresc neapărat să simt legiuitorul cum îmi respiră în ceafă cât le caut pe nepoatele tale. Răspunde-mi la o întrebare.

— Care anume?

— Victoria ştie de nepoatele tale?

— Da.

— Mie de ce nu mi-ai pomenit nimic de ele?

Taylor nu-i răspunse.

— Nu ai încredere în mine? o întrebă el.

Ea ezită un minut întreg înainte să vorbească.

— Ba cred că am. Da, am, adăugă pe un ton mai apăsat. Doamna a spus că aşa trebuie.

— Şi dacă Doamna nu ţi-ar fi dat o asemenea instrucţiune?

— Eşti bărbat, Lucas.

— Asta ce înseamnă?

— În bărbaţi de obicei nu poţi să ai încredere. Şi eu, şi

Victoria am învăţat această lecţie importantă. Totuşi, tu nu eşti ca alţi bărbaţi. Cu siguranţă nu semeni deloc cu fratele tău vitreg. William, îmi dau seama acum, e o persoană slabă. Tu eşti exact contrariul. O să le găseşti, nu-i aşa? Spune-mi asta din nou. O să te cred.

Săritul de la un subiect la altul nu-l mai miră. Îi promise din nou.

— Crezi că li s-a făcut vreun rău?

Tristeţea din vocea ei îi frânse inima. Îi răspunse mult mai aspru decât şi-ar fi dorit:

— Nu te lăsa pradă unor asemenea gânduri. Concentrează-te numai pe cum le recuperăm. Altfel o să-ţi piezi minţile.

Ea încercă să-i urmeze sfatul. De câte ori îi venea în minte câte om gând sinistru, ea îl alunga. Făcu o listă mentală a lucrurilor de care va avea nevoie în călătorie.

Când ajunseră în sfârşit la hotel, Taylor se grăbi pe hol ca să caute portarul. Primi un orar al trenului şi când citi că trenul tocmai plecase, îi veni să urle. Următorul pleca abia la zece dimineaţa din Boston. Trimiseră un mesager la gară cu bani ca să cumpere două bilete. Directorul le sugeră să telegrafieze la hotelul lor din Cincinnati pentru rezervare şi, după ce ea fu de acord, se grăbi s-o facă. Ea îl mai rugă să se asigure că au o a doua cameră pentru prietena ei.

Toate planurile acestea o ajutau pe Taylor să fie calmă. Se grăbi sus, în camera ei, îşi făcu bagajele, apoi căută tichetele pentru cuferele ei şi se duse cu ele spre camera Victoriei. Era aproape două noaptea când îi bătu la uşă.

Victoria de-abia îşi putea ţine ochii deschişi, până când Taylor îi povesti ce se întâmplase. Veştile se dovediră la fel de eficiente ca un pahar de apă rece peste faţă. Se trezi cu totul şi ochii i se umplură de lacrimi pentru tulburarea lui Taylor.

— Bietele copile, şopti ea. Vin cu tine, adăugă

aproape imediat. Te ajut oricum pot.

Lui Taylor nici nu-i trecuse prin cap că Victoria ar putea să refuze s-o ajute. Avea încredere totală în prietena ei. Îi dădu tichetele pentru cufere şi o instrui să vină la Cincinnati după ea şi Lucas, cu trenul următor. Îi relată că deja telegrafiase să-i fie rezervată o cameră şi spera că prietena ei va avea grijă de cufere şi apoi o va urma.

— Mă rog să fie în Cincinnati, îi spuse Taylor. Cred că se îndreaptă spre vest. Vreau să cred că le vom găsi uşor. Dacă ar fi fost duse la New York, unde sunt hoarde de oameni, ar fi fost mai dificil să le găsim.

— Ce pot să mai fac să vă ajut?

— Du-te mâine la bancă şi scoate câţi bani poţi. Ia-i cu tine. Eu o să semnez un act de garanţie înainte să plec de dimineaţă. Te rog nu le spune lui Sherman şi Summers unde mergem.

— Nu, n-o să le spun, promise Victoria. Îşi îmbrăţişă prietena, îi şopti ca Domnul să o aibă în pază, apoi îşi aminti lista de lucruri pe care Taylor voia să le cumpere cât erau în Boston. Dă-mi lista ta, îi ceru ea. Dacă tot mai stau în Boston încă o zi ca să rezolv cu banca, pot să-ţi fac şi cumpărăturile.

— Da, sigur, ţi-o dau dimineaţă. Era pe cale să iasă, când se întoarse spre prietena ei: Ar trebui să le ceri să-ţi mute lucrurile în camera noastră.

— De ce?

— E mai drăguţă, explică Taylor. Deschise uşa şi o porni pe hol. Meriţi lux, Victoria. Voiam să fac schimb cu tine după ce pleca Lucas. Mi-ar plăcea să te ştiu dormind acolo mâine noapte.

— Iar mie mi-ar plăcea să aflu că le-ai găsit pe cele mici.

— Lucas a spus că se fac patruzeci de ore până la Cincinnati. Nu pot să-ţi telegrafiez fiindcă vei fi deja în tren. Va trebui să aştepţi până ajungi acolo. Fii atentă, draga

mea prietenă.

— Încearcă să dormi în noaptea asta, strigă Victoria după ea.

Sfatul fusese dat cu toată bunătatea, Taylor se prefăcu a fi de acord. Nu-şi imagina cum ar putea dormi, dar nici nu voia ca Victoria să fie îngrijorată pentru ea.

Lucas se întoarse în camera lor la scurt timp după aceea, închise uşa, apoi îşi scoase pistolul din buzunar şi îl descărca. Puse arma şi gloanţele pe masă. Apoi îşi împachetă lucrurile. Asta nu dură decât vreo câteva minute.

— Vino în pat, Taylor, îi ceru el. Mâine o să fie o zi lungă.

Se dezbrăca în drum spre baie când îi spuse asta. Ea clătină din cap.

— Nu chiar acum, îi spuse.

Merse la fereastra din spatele fotoliilor şi se uită afară, la noaptea neagră.

El o lăsă în pace. Se gândea că probabil avea nevoie de câteva minute de singurătate ca să-şi calmeze emoţiile. Îşi lăsă pantalonii pe el şi se culcă peste pături. Se trezi o oră mai târziu şi ştiu dinainte să deschidă ochii că nu era în pat cu el, apoi o zări în partea cealaltă a camerei. Nu se mişcase din poziţia ei de la geam. Avea capul lăsat în jos şi braţele încrucişate. Era ghemuită şi, deşi nu-i vedea faţa şi nici nu auzea nimic, ştia că plângea.

Agonia ei era sfâşietoare. Lucas se dădu jos din pat şi traversă încet camera. Nu-i spuse niciun cuvânt. Pur şi simplu o ridică în braţe şi o duse alcov. O aşeză pe marginea patului şi o dezbrăcă. Ea nici nu protestă, nici nu se oferi să îl ajute. Pur şi simplu rămase nemişcată cât el îi dădu tot jos, în afară de cămaşă. Lucas se străduia să bage de seamă cât de catifelată era pielea ei. Mâna îi atinse în treacăt curbura sânilor şi, Dumnezeu să-l ajute, dar voia să zăbovească mai mult acolo. Dar nu se lăsă pradă pornirilor

primare. Nu i se părea nici corect, nici onorabil să aibă gânduri carnale faţă de ea. Era prea vulnerabilă. Ştia că l-ar fi lăsat să facă dragoste cu ea, că poate ar fi fost chiar recunoscătoare pentru atingerea lui, dar odată cu lumina dimineţii, cu siguranţă ar fi regretat. Nu avea de gând să profite de ea.

La naiba, chiar era un gentleman.

Micuţa lui mireasă trecuse prin multe în ultimele luni. Bărbatul pe care credea că-l iubeşte şi cu care era cât pe ce să se mărite o trădase, femeia care o crescuse ca pe fiica ei şi care o convinsese să se mărite cu un necunoscut murise, iar Taylor nu avusese parte nici măcar de o oră să jelească, iar acum cu siguranţă credea că n-o să-i mai vadă pe copiii surorii ei. Lucas ştia că avea să-şi petreacă restul vieţii căutându-le pe fetiţe dacă asta i se cerea, atât de puternic era sentimentul ei de responsabilitate şi de obligaţie familială.

Loialitatea ei îl şoca. Se purta de parcă avea să preia îndatoririle de mamă. El presupuse că intenţiona să ajute la creşterea celor mici cu ajutorul celorlalte rude ale lor. Le spunea copiii ei. Lucas nu ştia ce planuri de viitor avea. Pentru moment, numai prezentul îl preocupa.

Copiii. Mergea şi-n iad dacă trebuia, ca să le ia pe cele mici înapoi.

Răul nu o să câştige de data asta.

*

Lucas repetă în gând jurământul din nou şi din nou în drumul cu trenul spre Cincinnati. Nu ştia nici el dacă se ruga la Dumnezeu sau dacă îl soma. Numai un lucru sigur era cert în mintea lui. Va recupera copiii.

Hunter îi aştepta la gară. Lucas consideră apariţia lui un semn de noroc şi poate chiar al faptului că şi Dumnezeu era de partea lor. Prietenul lui părea foarte obosit. Cămaşa

lui cafenie şi pantalonii erau acoperiţi cu un strat de praf. Purta o centură pentru pistoale asemănătoare cu a lui Lucas, o preferinţă a ambilor bărbaţi, considerată o ciudăţenie în vest. Cei mai mulţi pistolari şi bărbaţi de la munte îşi ţineau pistoalele în buzunare sau la cureaua de la pantaloni.

Prietenul lui Lucas era la fel de înalt ca el. Era slab ca un ţâr, cu un păr negru cu reflexe albăstrui şi ochii căprui. Coloritul îl moştenise din partea bunicii din tribul Crow. La fel şi firea. Vorbea moale, se enerva greu şi avea un cod al onoarei pe care cei mai mulţi nu ar fi putut să-l urmeze. La fel ca Lucas, Hunter fusese ostracizat când era mic. Pe Lucas îl dispreţuiseră pentru că era bastard şi orfan; Hunter fusese dispreţuit din cauza a ceea ce oamenii ignoranţi numesc sânge amestecat. Deveniseră prieteni din nevoie şi din singurătate, de când erau copii. Prietenia lor se întărise odată cu trecerea anilor şi cu vieţile lor dificile. Hunter se întorsese la solitudinea munţilor înaintea lui Lucas, dar, după război, Lucas se dusese după el. Cei doi îşi erau loiali unul altuia, căci fiecare îl salvase pe celălalt de mai multe ori. Hunter era singurul om pe care Lucas l-ar fi lăsat să-i păzească spatele. Iar Lucas era unul dintre puţinii oameni cu care Hunter vorbea, atât de retras devenise cu anii.

Taylor aruncă o privire la omul intimidant şi se apropie de Lucas. Domnul Hunter părea dur şi rău. Era tot ce-şi putea dori. Acesta îşi scoase pălăria în faţa ei când Lucas i-o prezentă şi spuse:

— Doamnă, apoi se concentră pe soţul ei. Câteva posibilităţi.

Lucas dădu din cap. O strânse pe Taylor de cot, încercând s-o facă se mişte, dar ea nu avea de gând să meargă nicăieri până nu-şi exprima recunoştinţa.

— Lucas mi-a spus cât de rar plecaţi din munţi, domnule Hunter. Probabil mă credeţi cu adevărat prostuţă, dar cred că Dumnezeu v-a trimis la treaba pe care o aveaţi

de eraţi aşa aproape de Cincinnati. Mai aveam nevoie de un bărbat puternic, inteligent şi descurcăreţ aşa că El v-a trimis. Vreau să vă mulţumesc de pe acum pentru ce ajutor ne veţi da.

Hunter fu impresionat de cuvintele ei şi câteva clipe nu ştiu ce să răspundă. Felul în care îl acceptase, atât de repede şi fără nicio rezervă aparentă, îl uimea. Pur şi simplu se uită la ea şi aşteptă să audă ce mai spune. Ea nu-l lăsă să aştepte.

— Lucas mi-a zis că sunteţi al doilea cel mai bun urmăritor din America.

După ce spuse asta, se lăsă zorită de soţul ei. Hunter îi urma îndeaproape.

— Al doilea cel mai bun? Cine e primul? întrebă el.

Ea îi răspunse zâmbind:

— Lucas. Aşa mi-a zis.

Hunter nu ştia dacă glumea cu el sau era sinceră, aşa că simţi că era de datoria lui să clarifice:

— Lucas a înţeles pe dos, doamnă. El e al doilea.

Lucas interveni, adresându-i-se prietenului său:

— O lăsăm pe Taylor la hotel şi apoi…

— Vreau să merg cu voi, îl întrerupse ea.

— Trebuie să dormi, îi spuse clătinând din cap. De-abia stai în picioare. Eu am dormit în tren. Tu nu.

— Lucas, sunt bine. Crede-mă.

— Arăţi ca naiba. Dacă nu te odihneşti, o să te îmbolnăveşti.

Cearta ar fi continuat, dar Hunter interveni tranşând lucrurile cu un fapt incontestabil.

— O să ne încetineşti.

— Atunci vă aştept la hotel, răspunse ea imediat.

Aproape o omora să fie lăsată în urmă, dar înţelese motivele lor. Aveau să meargă în locuri unde o doamnă nu era bine-venită. Acest fapt nu o deranja, dar ştia că Lucas ar fi petrecut mai mult timp având grijă de ea decât

concentrându-se la sarcina importantă: găsirea fetiţelor.

De data asta Taylor nu trebui să-i spună lui Lucas să-şi ia pistoalele cu el. Împreună cu Hunter o ajutară să se cazeze în camera de hotel. Rămaseră mai puţin de un minut. După ce-i aruncă valiza pe pat, Lucas îşi luă centura cu pistoale, îşi încărcă armele, apoi şi-o puse în jurul mijlocului şi ieşi pe uşă. Nici măcar nu mai pierdu vremea să-şi ia rămas-bun.

Ea se plimbă de colo-colo prin cameră aproape o oră, apoi hotărî să facă lucruri banale ca să-şi ţină mintea ocupată. Îşi făcu baie, se spălă pe păr, îşi despachetă hainele, apoi se întinse pe pat în halat. Se gândi să se odihnească măcar un minut şi apoi să se îmbrace din nou.

Dormi aproape patru sau cinci ore. Se trezi complet dezorientată. Îi luă un minut întreg ca să-şi dea seama unde era. Parte a confuziei ei după trezire se datora faptului că dormitorul în care se afla era identic cu cel din Boston. Era clar că patronii deciseseră să construiască o copie exactă. Avea acelaşi colţ cu o canapea şi două scaune, un alcov cu pat identic, două dulapuri în cameră, pe acelaşi perete lung. Totuşi, culorile din cameră erau cumva diferite. Cel de aici avea nuanţe mai pale de auriu cu accente albe. În stânga dulapului erau două uşi, nu una. Prima ducea la baie. A doua deschidea camera rezervată Victoriei. Această cameră alăturată era mai mică şi punctul principal era un pat mare dublu, acoperit cu o cuvertură albastru regal. Un scaun, un scrin şi dulapul ocupau restul spaţiului. Deşi camera nu-i dădea acelaşi sentiment de intimitate precum alcovul, totuşi avea farmecul ei. Locul era la fel de bine mobilat şi era foarte plăcut.

Taylor era mulţumită că această a doua cameră rezervată era aşa de aproape de a ei. Victoria se va bucura. O să fie epuizată la sosire, se gândi Taylor. Şi-ar fi dorit să-i fi spus Victoriei să-i telegrafieze ora când ajunge, dar starea în care fusese nu-i permisese să se gândească la

amănunte.

Deodată îi chiorăi stomacul. Taylor nu mai mâncase de multă vreme, dar gândul la mâncare o îngreţoşa. Era încă prea tulburată de grijă şi de teamă ca să poată mânca, aşa că începu iar să măsoare încăperea cu pasul şi să se roage. Un minut i se părea o oră. Se uită la ceas de cel puţin zece ori. Era trecut de opt seara. Lucas şi Hunter erau plecaţi de şapte ore. Habar nu avea dacă urmau să se întoarcă în seara aceea sau nu. Când obosi să se plimbe prin cameră, merse la fereastră, se sprijini de pervaz şi începu să se uite în noapte. Afară era întuneric beznă, pentru că lima era acoperită de nori umflaţi de ploaie.

Oare unde erau Lucas şi Hunter acum? Le găsiseră pe copile deja?

Erau câteva posibilităţi. Nu-i spusese Hunter aşa lui Lucas la gară? Ah, de ce nu îi ceruse să-i explice? Se purtase ca un şoricel timid, de asta. Iar el o copleşise cu totul, adăugă în gând. Nu avea rost să se gândească la slăbiciunile ei acum, ci se va concentra pe posibilitatea ca cei doi să le fi găsit pe cele mici. Poate că erau chiar acum în drum spre hotel cu fetele în braţe.

Cu toate strădaniile ei, Taylor nu reuşi să le aducă pe fete înapoi cu forţa gândului. Lucas şi Hunter se întoarseră la uşa ei câteva ore mai târziu. Cu mâinile goale.

Ea simţea nevoia să-i împingă pe amândoi afară şi să le ceară să continue căutările. Raţiunea prevalase însă. Atât Hunter, cât şi Lucas păreau extenuaţi.

— Plecaţi din nou curând? întrebă ea.

— După un timp, răspunse Lucas. E un pat acolo, îi spuse prietenului său.

Hunter dădu din cap, se întoarse şi dispăru în celălalt dormitor. Taylor se duse după Lucas. El se îndrepta spre alcovul în care era patul.

— Ai aflat ceva? Orice?

Lucas îşi scoase centura, o puse pe după un stâlp al

patului, apoi începu să-şi descheie cămaşa. Taylor se apropie de el. Se simţea miros de praf de puşcă pe hainele lui.

— Ai tras cu pistolul.

El se purtă de parcă nu o auzise.

— Eu şi Hunter o luăm de la capăt de dimineaţă. Încă mai avem nişte posibilităţi.

— Crezi că mai sunt în Cincinnati?

Îşi frământa mâinile neliniştită, încercând fără succes să rămână calmă. El nu ştia dacă mai erau în oraş sau nu. Toate pistele de până atunci duseseră la un punct mort. Însă nu crezu de cuviinţă să-i împărtăşească veştile sumbre.

— O să le găsim, îi spuse.

Taylor se aşeză pe marginea patului. Lucas ieşi din alcov şi se duse la baie. Se întoarse peste câteva minute, curat şi proaspăt. Acum mirosea a săpun, dar încă se mai simţea mirosul de praf de puşcă. Ciudat, dar pe el mirosul nu-l deranja deloc; totuşi, asta îi aminti că trăsese cu pistolul.

— A trebuit să omori pe cineva?

Era în mod evident exasperat de întrebarea ei.

— Nu, răspunse el pe un ton abrupt.

Ea nu se lăsă intimidată.

— Dar ai tras cu pistolul.

— Da.

— De ce?

— Doar ca să ni se dea puţină atenţie.

Taylor începuse să urască jumătăţile lui de răspunsuri şi se gândi chiar să-i spună asta, apoi se răzgândi. Nu voia să înceapă o ceartă. Lucas era obosit. Avea nevoie de odihnă ca să meargă înapoi să le caute pe fete.

— Nu renunţi, nu? îşi rosti ea temerea şi îşi strânse mâinile aşteptând răspunsul.

Lucas veni lângă ea. Expresia de pe faţa lui îi spunea

că nu-i plăcuse întrebarea. Ea ghici rapid motivul.

— Tocmai te-am insultat din nou?

El încuviinţă.

— Îmi pare rău, şopti ea.

El nu păru împăcat de scuzele ei. Taylor scoase un oftat şi se dădu din calea lui ca să poată trage cuverturile de pe pat.

Doamne, chiar voia să-l creadă. Era gata să se aşeze în genunchi şi să-i mulţumească Creatorului pentru că i-l dăduse pe Lucas Ross. Ce s-ar fi făcut fără ajutorul lui? Chiar era prinţul ei pe cal alb şi Doamna nu ştiuse asta?

Dumnezeule, emoţiile o copleşeau. Deodată îi veni să plângă. Dar nu se lăsă pradă pornirii, pentru că l-ar fi supărat pe Lucas şi, după toate problemele prin care trecuse în ultimele zile, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-l facă să se agite din pricina ei. Omul avea nevoie de odihnă, nu de alte griji.

Oricum, era prea supărată ca să doarmă. Decise să meargă în cealaltă cameră ca Lucas să aibă parte de linişte. Se întoarse, dar nu apucă să facă decât un pas-doi când el o prinse în braţe şi o trase în pat cu el. Apoi se rostogoli deasupra ei. Se sprijini în coate ca să nu o strivească şi o privi.

— Vrei să crezi că nu voi înceta niciodată să le caut, dar tot ţi-e teamă că aşa voi face. Nu-i aşa?

— Dacă spui că nu renunţi, te cred.

El îi dădu uşor părul de pe frunte.

— Ştii ce voi face?

Ea clătină din cap.

— O să-ţi spun o poveste de culcare.

Ce-i venise? Se întrebă ea. Era aşa de atent şi tandru cu ea.

— Ai nevoie de odihnă, Lucas. N-ar trebui să încerci să-mi alini temerile.

Se aplecă şi o sărută. Apoi se dădu într-o parte, o

trase spre el şi îi şopti la ureche.

— A fost o dată ca niciodată…

Povestea pe care i-o spuse era despre un băiat ale cărui singure bunuri au fost furate de un indian. Comoara era un cuţit vechi, cu lama tocită, pe care băiatul îl folosea la vânătoare şi, deşi acesta părea nefolositor pentru oricine altcineva, era tot ce poseda băiatul şi era extrem de important pentru el.

Taylor se întoarse ca să-i poată vedea faţa. Voia să-l întrebe de unde luase băiatul cuţitul şi de ce era singurul lui bun, dar Lucas îi făcu semn să tacă trecându-şi degetele peste buzele ei. Apoi îşi continuă istorisirea. Băiatul, îi spuse, plecă în căutarea cuţitului. Îi urmări pe indieni până la sălaşul lor de iernat. Eforturile băiatului ca să-şi recupereze cuţitul trebuie să fi fost exagerate, pentru că, potrivit poveştii, el îi urmărise pe indieni din dealurile din Kentucky până în mijlocul văii Ohio. Taylor era sigură că Lucas inventa povestea pe măsură ce-o spunea. Nimeni, mai ales un băiat neexperimentat, nu ar petrece un an şi jumătate alergând după un cuţit inutil.

Lucas însă chiar ştia să spună o poveste. Ea era captivată. Probele de curaj prin care trecuse băiatul în călătoria lui erau fascinante. Ea râse tare când îi povesti cum un urs negru îl fugărise pe băiat până se suise într-un copac,

— Urşii se urcă în copac, îi reaminti ea. Se întreba cum avea să-l scoată Lucas pe băieţelul imaginar din dilemă.

El nu-i dădu amănunte. Pur şi simplu, îi spuse că băiatul a fost forţat să omoare ursul înainte să-şi poată continua căutarea.

Taylor nu făcu nicio glumă. Nu ar fi fost politicos. Iar Lucas nu termină povestea aşa cum crezuse ea, adică spunându-i că în final băiatul găsise comoara. I-a spus numai că, într-un final, l-a găsit pe indian.

Cuţitul, presupuse ea, se pierduse pentru totdeauna, iar morala poveştii era o lecţie de curaj. Sigur că era prea realistă ca să creadă povestea.

Îşi aminti cât de obosit trebuia să fie când îl auzi căscând. Lucas se apropie de ea şi o sărută de noapte bună. Buzele lui zăboviră pe ale ei un timp, iar când se retrase, ea tremura dorindu-şi mai mult.

Nu avea de gând să-i facă pe plac. O trase la pieptul lui şi închise ochii. Îi plăcea să adoarmă simţindu-i parfumul în nări şi ţinând-o aproape. Spatele ei era lipit de pieptul lui, fundul ei de pelvisul lui, iar braţul lui îi încolăcea strâns mijlocul. Ea i se potrivea perfect. Acesta fusese ultimul lui gând înainte să adoarmă.

Taylor de-abia putea să se mişte. Căldura soţului o învăluia. Şi forţa lui, se gândi ea căscând adormită. Nu putu să nu se relaxeze lângă el. Se va odihni doar câteva minute, îşi zise… doar câteva minute.

Se trezi o oră mai târziu. Se retrase uşor din pat ca să nu-l deranjeze pe Lucas şi se duse în cealaltă cameră. Nu ştia de ce, dar simţi nevoia să-l verifice pe Hunter, doar ca să se asigure că mai era acolo, probabil.

Taylor nu făcu niciun sunet când intră în a doua cameră. Hunter era acolo unde trebuia. Dormea buştean peste cuverturi. Pentru că era un bărbat aşa de înalt, la fel ca Lucas, adormise pe diagonala patului. Stătea pe burtă, cu o mână pe lângă el, cealaltă sub perne. Era în picioarele goale şi cu bustul gol. Taylor observă cât de frig era în cameră când începu să tremure. Una dintre ferestre era deschisă, iar perdelele fluturau în vântul rece. Bănui că Hunter dorise aer curat, dar nu-şi dăduse seama cât de frig urma să se facă în cameră. Aproape că scoteai aburi pe gură. Încercă să se mişte cât de silenţios putea când se duse la fereastră şi o închise pe jumătate. Apoi merse la dulapul din camera ei şi scoase nişte pături de pe raftul de sus. Se grăbi înapoi la Hunter şi îl acoperi cu totul. Observă

cicatricile de pe spate şi de pe umeri când aşează pătura pe el şi se întrebă de unde avea semnele. Mâna lui se mişca extrem de încet spre pernă, dar ea nu crezu că-l trezise. De acum şi ea tremura, aşa că merse înapoi în patul ei ca să se încălzească lângă Lucas.

În secunda în care ieşi din cameră, Hunter puse din nou mâna pe mânerul pistolului pe care-l avea sub pernă. Se trezise de cum intrase pe uşă şi fusese treaz cât se fâţâise ea pe acolo. Micul act de bunătate îl uimise. Era atent, şi grijuliu, şi dulce.

Şi foarte prostesc. Ar fi putut să-i zboare capul de pe umeri. Lăsă să-i scape un oftat. Nu, nu ar fi împuşcat-o din greşeală. Ştiuse de la început că era Taylor. Auzise foşnetul de mătase înainte ca ea să intre în dormitor, sesizase mirosul vag de flori cum umple camera când se aplecase deasupra lui ca să-l acopere cu pătura şi simţise atingerea ei delicată şi feminină când îi atinse pielea ca să-l înfăşoare.

Nu putea să alunge plăcere pe care gestul i-o făcuse oricât se încrunta acum. Se simţea… alintat şi nu avea ce să facă. Voia să zâmbească şi totul datorită unui simplu gest de atenţie. Era o experienţă nouă pentru el şi îl copleşea efectiv. Cineva se agitase pentru el.

Dacă asta nu le întrecea pe toate… Hunter adormi cu inima fericită.

Taylor adormi cu soţul ei peste ea. Avea un obicei destul de straniu de a se rostogoli până o acoperea complet, apoi îi amuşina gâtul în timp ce dormea. Ea de-abia putea respira, aşa de greu era. L-ar fi putut ciupi ca să se dea la o parte. Dar nu o făcu. De fapt, îi plăcea să-l simtă peste ea. Îşi închise ochii şi îmi imagină că el era treaz şi că ştia exact ce făcea. Apoi îşi încolăci mâinile pe mijlocul lui, îl strânse şi se culcă la loc.

Dimineaţa veni mult prea devreme. Taylor se trezi îmbrăţişând o pernă. Era singură în pat. Din liniştea care o înconjura, ştiu că Lucas şi Hunter deja plecaseră.

Rămase în pat alte câteva minute, făcând planuri în minte. Primul lucru pe care avea să-l facă era să verifice mersul trenurilor şi să ghicească când ajunge Victoria. Dacă lucrurile stăteau conform planului, se gândi că prietena ei trebuia să fie în trenul de la ora patru.

Gândurile ei erau toate la copile. Oare aveau grijă de ele? Oare primeau destulă mâncare? Oare erau la căldură? O, Doamne, dacă li se întâmpla ceva rău chiar acum, în momentul acela, în timp ce ea…

Se forţă să alunge asemenea gânduri rugându-se ca Dumnezeu şi îngerii lui păzitori să aibă grijă de copile până le găseau ei. Ştia că avea să înnebunească dacă se mai gândea la aceste teribile posibilităţi, aşa că încercă cu disperare să se gândească la ceva plăcut.

Îi veni în minte povestea lui Lucas. Era o diversiune binecuvântată. Şi plină de aiureli, adăugă ea clătinând din cap. Îi spusese o legendă, într-adevăr, iar acum că avea timp să se gândească la ea, decise că fie o tachinase, fie avea impresia că era o fetişcană de la ţară care crede orice i se spune. Nu era naivă şi avea să-i spună asta când se întoarce la hotel. Băiatul din poveste supravieţuise atacului unui urs şi unei furtuni care vuia ca un tren şi care scotea copaci mari din pământ, urlând peste vale. Cine-şi putea imagina aşa ceva? Ah, da, îşi aminti ea, băiatul aproape se şi înecase şi împărţise o plută improvizată cu… Cum numise el animalul? Se gândi la răspuns un minut, două, apoi zâmbi când îşi aminti. O pisică de munte, îi spusese. Nevoia şi dorinţa de supravieţuire ţinuseră pisica prea ocupată ca să-l atace pe băiat.

Şi dacă ea ar crede prostiile acestea, probabil ar putea să încerce s-o convingă şi că praful e la fel de valoros ca aurul. Povestea nu era pur şi simplu una despre curaj. El nu-i spunea doar să rămână curajoasă, îi explica şi că unii oameni nu renunţă niciodată. Era o parabolă drăguţă.

Doamne fereşte, iar simţea că i se umezeau ochii.

Lucas Ross era un bărbat uşor de iubit.

— Destul, şopti ea ca să-ţi înăbuşe gândurile nebuneşti.

Dacă nu era atentă putea ajunge să-şi dorească ceva ce nu putea avea vreodată. Aruncă perna deoparte, apoi coborî din pat şi se ridică. Atunci văzu cuţitul. Era pe noptieră. Nu-şi imagina cum ajunsese acolo.

Apoi fu cuprinsă de recunoştinţă. Taylor simţi deodată speranţa. Se uită lung la cuţit multă vreme. Nu avea nevoie să-l atingă. Ştia că era un cuţit inutil, cu lama tocită, cu care vânase un băiat.

Lucas era băiatul din poveste, desigur, dar cu siguranţă înfrumuseţase povestea ca s-o facă mai interesantă. Şi ca să aibă un impact mai mare, îşi dădu ea seama. Ea înţelese mesajul, în dimineaţa aceea, Lucas îi răspunse la întrebarea din seara precedentă. Nu avea să renunţe niciodată.

Capitolul 12

Veştile proaste găsesc ecou în cel ce le anunţă.
Antoniu şi Cleopatra, William Shakespeare

Victoria nu veni cu trenul de ora patru. Taylor aşteptă la gară până când plecară toţi călătorii. Fu dezamăgită, dar nu îngrijorată. Totul ar fi trebuit să meargă extrem de bine ca Victoria să termine toată treaba în Boston aşa de repede. Mâine, îşi spuse Taylor. Prietena ei ajungea mâine.

Din păcate, când aştepta la gară, mai mulţi bărbaţi încercaseră să o acosteze. O simplă reamintire a faptului că trebuie să se poarte ca un gentleman îl descurajase pe unul. Alţi doi nu se lăsaseră convinşi atât de uşor. Taylor fu pusă în situaţia să fie chiar nepoliticoasă. Lor nu păru să le pese. Nu se alarmă decât când o urmară afară. Se

amestecă în mulţimea de oameni de pe stradă, dar continuă să se uite peste umăr ca să vadă dacă nu e urmărită.

Cei doi erau tot după ea şi destul de hotărâţi. Aveau hainele murdare. La fel şi feţele. Cel mai înalt îşi tot sugea buzele. Purta o pălărie neagră cu boruri largi, trasă pe frunte. Celălalt tot chicotea. Taylor simţi cum o cuprindea panica. Se tot uită în jur căutând o scăpare.

Deja făcuse o greşeală stupidă când ieşise din siguranţa gării. Toţi birjarii aşteptau acolo clienţii şi de ce naiba nu sărise într-o trăsură când avusese ocazia? Siguranţa mulţimii în care se ascundea se micşora la fiecare pas. Jumătate dintre oameni intraseră în diverse clădiri, apoi, când ajunseră la intersecţie, grupul rămas se sparse în două. Mai mulţi făcură stânga, alţii dreapta. Numai un cuplu mai în vârstă merse tot înainte.

Taylor decise să rămână cu ei. Nu voia s-o ia pe străzi. Nu numai că era sigură că s-ar rătăci, dar ştia şi că era posibil ca una dintre străzi să ajungă la o fundătură.

Simţea că golanii se apropiau de ea. Îşi ridică fustele şi grăbi pasul. Lăsă cuplul de bătrâni între ea şi urmăritori. În faţa ei văzu mai multe magazine. Se mai linişti puţin. Decise să intre într-unul din ele şi să ceară ajutorul contra celor care o urmăreau.

Îi păru rău că nu se gândise să ia pistolul cu ea. Pentru că Cincinnati era un oraş atât de curat, de sofisticat, nu luase în calcul posibilitatea că ar fi putut avea nevoie de asemenea protecţie. Dar erau destul de civilizaţi, pentru numele lui Dumnezeu. Ignoranţii de la ţară de pe urmele ei nu ştiau asta?

Se întoarse să vadă cât de departe erau de ea şi-şi dădu seama că cei doi folosiţi ca scut intraseră pe aleea de care tocmai trecuse. Nu avea de gând să-i urmeze. Dumnezeu s-o aibă în pază, deodată se trezi singură pe stradă. Îl auzi pe unul dintre huligani chicotind. Ei i se

întoarse stomacul pe dos.

Era clar înspăimântată, dar se şi înfuriase. Nu avea de gând să devină o victimă, îşi spuse ea. La naiba, o să strige, o să muşte şi o să lovească, o să facă atâta scandal cât să atragă o mulţime mare.

Dar unde erau toţi jandarmii când aveai nevoie de ei?

Panica îi era tot mai mare. Avea nevoie, îi preciză Creatorului, de un mic miracol. Nimic spectaculos, preciză grăbită, numai un miracol micuţ, de-abia observabil. Te rog, Doamne, te rog…

I se răspunse la rugăciune. Miracolul era la jumătate de cvartal distanţă. Un magazin de arme. Aşezat fix la mijlocul cvartalului. Taylor de-abia îşi terminase ruga când văzu semnul pictat pe firma magazinului, ce putea fi văzut de oricine.

„Dumnezeu să-l binecuvânteze pe domnul Colt”, se gândi ea când ajunse la destinaţie şi văzu pistoalele cu şase gloanţe expuse în vitrină. Scoase un oftat de uşurare şi se grăbi să intre.

Clopoţelul de la uşă îl preveni pe vânzător că era acolo. Părea să fie singur. Ea zâmbi când îl văzu şi se grăbi pe culoarul central spre tejgheaua din spatele prăvăliei.

De fapt, vânzătorul părea puţin înfricoşător, la prima vedere. Era evident că sărmanul om fusese implicat într-un schimb de focuri, pentru că avea faţa, gâtul şi mâinile acoperite de cicatrice de la arsuri. Nu avea deloc sprâncene. Din cauza semnelor, Taylor nu putu să-şi dea seama de vârsta lui. Avea un păr des şi şaten, dar fiindcă era plin de fire cenuşii, presupuse că avea cel puţin patruzeci de ani. Purta ochelari cu rame groase, care îi tot alunecau de pe nasul subţire, iar el îi tot punea la loc.

Era clar jenat de felul în care arăta. Îşi feri faţa când ea se apropie şi o întrebă cu un ton sec şi fără linguşeli dacă avea nevoie de ajutor.

— Da, mulţumesc, răspunse ea. Aş vrea să văd Coltul

de pe raftul din spatele dumneavoastră. E cumva încărcat?

Proprietarul îi dădu lui Taylor pistolul, apoi luă de undeva din spatele lui o cutie mică şi pătrată de muniţie, pe care o puse pe tejghea lângă pistol.

— Nu ţinem arme încărcate aici, explică el.

Taylor deschise cutia de muniţie, apoi luă pistolul. Înainte ca proprietarul s-o oprească, ea încărcă arma.

— Ce credeţi că faceţi, doamnă? întrebă omul cu o panică evidentă în voce.

Îndrăzni să se uite la ea o clipă. Ea îi zâmbi larg. Se pregătea să-i explice motivele când auzi clopoţelul în spatele ei.

— Aveţi o armă încărcată acolo, îi spuse el bâlbâindu-se.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, am, şi exact la timp, mulţumesc lui Dumnezeu. Mă scuzaţi un minut?

Nu-i dădu timp să se certe. Pur şi simplu se întoarse exact când cei doi huligani veneau spre ei. Podeaua de lemn trosnea sub cizmele lor.

— Nu e încărcată, Elwin, spuse cel mai scund dintre cei doi. Apoi îi zâmbi lui Taylor cu un rânjet obraznic şi răutăcios, iar ea observă că-i lipseau mai mulţi dinţi. Fără îndoială era cel mai dezgustător individ pe care-l văzuse vreodată.

— Da, încearcă să ne fraierească, Wilburn, spuse prietenul lui.

Cel numit Elwin se uită prin magazin, apoi îi dădu un cot amicului său.

— Multe pistoale elegante p’aici, remarcă chicotind zgomotos.

Wilburn încuviinţă din cap.

— Doar tu lucrezi aici? îi strigă el proprietarului.

— Pun pariu că da, speculă Elwin.

Proprietarul începu să se aplece sub tejghea.

— Stai unde eşti, strigă William şi se întoarse spre prietenul său. Să jefuim şi locul ăsta dacă tot suntem aici. Tre’ să fie o magazie în spate. Acolo putem să ne facem de cap cu cucoana cu rândul.

Elwin chicoti din nou. Taylor simţea nevoia să-l împuşte.

— Măiculiţă, şopti proprietarul din spatele ei.

Taylor îşi păstră atenţia concentrată asupra ticăloşilor din faţa ei în timp ce încercă să-l calmeze:

— O să fie bine, domnule.

— N-o să fie bine pentru tine, domniţă, spuse Elwin tărăgănat.

Îi dădu un ghiont amicului său şi începu să chicotească. Pălăria îi căzu şi mai mult pe faţă. Taylor nu-i mai vedea ochii, dar bănuia că erau la fel de urâţi ca el.

Ei făcură un pas spre ea. Ea trase cocoşul armei. Elwin se opri, rânji, îşi împinse pălăria mai pe spate şi mai făcu un pas.

Taylor trase şi-i zbură pălăria de pe cap.

Elwin lăsă să-i scape un urlet. Focul de armă îi înăbuşi ţipătul şi reverberă prin toată prăvălia şi făcu să se cutremure geamul vitrinei din faţă. Glonţul se înfipse în uşa din spatele răufăcătorului.

Elwin încremeni. Lui Taylor i se păru o reacţie potrivită.

— Te-a atins, Elwin? îl întrebă prietenul lui, chiorându-se la el, căutând un semn.

Elwin clătină din cap.

— Nici nu m-a atins, se lăudă el.

— Nu glumea, şopti prietenul.

Faţa lui Wilburn se înroşi. Mai făcu un pas spre ea. Taylor trase în vârful cizmei sale. Elwin mai făcu o încercare. Taylor deja îşi pierdea răbdarea. Trase şi prin cizma lui. El sări înapoi şi se uită la picioare; îşi mişcă degetele ca să vadă dacă mai erau acolo, apoi se uită furios

la femeia care tocmai îi distrusese cizma.

— Nu, nu glumeşte, îi spuse partenerului. Va trebui să ne repezim la ea.

Taylor oftă teatral.

— Sunt cu adevărat foarte proşti, nu-i aşa? îi strigă ea proprietarului.

Auzi un chicotit în spatele ei.

— Da, chiar sunt, fu de acord acesta.

Lui Elwin nu-i plăcu insulta. Se înroşi ca o pătlăgică şi începu să-şi ducă mâna la buzunar. Taylor armă din nou pistolul.

— Trebuie să-i luăm noi pistolul ăla, decise Wilburn.

Elwin clătină din cap.

— Bate-te tu cu ea, mârâi el. Nu vezi că are pistolul îndreptat spre noi? Şi zonele mele intime în ţintă. E nebună, William, nu se ştie ce-o să facă. Poate la următorul nu ne ratează.

Cei doi cântăriră faptele câteva secunde, apoi începură să se retragă.

— Nu te uităm noi, promise Elwin.

— Te prindem noi, adăugă Wilburn.

Atunci proprietarul preluă controlul. Apucă puşca încărcată pe care o ţinea ascunsă sub tejghea şi strigă un avertisment.

— Vă împuşc pe amândoi dacă e nevoie şi trag fix în mijloc. Acuma treceţi la perete cu mâinile sus ca să le văd.

Taylor se întoarse spre proprietar:

— Cât vreţi pentru pistol? A început să-mi placă. Aş vrea să-l cumpăr, domnule.

El clătină din cap.

— Îl puteţi lua gratis. M-aţi salvat de la un posibil jaf şi poate de la moarte. Vă sunt dator, doamnă. Dacă-mi daţi numele şi adresa dumneavoastră, le trec în registru. Fiecare Colt e înregistrat, are numărul lui. În felul acesta facem legătura între pistol şi proprietar.

— Numele meu este Taylor Ross, răspunse ea. Stau la Cincinnati Hamilton House şi vă mulţumesc pentru cadou.

Proprietarul magazinului îşi ţinea puşca spre cei doi derbedei care acum se lipiseră speriaţi de perete. Taylor îşi băgă pistolul în buzunarul hainei. Ea îi ocoli pe bărbaţi şi se îndreptă spre uşă.

— Puteţi avea grijă că mai rămân aici puţin? Vreau să fiu sigură că nu mă urmăresc.

— Nicio grijă, domnişoară. De cum ajunge partenerul mei aici, îl trimit la autorităţi.

— Bună ziua, atunci, spuse ea când deschidea uşa.

— Domnişoară? strigă proprietarul.

— Da, zise ea, oprindu-se în prag.

— Unde aţi învăţat să trageţi aşa?

— În Scoţia.

Tocmai închidea uşa în spatele ei când auzi răspunsul lui:

— Ei, dacă asta nu le întrece pe toate…

Taylor merse pe jos până la hotel. Se opri la prima biserică catolică din calea ei, intră şi aprinse o lumânare pentru Doamna. Stătu în strană aproape o oră. Mai întâi se rugă, apoi vorbi mai multe lucruri cu bunica ei. Se simţi mai bine şi cu siguranţă mai calmă după vizita la biserică. De fapt, nu ştia dacă starea ei se datora rugilor sau fiindcă simţea protecţia pe care i-o oferea pistolul din buzunar.

Ajunse la Hamilton Hoţise la ora cinei. Deşi gândul la mâncare îi repugna, ştia că trebuia să mănânce ceva. Deja se simţea ameţită.

Se grăbi spre salonul doamnelor, se aşeză la o masă din colţ, comandă o supă, doi biscuiţi şi ceai. Chelnerul încercă s-o convingă să mănânce ceva mai mult. Ea îl refuză cu amabilitate. Ronţăi unul din biscuiţi şi decise să-l ia pe celălalt în cameră, dacă mai simţea greaţă. De-abia se atinse de supa de legume, dar ceaiul i se păru minunat. Când termină cina ei simplă, se simţi înviorată. Sentimentul

nu ţinu mult. După ce făcu o baie şi se schimbă în cămaşa de noapte, era deja epuizată. Adormi pe canapea aşteptând să se întoarcă Lucas.

Nu se trezi decât în dimineaţa următoare. Era în pat. Lucas trebuie s-o fi cărat acolo. Îşi schimbase şi hainele, deoarece cămaşa pe care o purtase cu o zi înainte era pe un scaun.

Încă le căutau pe fete. De ce dura aşa de mult? Taylor încercă să nu se descurajeze. Se îmbrăcă, se duse la masa de scris şi alcătui o listă de lucruri pe care le putea face ca să ajute la căutare.

Cu cât mai mulţi oameni căutau copiii, cu atât mai repede le găseau, îşi zise, aşa că scrise un anunţ pentru ziarul local. Se gândi să angajeze mai mulţi investigatori particulari. Dacă crescuseră în Cincinnati şi erau atenţi la ce se întâmpla prin oraş, poate că cineva deja auzise ceva despre gemene. Poate directorul hotelului îi putea recomanda câţiva investigatori buni.

Taylor se mai gândi să facă fluturaşi şi să îi lipească prin tot oraşul oferind o recompensă substanţială pentru informaţii despre gemene.

Asta dacă mai erau în oraş…

Ziua se târa. Decise să-i arate lui Lucas lista şi, dacă nu avea obiecţii valide faţă de planul ei, va da anunţul de dimineaţă. Poate că şi Hunter va avea nişte sugestii.

Să nu facă nimic o înnebunea. Se plimba de colo-colo şi se ruga, dar timpul tot trecea greu. Of, cât şi-ar fi dorit să fie Victoria acolo. Avea nevoie să vorbească cu cineva, iar prietena ei era o femeie atât de compătimitoare şi de afectuoasă că ar fi înţeles chinul prin care trecea Taylor.

Se rugă ca prietena ei să ajungă cu trenul de ora patru. Era deja trei şi jumătate. Taylor merse la dulap să-şi scoată mantoul. Se ducea din nou la gară, firește, dar de data asta îşi lua arma cu ea.

Completă butoiaşul cu gloanţe, băgă pistolul în

buzunar, dar exact când îşi trăgea mantoul pe ea, uşa se deschise şi Lucas şi Hunter intrară. Era fericită să-i vadă până când le observă feţele. Amândoi păreau istoviţi.

— Nu le-aţi găsit, nu?

Lucas clătină din cap. Închise uşa după el şi se sprijini de ea.

— Nu încă, preciză el când îi văzu expresia sfâşiată.

Părea extenuat. I se vedea în jurul ochilor. Şi din voce.

Taylor voi să-i spună că nu trebuie să-şi piardă nădejdea, dar se opri înainte să rostească ceea ce cu siguranţă ar fi fost o insultă.

— Trebuie să dormi, domnule Ross, spuse ea. Odihna o să-ţi limpezească mintea. Ţi-e foame? E un biscuit pe masă acolo.

Îşi dădu seama ce nepotrivită fusese oferta de îndată ce o rosti.

— Mă duc bucuroasă să vă aduc nişte mâncare adevărată. Se întoarse spre Hunter, care se sprijinea de unul dintre dulapuri, privind-o. Dar tu, Hunter?

— Îmi iau ceva mai târziu, răspunse el.

Taylor dădu din cap. Se citea neliniştea pe chipul ei. Îşi frământa mâinile şi părea gata să cedeze. Hunter se uită la Lucas ca să vadă ce va face ca să-şi aline soţia. Nu avea să fie de ajutor, îşi dădu el seama. Lucas părea extrem de obosit. Hunter clătină din cap spre prietenul lui:

— Niciodată n-ai putut să ţii pasul cu mine, aşa-i?

— Pe naiba n-am putut, răspunse Lucas.

Hunter pufni şi se întoarse spre Taylor.

— Avem o pistă care se poate dovedi folositoare. Aşteptăm veşti.

— Care e posibil să fie folositoare, sublinie Lucas înainte ca Taylor să-şi facă speranţe. Nu voia să fie din nou dezamăgită.

— Ar trebui să aflăm în scurt timp, interveni Hunter.

— Unde te duceai? întrebă Lucas. Părea că de-abia

atunci observase că avea haina pe ea.

Întrebarea lui îi reaminti ce treabă avea.

— La gară, să văd dacă ajunge Victoria cu trenul de patru, explică ea în timp ce se străduia să-şi bage şi cealaltă mânecă.

Hunter porni spre celălalt capăt al camerei. Se opri deodată şi se întoarse spre Lucas.

— Are un pistol în buzunar. Mereu ţine unul aşa?

Pentru că stătea exact în faţa lui, decise să-i răspundă:

— Cincinnati e mult mai periculos decât am crezut, explică ea. Aproape că am ratat ieri. Cum de ai ştiut că am un pistol în buzunar?

— Umflătura, răspunse el.

Ea îi spuse ce isteţ i se părea fiindcă observase, apoi scoase arma din buzunar şi i-o arătă.

— A fost un cadou, explică ea.

Lucas încă se rezema de uşă. Era atât de obosit că de-abia putea fi atent la conversaţie. Voia o baie caldă şi o mâncare şi mai caldă. Avea nevoie de un somn bun de opt ore, dar ştia că nu putea pierde vremea cu un asemenea lux. Timpul era esenţial acum. Pistele erau calde încă şi, dacă voiau să le mai găsească vreodată pe nepoatele lui Taylor, trebuia să se mişte repede.

Instinctul îi spunea că fetiţele încă erau în oraş. Şi Hunter simţea la fel. Interogaseră un bărbat, mai mult beat decât treaz, dar totuşi coerent, care jurase că le văzuse pe cele mici cu fraţii Border cu doar două zile în urmă.

Fraţii Border. Lui Lucas i se făcea pielea de găină numai când le rostea numele. Cei doi erau răi ca Satana, şireţi ca nişte şacali, nişte ticăloşi adevăraţi. Lucas de-abia aştepta să pună mâna pe ei. Făcuseră afaceri vânzând nişte prostituate. Cel mai mic dintre fraţi avea o pasiune din a le tăia pe femei, aşa că afacerea lor nu durase mult. Trecuseră la afaceri mai profitabile. Încă mai făceau comerţ

cu orice, dar acum specialitatea lor erau copii. Orfanii, îi spusese omul lui Hunter, erau preferaţii lor. Fără complicaţii, explicase el. Cei mai norocoşi erau vânduţi cuplurilor din preerie care aveau nevoie de mâini tinere ca să le lucreze fermele. Copiii mai frumuşei erau mai puţin norocoşi, pentru că erau oameni cu... Cum spusese bărbatul? Cu dorinţe neobişnuite.

Ah, da, fraţii Border. Meritau să moară încet şi agonizant, iar Lucas simţea că era exact omul potrivit care să-i pedepsească. Dar Hunter probabil o să îi stea în cale. Deja declarase că le va smulge pielea de pe ei de vii.

Nu încăpea îndoială. Într-un fel sau altul, fie de cuţitul lui Hunter, fie de mâinile lui, fraţii aveau să moară. Trebuia făcută dreptate.

Lucas se îndepărtă de uşă, îşi mişcă umerii ca să şi-i dezmorţească, apoi se uită mai atent la soţia lui. În ultimele zile şi nopţi fusese nevoit să se mişte la adăpostul umbrele întunericului, prin canalizările mizerabile ale oraşului şi acum avea nevoie disperată să-şi limpezească mintea. Avea nevoie de Taylor. Ea reprezenta căldura şi lumina, şi frumuseţea. Avea să se confrunte cu bestia mai târziu. Pentru moment nu voia decât să se înconjoare de mirosul şi de Atingerea ei magică. Era la fel de primitoare ca strălucirea soarelui pentru un om care stătuse ascuns în întuneric mult prea mult.

Şi Hunter era atras de ea. Lucas nu-l văzuse niciodată vorbind aşa de mult cu vreo femeie. Se pregătea o furtună. Lucas nu era gelos, nici măcar iritat de comportamentul prietenului său. Încrederea lui în Hunter era absolută. Înţelegea şi nevoia lui, pentru că semănau mult.

Taylor nu-şi dădea seama cum îl afectase pe prietenul lui Lucas. Îi accepta zâmbetul ca pe o întâmplare obişnuită. Nu avea habar cât de extraordinar era faptul că Hunter zâmbea.

Hunter părea că voia să râdă. Taylor stătea lângă el şi

îi arăta toate micile schimbări isteţe ale pistolului pe care-l ţinea Hunter. Prietenul lui îi tot arunca ocheade. Lucas se apropie de ei. Decise să afle ce i se părea aşa de amuzant prietenului său.

— Pistolul e înregistrat cu numărul lui special, explica Taylor. Dar ştii că fiecare piesă e marcată cu acelaşi număr înainte să fie asamblat? Dacă găsesc numai o parte din pistol, tot pot să afle numărul.

Hunter încuviinţă.

— De câte ori ai zis că ai tras? o întrebă Hunter.

— De trei ori, răspunse ea. Nu m-a zgâlţâit deloc, Hunter. Nu a trebuit să-mi potrivesc ţinta deloc. E o mare îmbunătăţire faţă de modelele mai vechi. Trebuie să-l încerci o dată.

Hunter îi dădu arma lui Lucas.

— E mai uşor, remarcă el.

— E încărcat? întrebă Lucas.

— După aventura de ieri, bănuiesc că da, rânji Hunter.

— L-am curăţat azi-noapte şi l-am reîncărcat de dimineaţă, îi spuse Taylor soţului. Voia ca el să ştie că avea mare grijă de bunurile ei.

Apoi încercă să-l ia înapoi. Lucas nu vru să i-l dea.

— Nu ai nevoie de el.

Hunter zâmbea din nou. Se petrecea ceva, asta era clar, dar Lucas era prea obosit ca să-şi dea seama ce anume. Un singur lucru înregistra cu mintea. Prietenul lui nu zâmbise aşa de mult de când îl cunoştea.

— N-ai ascultat? întrebă Hunter.

— Se pare că nu, răspunse Lucas.

— Are nevoie de armă.

— Ăsta nu e pistolul pe care-l aveai în Boston, observă Lucas văzând de-abia atunci diferenţele subtile. E nou-nouţ. De unde l-ai luat?

— Nu ai auzit ce-i povesteam lui Hunter?

Ea oftă. Sărmanul ei soţ era atât de obosit că nu se

putea concentra.

— Trebuie să dormi, domnule Ross. Dă-mi arma înapoi. Am luat-o de la un magazin de arme, fireşte. Doamne, întârzii la tren dacă nu mă grăbesc.

— Mai ai destul timp, îi spuse Lucas. Deodată îşi dădu seama că-i spunea domnul Ross din nou. Se încruntă şi-şi îndreptă atenţia din nou la Coltul strălucitor pe care-l ţinea în mână. E frumos, observă el. De ce l-ai cumpărat?

— A fost un cadou.

— De ce?

— De ce, ce?

El repetă răbdător.

— De ce un cadou?

Ei nu-i plăcea tonul vocii lui. Era tăios. Nu-i plăcea nici felul în care o scruta cu privirea. Îi amintea de un avocat care încerca să găsească un motiv ascuns. Ca reacţie, Taylor se încordă toată. Era soţia lui, nu un acuzat. Dar puseul de iritare fu scurt totuşi. Apoi se simţi vinovată pentru că era sigură că exagera. Lucas părea un mort pe picioare. Ar trebui să fie mai atentă cu el.

Pentru că el nu părea să fie într-o stare foarte prietenoasă, ea decise să nu intre în detalii despre jaful din care scăpase. Se putea să-l supere. Ce nu ştia nu putea să-i facă rău.

— Nu e important, anunţă ea. Doamne, arăţi din cale-afară de obosit. Să mă duc să-ţi fac patul?

Poate era extenuat, dar încă era la fel de rapid ca întotdeauna. O luă de braţ înainte să se poată îndepărta cu un singur pas.

— De ce a fost un cadou? întrebă el din nou.

Ea lăsă să-i scape un oftat.

— Proprietarul îmi era… recunoscător.

— De ce?

Felul în care îşi ţinea maxilarul încleştat îi indica faptul că nu avea să renunţe până nu primea nişte răspunsuri.

— În magazin a avut loc o mică şi nesemnificativă altercaţie, şi numai o mică posibilitate de jaf, zise ea ridicând din umeri. Atât.

— Elwin şi Wilburn, interveni Hunter cu numele. Rânjea ca un bandit care se scălda în monede de aur.

— Nu ţi-ai dat seama că nu voiam să intru în detalii cu domnul Ross? îl întrebă Taylor pe Hunter şi se încruntă ca să-i arate clar că era nemulţumită de el.

Lui nu păru să-i pese. Îi făcu cu ochiul.

— Vrei să mă faci să regret că ţi-am spus ce s-a întâmplat? întrebă ea. Nu-i dădu timp să răspundă. Clătină din cap şi continuă: Ar trebui să-mi fii loial, domnule.

— Da? întrebă Hunter.

Ea încuviinţă şi arătă spre Lucas:

— Până la urmă sunt soţia lui.

— Cine dracului sunt Wellen şi Elburn? întrebă Lucas pe un ton morocănos, pe un ton care spunea că-ar-face-bine-să-i-se-răspundă.

— Elwin şi Wilburn, îl corectă bucuros Hunter.

— Ai face bine să începi să explici, Taylor.

— S-ar putea să te superi.

Dar grija ei veni prea târziu. Lucas deja părea furios.

— Sunt bărbaţii care au urmărit-o pe Taylor de la gară ieri. Mi-a spus că se rugase pentru un miracol. Dumnezeu i-a dat unul.

— Ah, da? întrebă Lucas pe o voce suspect de blândă.

Hunter de-abia aştepta să explice.

— Un magazin de arme.

— Înţeleg, făcu Lucas.

— Ţi se zbate pleoapa, spuse Hunter.

Lucas îşi ignoră prietenul şi îşi îndreptă toată atenţia asupra soţiei lui. Ea îi zâmbi dulce şi încercă să se poarte de parcă nu se întâmplase nimic ieşit din comun.

— Şi? insistă el.

— Chiar nu mai e nimic de zis, răspunse ea.

Hunter nu fu de acord. Sfârşi prin a-i spune lui Lucas întreaga poveste.

Exact cum bănuise Taylor, Lucas nu reacţionă deloc bine. Începu s-o doară braţul de care o ţinea. Îl ciupi ca să-l facă să-i dea drumul. Până ce prietenul-lui-care-trebuia-neapărat-să-i-spună-tot îi dădu fiecare detaliu, maxilarul lui Lucas era teribil de încordat, iar pleoapa stângă i se zbătea vizibil. Imaginea părea să o vrăjească.

— Ai idee ce ţi s-ar fi putut întâmpla?

Ştia că asta urma să spună.

— Dacă nu ai fi aşa de obosit, ţi-ai da seama că mi-am folosit inteligenţa ca să ies dintr-o situaţie îngrijorătoare. Ar trebui să mă lauzi, domnule.

Zbaterea pleoapei se intensifică. Da, ar fi trebuit s-o complimenteze; dar n-o făcu. O trase spre divan, o forţă să se aşeze, apoi rămase în picioare în faţa ei şi încercă s-o sperie peste măsură. Nu ridică vocea, iar asta îi făcea mustrarea chiar mai rea, după părerea ei. Cu foarte multe amănunte îi explică ce i s-ar fi putut întâmpla, descriind o imagine îngrozitoare. Taylor se albi la faţă până ce termină el de enumerat toate ororile pe care ar fi putut să le îndure… înainte să fie omorâtă. Lucas o vedea moartă şi îngropată la marginea unui drum de ţară din pustietate şi când termină în cele din urmă cu tacticile lui bărbăteşti şi lipsite de delicateţe de a o îngrozi, o obligă să recunoască că făcuse lucruri prosteşti.

— Nu ar fi trebuit să mergi singură.

— Nu ar fi trebuit, fu de acord imediat; acum avea capul plecat.

Lui i se păru că era plină de remuşcări şi chiar supusă. Deveni de îndată suspicios. De când erau împreună, îşi dăduse seama cât era de încăpăţânată şi de îndărătnică. Dar supusă? Niciodată.

Oboseala îi făcea supărarea pe prostia ei să fie mai mare. Ştia că exagera. Nu-i păsa. Gândul că Taylor fusese

într-un asemenea pericol îl înfuria şi totul fiindcă îl speria peste măsură.

— I-am promis bunicii tale că o să te protejez până te stabileşti… unde naiba o să te stabileşti? Îţi duci nepoatele la rudele tatălui lor? Nu aveai de gând să le duci înapoi la Londra, nu? Nu, sigur că nu. Cum rămâne cu Bostonul?

Ea dădu din umeri. Gestul îl făcu să vrea s-o strângă de gât. Apoi s-o sărute. Clătină din cap.

— Nu sunt un sfânt, mormăi el.

Taylor nu se uită la el când fu de acord:

— Nu, sigur nu eşti un sfânt, domnule.

El nu-şi termină întrebarea.

— Cât o să mai…

Nu-şi termină întrebarea.

— Trebuiască să mă suporţi? continuă ea pe o voce la fel de moale ca a lui când începuse întrebarea.

Nu, nu asta urma să o întrebe, dar din fericire se oprise înainte să spună mai mult. Voia să ştie exact cât mai trebuia să-şi ţină mâinile departe de ea. Deja îl sufoca faptul că trebuia să se poarte ca un eunuc în prezenţa ei. Nu era din piatră. Ea nu înţelegea asta?

Lucas oftă. Sigur că nu înţelegea. Era destul de isteaţă în privinţa multor lucruri, dar când venea vorba de patul conjugal, era la fel de inocentă ca o… virgină, exact aşa cum trebuia să fie.

Ce se petrecea cu el? Încerca s-o facă să înţeleagă că nu putea să alerge de colo-colo fără protecţie şi chiar în mijlocul discursului lui despre meritele precauţiei, gândurile îi zburaseră la cum ar fi să se culce cu ea. Lucas era total scârbit de sine.

Tensiunea din cameră crescu până deveni insuportabilă. Hunter deja se dusese în celălalt dormitor ca să le ofere lui Lucas şi Taylor intimitatea de care aveau nevoie. Lucas îşi dori deodată să mai fie o mulţime de oameni cu ei în cameră. Întrebările nu-i dădeau pace,

apăreau mereu altele şi altele, toate cerând răspunsuri. Brusc se simţi ca o baracuda pe care o văzuse odată, luptându-se cu cârligul. Stătuse lângă pescar, pe dig, şi văzuse cum bătrânul manevrase cu răbdare peştele. Îi lăsase mult fir, îl lăsase să se zbată până la epuizare, apoi înfăşurase firul cu calm.

Lucas alungă amintirea. Se uita fix la soţia lui. Nu-i vedea faţa, fiindcă avea capul atât de plecat că bărbia aproape îi atingea pieptul. Doamne, părea atât de nefericită. Bănuia că îi rănise sentimentele şi, la naiba, ce era să facă în legătură cu asta?

Deodată ea îşi îndreptă spatele şi ridică privirea spre el. O privire care îi spunea că se înşelase crezând că-i rănise sentimentele. Nu avea lacrimi în ochi. Ci flăcări. Nu părea că stătea să plângă. Dimpotrivă, de fapt. Arăta de parcă voia să-l ucidă.

Concluzia îl sperie la început, apoi se simţi incredibil de uşurat. Ah, ce plăcere îi făcea. Îi venea să râdă şi n-ar fi putut spune de ce. Femeia asta îl înnebunea. Ochii aceia albaştri, minunaţi şi fermecători îi capturaseră cu totul atenţia. Şi inima.

Se uitată unul la celălalt mult timp, fără să spună nimic. Taylor încercă să-şi adune gândurile ca să poată părea rezonabilă când va vorbi din nou.

Iar el folosi timpul ca să recunoască adevărul. Se aştepta să fie lovit de trăsnet. Dar nu se întâmplă asta. Nu se albi la faţă şi nici nu-i tremurară genunchii, totul fiindcă ceea ce conştientizase nu era atât de oribil şi de terifiant până la urmă. De fapt, era chiar ceva eliberator.

Simţea că îl lua ameţeala. Întrebările se spulberaseră – răspunsul fusese în faţa lui tot timpul. Acum îşi dădu seama abia. Doar că fusese prea încăpăţânat şi catâr ca să recunoască semnele.

Era un bărbat îndrăgostit de soţia lui.

Taylor reuşise să-şi controleze furia până ce tolomacul

ei de soţ insensibil îi zâmbi. Tocmai îi pusese cea mai îngrozitoare întrebare, apoi mai avu şi tupeul să rânjească.

— O să-ţi răspund bucuroasă la întrebare, anunţă ea cu o voce care tremura de furie. Trebuie să mă mai suporţi până îmi găseşti copii. E atât de simplu. Găseşte-i şi apoi poţi să pleci. Deodată se ridică pe picioare, îşi puse mâinile în şold şi se uită la el. Mergi unde te duce vântul, domnule Ross, dacă asta e chemarea ta.

Hunter stătea în pragul uşii uitându-se la Taylor. Fiindcă nu-i dădea deloc atenţie, el putu să zâmbească. Voia să râdă. Doamne, era furioasă şi era probabil cel mai drăguţ lucru pe care-l văzuse vreodată. Se întrebă dacă Lucas ştia cât de norocos era că se însurase cu ea. Nu era doar frumoasă, era şi plină de spirit. Lui Hunter combinaţia i se părea extrem de atractivă.

Nu voia să-i întrerupă, dar observă cât de târziu era, aşa că se gândi să se ofere să meargă la gară ca s-o ia pe prietena ei. Bănui că va trebui să aştepte până ce doamna Ross îl termina de făcut cu ou şi oţet pe domnul Ross înainte să afle dacă voia sau nu să se ducă la gară.

Atenţia lui Taylor rămăsese concentrată la soţul ei. Era hotărâtă să-l facă să înţeleagă cum se simţea şi de ce. Mintea îi zbura de un argument la altul.

— Ce ne dorim fiecare dintre noi e cel mai puţin important, începu ea. Amândoi trebuie să punem copiii pe primul loc. Orice adult ar trebui să facă asta, adăugă ea şoptit.

Apoi îşi aminti un incident din trecut care considera că i-ar explica mai bine atitudinea.

— Am văzut o femeie lovind un băieţel peste faţă. S-a întâmplat la balul anual dat de bunica pe domeniul ei. Femeia a folosit pumnul, aşa că băiatul a aterizat pe pământ. În noroi. A fost un miracol că nu şi-a rupt gâtul.

Lucas păru să nu aibă nicio reacţie la amintirea ei. Aşteptă restul poveştii.

— Mai mulţi au fost martori la actul de cruzime, dar nimeni nu a făcut nimic. Băiatul avea doisprezece ani. Cineva ar fi trebuit să-i sară în ajutor. Ea era crudă şi rea.

— Dar tu ai făcut ceva, nu-i aşa?

— Bineînţeles că da. Femeia era angajata bunicii mele. Am pus-o să promită că nu-l va mai lovi pe băiat din nou. Am ameninţat-o că o să-i cer Doamnei să o concedieze dacă mai ridică mâna la el vreodată.

— Câţi ani aveai?

— Zece.

— Erai mult prea tânără ca să…

— Vârsta mea nu e importantă pentru poveste, o întrerupse ea. Femeia mi-a zis că băiatul era o rudă îndepărtată pe care fusese nevoită s-o ia şi s-o crească. Ea nu-l voia şi în mod cert nu-l iubea. Am avut grijă ca băiatul să nu mai sufere din cauza ei. Doar asta conta pentru mine.

— Şi cum ai reuşit asta?

— L-am luat acasă cu mine.

El zâmbi. Normal că îl luase acasă cu ea. Nu şi-o imagina pe Taylor făcând altceva, nici măcar la frageda vârstă de zece ani.

— Aş vrea să-l cunosc într-o zi, remarcă Lucas.

— Deja l-ai cunoscut, domnule Ross. Thomas s-a ocupat de aranjamentele pentru nunta noastră. El a avut grijă să nu apară probleme. Şi a făcut o treabă bună.

Lucas şi-l aminti pe tânăr.

— Era majordomul bunicii tale.

— Da. Domnule Ross, singurul motiv pentru care ţi-am împărtăşit acest incident este ca să te ajute să înţelegi că nu are importanţă dacă te simţi deranjat, împovărat sau chiar te-ai procopsit cu mine, aşa cum te-ai exprimat elocvent, nu contează. Eu, tu şi Hunter, toţi avem aceeaşi responsabilitate. Obligaţia noastră, obligaţia noastră sacră, este să-i protejăm pe cei nevinovaţi de orice rău. Nu pot să iau fetiţele acasă şi să le protejez până nu le găseşti.

— Mi-am dat deja cuvântul că am să le găsesc. Iar acum sugerezi că te voi abandona?

Ea îşi dădu seama că, treptat, el se enerva. Ei nu-i păsa.

— Doar tu m-ai întrebat cât mai trebuie să mă mai suporţi, îi reaminti ea.

— Nu, o corectă el. Asta ai presupus tu că voi întreba. Nu trage concluzii. De obicei sunt greşite. Se apropie de partea cealaltă a mesei, cu faţa spre ea. Şi nu-mi mai spune ce voi face şi ce nu. Suntem total de acord în legătură cu copiii. Îmi ştiu responsabilităţile, la fel şi Hunter. Părem că vrem să dăm bir cu fugiţii?

Taylor clătină din cap

— Chiar nu aveai de gând să mă întrebi cât mai trebuie să mă suporţi?

— Nu.

Ea se simţi ca o idioată. Era total ruşinată de purtarea ei. Simţi că roşeşte. Doamne, Dumnezeule, îi ţinuse o predică, îl şi insultase, aşa că să-i spună doar că îi părea rău nu ar fi fost potrivit.

— O să te plătesc, izbucni ea.

— Ce-ai spus? Lucas era sigur că nu auzise bine. Nu avea cum să-l insulte din nou în mod voit sugerând că el ar lua bani pentru ceea ce de-abia declarase că era datoria lui sacră,

— O să-ţi dau orice vrei, explică ea grăbită.

Încuviinţă şi din cap ca el să ştie că era sinceră.

Începuse din nou să i se zbată pleoapa. Oferta ei în mod evident nu-i plăcuse. Ea era uluită.

— Nu voiam să te jignesc, domnule. Pur şi simplu, sunt practică. Ştiu că vei găsi copiii cu sau fără plată. Sincer, nu ai niciun motiv să devii arţăgos.

— Arţăgos? întrebă el, înecându-se.

— Oh, cum le mai place bărbaţilor să se înfurie pentru un lucru practic, zise ea fluturând o mână în aer. Uită că ţi-

am făcut oferta asta.

— Prea târziu, îi zise el.

Ea oftă. Îi rănise orgoliul, îşi dădea seama de asta, şi trebuia să repare lucrurile. Problema era simplă; totuşi, răspunsul îi scăpa. Nu ştia cum să-l împace. Domnul Ross părea să ia prea în serios tot ce-i spunea. Avea să-i spună că îl considera puţin prea încordat, când el zise:

— O să-ţi accept oferta.

Taylor nu fu singura surprinsă de reacţia lui. Hunter îşi ridică sprâncenele de uimire. Era complet uluit.

— Da? întrebă ea.

— Da, sublinie el. Ai spus că o să faci orice vreau, nu-i aşa?

— Da. Se grăbi să adauge: După ce găsesc copiii.

— Sigur.

El îi zâmbi larg, apoi se întoarse spre Hunter:

— Vrei să mergi cu mine la gară? Am putea mânca ceva pe drum. Hunter se uită la ceas înainte să răspundă:

— Întâlnirea e stabilită la şase, îi aminti.

— Ne întoarcem până atunci.

Lucas porni spre uşă. Taylor înconjură masa şi se luă după el. Îl prinse de mână şi-l opri.

— Ştii ce vrei?

— Da. Ştiu exact ce vreau.

Hunter deschise uşa şi ieşi pe coridor. Lucas încercă să-l urmeze. Taylor îl prinse iar de mână.

— Pentru numele lui Dumnezeu, începu ea, dacă ştii ce vrei, fii amabil şi spune-mi.

El se întoarse să se uite la ea. Voia să-i vadă faţa când îi spune:

— Vreau – zise şi se aplecă sărutând-o apăsat – o noapte a nunţii.

Capitolul 13

Dragostea cerută e bună, dar cea dată e mai bună.
A douăsprezecea noapte, William Shakespeare

El o lăsase fără cuvinte. Ieşise pe uşă şi era deja la jumătatea coridorului până când Taylor îşi veni în fire. Străbătu în fugă camera, deschise uşa aproape scoţând-o din ţâţâni şi strigă după el:

— Ţi-ai ieşit din minţi?

El nu se întoarse când îi răspunse:

— Poate că nu, strigă el pe un ton vesel.

Taylor se lăsă pe tocul uşii. Întrebarea pe care o strigase atrăsese atenţia câtorva dintre clienţii hotelului. Trei uşi se deschiseră pe hol. Doi bărbaţi şi o femeie îşi iţiră capetele să vadă ce se petrecea. Lucas şi Hunter dispărură pe scară, şi ea rămase să facă faţă vecinilor. Se gândi să strige nişte scuze, apoi se răzgândi. Se grăbi înapoi în cameră şi închise uşa după ea.

Se prăbuşi pe cel mai apropiat fotoliu şi încercă să desluşească propunerea scandaloasă a domnului Ross. Sau era o solicitare? Oftă. Chiar o formulase ca pe o solicitare.

Nu-şi dădea seama cât de mult s-ar fi complicat lucrurile dacă ar fi devenit intimi? Nici nu voia să se gândească la asta. Bărbatul ăsta! Ce naiba era în neregulă cu el? Nu mai ţinea minte că nu voise să se însoare?

— Joacă la cacealma, şopti ea concluzia. Această idee o făcu să se simtă uşurată, pentru că a petrece o noapte a nunţii cu Lucas Ross ar complica totul.

Sau nu?

Dumnezeule, de-abia putea să mai respire. Imaginea domnului Ross cu ea în pat fără pantaloni îi făcea inima să se oprească. Trebuie să fi jucat la cacealma, îşi repetă ea. Nici el nu voia alte complicaţii. Nici alte angajamente, adăugă ea dând din cap.

Bărbatul fusese de-a dreptul nepoliticos cu ea, să o

facă să se agite astfel cu jocurile lui. Taylor se forţă să nu se mai gândească la soţul ei. Avea lucruri mai importante la care să se gândească.

Cum ar fi la Victoria. Dat fiind că Hunter luase dormitorul alăturat, Taylor decise să se asigure că prietena ei va avea altă cameră. Nu trebuia să meargă la recepţie. Trase clopoţelul din camera ei. Printr-un sistem complex, odată ce făcea asta, la parter se ridica un cui de lemn cu numărul camerei ei. În mai puţin de zece minute, unul dintre angajaţii plini de solicitudine ai hotelului se afla la ea la uşă, ca să o ajute.

Lucas şi Hunter se întoarseră la hotel o oră mai târziu. Trenul avea o întârziere de patru ore, explică Hunter. Mâncaseră ceva şi acum mergeau să se vadă cu bărbatul care sperau să-i ducă la gemene. Lucas o asigură că el sau Hunter vor merge să o ia pe Victoria. Taylor, adăugă el cu o încruntătură care spunea multe, trebuia să rămână în camera ei.

Soţul ei se duse în dormitor. Ea îl urmă ca să întrebe dacă să meargă şi ea la întâlnire. El îi spuse că nu era în toate minţile. Taylor îşi dădu seama că nu se va înţelege cu el. Lucas începu să-şi caute săculeţul cu bani. Ştia că bărbatul cu care se întâlneau urma să ceară să fie recompensat pentru că-şi vindea prietenii, iar Lucas avea de gând să-i dea oricât. Găsi banii, îşi puse jumătate în buzunar, apoi îşi îndreptă atenţia spre soţia sa. Îi veni să zâmbească atunci când îi văzu expresia. Doamne, părea complet scoasă din sărite. Îi spuse nu din nou, dar pe un ton mai blând, şi chiar adăugă explicaţia că omul cu care se vedeau nu ar vorbi la fel de liber în prezenţa unei femei.

Era o scuză jalnică, dar nu-i păsa. Că-i plăcea sau nu, Taylor va trebui să-i aştepte. Trebuia s-o ştie în siguranţă, dar nu-i spuse asta.

Lucas plecă la câteva minute mai târziu. Hunter devenise la fel de autoritar ca soţul ei. Îl urmă pe Lucas,

apoi se întoarse şi-i spuse să ţină uşa încuiată până se întorc.

— Nu lăsa pe nimeni înăuntru, indiferent pentru ce. Ai înţeles?

— Da, sigur.

Porni, apoi se opri din nou.

— Are destule pe cap. Nu trebuie să-şi facă griji şi pentru tine.

— Şi tu ai destule pe cap, domnule Hunter. Nu voi lăsa pe nimeni înăuntru. Promit.

Hunter închise uşa după el, aşteptă până auzi cheia în broască, apoi plecă.

Lucas îl aştepta la scări. Aveau de gând să se vadă cu bărbatul respectiv în hol. Sperau că avea informaţii pentru ei.

Numele lui era Morris Peterson. Nu era soi rău, fiindcă îi ura pe fraţii Border la fel de mult ca Hunter şi Lucas. Nu obişnuia să cumpere sau să vândă oameni, dar nici nu avea probleme când trebuia să ia bani pentru informaţii. Îşi asuma un risc, până la urmă şi, dacă fraţii aflau cine îi trădase, i-ar fi tăiat gâtul.

Lucas îi plăti toţi banii pe care-i ceruse. Stătură împreună într-un colţ al holului. Era plin de oameni de afaceri şi nimeni nu era atent la ei. Dar Morris tot insistă să rămână ascuns în spatele trupului masiv al lui Lucas.

— Pot să vă dau un nume, şopti el. Boyd, adăugă el. Bea în fiecare seară la barul de pe colţ cu Hickery. Ştiţi la ce mă refer?

— Îl găsim noi, spuse Hunter. Ce poate să ne spună Boyd? îl întrebă.

— Aseară vorbea, şopti Peterson, se lăuda cu banii pe care-i va face. L-am auzit spunând că urma să ia o sumă dublă. Apoi a râs foarte zgomotos… de parcă ştia un secret. Bănuiesc că se referea la gemenele de care întrebaţi voi.

— Când începe de obicei să bea?

— După ce se lasă întunericul, răspunse Peterson.

— Altceva?

Peterson clătină din cap. Băgă în buzunar banii pe care Lucas i-i dăduse şi plecă după câteva minute.

— Poate să fie o altă pistă moartă, îl atenţionă Hunter.

— Poate, fu de acord Lucas. Dar... am aşa o presimţire...

— Şi eu la fel, zise Hunter zâmbind. Instinctul îmi spune că Boyd ne va duce la fraţii Border.

Lucrurile se îmbunătăţeau.

— E puţin trecut de ora şase. Mă duc sus să dorm o oră. După ce merg s-o iau pe Victoria de la gară şi o aduc la hotel, mergem să-l găsim pe Boyd.

— Mă duc eu după Victoria. Poţi să dormi până mă întorc,

— Şi tu? Nu eşti obosit?

— Eu nu am pierdut patruzeci de ore pe tren. Tu, da. Cum arată prietena lui Taylor?

— Roşcată, ochii verzi.

Hunter reţinu informaţia.

— Mai întâi merg să găsesc barul ăsta. Economisim timp mai târziu.

Cei doi o luară în direcţii opuse. Lucas îi spuse lui Taylor ce se întâmplase în timp ce îşi dădea jos cămaşa şi pantofii. Cinci minute mai târziu dormea buştean peste pături.

Hunter găsi barul, apoi se duse la gară. Până ajunse el acolo, toţi pasagerii coborâseră. Îi spuse birjarului să aştepte, îi aruncă o monedă ca să fie răbdător, apoi merse s-o caute pe Victoria.

Păr roşcat şi ochi verzi. Destul de uşor de remarcat, se gândi el. Şi totuşi era gata s-o rateze. Se ascundea în spatele a trei cufere mari, cam de dimensiunile unei birjă obişnuite. Cuferele erau puse unul peste celălalt şi dacă nu ar fi observat marginea unei fuste când se pregătea să

plece, ar fi crezut că nu fusese în trenul acela.

Gara era aproape pustie. Unul dintre portari plecase să caute o căruţă destul de mare pentru cuferele ei. Victoria era sigură că omul uitase de ea. Se ruga să se înşele, dar era prea obosită şi prea bolnavă ca să facă mai mult decât să se sprijine de geamantane şi să aştepte.

Îi era îngrozitor de rău. Nu ar fi trebuit să mănânce merele acelea. Fuseseră verzi şi deloc coapte, dar i se făcuse foame şi, fiindcă avea greţuri, se gândise prosteşte că merele îi vor calma stomacul.

Fusese exact invers. Merele o deranjau acum. Simţea că era cât pe ce să vomite din clipă în clipă. Stătea cât de nemişcată putea, temându-se că în orice moment starea i se va înrăutăţi şi rugându-se să nu se facă de râs.

Doamnele nu-şi dau afară mesele în locuri publice.

— Victoria Helmit?

Ea se întoarse la auzul numelui ei. Apoi se dădu înapoi. Omul care i se adresase o lăsă fără suflu. Dar o şi înfricoşă. Părea extrem de periculos, până când zâmbi. Apoi i se păru atrăgător. Era brunet, aspru şi frumos. Avea părul negru ca noaptea. La fel şi ochii. Te străpungea cu privirea, avea hainele şifonate şi mare nevoie de un bărbierit.

Cine naiba era?

El îi repetă numele. Poate că încuviinţase din cap, nu era sigură, îşi simţea bila în gât. Trase aer în piept şi încercă să stea dreaptă.

El se gândi că îi era frică de el. Era o femeie frumuşică, cu ochii aceia mari şi verzi şi părul ca focul, care acum era o masă de bucle. Agrafele îi atârnau de buclele arămii în jurul feţei. Funda care-i ţinea părul prins la spate se desfăcuse, şi panglica cu pătrate albastre şi albe îi atârna pe spate.

— Numele meu este Hunter, îi spuse el. Sunt prieten cu Lucas Ross. Am să te duc la hotel. Cuferele astea sunt toate ale dumitale?

Ea nu putu să-i răspundă. Avea gâtul uscat ca pergamentul, înghiţi în sec şi încercă să-şi găsească vocea. Parcă îşi simţea bila.

Dumnezeule, ştia că i se va face rău din clipă-n clipă. Trase aer în piept de câteva ori în speranţa că va opri inevitabilul.

Hunter nu înţelegea ce o apucase. Ştia că cele mai multe femei erau destul de neliniştite în preajma lui. Se gândea că era din pricina înălţimii lui şi a încruntării obişnuite. Dar reacţia ei trăda mai mult decât nervozitate. Se uita la el de parcă se transformase într-un balaur.

La naiba, nu arăta atât de rău, nu?

Cu ceva efort, îşi păstră răbdarea. Apoi se prezentă din nou. O făcu pe o voce la fel de suavă ca o briză de vară, încercând să o calmeze. Avea ochii mari de panică. Nu voia să-i facă niciun rău, dar bănuia că ea nu ştia asta deja. Mândria lui era călcată în picioare.

— Numele meu e Hunter, repetă el.

— Eu sunt…

Se înecă cu cuvântul. El vru s-o bată pe umeri ca să ajute, dar se opri la timp. Dacă o atingea, probabil ar leşina sau ar începe să ţipe.

— Da? întrebă el făcând tot posibilul să sune înţelegător. Îşi împreună mâinile la spate, în ceea ce spera că era o postură lejeră.

Ea se uită în stânga şi în dreapta. Evident, căuta o cale de scăpare.

— Ce-ar fi să te urc într-o birjă şi să te duc la hotel? Te mulţumeşte aranjamentul acesta?

Ea cătină frenetic din cap. Când începu din nou să tragă aer în piept, el îşi pierdu răbdarea.

— Ascultă, cucoană, eu doar îi fac o favoare lui Lucas. Dacă nu…

Ea îl prinse cu putere. Fu aşa de surprins de atingerea ei că uită ce voia să spună. Comportamentul ei bizar se

clarifică o secundă mai târziu, dar deja era prea târziu.

— Mi se face rău.

Şi aşa se întâmplă. Pe perechea lui de cizme preferată.

Hunter bătu la uşa lui Lucas, apoi se aplecă să-şi scoată cizmele. Le lăsă la uşă.

Taylor le deschise. De cum îşi văzu prietena, Victoria izbucni în plâns. Lucas tocmai se încheia la cămaşă. Intră în cameră la timp exact când Victoria se arunca în braţele lui Taylor.

— Ce s-a întâmplat? De ce eşti supărată, Victoria? întrebă Taylor. Îşi îmbrăţişă prietena şi se uită peste umărul ei la bărbatul pe care-l credea responsabil pentru starea ei jalnică.

Hunter se uită furios la ea. Taylor observă că nu purta pantofi.

— Nu mă simt prea bine, mărturisi Victoria.

— Ce s-a întâmplat cu cizmele tale? îl întrebă Taylor pe Hunter, din spatele femeilor.

— Nu contează, mormăi el intrând în cameră.

— Eşti doar istovită, Victoria, îi spuse Taylor. O să te simţi mai bine după o baie şi un somn bun. Hai în dormitor să te instalezi.

Hunter se oprise în mijlocul camerei şi se uita la Victoria. Aşteptă până ce Taylor o conduse în camera alăturată şi se întoarse spre Lucas.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lucas.

— M-am prezentat.

— Şi?

— A vomitat pe mine.

Lucas zâmbi. Vru să râdă, dar nu îndrăzni. Hunter l-ar fi omorât. Se întoarse şi tuşi, apoi termină să se îmbrace băgându-şi cămaşa în pantaloni.

— Nu-mi mai cere alte favori, se răsti Hunter.

Deodată râsul lui Taylor răsună în camera alăturată.

Era evident că prietena ei îi povestise ce se întâmplase. Câteva secunde mai târziu o auziră şi pe Victoria râzând.

— Nu a fost amuzant, mormăi Hunter.

— Chiar te pricepi la femei, îi spuse Lucas, distrându-se evident de iritarea prietenului său.

— Birjarul a cerut de patru ori mai mult ca de obicei.

— De ce?

— A vomat şi în birjă. Nu am putut s-o fac să se liniştească.

De data asta, Lucas izbucni în râs. Şi-l imagină pe Hunter încercând să o calmeze pe Victoria şi fiind complet neputincios. Dumnezeu ştie că şi el ar fi fost la fel de neputincios. Niciunul din ei nu avea experienţă cu doamnele agitate, iar Lucas era al naibii de recunoscător că nu se dusese el după prietena lui Taylor.

— Nu eram responsabil pentru cum se simţea, spuse Hunter. Mi-a spus că mişcarea trenului i-a făcut rău. Doamne, am nevoie de o baie. Oare se va isteriza dacă intru să-mi iau hainele?

— Taylor şi-a trimis deja hainele în camera ta. E tot la etajul ăsta, la trei uşi distanţă. Cheile sunt pe masă.

Hunter nu-şi putu ascunde surpriza.

— Mi-au dat o cameră în hotelul ăsta elegant?

Întrebarea lui spunea multe. Hunter era obişnuit să fie judecat greşit. Lucas nu. Hunter pretindea că nu-i păsa. Niciodată nu făcea o scenă când era discriminat. Îi spusese lui Lucas, la un moment dat, că nu avea de ce să-şi apere drepturile. Lucas preluase el sarcina asta.

— Nu erai aici să semnezi, aşa că Taylor a luat-o pe numele ei, spuse Lucas.

Amândoi ştiau că Lucas nu era cu totul sincer. Conducerea hotelului nu i-ar fi dat niciodată o cameră. Ar fi trebuit să se exercite presiuni. Lucas ar fi avut grijă de asta, dar Taylor, fără să ştie, evitase o asemenea scenă.

Hunter era gata să treacă la un subiect mai

important, după părerea lui.

— Când eşti gata să mergem?

— Când eşti şi tu.

Hunter luă cheia şi plecă. Se întoarse în camera lui Lucas peste jumătate de oră. Taylor petrecuse tot timpul acesta ajutând-o pe Victoria să se instaleze şi ocupându-se să cureţe cizmele lui Hunter.

Taylor intră în cameră exact când Hunter se încălţa cu ele.

— Mulţumesc că te-ai ocupat să fie curăţate, Taylor. Nu credeam că aveam timp.

— Chiar ea a făcut-o, îi spuse prietenul lui, sprijinindu-se de arcada alcovului şi privindu-şi soţia. I se părea că se îmbujorase. Te simţi bine, Taylor? o întrebă.

— Da, răspunse ea, uitându-se la podea.

Nu-i stătea în fire să fie timidă. Ceva nu era în regulă, decise el. Îşi puse centura cu pistoale, verifică că ambele arme erau încărcate – un ritual care îl liniştea foarte mult –, apoi o strigă pe Taylor.

Ea nu se grăbi să traverseze camera. Când ajunse lângă el, Lucas o luă de mână şi o trase în dormitor.

— Uită-te la mine, îi ceru.

Lui Taylor îi luă ceva timp ca să facă şi asta.

— De ce nu ne-ai întrebat dacă poţi să vii cu noi?

— M-ai lua? întrebă ea cu ochii măriţi de surpriză.

— Nu, dar nu ne-ai întrebat. Ce ai păţit?

Ea îi ignoră întrebarea.

— Dar ar trebui să vin cu voi, să ştii. Când le găseşti, ar trebui să fiu acolo. O să le fie frică, Lucas. O să aibă nevoie de mine.

Argumentul ei era adevărat.

— Bine atunci, când le găsim vin după tine.

— Mulţumesc.

— Tot nu mi-ai spus ce problemă ai.

— Jucai la cacealma? întrebă ea. Eu eram sigură că

da, dar acum am nevoie să te aud recunoscând.

— Eu nu joc niciodată la cacealma.

— A, bine atunci.

— Taylor?

Ea începuse să se întoarcă. El îi puse mâinile pe umeri ca s-o ţină pe loc.

— Da?

— Despre ce vorbeşti?

— Despre noaptea nunţii tale.

El zâmbi. Apoi se aplecă şi o sărută grăbit.

— Noaptea nunţii noastre, o corectă el.

Taylor păru profund nemulţumită de răspuns.

— Nu-ţi dai seama cum va complica lucrurile…

Buzele lui o făcură să tacă. Nu era un sărut delicat. Voia s-o domine. Gura lui o luă cu totul în stăpânire, şi limba lui se strecură înăuntru. Ea se topi toată, dorind să fie purtată de valul pasiunii, să se prefacă, fie şi câteva momente, că totul era bine şi curat şi frumos precum soarele după ploaie.

Ea ştia că o dorea. Voia ca el s-o iubească. Dar el mai degrabă s-ar fi lăsat spânzurat. Se trase de lângă el.

— Uiţi de tine, domnule Ross, se bâlbâi ea. Respira întretăiat şi se îmbujorase, chiar dacă încerca să se poarte adecvat şi cuviincios.

Lucas însă nu voia să accepte aşa ceva, O trase din nou în braţe, sărutând-o iar, prelung şi apăsat, iar când se trase înapoi, ea abia mai putea să formuleze un gând coerent.

O lăsă aşezată pe marginea patului. Taylor îşi reveni câteva minute mai târziu. Fluieratul o trezise din visare. Lucas scotea sunetul arogant în timp ce ieşea pe uşă.

Taylor îşi aranjă părul, oftă prelung, apoi merse să vadă ce făcea Victoria. Prietena ei dormea dusă. Taylor o înveli bine, închise fereastra ca să nu răcească, apoi se furişă afară din cameră. Deodată îşi aminti de notiţele pe

care le făcuse pentru discuţia cu Lucas. Se opri înainte să-i scape o expresie nu tocmai elegantă. Trebuia să aştepte până a doua zi să afle ce părere are soţul ei despre un anunţ la ziar pentru un investigator particular. Nu-şi imagina că va avea obiecţii, pentru că aveau nevoie de tot ajutorul posibil, dar tot considera că, din moment ce el se ocupa de căutare, sugestiile ar trebui discutate cu el mai întâi. Taylor scoase hârtia şi o puse pe masă ca să nu uite din nou.

Apoi se aşeză. Începuse un ritual al ei din noaptea în care dispăruseră fetele. De câte ori Lucas mergea în căutarea lor, se ruga pentru el. Rugăciunea ei către Dumnezeu era dublă. Îl ruga să aibă grijă de Lucas şi să-l ajute să găsească copilele. Când venise şi Hunter să-i ajute, desigur că adăugase şi numele lui în rugăciunile sale.

Tot nu putu să rămână liniştită mult timp. Să se plimbe de colo-colo devenise, pare-se, parte din ritual. Avea să se îngrijoreze, şi să se roage, şi să măsoare camera cu pasul până Lucas şi Hunter se întorceau cu bine.

Poate că în seara asta nu mai veneau cu mâinile goale.

— Te rog, Doamne, şopti ea din nou şi din nou, ajută-i să-mi găsească copiii.

Şi Hunter şi Lucas simţeau că de data asta aveau o pistă validă, îl găsiră pe bărbatul numit Boyd. Tocmai deveneau cei mai buni prieteni ai lui, totul fiindcă Hunter îi plătea băutura. Stăteau împreună la o masă din colţul barului. Scopul era să-l îmbete suficient de tare cât să-şi trădeze şi mama.

O oră mai târziu, îşi atinseseră obiectivul. Boyd se uită o clipă la banii pe care-i oferea Lucas şi începu să vorbească. El considera că le făcea fraţilor Border o favoare, fiindcă Hunter insinuase că ar vrea să cumpere gemenele. Banii, se lăuda el, nu erau o problemă, din moment ce avea o avere.

Boyd era un individ extrem de neplăcut. Cum sunt, până la urmă, de obicei, toţi diavolii. Nu avea absolut niciun fel de morală. Şi mai era şi urât ca păcatul. Avea pielea groasă şi ciupită de vărsat de vânt, cu pleoape grele, care atârnau peste ochi. Mijea privirea ca să poată vedea.

Avea obiceiul dezgustător să-şi sugă buzele de câte ori Hunter zicea ceva de bani. Părea că-şi gusta propria lăcomie.

Lucas de-abia dacă scoase un cuvânt, temându-se că vocea îl va trăda. Ura lui pentru creatura care stătea în faţa lui la masă îl ardea pe dinăuntru. Animalul care se prefăcea că e om vorbea cu calm despre plăcerile oferite de carnea tânără.

Lucas voia să-l omoare.

Dar trebuia să-i dea credit lui Hunter. Ştia că şi prietenul lui era la fel de scârbit de nenorocitul acela, dar nu lăsa ura să i se citească pe faţă, nici să i se audă în voce.

— Cum ai ajuns să ai aşa mulţi bani? îl întrebă Boyd pe Hunter. Eşti o corcitură, nu?

Hunter ignoră a doua întrebare şi răspunse numai la prima.

— Aur, minţi el.

— Ai dat lovitura?

Hunter încuviinţă din cap. Boyd rânji.

— Una mare, pare-se, observă el.

— Ce e cu fraţii Border? încercă Hunter să-l aducă pe bărbat la subiectul care-i interesa.

— Au deja un cumpărător, spuse Boyd. Dar pot fi convinşi să dea înapoi. Până la urmă, e o femeie.

— O femeie? întrebă Hunter fără să poată să-şi ascundă surpriza.

Boyd se uită îngrijorat la Lucas.

— Prietenul tău nu prea vorbeşte, nu?

Hunter nu-i răspunse.

— Ai zis că o femeie vrea să cumpere?

— Vrea gemene pentru bordelul ei. Sau cel puţin asta le-a spus fraţilor. Chiar vrei să dai de trei ori suma?

— Am bani, răspunse Hunter. Măcar să folosesc o parte. Dacă gemenele merită, adăugă el. Ar trebui să le văd mai întâi.

— Şi mie-mi dai o parte că ţi-am zis de ele?

— Da, ţi-am zis deja.

— Şi dacă nu sunt gemene? întrebă Boyd. Nu pot fi sigur că sunt, recunoscu el. Luă o gură mare de whisky, scoase o râgâitură straşnică, apoi se şterse la gură cu mâneca. Eu nu le-am văzut. Am auzit că fraţii au nişte gemene şi pe fratele lor mai mare. Băiatul e o corcitură. Poate şi surorile lui. Dacă e aşa, niciunul nu valorează prea mult.

Hunter se întoarse spre Lucas. Mesajul din privirea lui era clar. Voia să-l omoare pe nenorocit. Nu mai putea să se uite la el nici măcar o clipă şi auzise destule. Duse mâna la cuţit.

Lucas clătină din cap.

— Nu încă, îi spuse prietenului său.

— Nu încă ce? vru Boyd să ştie.

— Spune-mi unde ţin copiii, îi ordonă Lucas. Nu putu să-şi ascundă furia şi nici nu-i păsa. Boyd nu păru să-şi dea seama. Toată atenţia i se îndreptase spre teancul de bani pe care Lucas îl pusese pe masă.

Era captivat de ce vedea. Îşi supse buzele şi încercă să apuce banii. Cuţitul lui Hunter îl opri. Lama i se înfipse între degete.

— Nu aşa de repede, anunţă Hunter după ce Boyd se opri din ţipăt.

— Dă-ne adresa mai întâi, insistă Lucas. Îi turnă cu o prefăcută prietenie încă un pahar.

Boyd îi aruncă o privire furioasă lui Hunter, apoi goli paharul. Se uită din nou prelung la bani, încercând în mod

evident să se decidă. Apoi le spuse adresa.

— Nu le spuneţi cum i-aţi găsit, nu?

Hunter nu-i mai acorda nicio atenţie. Se uită la Lucas, fără îndoială aşteptând permisiunea lui să-l omoare pe nenorocit.

Lucas nu-l lăsă nici de data asta.

— Boyd merge cu noi, explică el. Dacă minte, poţi să-l omori.

— Şi dacă nu minte?

Fiindcă Boyd era atent la conversaţie, Lucas minţi:

— O să-i dăm restul de bani.

— Am destui bani aici, protestă Boyd. Era aşa de beat acum, că i se amestecau cuvintele. Nu merg nicăieri cu voi.

Lucas avu nevoie de multă voinţă să nu ia cuţitul de pe masă şi să-i taie gâtul. Se forţă să aibă un ton calm când vorbi:

— Prietenului meu îi place să folosească cuţitul, îi spuse arătând spre Hunter. Face treabă bună cu lama.

Hunter ridică o sprânceană, apoi zâmbi.

— Mulţumesc, răspunse el, prefăcându-se mulţumit de minciuna scandaloasă.

Boyd se făcea tot mai palid, dar nu era destul pentru Lucas. Se purta în continuare de parcă vorbeau despre vreme atunci când continuă:

— Îi place să jupoaie oamenii de vii. Îi ţine în viaţă cât se distrează cu ei. Nu-i aşa? îşi întrebă prietenul.

Hunter încuviinţă.

— Nu ar mai fi amuzant dacă sunt deja morţi. Ce sens mai are?

— Exact, fu Lucas de acord. Ce sens mai are?

Boyd tremura acum şi se uita îngrijorat prin bar. Aparent se uita după ajutor. Nimeni nu-i acorda nicio atenţie.

— Sunt un om alb, protestă el.

Hunter zâmbi.

— Mie mi-e totuna, zise el tărăgănat.

— Exact, Boyd, tu ai zis-o. Prietenul meu e o corcitură, deci un sălbatic, nu-i aşa?

Boyd încuviinţă, apoi scutură din cap. Părea să nu se poată decide dacă să fie de acord sau nu. Răsuflă zgomotos.

— Nu mă duceţi nicăieri. Rămân exact aici. Sunt prea mulţi oameni în bar. Martori, spuse el cu un zâmbet superior.

Peste când minute, Boyd avea lacrimi în ochi. Era tras pe stradă între Hunter şi Lucas.

Căutară o alee. Găsiră una la câteva cvartale distanţă. Îl lăsară pe Boyd acolo, legat şi inconştient, în spatele unor lăzi de lemn. Nu voiau ca Boyd să se răzgândească şi să-i alerteze pe fraţi şi, aşa cum Lucas îi explicase cu răbdare lui Hunter când acesta îşi reclamase dreptul să-l omoare pe nenorocit, poate trebuiau să-i mai pună întrebări, în cazul în care mutaseră gemenele. Şi mai era faptul că niciunul din ei nu era un criminal de sânge-rece.

— Poate vrem noi să-l omorâm, dar n-o s-o facem, spuse Lucas.

Lui Hunter nu-i plăcea să audă adevărul. Scoase un mormăit.

— Dacă am fi fost în Montana…

— Tot crimă ar fi, îl contră Lucas. Când se termină toate astea, ne asigurăm că toţi din oraş ştiu că Boyd şi-a vândut prietenii. Asta o să-i distrugă viaţa.

Hunter se înveseli. Îşi potrivi pasul cu Lucas şi străbătură strada principală. Nu mai rostiră niciun cuvânt timp de câteva minute. Hunter rupse tăcerea.

— Deci îmi place să jupoi oamenii de vii, nu?

Lucas rânji.

— Mi s-a părut un detaliu interesant.

— Aşteptările, râse Hunter. Se aştepta să fiu un sălbatic.

— Şi eu n-am făcut decât să-i întăresc convingerile ignorante.

Cei doi nu se mai gândiră la Boyd. Găsiră adresa pe care le-o dăduse douăzeci de minute mai târziu. Fuseseră nevoiţi să se întoarcă din drum de două ori. Erau în mijlocul mahalalei oraşului, înconjuraţi de clădiri închiriate. Peste tot atârnau haine, ferestrele erau sparte sau lipseau, iar sunetul mizeriei umane răsuna în jurul lor. Se auzeau copii plângând şi adulţi ţipând. Clădirile dărăpănate erau cenuşii. Terenul din jurul lor era plin de gunoaie sau mai rău. Mirosul era aproape insuportabil.

— Sunt înăuntru, am o presimţire, Lucas.

— Şi eu la fel, zise Lucas. Va trebui să mă duc s-o iau pe Taylor.

— De ce?

— Numai ea va şti sigur dacă gemenele sunt nepoatele ei, spuse el. Era o scuză penibilă, şi amândoi ştiau asta.

Hunter îşi dădu ochii peste cap.

— Câte gemene crezi că au fraţii Borders aici? Pentru numele lui Dumnezeu, Lucas, oricum ar fi, o să scoatem copiii ăştia de aici.

— Ştiu, fu de acord. Dar Taylor merită să vină cu noi. I-am promis.

Hunter nu îl mai contrazise.

— O să aştept aici.

Deja se îndrepta spre umbrele dintre cele două clădiri, căutând un loc de unde să vadă şi uşa din faţă, şi pe cea din spate. Dacă fraţii Border voiau să mute copiii, el trebuia să ştie.

Lucas opri o birjă la trei cvartale distanţă. Îl puse pe birjar să aştepte în faţa hotelului până urcă s-o ia pe Taylor.

Ea deschise uşa; aruncă o privire spre chipul lui întunecat şi se pregăti pentru veştile proaste.

El îi opri întrebările cu un ordin scurt:

— Ia-ţi haina.

Nu mai pierdu vremea să întrebe unde o ducea. Fugi la dulap, îşi luă haina, apoi alergă la soţul ei. Îşi atinse buzunarul ca să fie sigură că avea acolo pistolul.

Lucas nu-i explică decât în parte ce se întâmplase. Nu avea de gând să intre în amănunte despre Boyd. Nu voia să piardă vremea.

Taylor îşi frângea mâinile. Era încordată şi înspăimântată.

— Spui că gemenele au un frate mai mare cu ele?

— Aşa ni s-a spus.

Ajunseră la birjă şi Lucas o ajută să urce. Ea aşteptă până porniră ca să vorbească din nou,

— Dacă au un frate mai mare, nu pot fi gemenele surorii mele.

— Vrei să mergi înapoi?

— Sigur că nu, strigă ea. Mă insulţi cu o asemenea întrebare. O să luăm copiii de la animalele alea mai întâi. Apoi continuăm să le căutăm pe fete.

El fu mulţumit de răspunsul ei.

— Cât suntem înăuntru, te rog să stai numai între mine şi Hunter.

— Bine.

— O să faci exact ce-ţi spun, fără să mă contrazici.

— Fără să te contrazic, promise ea.

Lista cu ordine continuă. Taylor înţelese de ce era aşa de aspru şi de ce părea aşa de supărat. Voia ca ea să fie în siguranţă. Îngrijorarea îi dădea vocii lui o notă aspră. Ei acest lucru i se părea liniştitor.

Se apropiau de mahala când Lucas termină cu instrucţiunile. Pentru că ea părea atât de speriată, el decise să-i dea ceva pozitiv la care să se gândească.

— Până săptămâna viitoare poate vei fi deja în drum spre rudele lui George cu copiii. Gândeşte-te la reîntâlnirea fericită, Taylor.

Voia să-i ofere o rază de speranţă, şi fu surprins când ea clătină din cap. Se uita pe geam, la privelişte înfrozitoare, şi de-abia dacă era atentă la Lucas.

Mirosul de varză fiartă şi de murdărie umană o făcea să-i vină să verse.

— Le-ai cunoscut vreodată pe rudele lui George? o întrebă el.

Trebui să repete întrebarea din cauză că nu era atentă.

— Tatăl fetelor, spuse el. Le-ai cunoscut pe rudele lui?

Ea nu-şi imagina de ce-i punea o întrebare aşa de ciudată acum,

— Nu, George era orfan. Nu avea rude. Ah, uite-l pe Hunter. Vine spre noi.

Taylor deschisese portiera înainte ca birja să oprească de tot. Lucas plăti birjarul şi îi promise o sumă frumuşică dacă avea să-i aştepte. Atracţia banilor fu mai puternică decât teama de pericolele din cartier. Birjarul scoase o puşcă de sub capră, şi-o puse în poală şi promise să rămână acolo cel mult treizeci de minute.

Taylor aşteptă lângă Hunter până ce Lucas traversă strada. Apoi se duse lângă el şi îl luă de mână. Cealaltă mână şi-o băgă în buzunar şi apucă pistolul.

Urcară în linişte treptele şubrede ale clădirii. Lucas intră primul. Taylor după el. Hunter era chiar în spatele ei.

Apartamentul pe care-l căutau era la etajul trei, chiar în fundul clădirii. Podeaua scârţâia, dar era aşa de multă gălăgie înăuntru încât ar fi putut să şi tropăie pe hol şi tot nu i-ar fi auzit nimeni.

Pereţii erau subţiri ca hârtia, la fel şi uşile. Când ajunseră la numărul pe care-l căutau, Lucas îi făcu semn lui Taylor să stea lângă perete puţin mai departe. Dacă se lăsa cu împuşcături, nu voia s-o lovească vreun glonţ rătăcit.

Hunter deja îşi scosese unul din pistoale. Lucas şi-l pregăti pe al lui, îi făcu semn prietenului său, apoi lovi uşa

cu umărul şi dădu buzna înăuntru. Hunter îl urmă.

Un tânăr de vreo douăzeci de ani dormea pe canapea. Îl trezi apăsarea pistolului lui Hunter pe tâmplă.

O femeie de două ori mai în vârstă dădu buzna din bucătărie în sufragerie. Nu purta decât o cămaşă de noapte transparentă.

Avea părul portocaliu şi faţa excesiv de machiată. Nu încercă să se acopere. Se uită urât la Hunter şi se repezi la el cu mâinile în aer şi cu unghiile ascuţite gata să atace, dar se opri brusc când el scoase al doilea pistol şi îl îndreptă spre ea.

Aparent ea decise să încerce o altă abordare. Îşi puse mâinile în şold şi îşi mulă cămaşa pe ea ca să fie sigură că se vedea tot ce avea de oferit, scoţându-şi sânii în faţă.

— Numele meu este Shirleen. Îmi fac treaba în dormitorul din spate. Nu vrei să pui deoparte pistolul, drăguţule? Pot să te fac să te simţi bine. Nu te costă decât un dolar sau doi dacă vrei să-mi folosesc şi gura. Fac toţi banii, nu-i aşa, Charlie?

Omul de pe canapea era prea speriat să poată răspunde. Nu făcu nici cel mai mic semn.

— Nu ai împuşca o doamnă, nu-i aşa, dragule? îl întrebă ea alintat pe Hunter.

— Nu am nicio doamnă în faţă, răspunse el cu o voce golită de orice emoţie.

Insulta nu-i pică bine. Ochii i se transformară în două fante şi pe chip i se citea ura.

— Nu te afli unde trebuie, îi spuse. Locul ăsta e al fraţilor Border. Nu le place deloc să fie furaţi, zise ea cu dispreţul de dinainte. O să te facă bucăţi dacă te prind. Mai bine pleacă de-aici cât mai poţi.

Hunter nu avu nicio reacţie la ameninţarea ei. Pur şi simplu se uită la ea aşteptând următoarea mişcare. Lucas verificase deja apartamentul înghesuit.

Erau două dormitoare. Primul era gol şi, după

aşternuturile murdare şi răvăşite, presupuse că acolo îşi făcea femeia treaba. Al doilea dormitor era închis. Începu să împingă uşa cu umărul, apoi auzi scâncetul unui copil. Sunetul era slab, dar recognoscibil. Lucas se dădu înapoi. Îi era teamă să dea buzna pe uşă şi să rănească vreunul dintre copii dacă erau în apropiere.

Avea nevoie de cheie.

— Sigur ai auzit de fraţii Border, mormăi Shirleen. Toată lumea a auzit de Billy şi Cyrus. Pufni în râs: Trebuie să fii nou-venit în oraş, drăguţă, altfel ai şti ce periculos şi prostesc este să ai tupeul să furi de la…

— Dă-mi cheia de la dormitor.

Lucas rosti ordinul din spatele femeii. Ea sări un pas în faţă şi se răsuci. Până să-i vorbească, nu-şi dăduse seama că mai era cineva în apartament.

Ăsta era mult mai periculos decât cel care-l ţinea captiv pe Charlie. Nu scotea un sunet când se mişca. Numai cineva obişnuit să încalce legea ştia să se mişte aşa ca o umbră. Shirleen se dădu într-o parte şi încercă să-şi mascheze frica.

Taylor intră în acel moment. Hunter îi spuse să închidă uşa. Ea făcu ce i se spusese, apoi se întoarse spre ei.

Femeii mai mult dezbrăcate îi aruncă doar în treacăt o privire, dar fusese de ajuns ca să-şi exprime dispreţul suveran. Privirea i se mută la bărbatul întins pe canapea. Ea observă ce făcea şi, fiindcă atât Hunter, cât şi Lucas se uitau la ea, îi avertiză:

— Îşi caută pistolul. Probabil e sub una dintre perne.

— Ştiu, zise Hunter zâmbind.

Ea nu pricepu. Dacă ştia ce făcea omul, de ce nu-l oprea? Dar Lucas înţelese. Hunter aştepta să aibă o scuză ca să-l omoare pe vierme.

— Fără focuri de armă, îi spuse prietenului său.

Hunter se încruntă nemulţumit. Apoi oftă. Învârti

pistolul în mână şi, înainte ca prizonierul să-i bănuiască intenţia, îl lovi cu patul armei în cap. Nu-l omorâse, dar cu siguranţă când se trezea îşi va dori să fie mort. O să-şi simtă capul ca şi când ar fi spart în două.

Hunter îl împinse pe bărbatul leşinat pe covor, apoi băgă mâna între perne. Găsi pistolul ascuns acolo şi îl vârâ la centură.

Deodată Shirleen realiză că străinii nu veniseră pur şi simplu să jefuiască. Privirea i se opri la Taylor. O văzu ducându-se la uşa dormitorului şi se gândi că arăta ca un înger. De aceea, ameninţarea rostită de ea părea şi mai mare.

— Poate că el n-ar omorî o femeie, dar eu, da. Ai cinci secunde să-mi dai cheia, spuse Taylor, cu o privire de gheaţă.

Shirleen nu se gândi de două ori să facă ce i se spune. Credea din tot sufletul că îngerul cu ochii ca o gheaţă albastră era gata s-o ucidă.

— Unu…

Shirleen fugi la cutiile de la geam, băgă mâna într-una din ele şi scoase cheia.

— N-am avut nimic de-a face cu luarea copiilor. Eu doar lucrez aici, atât. Ce fac Billy şi Cyrus nu e treaba mea.

Lucas îi smulse cheia din mână, îi făcu semn lui Hunter să rămână cu ochii pe ea, apoi descuie uşa. Nu o lăsă pe Taylor să intre prima. Voia să se asigure că nu mai era cineva înăuntru cu copii.

Era întuneric, prea întuneric să vadă ceva. Lucas aprinse o lampă după ce inspectă rapid locul căutând umbre mişcătoare.

Văzu fetiţele în partea cealaltă a camerei. Deodată simţi că inima îi era gata-gata să explodeze de uşurare. Şi de furie.

Cele două erau adormite pe podea în faţa dulapului. Se ţineau strâns în braţe. Una din ele plângea încet în

somn. Lucas nu-i vedea faţa celeilalte. Avea capul băgat sub bărbia surorii sale.

Erau nişte copii frumoşi. Mai degrabă nişte bebeluşi, se corectă el. Erau atât de mici că nu aveau cum să aibă nici trei ani. Cea pe care putea s-o vadă avea evident coloritul lui Taylor. Ambele aveau părul blond-deschis. Asemănarea era atât de puternică încât oricine ar fi crezut că sunt copiii ei. Nu încăpea îndoială, erau ale ei.

Îi făcu semn lui Taylor să intre, apoi îşi ascunse pistolul. Ieşi pe hol ca să privească de la distanţă. Ştia că le-ar putea speria pe fetiţe dacă se apropia prea mult. Voia ca ele s-o vadă pe Taylor prima dată.

— Sunt ale ei, nu-i aşa? o auzi Lucas pe femeie întrebându-l pe Hunter.

Taylor nu era deloc atentă la Shirleen. Intră grăbită în dormitor şi se opri de cum văzu copilele. Îşi duse mâna la gură, apoi scoase un vaiet uşor şi plin de milă care-i frânse inima lui Lucas. Rămase cu privirea aţintită spre copile şi începu să se apropie încet de ele.

Simţea că-i venea să leşine de uşurare şi fericire. Deja plângea când ajunse la ele. Îngenunche pe podea în faţa lor, dar nu le atinse câteva secunde lungi. Avea capul plecat şi mâinile strânse în faţă. Lucas se gândi că poate se ruga.

Apoi întinse mâna şi le scutură uşor ca să le trezească.

— E timpul să mergem acasă acum, le şopti ea.

Una din fetiţe deschise ochii. Se ridică, îşi frecă ochii somnoroasă şi se uită la Taylor. Părea curioasă şi doar uşor speriată. Când Taylor îi mângâie obrazul şi îi zâmbi, ea îşi băgă degetul în gură şi se întinse înainte. Taylor o ridică uşor în poală. O ţinu aproape şi o legănă, şi când fetiţa se relaxă în sfârşit lângă ea, întinse mâna şi după sora ei.

Aceasta se trezi plângând. Dar se opri de îndată ce o văzu pe Taylor. Păru s-o recunoască. Taylor ştia că nu era

posibil, desigur, fiindcă gemenele nici măcar nu mergeau de-a buşilea când le văzuse ultima dată. Fetiţa întinse mâinile ca să fie ridicată. Taylor o ridică şi o aşeză în poala ei lângă soră, apoi o îmbrăţişă tare.

Taylor nu se putea opri din plâns. Îşi legăna copilele în braţe şi le spunea încontinuu că totul avea să fie bine. Că acum le lua acasă.

Una din ele adormi la ea în braţe, în vreme ce cealaltă se lăsă legănată câteva minute, apoi începu să se agite. Voia să se uite la Taylor şi după ce se răsuci ca să-i vadă faţa, îşi scoase degetul din gură şi o atinse pe păr,

— Tu eşti mama?

— Da.

— Şi mama lui Allie?

— Da.

Doar atât voia Georganna să ştie. Se lăsă în braţele lui Taylor, îşi puse iar degetul în gură şi închise ochii.

Lucas se duse la ele şi se aplecă spre soţia lui:

— Sunt bine? şopti el.

— Cred că da, răspunse ea.

Fetiţele erau îmbrăcate în nişte rochiţe albastre şifonate. Erau pline de noroi pe picioare, pe mâini şi pe rochii – nu fuseseră îngrijite, dar Taylor era fericită că nu se vedea nicio urmă de lovitură.

— Hai să le scoatem de aici, Lucas.

El fu întru totul de acord. Şi totuşi ezita. Se întoarse, se aplecă şi se uită sub pat. Apoi se ridică. Unde era băiatul de care li se spusese?

O ridică pe una din gemene în braţe. Ea nu se trezi. Capul îi căzu pe umărul lui. Taylor i-o dădu şi pe cealaltă şi se ridică.

Lucas vru s-o întrebe pe femeie unde fusese dus băiatul. Nu se liniştea până nu îi găsea pe toţi trei. Plecă primul spre sufragerie. Hunter ridică trei degete. Lucas clătină din cap. Atunci Taylor îl făcu atent. Întinse mâna şi-l

atinse pe braţ.

— Stai, şopti ea. Se întoarse şi intră din nou în dormitor.

Ceva nu era în regulă, dar era aşa de epuizată de grijă şi de uşurare că îşi găsise în sfârşit nepoatele că nu-şi dădea seama exact ce anume era în neregulă.

Lucas o urmă.

— Ce e? întrebă el încet ca să nu deranjeze copilele.

Taylor scutură din cap. Începu să se învârtă, apoi se opri.

— De ce dormeau pe podea în faţa dulapului?

Nu-i dădu timp să se mire de ciudăţenie. Se grăbi la dulap şi încercă să-l deschidă. Era încuiat.

— Adu-o pe femeie aici, îi strigă Lucas lui Hunter.

Câteva secunde mai târziu Shirleen apăru în prag. Hunter era în spatele ei.

— De ce e uşa închisă? întrebă Taylor. Abia putea s-o privească pe femeie, atât era de scârbită de imaginea unei asemenea ticăloşii.

— Fără motiv, făcu Shirleen. Pur şi simplu. Se grăbi să adauge: Nu sunt haine acolo pentru fetele voastre. Toate sunt în cutia de la uşă. Vă arăt unde.

Hunter n-o lăsă să se mişte.

— Deschide dulapul, îi ordonă Taylor.

— Dar pentru ce? Ţi-am zis deja, mârâi Shirleen. Nu e nimic acolo pentru tine.

Acum părea agitată şi începu să turuie ca să-şi acopere nervozitatea.

— Fraţii Border au crezut că fetele sunt orfane. Cu buclele lor blonde şi ochii mari şi albaştri, trebuie să fie ale tale. Sunt leite tu. Billy şi Cyrus tot vor încerca să le ţină. Deja au un cumpărător. Aş zice s-o tăiaţi de aici.

— Descuie uşa, ordonă Taylor.

Shirleen dădu din umeri indiferentă.

— Nu ştiu unde e cheia, spuse ea. Îşi încrucişă braţele

şi se uită cu furie la Taylor.

— Vrei s-o omor?

— Hunter puse întrebarea. Nu se simţea niciun fel de emoţie în vocea lui, ceea ce făcu întrebarea şi mai înfiorătoare. Shirleen rămase cu gura căscată, se uită în sus la Hunter, apoi îşi întoarse întreaga atenţie spre Taylor. Îşi ţinu respiraţia aşteptând răspunsul ei.

Nu văzu că Hunter îi făcuse cu ochiul lui Taylor. Ea înţelese că juca la cacealma. Voia să o bage în sperieţi pe femeie. Taylor voia acelaşi lucru. Aşteptă câteva secunde, ca Shirleen să se poată gândi la această posibilitate, apoi se uită la Hunter.

— Da, te rog, rosti ea pe un ton aşa de politicos încât părea că-şi comanda o a doua ceaşcă de ceai la un chelner atent.

Deşi faţa lui Shirleen era plină de machiaj, se albi vizibil. Când simţi mâna lui Hunter pe gât, ţipă:

— E aceeaşi cheie de la dormitor. Mă duc s-o aduc.

Hunter o somă să rămână pe loc. Scoase cheia din uşă. Nu voia să-şi părăsească locul. De unde stătea, vedea uşa de la intrare. Dacă intra vreunul dintre fraţii Border, voia să fie pregătit. De aceea nu-i dădu cheia lui Taylor, ci i-o aruncă.

Ea o prinse din aer, se întoarse şi descuie uşa. O deschise numai puţin şi începu să se dea înapoi ca s-o deschidă mai larg, când deodată păru că-i fuge din mâini.

Taylor fu împinsă în spate de forţa cu care se deschise uşa. Mânerul o lovi într-o parte. Se lovi de peretele din spatele ei, dar se îndreptă cât putu de repede ca să ţină uşa înainte s-o lovească din nou.

Lucas îi strigă să se dea deoparte. Hunter îşi îndreptă arma spre deschizătură. Era aşa de întuneric că nu vedea care era ameninţarea. Dar nu voia să rişte. Acolo putea fi un bărbat, cu arma pregătită, aşteptând să poată trage. Lucas se gândi la acelaşi lucru. Se dădu din faţa dulapului şi

se întoarse într-o parte ca fetele să fie protejate. Dacă se trăgea cu arma, glonţul ar fi trecut prin el înainte să ajungă la ele.

Taylor începu să se apropie, dar Lucas îi ceru să stea pe loc. Avea vocea dură, aspră. Se întoarse spre Hunter şi-i făcu semn să se ocupe de problemă.

Hunter nu aşteptase să i se spună ce să facă. Păşi într-o parte, ca să ia ţinta dintr-un unghi mai sigur, dar deodată se opri.

Nu-i venea să creadă ce vedea. Un băieţel de şase sau şapte ani ieşi în goană din ascunzătoare. Era iute, aproape ca o umbră. Abia când se opri în mijlocul camerei şi începu să se uite frenetic în jur, Lucas şi Hunter îl văzură mai bine. Taylor stătea în spatele lui şi nu-i vedea faţa.

Avea părul de un castaniu întunecat, care-i ajungea aproape până la umerii înguşti. Ochii de aceeaşi culoare. Erau larg deschişi de panică. Stătea înţepenit. Părea gata să o ia la goană.

Câteva secunde nimeni nu spuse nimic. Lucas era atât de furios pentru băiat, că tremura. Numai Dumnezeu ştia de când era copilul închis în dulap. Nici animalele nu erau tratate cu asemenea cruzime.

Hunter era la fel de furios ca Lucas. Se uită la copil şi se vedea pe sine. Durerea pe care o simţi îl făcu să-i vină să verse. Ardea de febra răzbunării.

Taylor fu aşa de surprinsă de apariţia băiatului, că se sprijini de perete şi trase aer adânc în piept. Abia apoi pricepu enormitatea atrocităţii comise împotriva băiatului. Ochii i se umplură de lacrimi. Dumnezeule, cineva trebuia să plătească pentru păcatul acesta.

Gândurile de răzbunare curgeau unul după altul. Băieţelul era în mod evident îngrozit. Trebuia liniştit cumva. Taylor porni spre copil cu un singur gând în minte.

El nu îi acorda nicio atenţie. Văzu gemenele în braţele lui Lucas şi urlă de furie, apoi îşi lăsă capul în jos şi se

repezi spre cel care îndrăznise să le atingă.

Hunter lăsă pistolul deoparte şi îl prinse pe băiat tocmai când se pregătea să intre cu capul în şoldul lui Lucas.

Copilul urla, lovea şi muşca. Hunter îl prinse de mijloc şi-l ridică. Îi prinse repede şi mâna când îşi dădu seama că voia să-i ia pistolul.

Îi ordonă să nu se mai zbată, dar fu ignorat. Nu ştia ce să mai facă. Nu intenţiona să-l rănească pe băiat, dar cel mic nu avea cum să-şi dea seama de asta. Aşa că Hunter se uită la Taylor după ajutor.

— Lasă-l jos, îi spuse ea venind în fugă la ei.

— E un mic sălbatic, strigă Shirleen. Vedeţi că e o corcitură. Se crede protectorul fetiţelor. A trebuit să-l închidă în dulap. Nu voia să lase pe nimeni să se apropie de…

Se opri fiindcă Taylor se uită la ea. Furia din ochii îngerului o îngrozi. Îşi duse mâna la piept şi trase aer adânc în piept.

— Spune că e fratele lor, şopti ea. Minte, fireşte. Te uiţi la el şi-ţi dai seama că nu au nicio legătură, adăugă ea cu dispreţ.

— Este fratele lor. Taylor accentuă fiecare cuvânt.

Băiatul se linişti în braţele lui Hunter şi se uită la ea.

Ea încuviinţă din cap. El nu înţelegea ce-i spunea. De îndată ce Hunter îi dădu drumul, încercă să ajungă iar la fete.

Taylor îl luă de mână şi-l trase la ea. Părul negru îi atârna pe frunte. Ea i-l dădu cu blândeţe la o parte. Nu voia să se uite la ea, căci toată atenţia îi era concentrată numai asupra lui Lucas.

— Mergem acasă acum, îi zise ea copilului.

Acesta îndrăzni să-i arunce o privire scurtă.

— Nu le iei de lângă mine. Nu te las.

Taylor îl simţi cum tremură. Îl strânse în braţe şi se

aplecă să-i şoptească la ureche. Lucas nu auzi ce-i spunea, dar când ea se îndreptă, cel mic se uita la ea cu lacrimi în ochi.

Ea întinse mâna şi el o prinse. Încă îi era teamă să aibă încredere în ea. Taylor vedea asta în ochii lui. Dădu uşor din cap, confirmând fără cuvinte ce tocmai îi promisese.

El o strânse mai tare, iar ei îi veni să plângă.

— Unde-ţi sunt pantofii? îl întrebă ea cu vocea tremurând de emoţie.

— Nu am, i-au aruncat.

Taylor nu avu nicio reacţie exterioară la remarca lui.

— Îţi luăm mâine o pereche.

Ochii lui se măriră surprinşi de promisiunea ei.

Ea îi zâmbi şi se întoarse la Hunter. Nu voia să-l lase pe copil să meargă desculţ pe afară,

— Putem pleca, îi spuse. Îl ţii tu în braţe?

Hunter dădu din cap. Băiatul se trase înapoi când ea încercă să-l îndemne să meargă la Hunter. Era evident că-i era frică şi de el, şi de Lucas, îşi dădu ea seama, fiindcă le arunca ambilor uriaşi priviri speriate.

Nu avea de gând să-i prezinte pe bărbaţi. Nu voia ca oribila femeie să le audă numele. Avea destule date deja şi, cu siguranţă, le va da fraţilor Border toate amănuntele pe care şi le va aminti. Dacă ar afla numele lor, ar apărea probleme.

Taylor se aplecă din nou spre copil şi-i spuse ceva la ureche. Atât soţul ei, cât şi prietenul lui aşteptară răbdători. Nu dură mult şi, după ce Taylor termină, băiatul zâmbea.

Lucas şi Hunter erau curioşi. Schimbarea copilului era uimitoare. Oare ce-i spusese Taylor?

Copilul îi dădu drumul la mână şi merse la Hunter. Avea un mers trufaş. Îi zâmbi lui Lucas când trecu pe lângă el. Şi nici de Hunter nu-i mai era frică, fiindcă atunci când ajunse în dreptul lui, îl luă ferm de mână şi se uitat la el cu

ochii mari şi plini de admiraţie.

Taylor se uită la Lucas. El ridică o sprânceană şi arătă spre copil. Ea pur şi simplu îi zâmbi, apoi sugeră din nou că ar trebui să plece.

Shirleen îi urmă până la uşa din faţă. Lucas era ultimul. Chiar când trecea pe lângă canapea, omul care zăcea acolo gemu. Lucas mută copilele ca să le ţină cu un singur braţ, apoi coborî mâna dreaptă şi îi dădu un pumn în gură. Îl făcu din nou să-şi piardă cunoştinţa şi nici măcar nu se opri din mers pentru asta.

Taylor ceru să rămână un moment singură cu Shirleen, dar soţul ei nu fu de acord. Ea se întoarse spre femeia dezgustătoare.

— O să am grijă să-ţi petreci restul vieţii la închisoare.

— Nu am avut nimic de-a face…

Taylor nu o lăsă să termine.

— Ştiai ce se petrecea. Ai fi putut să-i ajuţi pe copii şi nu ai făcut-o.

Taylor ajunse la uşă, când Shirleen fugi spre dormitorul ei.

— O să ne întoarcem.

Lucas spusese asta. Nu era o ameninţare. Era o promisiune.

O luară înapoi pe unde veniseră. Taylor era în faţă. Îşi ţinea mâna în buzunar, cu degetele pe pistol.

Nu avură probleme. Când ajunseră în stradă şi începură să traverseze, Taylor se oferi să o ia pe una dintre fete. Frigul le trezise pe amândouă. Georganna se îndepărtase de Lucas şi se uita la el. Alexandra se uita şi ea, dar nu aşa de atent. Amândouă aveau degetul mare în gură. Georganna scotea sunete când sugea. Alexandra, niciunul.

— Stau bine aşa, spuse Lucas. Ia-mă de braţ, îi ceru apoi. Hunter se mută lângă Taylor. Ea îl mângâie pe băiat pe mână, apoi se întoarse şi o mângâie pe una dintre

gemene. Voia să se grăbească spre birjă, căci era deja frig şi nu voia ca ei să răcească, îşi făcea griji din cauza asta.

Hunter îşi dorea să plece odată din cartierul acela înainte să apară fraţii Borders. Nu-i plăcea ideea să fie nevoit să-l omoare pe vreunul din ei cu băiatul de mână. Se gândi la asta când mergeau spre birjă.

Lucas se gândea la cu totul altceva. La tatăl gemenelor. George, zisese ea, fusese orfan. Nu avea rude. Sigur că nu avea. Orfanii nu au rude niciodată.

Iar ea ştiuse asta tot timpul. Binele mai mare. Îi spusese că de asta se căsătorise cu el. Pentru binele mai mare. Remarca aceea criptică acum avea sens.

Planul Doamnei. „Îţi plac copiii?" Taylor îl întrebase asta. Ah, da, binele mai mare.

— Să fiu al naibii.

El şopti remarca atât de încet că numai gemenele îl auziră. Georganna îşi scoase degetul din gură şi îi zâmbi. Alexandra zâmbea şi ea timid, dar tot cu degetul în gură.

Ajunseră la birjă câteva minute mai târziu. Taylor intră prima. Hunter îl aşeză pe băieţel lângă ea. Lucas i-o dădu pe Georganna. Taylor o puse în poală pe picioare şi se întinse după cealaltă. O aşeză şi pe Alexandra lângă sora ei. Îl cuprinse cu braţul şi pe băiat, ca să fie parte din îmbrăţişarea lor, se rezemă de banchetă şi închise ochii. Lăsă să-i scape un oftat de uşurare.

Hunter şi Lucas se contraziceau lângă birjă. Hunter insista să se întoarcă la apartament şi să-i aştepte pe fraţii Border. Lucas nu avea nimic împotrivă, dar nu voia să fie lăsat pe dinafară. Nu o putea lăsa pe Taylor să plece singură cu copiii, aşa că îi cerea lui Hunter să meargă la hotel cu ei. După ce toată lumea se culca, avea să se înapoieze cu prietenul lui ca să se confrunte cu nenorociţii.

Taylor puse capăt disputei:

— Copiii ăştia o să moară de frig dacă nu îi ducem la căldură. Urcaţi amândoi.

Un moment mai târziu porniseră la drum. Lumina lunii era destul de puternică să se vadă în birjă. Lucas se uită la soţia lui.

— Taylor?

Se simţea o notă de asprime în vocea lui. Ea o ignoră şi-i zâmbi. Doamne, ce mulţumită era.

— Da? întrebă ea.

Atunci el se uită la o fetiţă şi la cealaltă.

Era aproape imposibil să le deosebeşti. După care se încruntă din nou la soţia lui.

— Spune-mi ceva, îi ceru el.

— Da? întrebă ea din nou.

El arătă spre gemene.

— Care dintre ele este binele şi care e cel mai mare?

Capitolul 14

O, *cât trăieşti, spune adevărul şi fă diavolul de râs.*
Henric al IV-lea, William Shakespeare

Gemenele trecură peste timiditate în scurt timp. Aerul nopţii le înviorase. Vorbiseră tot drumul până la hotel şi se căţăraseră ba pe Lucas, ba pe Hunter.

Cei doi nu se consideraseră niciodată nişte familişti, nici nu prea stătuseră pe lângă copii aşa mici şi amândoi se simţeau ciudat şi nelalocul lor având de-a face cu nişte fiinţe aşa de fragile.

Însă fetiţele nu se simţeau nefiresc lângă nişte uriaşi. Se simţeau în largul lor cu ei, ca peştele în apă.

Taylor îşi concentrase toată atenţia asupra băiatului. Îl întrebă cum îl cheamă. El îi spuse că nu avea un nume adevărat sau cel puţin el nu şi-l amintea, apoi, frângându-şi mâinile îngrijorat, îi enumeră toate felurile în care i se spusese. Termină explicaţia dând din umeri.

— Cred că poţi să-mi spui Sneak. Aşa mi se spune cel mai des.

Taylor fu şocată şi oripilată, dar îşi ascunse reacţia. Nu voia să-l ruşineze. Cele mai multe dintre porecle erau obscene. Era prea tânăr ca să le înţeleagă semnificaţia, şi asta i se părea o binecuvântare.

Lucas şi Hunter ascultau discuţia dintre ei. Când Lucas auzi poreclele, se înfurie. Hunter voia să omoare pe cineva,

— N-o să mai rostim cuvintele astea niciodată, îl instrui ea pe băiat. Şi îi şopti cu blândeţe: Vreau să uiţi că le-ai auzit vreodată.

— Atunci cum o să-mi spui? întrebă el cu îngrijorare.

Lucas şi Hunter nu o ajutau. Amândoi se încruntau ca nişte bandiţi. Taylor nu voia ca băiatul să creadă că el era motivul stării lor. Le aruncă amândurora o privire sugestivă, aşa încât să înţeleagă că le cerea să nu mai arate aşa de morocănoşi, apoi se întoarse spre băiat.

— Nu-ţi aminteşti cum îţi spuneau mama sau tatăl tău?

— Mama a murit. Încerc, dar nu pot să-mi amintesc chipul ei. Tată nu am avut.

Hunter se aplecă să-i pună întrebări. Începu prin a-i spune că nu trebuie să se teamă de el, apoi îl întrebă ce se întâmplase după ce murise mama lui.

Copilul ridică din umeri.

— Am dormit într-un container în spatele magazinului Stoley.

— Nu aveai rude la care să te duci? întrebă Hunter.

Copilul scutură din cap. Îşi îndreptă spatele şi zâmbi:

— Nu mi-e frică de tine. Nu-mi mai e de când ea mi-a zis…

Hunter se uită spre Lucas.

— Ce ţi-a spus, fiule? întrebă Lucas.

— Ştiţi şi voi, şopti el.

— Spune-ne oricum, îl încurajă Lucas. Era curios,

fireşte. Băiatul se uita la el cu o privire adoratoare şi Lucas voia să ştie de ce.

— Ea mi-a zis că arătaţi înfricoşător, dar că e în regulă, Că aşa trebuie să fiţi, explică el.

— Trebuie să arătăm înfricoşător? repetă Hunter.

— De ce? întrebă Lucas.

— Pentru că voi apăreţi în toate formele şi mărimile, îi răspunse băiatul.

Se purta de parcă Lucas trebuia deja să ştie acest lucru important,

Amândoi se întoarseră să se uite la Taylor. Era clar că voia să le explice. Dar ea nu rosti niciun cuvânt. Pur şi simplu se uită la ei şi le zâmbi dulce.

Ghicitoarea îl intrigă pe Lucas.

— Cum anume în toate formele şi mărimile? întrebă el.

Hunter ridică din umeri.

— Eu încă încerc să-mi dau seama de ce arătăm înfricoşător.

Copilul le răspunse şoptind:

— Pentru că sunteţi îngerii mei păzitori.

— Ajutoarele tale, îi reaminti Taylor ca numai el să audă.

Era prea ruşinată ca să se uite la soţul şi la prietenul lui. Îl bătu pe umăr pe băiat şi-i reaminti că trebuia să-i găsească un nume potrivit.

Lucas tuşi ca să ascundă râsul care-l cuprinse. Hunter clătină din cap.

— Nu suntem îngeri, mormăi el.

— Mi-a zis că aşa o să spuneţi, zise el înveselindu-se.

— Ascultă, fiule… începu Lucas.

Taylor îl întrerupse:

— Întâmplarea face că am în minte două nume potrivite pentru tine, anunţă ea. Daniel şi Davy, deşi îmi imaginez că David e folosit mai formal. Da, Daniel sau

David.

Lucas se lăsă pe spate.

— Uite aşa începem, îi şopti lui Hunter.

Taylor îşi apără imediat propunerile:

— Ambele sunt nume mândre şi onorabile, nu-i aşa?

Lucas încuviinţă. Hunter păru confuz. Nu ştia de obsesia lui Taylor pentru oamenii de la munte şi legendele lor.

— Daniel şi David, spuse băieţelul, încercând numele.

— Da, spuse Taylor. Trebuie să-ţi acorzi timp să te gândeşti pe care-l vrei. E o decizie importantă, înţelegi tu, pentru că o să-l porţi toată viaţa ta. Aş fi fericită să te ajut să alegi.

— Cum? întrebă băiatul.

— O să-ţi spun o poveste despre câte un bărbat curajos înainte de culcare. Una va fi despre Davy Crockett şi cealaltă despre Daniel Boone.

— O să fiu David sau Davy Crockett sau Daniel Boone?

— David, îl corectă ea. E mai potrivit. Numele de familie o să fie Ross.

— Da?

— Da, zise ea zâmbind.

— Ei n-o să se supere dacă le iau numele?

— Nu, sigur că nu. Sunt morţi. Nu se supără deloc.

Taylor îi spuse cine erau acei oameni faimoşi şi că erau atât de admiraţi că se scriseseră cărţi despre ei. Copilul era fascinat. Taylor nu putea spera la o reacţie mai entuziastă. Voia ca el să-i iubească pe bărbaţii de la munte la fel de mult ca ea. Mai important în momentul acela era că băiatul nu-şi mai frângea mâinile.

— Familia nu înseamnă legătura de sânge, explică ea. Ci mai degrabă angajamentele pe care ţi le asumi.

El nu înţelese ce-i spunea, iar ea nu încercă să-i explice mai mult. Ea înţelegea şi, în sufletul ei, doar asta

conta.

Două ore mai târziu, toţi erau în pat. Lucas şi Hunter fuseseră nevoiţi în final să le facă baie fetelor. Daniel David deja fusese îmbăiat şi pieptănat. Cât se jucase el în baie, hainele îi fuseseră spălate şi uscate la spălătoria hotelului. La fel şi hainele fetelor. Taylor era în genunchi pe podea spălându-le pe fete, când fu nevoită să-i acorde atenţie Victoriei. Aceasta începuse să verse violent.

Fiindcă nici Lucas, nici Hunter nu voiseră să se apropie, Taylor îi însărcină să continue spălatul copilelor, apoi fugi cu un prosop umed la Victoria în cealaltă baie. Cele două fetiţe de doi ani erau foarte vioaie şi se bălăceau. Lucas o săpuni pe una din gemene, apoi îşi dădu seama de greşeală, când o pierdu pe sub apă. Ieşi la suprafaţă stropind peste tot şi chicotind. Săpunul le făcuse pe fetiţe alunecoase ca nişte porcuşori unsuroşi, iar Lucas şi Hunter ajunseseră uzi până la piele până ce le scoaseră din cadă.

Le şterseră cu prosoape, le îmbrăcară în haine uscate şi apoi le aşezară pe patul Victoriei.

Rămaseră aşa mai puţin de o secundă. Nu erau deloc obosite. Lucas şi Hunter erau epuizaţi. Se aşezară amândoi pe canapea, simţindu-se neajutoraţi şi obosiţi, în timp ce copilele se căţărau pe ei.

Georganna era cea mai vorbăreaţă din cele două, deşi Alexandra o ajungea din urmă. Amândouă puneau întrebare după întrebare şi, dacă nu li se răspundea, o repetau iarăşi şi iarăşi.

Îşi spuneau Georgie şi Allie. Hunter tot nu putea să le deosebească, dar Lucas, da.

Cât bărbaţii aveau grijă de fete, Taylor mai ceru un pat pentru dormitorul alăturat şi mai luă o cameră pentru Victoria, tot la acelaşi etaj. În sfârşit, aceasta se simţea mai bine. Lucrurile ei fură mutate în noua cameră, lângă a lui Hunter. David Daniel, îmbrăcat cu un maiou de-al lui Lucas, fu aşezat în pat, apoi Taylor îi spuse o poveste despre Davy

Crockett şi alta despre Daniel Boone. Până se aplecă Taylor să-i dea sărutul de noapte bună, dormea dus.

Şi gemenele se mai liniştiseră. Se înghesuiseră între Lucas şi Hunter. Li se închideau ochii şi aveau degetul mare în gură. Conversaţia dintre bărbaţi le adormea.

— Ai auzit când i-a spus băiatului că numele lui era Ross? întrebă Hunter încet.

— Am auzit, răspunse Lucas. Şi apucă piciorul lui Georgie înainte să-l lovească.

— Ştie la ce se înhamă? întrebă Hunter.

— Se pare că da, spuse Lucas căscând.

— Băiatul nu are pe nimeni care să-l îngrijească, observă Hunter. Dar astea mici? Au vreo rudă care le aşteaptă sau care să vrea să aibă grijă de ele?

Lucas se pregătea să-i răspundă, când Taylor intră în cameră.

Voia să aranjeze cum urmau să doarmă. Lucas deveni imediat atent.

Taylor credea că era o idee bună să doarmă cu gemenele în patul cel mare de lângă David Daniel. Lucas fu nevoit să pună piciorul în prag. Ea dormea cu el şi asta era.

— O să lăsăm uşa deschisă între dormitoare.

— Şi dacă unul dintre ei se trezeşte plângând? întrebă ea.

— O să aud eu, promise Lucas.

— Probabil şi eu, glumi Hunter. Sunt mici, Taylor, dar pot să urle al naibii de tare. Nu le-ai auzit când eram în cadă? Făceau atâta zgomot că se auzea până în hol.

Taylor nu păru convinsă. Hunter renunţă. Se întoarse spre prietenul lui şi-i reaminti că aveau treabă. Lucas îl asigură că nu uitase. Se ridică, îi dădu o copilă lui Taylor, se aplecă şi o sărută noapte bună.

— Unde mergi? E trecut de zece, îi spuse ea.

El nu-i răspunse şi îi distrase atenţia dându-i şi a doua fetiţă. El o strânse uşor pe fetiţă de nas, îi făcu cu ochiul

celeilalte, apoi îl urmă pe Lucas spre uşă.

— Domnule Ross, spune-mi unde mergi, îi ceru ea.

— Închide uşa, Taylor, şi nu lăsa pe nimeni înăuntru.

S-ar fi putut duce după el să-i ceară o explicaţie. Dar avea braţele ocupate cu nişte copii care se foiau.

Le puse în pat, le acoperi, apoi ieşi tiptil din cameră. Când ajunse la alcov, se întoarse şi le găsi chiar în spatele ei. Fu nevoie de trei încercări ca să le convingă să rămână în patul lor. Allie adormi prima, şi Georgie imediat după.

Victoria veni în camera ei câteva minute mai târziu; promisese să aibă grijă de copii până când Taylor făcea o baie.

După ce aceasta se schimbă în cămaşa de noapte şi halat, se aşeză într-unul dintre fotoliile de lângă divan şi îşi pieptănă părul, în timp ce-i povestea Victoriei tot ce se întâmplase.

Taylor nu omise niciun amănunt. Stărui mult asupra femeii vulgare pe nume Shirleen şi asupra bărbatului dezgustător care stătea întins pe divan în timp ce Daniel David era închis în dulap. Victoria fu pe bună dreptate indignată.

— De ce nu aţi alertat autorităţile? Întrebă ea.

— Prima mea grijă a fost să luăm copiii de acolo, explică Taylor. Nu vreau să renunţ la Daniel David, adăugă ea. Dar din moment ce nu sunt mama lui, conform legii, mi-a fost teamă că l-ar putea lua de lângă mine. Nu voiam să risc.

— Oamenii ăştia groaznici ar trebui pedepsiţi pentru păcatele lor, spuse Victoria. Dar fraţii? O să scape nevătămaţi?

Taylor clătină din cap.

— Dacă îi arestează, o să fie un proces. În America, oricine e considerat nevinovat până la proba contrarie. Probabil o să apară articole în ziare. O să se scrie şi despre gemene, desigur, şi numele meu va apărea în presă.

— Malcolm, şopti Victoria. Eşti îngrijorată din pricina lui, nu-i aşa?

Taylor încuviinţă.

— Cincinnati e la mare distanţă de Londra, Taylor.

— Da, sigur că e. Tu ce-ai face în locul meu?

Prietena ei nu avea un răspuns.

— Lucas ce zice?

— El nu ştie de Malcolm.

— Mi-am dat seama. Dar cum rămâne cu fraţii Border? Nu crede că trebuie pedepsiţi?

Taylor se îndreptă în scaun şi lăsă peria în poală.

— Lucas şi Hunter s-au dus înapoi la apartament, şopti ea.

— De ce?

— Ca să-i aştepte pe fraţii Border, spuse Taylor. Dumnezeule, o să fie probleme.

— Lucas poate să aibă grijă de el. La fel şi Hunter. Nu mai ai ce să faci acum. Ei doi sigur o să-i dea pe mâna autorităţilor.

Taylor nu era aşa de sigură că soţul ei şi prietenul lui o să implice poliţia. Poate voiau să aibă grijă de fraţi personal. Le văzuse privirile.

— Poate fraţii nu se întorc în seara asta, spuse Victoria. Poate-ţi faci griji degeaba.

— Am putea pleca din Cincinnati poimâine. Ne luăm doar o zi să cumpărăm tot ce ne trebuie.

Schimbarea subiectului o luă prin surprindere pe Victoria.

— Da, fu de acord după un moment de tăcere. Eu am cumpărat toate lucrurile de pe listă.

— Copiii au nevoie de pantofi.

— Le luăm mâine. Taylor, ce Dumnezeu ai să-i spui lui Lucas?

— Şi-a făcut datoria, răspunse ea. Mâine probabil va pleca. O să-i sugerez asta.

Victoria îşi dădu ochii peste cap.

— Crezi sincer că pleacă şi te lasă cu trei copii pierdută prin oraşul ăsta? Eu cred că nu. Te minţi singură dacă crezi prostia asta.

Umerii lui Taylor se prăbuşiră.

— Sărmanul domn Ross, şopti ea. Nu a vrut nimic din toate astea. Nici măcar nu voia să se însoare.

— Poate că nu-i place să fie însurat, dar în mod cert începe să te placă pe tine. Nu te uita aşa surprinsă la mine, Taylor. Nu ai observat cum te soarbe din priviri?

— Te referi la privirea aia dacă-n-ar-fi-un-delict-te-aş-sugruma pe care mi-o aruncă tot timpul?

Victoria zâmbi.

— Trebuie să recunosc că am văzut şi privirea asta de multe ori, Dar ce dacă ai angaja nişte ajutoare? Ai pomenit că vrei să angajezi o bucătăreasă şi o doică. Avem timp să chemăm la interviuri?

Taylor scutură din cap.

— Ar trebui să dau anunţ la ziar mai întâi. Nu, nu e timp. Mă tem că o să fim singure o vreme. Poate găsim ajutor în Redemption.

Asta era o speranţă falsă. Câte bucătărese puteau fi într-un orăşel cu două străzi?

Victoria se gândea la aceleaşi lucruri.

— Am luat din proprie iniţiativă o carte de bucate, îi spuse ea lui Taylor. Nu par aşa dificile.

Continuară să vorbească despre problemele pe care le-ar putea întâmpina şi făcură o listă de cumpărături pentru Cincinnati. Era aproape miezul nopţii când Victoria se duse înapoi în camera ei. Prietena ei se oferi să coboare cu copiii la micul dejun de dimineaţă.

Se duse şi Taylor la culcare. Se tot gândea la fraţii Border. Nu era o fire răzbunătoare, dar simţea că era datoria ei să-i oprească. Dacă nu, aveau să mai fie şi alţi copii în pericol.

Într-un final făcu un plan care i se părea potrivit,

Lucas se întoarse în cameră câteva minute mai târziu. O văzu pe Taylor stând la birou, scriind de zor ceva. Era aşa de concentrată, că de-abia dacă îi aruncă o privire.

Se putea uita la ea nestingherit, fiindcă ea nu-i acorda nici o atenţie. Ea îl făcea să se simtă mai curat. Acest fapt îl făcu să zâmbească. Ştia că nu avea niciun sens ce simţea.

Nu-i păsa. Tocmai venea din murdăria oraşului. Iadul. zona în care fusese era foarte apropiată de cum trebuia să fie iadul. Şi să îi vadă pe fraţii Border în acel cartier soios fusese mai degrabă ca şi când s-ar fi uitat la nişte demoni.

Acum lui Lucas i se părea că ajunsese în rai. Taylor. Cu buclele ei blonde şi ochii ei albaştri minunaţi. Doamne, îi plăcea chiar şi când se încrunta.

O voia atât de mult şi deja tremura de dorinţă. În loc de asta făcu o baie. Când se întoarse în cameră, ea încă scria de zor.

Şi el încă o dorea. Îşi enumeră în gând cel puţin zece motive serioase pentru care ar fi trebuit s-o lase în pace în noaptea aceea.

Ultimul era cel mai concludent. Era trecut de miezul nopţii. Era extenuată. Avea nevoie de somn.

Nu conta. Până ajunse lângă ea, ştia ce urma să se întâmple. Acum nu-şi dorea decât să primească colaborarea soţiei sale.

— Ce faci? o întrebă el.

Ea lăsă tocul jos şi se uită la el.

— Tocmai am scris un anunţ. Ofer cinci mii de dolari pentru orice informaţii care pot duce la arestarea şi condamnarea lui Billy şi Cyrus Border. Crezi că ar trebui să ofer mai mult?

— Prietenii lor i-ar vinde pe mult mai puţin, spuse el dând din cap.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse ea. O să pun banii la una dintre băncile de aici şi o să însărcinez un funcţionar să

se ocupe de rambursare. Speranţa mea este că recompensa pe capul lor îi va forţa pe cei doi să se ascundă pentru restul vieţii.

— N-o să mai deranjeze pe nimeni niciodată.

Ea sări în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri. Billy şi Cyrus erau morţi, dar nu-i spuse asta. Adevărul ar fi putut s-o supere. Era o femeie atât de delicată, că nu ar fi înţeles. Fusese o luptă dreaptă. Lucas se asigurase de asta. La sfârşit, Cyrus încercase să-l împuşte pe Hunter în spate. Lucas îl eliminase, iar Hunter avusese grijă de Cyrus. Ar fi putut să-l omoare cu sânge-rece. Dar nu o făcuse. Aşteptase până ce Billy se apropiase de el. Apoi îl împuşcase pe nemernic chiar în inima lui neagră.

Nu voia să mai vorbească de viermele acela.

— S-au dus, îi spuse el.

— Vrei să spui că au plecat?

El trebui să se gândească un minut la răspuns. Da, chiar plecaseră. Probabil sufletele lor ajunseseră deja în iad, iar trupurile lor deja începuseră să putrezească, acolo unde i-o fi îngropat Hunter.

— Cred că poţi să spui şi aşa.

Ea îşi puse mâinile în şold.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat în seara asta.

— Eu şi Hunter am avut grijă de ei. Doar atât trebuie să ştii, Taylor. Eşti obosită?

— Nu, dar…

— Bun. Vino în pat acum.

O prinse de mână şi o trase după el în alcov. El era desculţ şi nu avea cămaşă, iar spatele lat era foarte bronzat.

Ea ştia că i-ar fi simţit pielea caldă dacă l-ar fi atins. Încercă să nu se gândească la asta. Începea să-şi piardă răsuflarea. El se opri, se întoarse şi se uită la ea când

ajunseră lângă pat. Avea pantalonii descheiaţi, şi Taylor zări părul negru şi creţ.

Începu să roşească. Spuse primul lucru care-i veni în minte.

— Nu ar trebui să umbli aşa. O să răceşti. Nu ţi-e frig?

— Nu, de fapt mi-e cald, îi spuse el prinzându-i nodul de la halat.

Ea îl lăsă să i-l dea jos. Felul în care se uita la ea o făcu să se înfierbânte.

— Trebuie să fii mort de oboseală, făcu ea.

— Nu sunt deloc obosit, zise el clătinând din cap.

— Dacă nu eşti obosit şi nici eu, de ce ne băgăm în pat? întrebă ea, încruntându-se la el.

El o lăsă să-şi dea seama singură. Se duse la draperii şi le trase. Când termină, camera se transformase într-un culcuş intim şi plăcut.

Taylor se aşeză pe marginea patului. Îşi dădu jos papucii şi se ridică din nou. Voia să vadă ce fac copii. El o prinse când încercă să treacă pe lângă el.

— M-am uitat eu deja, îi spuse. Fetiţele s-au urcat în pat cu băiatul. Dorm duse.

Ea încuviinţă, se întoarse şi se băgă în pat. Îşi netezi perna sub cap, îşi trase pătura sub bărbie, apoi îi zâmbi.

El se băgă în pat lângă ea.

— Ai uitat să micşorezi lampa, îi şopti ea.

El se aşeză într-o parte, se propti în cot şi se uită la ea.

— Nu am uitat.

Voia să-i vadă pasiunea. Voia să se uite în ochii ei când găsea extazul. Nu credea însă că trebuia să-i spună adevărul. Era destul de neliniştită. Felul în care-şi strângea mâinile arăta cât de nervoasă era.

Se aplecă s-o sărute. Ea îşi întoarse capul.

— Îţi aminteşti prima noapte în Londra, la bal?

Întrebarea îl prinse cu garda jos. Se dădu înapoi.

— Da, îmi amintesc. În ziua aceea te-ai căsătorit.

— La bal, fratele tău vitreg a spus că avusese relaţii intime cu mine. Îţi aminteşti că aşa s-a lăudat?

Lucas se încruntă. Nu înţelegea de ce deschisese subiectul acesta acum. Presupuse că trebuia să afle unde voia să ajungă.

— Da, îmi amintesc, îi spuse.

Ea se întoarse din nou spre el.

— Nu era adevărat. Nu m-a atins niciodată. Nimeni nu m-a atins. M-am gândit că trebuie să ştii.

El îi zâmbi mângâietor. Ea încerca să-i spună că era virgină şi faptul că se înroşise teribil însemna că discuţia i se părea incredibil de jenantă.

— Ştiam deja, îi spuse el.

— Ah, făcu ea oftând prelung.

Lucas o prinse de mijloc şi se aplecă spre lobul urechii.

— Ce faci, domnule Ross?

— Complic lucrurile.

El începu să râdă. Apoi buzele lui coborâră şi începu s-o sărute pe gât. Ea de-abia putea să respire. Îşi întoarse capul într-o parte ca el să poată ajunge peste tot, chiar dacă se gândea că ar trebui să termine cu prostiile acelea. Şi nici nu avea niciun motiv să fie amuzat. Dacă făceau dragoste, chiar ar complica lucrurile. Nu puteai să anuleze căsnicia, nu? Dar voia măcar? Dar un divorţ? Voia un divorţ? Doamne, ce complicat era totul.

Adevărul o lovi în faţă. Ea complica lucrurile, nu Lucas, şi totul pentru că se îndrăgostise de el.

Era profund dezgustată de sine. Nu-şi învăţase lecţia nici acum? Avea nevoie de o altă dramă amoroasă ca să înţeleagă? Nu poţi avea încredere în bărbaţi. „În afară de Lucas”, îi şoptea o voce interioară. Putea să aibă încredere în el. Dar conta? Şi cum naiba putea să iubească un bărbat care părea că se abţine să nu verse de câte ori i se

reamintea că e căsătorit cu ea?

Taylor îl privi. Avea să-i spună să-şi ia mâinile de pe ea şi s-o lase în pace. Nu-l voia şi nici nu avea nevoie de el. Dacă spunea cuvintele acestea cu destulă autoritate şi emfază, poate le va crede şi ea.

— Domnule Ross?

El îi ridică bărbia şi o apropie de faţa lui. Gura lui era aproape de a ei.

— Da? întrebă el cu o voce aspră.

Deodată îşi dori ca el s-o sărute. „Numai un sărut”, îşi spuse ea. Apoi îi va spune s-o lase în pace.

— Numai unul, şopti ea.

Gura lui o atingea pe a ei.

— Numai un ce?

Ea uită. Era vina lui fiindcă avea ochii atât de frumoşi. Îi zăpăcea toate gândurile când se uita la ea aşa de intens, cu atâta pasiune. Nu mai putea să facă nimic decât să se uite la el.

Voia s-o sărute. Asta o făcu să-şi amintească.

— Numai un sărut, făcu ea înainte să uite din nou.

El o întinse pe spate. Apoi se aşează peste ea, acoperind-o cu totul. Se ţinu pe coate ca să n-o strivească şi se uită în ochii ei.

— Şi mai ce? întrebă el.

— Şi mai ce, ce?

Nu se mai putea concentra. Lui i se păru o reacţie drăguţă. Ştia că o incita. Era atât de roşie încât era convins că îi simţea mădularul întărit apăsat de trupul ei. Se aşezase între coapsele ei. Cămaşa ei de noapte i se ridicase pe pulpe. Taylor încerca s-o tragă în jos, fără să se mişte prea mult. Ah, da, îl simţea. Şi el îi simţea căldura. Asta îl întărea şi mai tare, până ce dorinţa începu să se amestece cu durerea, aşa că pulsa de nevoia să intre adânc în ea.

— Numai un sărut, şopti ea, după care tu…

Gura lui înăbuşi explicaţia ei. O luă cu totul. Avea gura

fermă şi fierbinte, la fel de fermă şi de fierbinte ca restul corpului. Limba lui se strecură înăuntru. Taylor gemu şi îl cuprinse de mijloc, înfigându-i unghiile în piele. El gemu ca răspuns. Ei i se păru cel mai excitant sunet pe care-l auzise vreodată.

Iubea totul la el, mirosul, gustul, pielea fierbinte. Era aşa de puternic că ar fi putut-o strivi cu uşurinţă, dar totuşi era incredibil de blând de câte ori o atingea. Îşi ţinea forţa în frâu. Puterea lui o împresura, o alina.

O înnebunea cu gura, cu limba, cu mâinile. O mângâia, înnebunind-o, şi o făcea să se simtă de parcă era cel mai preţios lucru din lume. O făcea să se simtă nesăbuită şi dorită. Şi puternică. El reacţiona la fiecare atingere. Putea să-l facă să geamă doar dacă-şi trecea degetele pe umerii lui. Când se mişca sub el, o săruta mai adânc şi o trăgea mai aproape.

Nu se mai sătura de el. El îi luă mâinile de pe spatele lui, dar numai câteva secunde. Îi scoase mâinile din mânecile cămăşii, apoi îi ceru cu o şoaptă aspră să îl îmbrăţişeze din nou. Buzele lui se îndepărtară, dar înainte ca Taylor să poată protesta, o sărută din nou. Taylor îşi dorea să n-o tachineze. Nu voia ca sărutul să se termine, şi când el se retrase din nou, ea gâfâia, agăţându-se de el.

El era cam în aceeaşi stare. Îşi zise că respira de parcă urcase în fugă pe un munte.

Ei i se părea că înota într-o mare de soare. Nu avea nicio grijă pe lume. Dorinţa o făcuse minunat de lipsită de orice griji. Lucas reuşise asta. Un sărut, şi îi umpluse mintea de fluturi.

Dar nu terminase cu ea. O sărută tot mai jos pe gât, se opri acolo unde pulsul îi zvâcnea nebuneşte, la baza gâtului, apoi se duse chiar mai jos. Ea oftă de plăcere şi închise ochii.

El era hotărât s-o ia uşor. Voia să savureze uniunea lor, dar, mai important, nu voia s-o sperie. Îi scosese

cămaşa, dar îşi ţinuse pantalonii pe el şi se întreba când îşi va da seama Taylor că era goală. Se ruga să fie mai târziu. Voia să fie cuprinsă de aceeaşi dorinţă imensă ca şi el. S-ar opri dacă i-ar cere-o, dar la naiba, nici nu voia să se gândească măcar la posibilitatea asta. Deja ardea de dorinţă şi nu voia decât să o simtă cum îl strânge când îşi varsă sămânţa în ea. Avea să fie fierbinte şi strâmtă şi umedă, exact aşa cum îşi imaginase în toate săptămânile care trecuseră.

Gemu la gândul acesta.

Avea cea mai moale şi mai catifelată piele pe care o atinsese vreodată. Voia să guste fiecare centimetru. Doamne, şi mirosea ca raiul. Îşi lăsă capul să zăbovească în adâncitura gâtului ei ca să-i inhaleze parfumul, în timp ce se lăsa uşor tot mai jos.

Pieptul lui îi acoperea sânii. Ea scoase un geamăt de plăcere pură şi îl strânse ca să-l ţină mai aproape. Părul des care-i acoperea pieptul îi gâdila şi îi excita sânii. Căldura pielii lui îi făcea sfârcurile să se întărească. Era copleşită de dorinţe erotice care-i năpădeau tot corpul. Se freca întruna de el, aşteptând mai mult de la el, ca să-i uşureze greutatea pe care o simţea în sâni.

El păru să ştie ce dorea. Îşi coborî mâinile de pe umeri pe sâni. Îl luă pe fiecare în palme, apoi îi frecă sfârcurile sensibile cu degetele mari.

Ea scoase un ţipăt uşor şi îşi înfipse unghiile în omoplaţii lui. El gemu ca răspuns la plăcerea-durerea pe care i-o provocă, apoi se lăsă şi mai jos pe trupul ei dulce ca să o poată mângâia cu limba. O sărută între sâni cu atenţie iubitoare. Avea pielea aşa de sensibilă la atingerea lui, iar barba lui de peste zi era tare şi o zgâria, dar, Dumnezeule, era o senzaţie incredibilă. Se simţea de parcă plutea deasupra patului. Se arcui sub el rugându-l fără cuvinte să nu se oprească. Nu credea că era posibil să simtă mai multă plăcere. Şi totuşi, când el îi luă în gură un

sfârc şi începu să-l sugă, Taylor nu-şi mai aminti că trebuie să respire. Plăcerea era aşa de intensă, că o consuma. Şi tocmai când era sigură că va muri de plăcerea pe care i-o oferea, el se rostogoli la o parte.

El se ridică pe marginea patului. Se uitară în tăcere unul la altul aproape un minut. Lucas savura pasiunea din ochii ei. Acum erau un albastru ceţos. Avea buzele umflate, toată pielea împurpurată şi, Dumnezeule, chiar era cea mai senzuală femeie din lume.

Uniunea lor avea să fie extrem de plăcută, dar el voia să fie totul perfect. Pentru ea. Numai pentru ea. Trebuia să-l dorească la fel de mult cât o dorea el. Fiindcă nu se mai culcase cu nicio virgină, nu era foarte sigur cât va dura s-o facă să simtă ce simte şi el. Era hotărât să o facă să ardă de dorinţă, să simtă intensitatea. El tânjea după ea. Nu spera decât să aibă puterea şi rezistenţa să se abţină până când ea va fi pregătită. Îi tremurau mâinile şi aproape că îşi rupse nasturii de la pantaloni când şi-i scoase.

Taylor nu putea să-şi ia ochii de la chipul lui. Privirea lui arzătoare îi făcea inima să-i bată nebuneşte. Fiecare fibră din corpul ei reacţiona la el. Aerul nopţii îi înfiora pielea, dar ghemul fierbinte din ea se răspândea în tot corpul, ajungând chiar la feminitatea ei. Nu era acoperită nici de cămaşa de noapte, nici de pătură. Ar fi trebuit să se simtă jenată. Era pe spate, pe cearşafurile răvăşite, uitându-se la soţul ei fără niciun pic de ruşine.

Necunoscutul o speria şi de aceea nu se uita mai jos de bărbia lui. Îl mai văzuse gol, dar numai din spate. Nu văzuse niciodată cum arată din fată.

Curiozitatea însă câştigă. Îşi coborî privirea. Îi văzu V-ul de păr negru care-i ieşea din pantaloni, dar apoi Lucas se aplecă să şi-i dea jos, aşa că-i blocă priveliştea.

Apoi, într-o secundă, era din nou peste ea. Ea încercă să-şi ţină picioarele apropiate, dar el nu o lăsă. Îşi folosi genunchiul ca să-şi facă loc între coapsele ei şi, înainte ca

ea să se poată da la o parte, el se aşeză deasupra. O luă în braţe şi o ţinu strâns. Mădularul lui se apăsa intim de pelvisul ei. Plăcerea se lupta cu frica, îl simţea imens. Ei i se uscă gura. Se încordă sub el tremurând. Avea mâinile strânse în pumni pe lângă corp. Închise ochii şi aşteptă durerea inevitabilă.

Trecu un minut întreg şi el tot nu se mişcă. Căldura trupului lui o ajută să se relaxeze. Începu să respire din nou şi-şi deschise ochii.

Lucas se ridică pe coate şi se uita la ea. Scrâşni din dinţi de plăcerea incredibilă pe care o simţea cu ea lipită de el.

Taylor nu-i văzu decât blândeţea din ochi. Deodată fu copleşită de gentileţea lui. Întinse mâna şi-i mângâie faţa. El se lăsă pe mâna ei şi îi sărută palma. Un fior de dorinţă o luă prin surprindere. Voia ca el s-o sărute din nou, cu putere, pe buze. Voia să-şi folosească limba. Voia…

— Poţi să…

Şopti cererea uitându-se în ochii lui şi aşteptându-se ca el să înţeleagă. El se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Pot să ce? întrebă.

Vocea îi părea un foşnet de frunze uscate. Era incredibil de excitantă.

— Poţi să mă mai săruţi, explică ea. Părea să nu mai aibă răsuflare.

El îşi puse gura pe a ei şi buzele ei se depărtară. Limba lui se strecură înăuntru, luând în stăpânire, gustând, oferind. Taylor îşi ridică mâinile spre ceafa lui şi-şi trecu degetele prin părul lui mătăsos. Nu voia s-o părăsească niciodată. Limba ei se freca de-a lui cu o îndrăzneală care îi uimi pe amândoi. Apoi sărutul deveni şi mai imperios, lăsându-i pe amândoi disperaţi după mai mult.

Mâinile lui coborâră între trupurile lor. Îi mângâie sânii şi se duseră mai jos. Degetele lui îi încercui buricul. Ea se mişcă instinctiv mai aproape.

El îşi schimbă poziţia, acoperindu-i cu totul gura, apoi îşi duse mâna şi mai jos, până găsi ceea ce-şi dorea cel mai mult să atingă. Îşi strecură degetele printre buclele fine dintre coapsele ei, mângâie petalele moi care-i ascundeau virginitatea, apoi începu să dezmierde bobocul dorinţei care ştia că o va înnebuni.

Taylor ar fi urlat de plăcere, dacă ar fi avut putere. Lăsă să-i scape un scâncet. Nu putea să nu se mişte erotic după atingerile lui. Degetele lui erau magice.

Mişcarea ritmică a degetelor lui o înnebunise, o transformase într-o dezmăţată. Se arcuia, cerând mai mult. Îi zgâria umerii cu unghiile şi îi gemea încet numele.

Răspunsul ei dezinhibat îl făcu să-şi piardă controlul. Deveni mai dur, mai hotărât. O prinse de păr şi îi trase capul pe spate ca s-o sărute. Îi strecură limba în gură exact când îi penetra cu degetul teaca strâmtă. Îi simţea umezeala şi asta îl înnebunea. Ea ţipă sub gura lui. El îşi dădu seama că o rănea.

Îşi scoase degetul şi o linişti cu un nou sărut ameţitor. Apoi, înainte ca ea să-şi dea seama de intenţia lui, înlocui degetul cu gura lui şi acum o săruta acolo, atingând-o cu limba şi cu buzele. Gustul ei era îmbătător. Ea se împinse spre el în timp ce îl implora să se oprească din tortura minunată.

Dar el nu se lăsă înduplecat. Îşi folosi limba ca să-i trezească pasiunea şi numai când ea începu să tremure, arzând şi rugându-l să se întoarcă la ea, de-abia atunci o făcu de tot a lui.

Îngenunche între coapsele ei, dar nu intră imediat în ea. Îi luă mâinile şi i le puse pe mădularul lui tare. Ea scoase un geamăt. Sunetul gutural pe care el îl scoase o umplu de o plăcere pură, făcând-o să se simtă puternică. Ea îl mângâie, îl strânse. Îşi trecu degetul pe vârful lui. Simţi umezeala de acolo şi se ridică să o guste.

El aproape că termină atunci şi acolo. Limba ei se

plimba pe vârf şi buzele ei dulci şi moi îl împresurară. Reţinerea lui Lucas se evaporă. Nu voia să termine în gura ei, nu de data asta. Voia întâi să îi aducă extazul. Chiar dacă asta avea să-l ucidă.

Acum mişcările lui erau mai dure, mai puţin controlate. O împinse din nou pe spate, pe cearşafuri, îi ridică şoldurile şi le puse pe coapsele lui şi, exact când se pregătea să intre, îi ceru să se uite la el.

— Suntem o familie acum, Taylor. Tu eşti familia mea. Înţelegi?

Ea îl înconjură cu braţele şi-l trase spre ea.

— Iubeşte-mă, Lucas, te rog, şopti ea. Fiindcă el încă ezita, mai spuse: înţeleg.

— O să te rănesc, iubito. Doamne, îmi pare rău.

Apoi o sărută lung şi tare. Apoi încercă să-şi facă loc în deschizătura ei strâmtă. Era o agonie. Voia să fie blând, dar nu putea. Trupul lui cerea împlinire şi era neputincios în faţa instinctului primar. Permisiunea ei îl dusese dincolo de limitele controlului. El se împinse adânc, rupând bariera virginităţii cu un singur impuls puternic, după care ajunse în ea. Îi acoperi ţipătul cu gura sa şi, deşi nu credea că era posibil, intră şi mai adânc.

Era împresurat de ea, mângâiat de incredibila ei strâmtoare, cuprins de o plăcere atât de intensă încât avea impresia că ar putea muri.

Taylor simţi o durere ascuţită şi crezu din tot sufletul că Lucas o rupsese în două. O durea aşa de tare că începuse să plângă. Dar, după numai o secundă, durerea începu să se micşoreze. Rămăsese un disconfort vag, dar când Lucas se aplecă să-i sărute lacrimile şi să-i şoptească dulci nimicuri despre cât de frumoasă era, durerea dispăru.

El voi să-i dea timp să se obişnuiască cu el. Determinarea de a se reţine dură mai puţin de câteva secunde. Ea se mişca întruna sub el şi începu să-i mângâie umerii. El mişca în ea. Senzaţie după senzaţie îl cuprinseră.

Se retrase uşor, apoi se împlântă din nou înăuntrul ei. Mişcările ritmice erau din ce în ce mai puternice, mai rapide. De câte ori intra în ea era mai bine ca ultima dată. Mintea i se goli de orice gând în afară de acela că voia să-i ofere şi ei plăcere. Ea îl ţinea strâns cu braţele pe după gât şi el îi ridică picioarele ca să le pună în jurul şoldurilor lui. Apoi ea începu să se mişte cu el. Se arcuia când el se trăgea înapoi, iar acest ritual deveni minunat şi excitant. Se mişcau în armonie perfectă. Cu fiecare mişcare, el se întărea tot mai mult. Ştia că se apropia de climax. Voia ca ea să termine o dată cu el. Îşi strecură mâna între trupurile lor şi atinse miezul ascuns între petalele ei catifelate până ce ea se arcui şi îi strigă numele, scuturată de fiori. Îi repeta numele în valurile orgasmului şi de-abia atunci îşi permise şi el să ajungă la final. Intră din nou şi îşi vărsă sămânţa caldă în ea.

Extazul lui fu aşa de zdrobitor şi de plăcut că avu impresia că murise şi ajunsese în rai. Capul i se lăsă pe gâtul ei. Scoase un geamăt din gât. Inima îi bătea nebuneşte în piept, şi trase aer adânc de mai multe ori. Se simţea slab şi puternic în acelaşi timp. Contradicţia nu avea niciun sens. Nici nu trebuia, pentru că realitatea fusese mult mai frumoasă decât îşi imaginase el.

Ea îl făcuse să atingă perfecţiunea.

Taylor se simţea de parcă ajunsese la stele şi acum se lăsa uşor pe pământ. Nu ştia că o asemenea pasiune era posibilă. O copleşea, o consuma. Se ţinu de soţul ei, simţindu-se în siguranţă şi protejată în braţele lui, până ce inima nu-i mai bătu nebuneşte şi ea putu trage aer adânc în piept.

Rămaseră unul în braţele celuilalt, satisfăcuţi şi extenuaţi, ascultându-şi bătăile inimii pentru mult timp. Lucas fu primul care avu puterea să se mişte. Scoase un geamăt sonor când ieşi din ea şi se dădu la o parte. Nu voia să o lase din braţe, aşa că o luă după el. Ea avea ochii

închişi. Nu putea să nu se uite la ea. I se părea aşa de frumoasă. Avea genele incredibil de lungi. Nu observase până acum, doar fiindcă fusese prea ocupat să se uite în ochii ei albaştri. Avea o faţă perfectă, cu pielea de o nuanţă aurie. Nu avea niciun defect, decise el. Se uită apoi la gura ei. Buzele ei pline şi umede îl distrăgeau. Nu putea să le lase în pace. Îşi trecu degetul peste textura lor catifelată, apoi îi trase capul spre el şi o sărută, bucurându-se de gustul şi de moliciunea lor.

Când se retrase, ea deschise ochii şi se uită la el. Era mişcată de delicateţea lui. Îi venea să plângă. Oare şi lui i se părea că ceea ce trăiseră fusese minunat? Oare era la fel de copleşit?

Doamna numise asta împerechere. Taylor o crezuse. Acum înţelegea adevărul. Nu era deloc o împerechere. Să se iubească cu Lucas fusese ceva pur şi fericit, şi un act de împlinire, cu siguranţă cea mai frumoasă experienţă din viaţa ei. Avea să preţuiască mereu această amintire.

Lucas îi văzu lacrimile din ochi şi se alarmă.

— Nu am avut cum să nu te rănesc, draga mea. Te doare acum?

Ea clătină din cap, se ghemui mai aproape de el şi închise ochii.

— A fost minunat, şopti ea.

El o strânse mai aproape, deosebit de mulţumit de ce spusese.

— Da, nu-i aşa? Căscă şi adăugă: A fost perfect.

Adormi în câteva minute cu un zâmbet pe faţă.

Lui Taylor îi luă mai mult să se relaxeze. Extazul de după trecu încet, dar până la urmă realitatea îi luă locul. Cu ea veniră noi griji, una după alta. La baza temerilor ei era conştientizarea faptului că era îndrăgostită de soţul ei. Acum era vulnerabilă şi, Dumnezeule mare, cât o speria asta. Avea trei copii care depindeau de ea. Nu-şi permitea să-şi lase inima să-i ghideze acţiunile.

Trebuia să fie puternică. Îşi repeta din nou şi din nou determinarea când se dădu jos din pat şi merse să se spele. Când se băgă din nou în pat, rămase mai aproape de margine ca să nu-l atingă pe Lucas. Voia să-l ia şi să nu-i mai dea drumul. Se lupta cu dorinţa aceasta. Doamne, cât şi-ar fi dorit să se sprijine pe el şi să-l lase să împărtăşească puţin din greutăţile ei. Nu avea habar cum să fie o mamă bună. Nu avea calităţile necesare, sau cel puţin aşa credea, şi până acum nu ţinuse niciodată un bebeluş în braţe. Experienţa ei era limitată la speculaţii şi era speriată de gândul că ar putea să facă vreo greşeală teribilă care să marcheze copiii pe viaţă. La fel şi în cazul lui Davy Daniel, îşi dădu seama. Avea nevoie de mai mult decât de alinare. Avea nevoie de cineva care să-l ajute să-şi dea seama de valoarea lui. Cum putea să-i sporească ea încrederea în sine? Dumnezeule mare, chiar nu ştia cum.

Da, voia să se bazeze pe Lucas şi să ia puţin din forţa lui. Dar nu îndrăznea. Ce uşor ar fi să-l lase pe el să se ocupe de ei toţi. Era prea nobil să le întoarcă spatele ei şi copiilor. Totuşi, nu ar fi fost corect să-i ceară aşa ceva. Nu dorise să se căsătorească, cu siguranţă nu voia nici familie. Era un singuratic căruia îi plăcea viaţa solitară. În plus, făcuse destule pentru ea. Ar fi putut să plece de când ajunseseră la Boston, dar rămăsese cu ea să-i găsească nepoatele. Nu renunţase. Alţii s-ar fi descotorosit de probleme anunţând autorităţile. Lucas se purtase la fel de nobil ca un prinţ şi nu ar fi drept din partea ei să depindă de el acum. Trebuia să fie pe picioarele ei. Copiii erau responsabilitatea ei şi numai a ei.

Ce era cu ea de voia să trăiască alături de el? Redemption. Până şi numele ilustra un adăpost de vis pentru ea. Iar Lucas Ross devenise plasa ei de siguranţă. Nu voia să-l prindă în capcană. Nu, sigur că nu voia. Dar copiii erau pe primul loc şi, dacă aveau nevoie de ceva sau dacă aveau vreo problemă, voia să poată să-i ceară

ajutorul. Încă putea oricând să plece înapoi în munţii lui. Nu era ceva ieşit din comun să-ţi părăseşti soţia. Daniel Boone îşi părăsea soţia tot timpul, uneori pentru ani întregi. Potrivit poveştilor, doamna Boone nu se plângea niciodată şi, după numărul de copii pe care îi avuseseră, Taylor presupuse că Daniel venea totuşi pe acasă din când în când.

Divorţul. Cuvântul îi lăsa un gust amar în gură. Da, Daniel Boone îşi lăsa soţia singură, dar mereu se întorcea. Voia o nevastă.

Lucas, nu. Taylor închise ochii şi încercă să nu plângă. Îi datora prinţului pe cal alb libertatea dorită.

Lucas se trezi din nou peste ea. Era puţin înainte de răsărit, când se trezea de obicei, dar în dimineaţa aceea îşi limpezea greu gândurile. Crezu că avusese un vis erotic. Îşi freca nasul de gâtul ei şi tot corpul de al ei, iar ceea ce făcea visul să fie atât de realist era căldura pielii ei. Ea nu avea nimic pe ea. Nici el. Îi ţinea sânii în palme. Avea sfârcurile ca nişte perle tari. Coborî şi luă unul în gură. Ea gemu uşor şi începu să se mişte. Avea picioarele împletite cu ale lui. Se ridică să sărute şi celălalt sân şi începu să-l sugă, mângâindu-i talia subţire. Avea stomacul mic, plat, catifelat. O atinse tot mai jos. Îi mângâie şoldul, apoi pielea moale a coapsei. Apoi o luă în sus până ajunse la cârlionţi. O mângâie cu vârful degetelor, desenând cercuri pe miezul de dorinţă, până ce ea începu să geamă şi să se mişte spre el, iar când atinse în sfârşit acel punct care ştia că o înnebunea, ea se arcui şi scăpă un ţipăt de plăcere. Nu-şi opri dulcea tortură până ce ea nu fu umedă de dorinţă şi nu-l implora cu şoapte moi să vină la ea.

Nu-şi dădea seama dacă era trează de tot sau nu. Nu conta. Ea îi atinse mădularul tare când se puse între picioarele ei, şi el ştiu că murea dacă nu o lua atunci. Ardea de dorinţa de a-i simţi strâmtoarea care să-l cuprindă, să-l stoarcă de puteri.

O luă în braţe, o sărută şi apoi intră în ea. Nu fusese delicat, şi de-abia după ce intrase adânc în ea şi fu cuprins de o plăcere intensă şi fremătătoare, îşi dădu seama că o rănea. Era prea preocupat de plăcerea lui ca să înţeleagă mesajele subtile.

Ea însă nu fu subtilă. Îl ciupi de umăr şi-i spuse că o durea.

El se opri imediat. Ea încercă să se îndepărteze de el. Lucas strânse din dinţi la plăcerea imensă pe care i-o oferise fără să vrea. Nu putea să-i dea drumul, dar ştia că asta trebuia să facă. Ce naiba era cu el? Sigur că o durea. Fusese virgină şi nu trecuse nicio zi de când făcuse prima dată dragoste cu ea. Trase aer adânc în piept, căutând puterea să se retragă, apoi trupul lui începu să dea înapoi. Ea îl opri prinzându-i şoldurile cu picioarele şi aducându-l înapoi.

El îşi sprijini capul pe umărul ei.

— Dacă vrei să te las în pace, va trebui să-mi dai drumul.

Având în vedere circumstanţele, se gândi că purtarea lui era rezonabilă şi nobilă. Răspunsul ei fu să îl ia de gât şi să-i sărute lobul urechii.

— Lucas, îi şopti ea numele ca o incantaţie.

Îl mângâie pe umeri. Ştia că-i dădea semnale amestecate şi faptul că el făcea ce-i cerea era important. O durea invazia lui, dar simţea şi plăcere şi, totodată, ştia că în curând, cu sărutări şi mângâieri, durerea dispărea.

— Nu vreau să mă laşi, şopti ea. Nu vreau decât... vreau...

El se mişcă în ea. O mişcare lentă şi lungă. Ea oftă.

— Asta? întrebă el.

— Da.

Gura lui o copleşi cu săruturi lungi şi ameţitoare. Era hotărât să se mişte încet. Avea să fie blând cu ea, chiar dacă asta l-ar fi omorât.

Dar nu se putu ţine de promisiune decât un minut sau două. Odată ce începu să se mişte din nou în ea, nu putu să nu accelereze mişcarea. Ea uitase durerea, fusese înlocuită de o plăcere incredibilă şi era convinsă că inima avea să-i stea în loc şi o să moară de moarte dulce.

Nu era o iubită pasivă. Lucas era uluit de reacţiile ei dezinhibate. Gura ei era la fel de sălbatică precum a lui şi îl mângâia cu aceeaşi curiozitate iubitoare. Ea îşi găsi împlinirea înaintea lui şi când se strânse toată în jurul lui, rostindu-i numele, termină şi el. Se ţinură strâns, în vreme ce trupurile le erau zguduite de fiori. Mirosul dragostei lor umplea aerul din jur, făcându-l să se simtă moleşit şi mulţumit. Era încă prins în ea, dar nu se putea desprinde încă. Ştia că ar fi trebui să se ridice, să se poarte un gentleman şi să-i aducă un prosop curat şi umed. Să îi fie de ajutor soţiei lui, ca orice soţ cumsecade. Încă un minut, se gândi el. Apoi se va ridica. Încă un minut…

Şi în secunda următoare sforăia mulţumit.

Taylor se simţea prea bine să se mişte. Ştia că trebuia să se ridice. Trebuia să-şi aducă un prosop ca să se şteargă şi să-şi ia o cămaşă curată. Nu ştia la ce oră se trezeau fetele sau Davy Daniel şi nu voia să fie prinsă în pat cu Lucas goi puşcă. Ideea asta era prea jenantă ca să se poată gândi la ea. Se băgă mai aproape de soţul ei şi scoase un căscat. Doar un minut să mai stea…

Capitolul 15

Pasiunea, pare-mi-se, e molipsitoare.
Julius Cezar, William Shakespeare

— Mami e dezbrăcată.

Taylor tresări în pat când o auzi pe una din gemene spunând asta. Se gândi că era Georgie. Ea era cea mai

volubilă din cele două fetiţe.

Apoi auzi vocea joasă a lui Hunter:

— Aşa este?

Îşi dorea să intre în pământ şi să moară. Scoase un mormăit şi trase cearşaful ca să îşi acopere sânii. Lucas dormea pe burtă. Când auzi discuţia din cealaltă cameră, se întoarse pe o parte şi aruncă o privire spre intrarea în alcov. Din fericire, draperiile erau încă trase.

— Şi bărbatul este dezbrăcat.

Allie făcu acest anunţ important. Era evident că nu voia să fie lăsată pe dinafară.

Hunter râse:

— Era şi timpul, spuse el, intenţionat mai tare, ca să fie auzit de prietenul lui.

Chipul lui Taylor ardea de ruşine. Lucas nu îndrăznea să zâmbească. Taylor îl privi încruntată, iar el înţelese că ea îl învinovăţea pentru situaţia jenantă, aşa că se gândi că râsul nu ar fi fost un răspuns potrivit. Doar ar enerva-o şi mai tare. Lucas căscă pentru ca Taylor să ştie că situaţia nu era aşa de gravă, apoi întinse mâna spre ea şi îşi trecu degetele pe spatele ei.

Ea încercă să se dea jos din pat. Lucas o prinse de talie şi o trase lângă el.

— Pune-ţi pantalonii pe tine, îl imploră ea. O, Dumnezeule, cum o să mai dau vreodată ochii cu Hunter?

— Să începem cu ce mai important, insistă el. Se rostogoli peste ea, zâmbi, pentru că era atât de bine să-i simtă pielea pe a lui, apoi o sărută. Taylor încercă să i se împotrivească, dar doar pentru câteva secunde, apoi îşi puse braţele pe după gâtul lui şi îl sărută înapoi, îi venea greu să-l lase să plece. Lucas fu atât de încântat de reacţia ei, că o sărută iarăşi. Apoi se dădu jos din pat şi îşi puse pantalonii.

Intră în cameră ca să vadă ce voia Hunter. După strălucirea soarelui ce pătrundea prin ferestre, presupuse

că era aproape ora opt.

— Băiatul m-a lăsat să intru, îi explică Hunter înainte ca Lucas să întrebe. Prietenul lui stătea pe canapea, lăsându-le, răbdător, pe cele mici să se urce pe el. S-a asigurat că ştie cine este la uşă mai întâi, adăugă Hunter apreciativ. Este deştept.

— Unde este? întrebă Lucas.

— Se îmbracă. Şi micuţele astea au nevoie de ajutor, spuse el, arătând din cap spre gemene. Taylor s-a trezit?

Lucas încuviinţă, iar Hunter rânji.

— Arăţi ca un bărbat însurat.

— Ai trecut pe la Victoria? întrebă Lucas, schimbând în mod intenţionat subiectul.

Dispoziţia lui Hunter se schimbă imediat la auzul numelui. Pe chipul lui se putea citi iritarea.

— Am încercat să o supraveghez. Pe cuvântul meu, am încercat. Îţi spun sincer, Lucas. Nu mă mai apropii de ea. Ce-i destul e destul.

Lucas îşi ascunse zâmbetul.

— Ce s-a întâmplat de data asta?

— A deschis uşa, a început să se înece şi apoi mi-a trântit uşa în nas. Ce naiba e în neregulă cu ea?

Allie începuse să ţopăie pe canapea, iar acum sărea suficient de sus încât Lucas să îşi facă griji că putea să se lovească de vreo fereastră şi să îşi spargă capul. O prinse în braţe, îi spuse să se poarte frumos, apoi încercă să o pună jos. Allie avea alte idei. Se răsuci în braţele lui şi se agăţă de el. Lucas o strânse la piept şi îşi îndreptă din nou atenţia spre Hunter. Totuşi, nici Georgie nu avea de gând să permită să fie ignorată. Plecă de pe genunchii lui Hunter şi alergă spre Lucas. Apoi ridică braţele şi îi dădu o poruncă de-a dreptul imperioasă:

— Sus!

Lucas se aplecă, o ridică cu celălalt braţ, apoi se îndreptă din nou. Allie începu să îl tragă de firele de păr de

pe piept, iar el îi spuse să înceteze. Georgie devenise fascinată de barba lui nerasă. Îşi plimbă degetele pe obrazul lui şi chiţăi încântată.

— Ai privirea aia, îi spuse Lucas prietenului său.

— Ce privire? întrebă Hunter.

— Ca şi cum ai avea ceva de spus.

Hunter încuviinţă din cap.

— Am dat peste nişte vânători de recompense de dimineaţă. Aveau nişte veşti interesante. Caulder a fost văzut lângă Kansas City. Au adunat o poteră şi l-au urmărit, dar a reuşit să scape.

— Despre ce vorbeşti? Poteră? Când am plecat în Anglia, Caulder tocmai fusese din nou promovat. Acum îmi spui că este căutat de poliţie? Ce naiba s-a întâmplat cât am fost plecat?

Lucas îşi asumase sarcina de a şti totul despre nenorocitul pe care urma să îl ucidă. Singurul motiv pentru care îl lăsase să trăiască atât de mult era din pricina aurului pe care îl furase. Lucas spera că, într-un fel, Caulder urma să îl conducă la avere. Aurul era dovada de care avea nevoie ca să convingă autorităţile. Voia ca lumea să ştie ce păţiseră opt oameni onorabili din cauza ticălosului.

Îşi cheltuise aproape toţi banii pe care îi strânsese ca să plătească oameni să îl supravegheze pe Caulder atunci când el nu putea. Răbdarea lui ajunsese în sfârşit la final, şi el luase decizia, înainte să plece spre Anglia, că atunci când avea să se întoarcă, urma să îl vâneze ca pe animalul care era şi să îl ucidă. La naiba cu dovezile.

— După cum cred eu, omul acela simandicos de la guvern, cel cu care ai vorbit, trebuie să te fi crezut.

— Travis?

— I-ai spus despre aur, nu-i aşa?

— Da.

— Mi-ai spus că nu este un tip rău, îi reaminti Hunter prietenului său.

Lucas încuviinţă. Travis era un om bun. Îl ascultase pe Lucas şi, deşi fusese doar cuvântul lui împotriva ofiţerului de armată, Travis tot îşi folosise autoritatea ca să schimbe dosarele. Cei opt bărbaţi dispăruţi fuseseră trecuţi pe lista dezertorilor. Travis făcuse acuzaţiile să dispară. Lucas îşi amintea unde erau îngropate cadavrele. Considera că ar trebui să fie trimise acasă, la familiile lor. Travis voia să le lase acolo unde se odihneau. Chestiunea încă nu fusese rezolvată.

— Caulder s-a dus în sfârşit după aurul lui, nu-i aşa?

— Iar Travis l-a urmărit, spuse Hunter.

— La dracu'!

Lucas şopti înjurătura. Era atât de pierdut în propriile gânduri, încât nu le auzi pe gemene repetând-o.

— Să înţeleg că a scăpat de Travis? bombăni Lucas.

— Da, răspunse Hunter. A avut ajutor din partea unor prieteni. Travis a încasat un glonţ, dar nu a fost nimic serios.

— Şi aurul? întrebă Lucas.

— E la Caulder.

Lucas oftă. Mai întâi Allie, apoi şi Georgie imitară sunetul.

— Vânătorii de recompense au vrut să-i ajut să îi dea de urmă lui Caulder, spuse Hunter. Există şi o recompensă pe măsură. Sunt convinşi că a luat-o spre vest.

— Le-ai spus altceva? întrebă Lucas.

— Nu.

Lucas încuviinţă.

— Caulder a luat-o spre nord. Se va ascunde la fratele lui.

— În Chicago, fu Hunter de acord. Amândoi ştiau că acolo locuia fratele său.

— Da, spuse Lucas. Cu siguranţă, Caulder este în Chicago.

Taylor intră în încăpere la timp ca să audă ultima

afirmaţie a lui Lucas. Era mulţumită de diversiune. Îşi ţinu capul plecat, prefăcându-se că îşi strânge cordonul halatului, şi merse lângă soţul ei.

Le sărută pe gemene de bună dimineaţa, zâmbind când ele chicotiră, apoi îl întrebă pe Lucas cine era Caulder.

— Nimeni important, minţi el. Victoria nu se simte bine în dimineaţa asta. Poate vrei să o vizitezi.

— Îi este rău din nou, adăugă rapid Hunter.

Amândoi încercau să schimbe subiectul. Taylor intră în jocul lor. Avea să aştepte până mai târziu ca să afle cine era Caulder. Nu credea că nu era important pentru Lucas din pricina privirii dure pe care o avea în ochi doar la simpla pomenire a numelui bărbatului.

Îl lăsă pe Lucas cu gemenele şi merse în camera alăturată ca să vadă ce face David Daniel.

Dragul de el încerca să îşi facă patul. Îi dădu un sărut de bună dimineaţa, apoi îl ajută să îşi ducă misiunea la bun sfârşit.

Era destul de timid în dimineaţa asta şi părea foarte serios. Taylor se aşeză pe marginea patului şi îl trase aproape de el.

— Te preocupă ceva, David?

— Astăzi sunt Daniel, îi spuse el.

Taylor zâmbi.

— Bine, Daniel. Acum spune-mi ce te îngrijorează.

Băiatul avea câteva temeri bine ascunse, toate referitoare la fetiţe, iar cea mai importantă era legată de mâncare. Copiii trebuiau să mănânce des, îi spuse el lui Taylor, şi cum nici unul dintre ei nu avea pantofi, cum urmau să iasă din cameră desculţi ca să îşi ia ceva de mâncare? Nu voia să râdă nimeni de surorile lui.

Taylor îi spuse că aveau să ia micul dejun în cameră, apoi trebuia să meargă la bancă. Ce urma ea să facă nu avea să dureze mult, iar Victoria urma să stea cu ei până se întorcea ea. Apoi aveau să meargă împreună la

cumpărături şi or să cumpere mai întâi pantofi.

Daniel încă părea îngrijorat.

— Mai voiai să vorbim şi despre altceva? îl întrebă Taylor.

El o luă de mână şi îşi coborî privirea în podea,

— Cum ar trebui să îţi spun?

— Cum ţi-ar plăcea să îmi spui?

— Georgie îţi spune mami. Ea spune mami fiecărei doamne pe care o vede, adăugă el. E confuză. Allie ţi-a spus mami în dimineaţa asta. Am auzit-o eu. Probabil că şi ea este confuză.

— Vreau ca ele să îmi spună mami, zise Taylor.

— Atunci, poate că şi eu ar trebui să îţi spun la fel, spuse băiatul. Aşa, fetele nu ar mai fi confuze, nu-i aşa? Dacă eu îţi spun într-un fel, iar ele în altul…

Durerea din glasul lui îi strânse inima ca într-un pumn.

— Speram să nu te deranjeze să îmi spui aşa.

— Eşti suficient de în vârstă? Nu pari destul de bătrână.

Grijile lui erau nesfârşite, iar Taylor zâmbi.

— Sunt destul de bătrână, îl asigură ea. Ne-am înţeles în privinţa asta?

Băiatul scutură din cap.

— Tot nu ar trebui să îţi spun mami. Sunt prea mare. Am şapte ani acum. Bebeluşii spun mami. Ar trebui să îţi spun mama.

Taylor se gândi că era o idee bună. Îşi puse braţul pe după umerii lui şi îl îmbrăţişă.

— Atunci, mama să fie, îi şopti ea.

Acel răgaz tăcut fu cel mai paşnic minut de care avu parte în tot restul zilei. Lucas nu voia să o lase să meargă singură la bancă, insistând să o însoţească.

Taylor se îmbrăcă grăbită cu o bluză albă, cu guler de dantelă, şi o fustă neagră plisată. Îşi pieptănă părul, apoi îl legă cu o fundă la spate.

Ţinuta era una des întâlnită la o guvernantă sau la o femeie demodată, dar, purtată de Taylor, avu un efect devastator asupra lui Lucas. Se împotrivi cu greu tentaţiei de a-i smulge hainele şi de a face dragoste cu ea. Taylor arăta decent, dar numai el ştia ce pasiune se ascundea în ea şi îşi aminti pielea ei aurie şi fină sub toate hainele alea.

Victoria sosi chiar când servitorul le aduse micul dejun. Prietena lui Taylor părea radioasă. Era uşor îmbujorată şi un zâmbet i se aşternuse pe faţă. Starea de rău de dimineaţă îi trecuse, era evident.

Georgie ridică braţele spre Victoria, îi spuse mama şi îi ceru să o ia în braţe. Ea o ridică pe micuţă, îi spuse că numele său este Victoria, apoi arătă spre Taylor, şoptind:

— Ea este mama ta acum.

Victoria aşeză copilul pe canapea. Hunter stătea lângă fereastră, iar ea îi zâmbi. El se încruntă. Victoria consideră că era nepoliticos. Avea de gând să se ofere să îi toarne o ceaşcă cu cafea, dar apoi se răzgândi.

Era bucuroasă să poată avea grijă de micuţe în timp ce Taylor era plecată cu treabă. Hunter încercă să plece, dar Lucas îl rugă să rămână, ignorând privirea încruntată pe care o provocase cererea lui. Apoi îi deschise uşa lui Taylor, lăsându-şi prietenul furios în urmă.

Lucas nu intră în bancă. O aşteptă pe Taylor afară. Era o zi prea frumoasă ca să nu stea la soare. Taylor era recunoscătoare pentru intimitate. Voia să retragă o sumă mare de bani şi nu voia ca Lucas să îi pună întrebări. Banii erau pentru călătoria în sălbăticie. Tranzacţia dură aproape treizeci de minute. Bancherul fu nevoit să aştepte confirmarea prin telegramă de la banca din Boston. Scrise adresa ei temporară în registru, pentru arhiva băncii, apoi îi întinse un plic voluminos, plin cu bancnote.

Taylor băgă plicul în buzunarul hainei, îl asigură pe bancherul îngrijorat că nu avea nevoie de un gardian înarmat ca să o însoţească înapoi la hotel, apoi ieşi afară,

unde o aştepta Lucas.

El fu gânditor în drum spre hotel şi de-abia îi adresă două cuvinte. Tocmai ajunseseră la uşile dinspre foaier, când se întoarse spre ea.

— Noi doi trebuie să avem o discuţie lungă.

— Trebuie?

— Cu siguranţă.

Taylor făcu ochii mari din pricina vehemenţei tonului.

— Bine, fu ea de acord. Este în regulă diseară, domnule Ross?

— Se pare că sunt nevoit să accept, doamnă Ross.

Lucas încuviinţă scurt din cap, apoi o luă de mână şi intrară pe uşă.

— Despre ce o să vorbim? îl întrebă ea în timp ce urcau scările.

Lui nu-i venea să creadă că îl întreba asta.

— Despre copii, despre Cincinnati, despre căsătoria noastră. Taylor, ai cea mai vagă idee în ce te-ai băgat? Lucas îşi dădu seama că întrebarea venise puţin cam târziu. Va trebui să ne dăm cumva seama ce să…

Taylor îl întrerupse:

— Nu ar trebui să-ţi faci atâtea griji, domnule Ross. Grijile te îmbătrânesc.

La nivelul galeriei erau o mulţime de oameni, iar ei fură nevoiţi să îşi croiască drum printre grupuri ca să ajungă la următorul şir de trepte. Taylor îşi ţinu mâna în buzunar, acoperind plicul. Nu avea de gând să lase vreun hoţ de buzunare prin preajmă. Toţi păreau oameni respectabili, dar printre ei tot se putea ascunde un hoţ inteligent.

Lucas nu putu să mai spună ceva până nu ajunseră la al doilea şir de trepte.

— M-am comportat corespunzător, nu-i aşa? o întrebă el.

— Da, desigur, răspunse Taylor.

Aproape că rămăsese fără aer, încercând să ţină pasul cu el. Domnul Ross urca două trepte odată. Se purta de parcă ar fi fugit de o mulţime furioasă.

— Te rog, încetineşte, îi porunci ea. Ai fost un gentilom perfect… în cea mai mare parte a timpului. Nu pot ţine pasul cu tine, domnule.

— Eu nu pot ţine pasul, Taylor.

— Atunci, mergi mai încet, pentru numele lui Dumnezeu.

Lui Lucas îi era clar că nu vorbeau despre acelaşi lucru.

— Mă refeream la faptul că nu pot ţine pasul cu a fi un domn. Nu este firea mea.

Nu părea să glumească.

— Îşi ceri scuze pentru că te-ai purtat frumos?

— Nu îmi cer scuze pentru nimic, bombăni el. Pur şi simplu, îţi spun că nu mai pot continua aşa.

— A fost o…

— Da.

Taylor îşi plecă fruntea pentru a-şi ascunde zâmbetul. Nu voia ca Lucas să creadă că nu îl lua în serios. Nu îl lua în serios, desigur, dar nu voia ca el să ştie asta. Părea atât de sincer şi de serios.

— Dacă nu-ţi place să fii amabil, de ce eşti?

Lucas era pregătit pentru întrebare.

— Bunica ta mi-a dat bani şi, în schimb, mi-a cerut să am grijă de tine. Au mai existat şi alte condiţii, şi le-am respectat pe fiecare în parte.

— Spune-mi una dintre condiţii, te rog.

Ajunseră la uşa camerei lor. Niciunul din ei nu întinse mâna spre clanţă.

— Am împărţit cu tine aceeaşi cabină pe vas, spuse el. Asta a fost una dintre clauzele bunicii tale.

Taylor dădu din cap.

— Mi-ai spus că voia doar să mă protejezi. Sunt

convinsă că Doamna nu te-a vrut în patul meu.

Lucas pufni. Taylor îşi încrucişă braţele la piept, drept răspuns pentru sunetul nepoliticos. Se părea că Lucas era pus pe ceartă, iar ea deveni deodată bucuroasă să îi facă pe plac.

— Tu îmi spui acum că să fii un gentleman a fost una dintre condiţiile Doamnei?

— Da.

— Şi să împărţi camera de hotel din Boston cu mine a fost tot o condiţie? întrebă Taylor. Şi pe aceasta, de asemenea?

— Nu.

— Atunci, de ce-ai făcut-o?

Lui Lucas nu îi trecu prin minte niciun răspuns care să aibă cât de cât logică.

— Nu are importanţă unde am dormit, răspunse el. Sunt preocupat de viitor, nu de trecut.

Lucas voia ca ea să înţeleagă că trebuiau să existe schimbări. Erau soţ şi soţie acum, iar ea trebuia să facă şi câteva concesii. Când Taylor avea să îşi dea seama că el era dispus şi hotărât să locuiască în oraş, pentru ca cei mici să poată beneficia de toate avantajele, cu siguranţă avea să îi accepte din când în când şi toanele posomorâte.

Taylor ar trebui să încerce şi să îl iubească puţin.

Lucas avea de gând să îi explice totul diseară. Urma să înceapă prin a-i spune că nu avea de gând să o lase să crească de una singură copiii.

— Va trebui să punem detaliile la punct. Vom discuta totul după ce adorm copiii.

Taylor nu ascultase nici măcar un cuvânt din tot ce spusese el. Încă se gândea la o afirmaţie de mai devreme.

— De ce-ai rămas cu noi în Boston? îl întrebă ea. Acum că mă gândesc mai bine, ai fi putut să pleci de îndată ce barca a acostat.

— Era un vapor, nu o barcă. Şi am rămas în Boston

pentru că tu ai vrut să rămân, îţi aminteşti? Erau acte de semnat. După aceea, aveam de căutat nişte copii. Îţi aminteşti de ei?

— Nu trebuie să fii sarcastic, domnule Ross. Cred că înţeleg motivul îngrijorării tale în această situaţie.

— Crezi că ştii, nu-i aşa?

Pleoapa stângă i se zbătu o dată. Din nou. Taylor ştia că Lucas devenea nervos. Nu îi păsa.

— Da, ştiu ce te deranjează. Ai dormit cu mine şi am devenit... intimi.

— Şi asta m-a neliniştit?

Ea încuviinţă, iar Lucas scutură din cap. Neliniştit? La naiba, nu, se gândi el. Uşurat era o descrierea mai potrivită pentru ceea ce simţea. Taylor era a lui acum, şi nu conta dacă ea voia sau nu să fie soţia lui. Ce e făcut e bun făcut. Nu avea să existe nicio anulare, iar dacă ea doar menţiona cuvântul *divorţ,* probabil că Lucas şi-ar fi spart o măsea, încleştându-şi dinţii, ca să se abţină să nu strige la ea.

Spasmul i se mută în obraz. Taylor ştia că îl enerva. Nu putea înţelege de ce. Doar îi spunea ceea ce el deja ştia.

— Ţi-am spus că lucrurile se vor complica dacă devenim intimi, dar tu nu ai vrut să asculţi, nu-i aşa? Acum regreţi. Te simţi încolţit, captiv. Vrei să te întorci la munţii tăi.

Lucas nu ştia cum de scăpase discuţia de sub control. Concluziile ei erau total greşite, şi deodată îi trecu prin minte că poate Taylor îi mărturisea propriile temeri. Se temea că o va abandona? Lucas se decise să afle. Avea să folosească raţiunea pentru a o face să îşi dea seama cât de greşite erau concluziile ei şi apoi să o convingă să recunoască faptul că se temea.

— Dacă eşti aşa de sigură că vreau să mă întorc în munţi, de ce nu am făcut-o?

— Din cauza copiilor, răspunse Taylor imediat. De-abia i-ai găsit, ai uitat? De asemenea, te simţi şi responsabil

şi puţin vinovat, pentru că tu crezi că eu aş putea crede că mă părăseşti.

Hunter deschise uşa. Taylor fu bucuroasă de întrerupere şi intră grăbită în cameră.

— Vom continua discuţia diseară, îi promise Lucas.

— Dacă insişti.

Lucas o prinse din urmă şi îi şopti la ureche:

— Apropo, doamnă Ross, niciodată, în viaţa mea, nu m-am simţit vinovat pentru ceva.

Privirea pe care i-o aruncă îi transmise că nu îl credea.

Taylor îşi îndreptă atenţia spre a-i pregăti pe copii pentru cumpărături. Din greşeală, o numi pe Georgie Allie, iar cinci minute mai târziu repetă greşeala. Îi era greu să le deosebească şi la fel de greu să păstreze secretul confuziei ei. David Daniel nu avea problema asta, nici Lucas, îşi aminti ea, ceea ce era nu doar jenant, ci şi umilitor. O mamă ar trebui să îşi poată recunoaşte copiii. Chiar le aşeză pe gemene una lângă alta pe canapea, îngenunche în faţa lor şi le privi mult şi cu atenţie, căutând diferenţe subtile. Nu reuşi să găsească niciuna. Toate trăsăturile lor păreau identice. Ochii de culoare violet păreau să aibă aceeaşi nuanţă, buclele blonde formau cărare în acelaşi loc, chiar şi obrajii lor bucălaţi i se păreau identici.

Diferenţele erau vizibile în personalităţile lor. Georgie era cea mai sociabilă. Nu părea să se teamă de nimic. Avea toate calităţile unui lider, unul autoritar, se gândi Taylor, zâmbind, în timp ce sora ei, Allie, deja dădea semne că avea să devină o lady şi o împăciuitoare. Ţinea totuşi pasul cu sora ei, iar când voia atenţie, putea să ţipe la fel de tare.

Niciuna din gemene nu părea să fi fost afectată de chinul suferit din cauza fraţilor Border. Taylor fu surprinsă, dar uşurată.

În timp ce îl ajută pe Daniel să îşi îmbrace cămaşa, îi spuse cât de recunoscătoare era că niciunul dintre ei nu fusese rănit.

— Nu aş permite nimănui să le facă rău surorilor mele, îi spuse el cu aroganţă.

— Au fost norocoase că te-au avut pe tine să ai grijă de ele, îl lăudă ea.

— M-am asigurat şi că au fost hrănite bine, îi spuse el. Au fost foarte speriate. Mai ales în timpul nopţii. Încă se mai sperie, şopti el pentru ca Allie să nu îl poată auzi. Micuţa încerca să se caţere în patul lui. După ce merge toată lumea la culcare, ele vin la mine în pat. Georgie trebuie să mă ţină de mână.

— Ai fost îngerul lor păzitor, îi spuse Taylor.

Daniel scutură din cap.

— Poate un ajutor, şopti el. Ca Hunter şi Lucas.

Daniel avea doar şapte ani, şi totuşi fusese obligat să se comporte ca un adult. Taylor promise că, atunci când urmau să ajungă în Redemption şi să aibă o casă a lor, avea să îl ajute pe Daniel să înveţe cum să fie din nou copil. Se confruntase şi se descurcase cu responsabilităţi care ar fi ridicat probleme chiar şi unor adulţi. În aparenţă, Daniel era tot ce îşi putea dori o mamă de la un fiu. Era politicos, grijuliu, bine-crescut, recunoscător pentru toate lucrurile mărunte pe care ea le făcea pentru el şi voia să îi facă pe plac. Erau calităţi minunate, dar, după părerea ei, nu toate erau normale pentru un copil de şapte ani. Ar fi vrut să îl audă strigând sau înfuriindu-se, chiar să fie puţin încăpăţânat din când în când.

Timpul era aliatul ei. Daniel nu avea să lase garda jos până nu învăţa să aibă încredere în ea. Odată ce înţelegea că dragostea ei era necondiţionată, Taylor era convinsă că băiatul avea să înceapă să zâmbească.

Puse grijile deoparte pentru moment şi reluă pregătirile gemenelor. Îi luă o oră să organizeze ieşirea. Lucas închirie o birjă pentru întreaga zi. Taylor se gândi că era extravagant şi grijuliu din partea lui.

Aşa cum îi promisese lui Daniel, cumpărară mai întâi

pantofi. Fiecare copil primi câte trei perechi. Două perechi erau mai mari, pentru când aveau să mai crească. Pentru Daniel fu uşor de cumpărat haine, pentru că magazinele pentru bărbaţi aveau haine gata croite atât pentru băieţi, cât şi pentru bărbaţi, aşa că băiatul plecă din magazin cu o garderobă completă.

Cu gemenele treburile se dovediră mai complicate. Nu găsiră pe nicăieri rochii de-a gata. Vânzătorul le recomandă magazinul elegant al lui Madame Mason. Nu doar că avea o colecţie întreagă de materiale, dar şi o echipă de croitorese care să le poată lua măsurile.

Madame Mason în persoană le luă măsurile gemenelor, iar Taylor comandă mai multe ţinute, care urmau să fie trimise în Redemption, Montana. Apoi o luă deoparte pe proprietară şi îi spuse că micuţele aveau nevoie urgentă de haine, întrebând-o dacă nu putea să termine câteva costume chiar în acea zi.

Lui Madame Mason i se dădu de înţeles că pierduseră totul într-un incendiu. Aceasta se dovedi extrem de înţelegătoare şi veni cu o sugestie alternativă pe care era convinsă că Taylor avea să o aprecieze. O duse într-o încăpere din spatele magazinului, unde îi arătă haine la mâna a doua, disponibile pentru familiile cu mai puţine posibilităţi. Madame Mason spera ca Taylor să nu se simtă jignită, dar se întâmplă opusul. Taylor nu avea nicio problemă cu cumpărarea hainelor la mâna a doua. Hainele erau haine, iar proprietara o asigură că achiziţionase doar obiecte de-abia purtate, de calitate.

Petrecură două ore în spatele magazinului, iar când fură gata de plecare, aveau garderobe complete pentru micuţe. Victoria deja îşi cumpărase material ca să îi croiască hăinuţe copilului ei, dar găsi în magazin nişte cămăşuţe de noapte adorabile şi păturici, şi nu rezistă tentaţiei de a cumpăra câteva. Cu siguranţă, Daniel nu mai avea nevoie de nimic, dar Taylor nu putu rezista să nu

cumpere trei cămăşi, două perechi de pantaloni şi două curele despre care spuse că erau prea frumoase ca să le lase acolo.

Luară prânzul într-un restaurant, apoi merseră să cumpere cărţi şi hărţi. Pentru că micuţii fuseseră cuminţi, Taylor le dădu voie să îşi aleagă fiecare câte o jucărie. Daniel alese un cal mic din lemn, iar Georgie şi Allie vrură amândouă păpuşi din cârpe.

Una peste alta, ziua fu încântătoare, dar şi productivă. Avu loc doar o neplăcere minoră. Când Taylor îi spuse lui Georgie că nu are voie să se caţere pe tejgheaua din magazinul Hansen’s Linen Shop, micuţa se tăvăli pe podea şi făcu o criză. Taylor nu mai văzuse niciodată o asemenea manifestare. Micuţul drăcuşor dădea din picioare şi ţipa cât o ţinea gura, până ce atrase o mulţime curioasă. Suna de parcă ar fi fost torturată. Allie era singura care nu era îngrozită de comportamentul surorii ei. Adormi în braţele Victoriei, în timp ce privea spectacolul dat de Georgie. Taylor nu ştia ce să mai facă pentru a-şi calma îngeraşul transformat în drăcuşor. Ştia că oboseala era vinovată pentru comportamentul ei. Georgie avea nevoie disperată de un pui de somn.

O femeie bine intenţionată îi sugeră lui Taylor să îi dea o palmă peste fund fetiţei, dar Taylor nu îşi imagina ce putea rezolva cu bătaia, şi oricum nu credea în pedepsele fizice. Pur şi simplu, păşi peste fiica ei care se zvârcolea pe jos, plăti cât mai repede posibil pentru cumpărături, apoi o ridică pe micuţa gălăgioasă în braţe şi o duse afară, la birja care îi aştepta. Georgie se linişti imediat şi adormi în secunda în care vehiculul se puse în mişcare.

Taylor învăţă o lecţie preţioasă despre copiii de doi ani. Nu te puteai înţelege întotdeauna cu ei.

Devreme în acea seară, ea şi Victoria îi duseră pe copii jos, să ia cina. Daniel tot moţăia în timpul mesei. Taylor aproape că îi dădu ea să mănânce. Gemenele erau,

din fericire, liniştite. Le era foame, dar tot reuşiră să pună mai multă mâncare pe hainele lor decât în gură. Manierele lor la masă erau deplorabile. Taylor îşi propuse să le înveţe a doua zi să folosească tacâmurile. Acum erau prea somnoroase ca să poate fi atente la instrucţiunile ei.

Gemenele cerură să fie duse înapoi în camera lor. Victoria o duse în braţe pe Georgie, iar Taylor pe Allie, iar Daniel o ţinu de mână. Erau cu toţii atât de obosiţi, încât îşi târau picioarele.

Victoria se oferi să îi ajute pe copii să se pregătească de culcare. Pentru că părea epuizată, Taylor îi spuse să meargă să se odihnească.

— Somn uşor, Victoria. Mâine va fi din nou o zi lungă.

— Deci, plecăm mâine?

— Dacă suntem gata la timp.

— Ar trebui să îmi fac bagajele din seara asta?

— Suntem prea obosiţi. Ne ocupăm mâine de asta.

Întâmplător, Taylor coborî privirea şi observă expresia lui Daniel. Copilul părea îngrozit, iar ea ghici imediat motivul.

— Daniel, oriunde merg eu, mergi şi tu. Nu te-aş lăsa niciodată în urmă, nici pe surorile tale. Vom fi mereu împreună.

— Promiţi?

Dumnezeule, băiatul era aşa de solemn.

— Da, promit.

Faptul că încuviinţă din cap o făcu să creadă că era convins.

— Unde mergem? o întrebă el în şoaptă.

Taylor îi dădu doar o parte din răspuns, spunându-i că urmau să călătorească cu trenul.

Daniel fu încântat. Taylor îi dădu cheia camerei lor şi îl lăsă pe el să descuie uşa. Victoria i-o dădu pe Georgie, dar nu plecă imediat.

— Unde au fost Hunter şi domnul Ross astăzi? întrebă

ea.

— Nu mi-au spus, răspunse Taylor. Presupun că au avut şi ei treburile lor.

— Îl vom mai vedea vreodată pe Hunter?

— Presupun că da, spuse Taylor. El şi Lucas sunt prieteni de mult timp. Cred că Hunter locuieşte aproape de Redemption. De ce? Vrei să îl revezi?

Victoria ridică din umeri.

— Nu mi-a adresat mai mult de zece cuvinte. Ai observat cum se încruntă de fiecare dată când se uită la mine?

Taylor zâmbi.

— Ai vomitat pe el, îi aminti ea prietenei ei. Cred că este doar precaut în preajma ta. În plus, bărbaţii care nu vorbesc prea mult sunt cei mai buni.

Victoria râse.

— Nu cred că Shakespeare avea dreptate în privinţa asta.

Porni spre camera ei, apoi se opri.

— I-am spus că am fost căsătorită şi că soţul meu de-abia a murit. Nu i-am spus nimic despre copil.

Daniel ţinea cheia invers. Taylor îl ajută să o bage în încuietoare, apoi se întoarse spre prietena ei. Georgie pusese capul pe umărul lui Taylor, iar Allie se juca cu părul ei.

— De ce nu i-ai spus despre copil?

— Nu părea deloc interesat de orice aveam de spus. E destul de nepoliticos.

Taylor nu avu timp să îi ia apărarea lui Hunter. Victoria plecă grăbită de-a lungul holului. Daniel descuie în sfârşit uşa şi alergă înăuntru, iar Taylor îl urmă.

Gemenele erau mai mult decât pregătite de culcare. Amândouă îşi sugeau degetul mare şi se frecau la ochi. Taylor le schimbă în cămăşile de noapte, le dădu noile păpuşi ca să doarmă cu ele şi le înveli.

Daniel îşi puse calul din lemn pe pervazul ferestrei, aproape de capul patului. Deja se băgase sub pătură, aşteptând o poveste, iar Taylor îi spuse două. Daniel Boone şi Davy Crockett aveau să primească atenţie egală.

Îşi dădu seama că băiatul încă purta cizmele când aşeză pătura peste el. Taylor îl puse să se descalţe şi să le aranjeze pe podea, lângă pat. Când se întoarse în cameră, o oră mai târziu, îl găsi pe Daniel dormind cu cizmele strânse la piept. Părea să le îmbrăţişeze.

Rămase mult timp privindu-l. Încercă să îşi imagineze cum fusese viaţa lui înainte să fie luat de pe stradă de către monştrii Border.

Lucas îi şopti numele. Taylor se întoarse şi îl văzu sprijinindu-se de uşă, privind-o. Nu ştia de cât timp stătea acolo, dar merse spre el. Foşnetul mătăsii era singurul zgomot din încăpere.

— S-a întâmplat ceva cu băiatul? întrebă Lucas.

— Nu, este bine. Crezi că îl caută cineva?

— Mă îndoiesc, răspunse Lucas. Nu-şi aminteşte să aibă familie şi a trăit mult timp pe stradă. Dacă l-ar fi căutat vreo rudă, probabil că l-ar fi găsit până acum. Probabil că ar fi o idee bună să anunţi autorităţile că este cu tine, adăugă el.

— Nu voi lăsa pe nimeni să-l ia pe Daniel de lângă mine.

— Ţi-e teamă că asta se va întâmpla dacă te duci să declari că este cu tine?

Taylor încuviinţă din cap, iar Lucas oftă. Nu ştia ce să o sfătuiască.

— Hai să ne gândim la asta, îi propuse el. Cu mulţimea de copii rămaşi pe cont propriu afară, în frig…

— Sunt mulţi?

— Prea mulţi, spuse Lucas trist.

Vorbeau în şoaptă. Una din gemene gânguri ceva în somn şi se întoarse pe partea cealaltă. Lucas nu voia să o

trezească. O luă pe Taylor de mână şi o scoase din cameră, conducând-o spre alcovul unde era patul lor.

Taylor era pregătită de culcare. Se spălase şi îmbrăcase o cămaşă de noapte de un albastru pal şi avea un halat pe deasupra. Părul lui Lucas era ud la ceafă, observă ea. Era evident că şi el făcuse baie. Totuşi, purta haine de zi, o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă albă. Gulerul îi era ridicat la spate, iar Taylor rezistă tentaţiei de a-l îndrepta.

Când ajunseră la marginea patului, Lucas se întoarse spre ea. Ochii lui, de o culoare atât de intensă, o fermecau. Felul în care o privea o făcea să îşi piardă răsuflarea.

Lucas o privi pentru un minut îndelungat, apoi scuturã din cap.

— Asta a fost o idee proastă. Ar trebui să mergem în cealaltă cameră ca să continuăm discuţia. Nu voiam să-i trezesc pe copii, dar nu pot discuta chestiuni importante aici.

— De ce nu?

— Patul e prea aproape.

— Ah.

Niciunul din ei nu se mişcă. Lucas încă o ţinea de mână. Nu se putea convinge să îi dea drumul,

— Trebuie să plec mâine, spuse el.

Junghiul de durere care o străpunse o luă prin surprindere. Se aşteptase ca el să plece. Propriile ei planuri depindeau de plecarea lui. Atunci, de ce se simţea ca şi cum i-ar fi fost scoasă inima din piept?

El îi aştepta întrebările. După ce o privi un minut, Lucas îşi dădu seama că Taylor nu avea de gând să îl întrebe nimic. Deja hotărâse că nu avea să îi spună prea multe, voia să îi dea doar câteva detalii. Altfel, Taylor şi-ar face griji pentru el şi oricum avea destule pe cap. Nu voia să îi ofere o problemă în plus. În toată viaţa lui, nimeni nu îşi făcuse vreodată griji pentru el. Până la Taylor. De fiecare

dată când Lucas părăsise hotelul ca să le caute pe gemene, Taylor îi şoptise să aibă grijă de el. Nu voia să i se întâmple nimic pentru că se baza pe el ca să îi găsească nepoatele. Dar mai era şi un alt motiv pentru îngrijorarea ei. Prinsese drag de el, iar în timp putea ajunge să îl iubească. Familia. Îngrijorarea făcea parte din toată treaba asta cu familia, decise Lucas. El era acum responsabil faţă de ea pentru faptele lui, aşa cum şi ea era responsabilă faţă de el.

Da, lui Taylor îi păsa de el. Era înţelegătoare şi chiar îi era recunoscătoare. Lucas voia mai mult.

— Hunter va sta aici, cu tine, Victoria şi copiii.

— Nu e nevoie să rămână. Vom fi bine.

— Rămâne.

Lucas aşteptă contraargumentul ei. Taylor încuviinţă din cap fără prea multă tragere de inimă.

— Nu ştiu cât voi lipsi. Ar putea fi trei săptămâni. Hunter vă va ajuta să găsiţi o locuinţă mai potrivită. Nu puteţi rămâne la hotel, nu cu copiii. Au nevoie de spaţiu să alerge şi să se joace.

— La ce oră pleci?

— Devreme.

Taylor îşi retrase mâna dintr-a lui şi îşi dezlegă cordonul halatului. O privi dezbrăcându-şi uşor halatul şi lăsându-l să cadă pe patul din spatele ei.

Se forţă să îşi adune gândurile.

— Dacă ai nevoie de ceva… Ce faci?

— Te deschei la cămaşă. Taylor putea auzi îmbujorarea din propria voce, dar spera ca Lucas să nu observe. Nu voia să fie timidă sau ruşinată în seara asta.

— Pot şi eu să o fac.

— Ştiu. Vreau să o fac eu.

Amândoi şopteau acum. Vocea lui Lucas devenise uşor răguşită, iar lui Taylor i se păru excitantă. Coborî privirea pentru ca el să nu o vadă roşind. Degetele ei începură să se plimbe pe pieptul lui.

Se simţeau precum atingerea unui fluture, iar mângâierea îl zăpăcea. Îi prinse mâinile ca să pună capăt blândei suferinţe.

— Nu vrei să ştii unde plec?

— Vrei să-mi spui? Taylor îşi eliberă mâinile din strânsoarea lui şi se aplecă pentru a-i descheia nasturii pantalonilor.

Lucas trase adânc aer în piept.

— Taylor, spuse el. Trebuie să vorbim. Mergem în cealaltă cameră şi…

Apoi uită ce voia să îi propună. Degetele ei se strecurară spre pantalonii lui. Lucas o privi descheind un nasture, apoi pe următorul.

Lui Taylor nu îi venea să creadă cât de îndrăzneaţă era. Fu nevoită să îşi amintească faptul că era soţia lui acum şi că era perfect normal să îl atingă. Iar el pleca a doua zi, adăugă ea în gând. Nu va mai putea să îl atingă pentru mult timp.

Adora senzaţia atingerii pielii lui. Stomacul îi era tare, iar pielea lui frigea sub atingerea ei. Mai desfăcu un nasture. Degetele i se strecurară în părul cârlionţat, apoi se strânseră în jurul mădularului lui.

— Opreşte-te, îi ceru el. Eşti prea sensibilă. Te voi răni.

Aproape că îl ucidea să poarte o discuţie cu ea. Strânse mâinile în pumni pe lângă corp şi avu nevoie de multă hotărâre şi stăpânire de sine să nu o înşface. Nu era un căpcăun; îşi putea controla gândurile desfrânate.

Taylor se retrase.

— Nu contează dacă mă răneşti, şopti ea. Pleci mâine. Avem doar noaptea asta, Lucas.

Dar el nu o abandona. Avea să se întoarcă. Taylor nu îl ascultase?

— Doar trei săptămâni, poate două. Crezu că spusese gândul cu voce tare, dar gâtul îi era încleştat acum, nu

putea fi sigur dacă o făcuse sau nu. Inima îi bubuia în urechi.

Uită de planul lui de a purta o discuţie cu ea. Era vina ei, desigur. Taylor îşi scoase cămaşa de noapte. Doamne Dumnezeule, era minunată. De fiecare dată când o privea, era uimit de frumuseţea ei. Era aurie peste tot. Sânii îi erau voluptuoşi, iar sfârcurile nişte perle trandafirii. Avea o talie îngustă şi picioare lungi, frumoase.

Şi-o imagină îmbrăţişându-l. Apoi Lucas îşi smulse hainele de pe el. O strânse în braţe şi o sărută cu disperare, şi nimic nu mai conta în afară de atingerea pielii ei. Lumea şi toate problemele lui încetară să mai existe. Exista doar Taylor.

Făcură dragoste cu sălbăticie, cu lăcomie chiar. Lucas o mângâie până când ea fu gata pentru el, apoi se mută între coapsele ei, pătrunzând-o adânc. Mintea i se învârtea cu fiecare mişcare. Pasiunea ei îl copleşi, iar gemetele de plăcere îl scoaseră din minţi. Mişcările lui deveniră mai dure, mai epuizante. Taylor se strânse în jurul erecţiei lui, îl prinse înăuntru şi îi şopti numele. Orgasmul lui îi urmă pe al ei. Gura lui o acoperi pe a ei pentru mult timp, sărutând-o cu pasiune în timp ce îşi revărsa sămânţa în ea.

Urmarea fu la fel de satisfăcătoare pentru el. Iubea să o ţină în braţe şi să o sărute pe gât în timp ce îi asculta inima bătând.

— Lucas, mă striveşti.

El se dădu imediat la o parte şi o ridică pe ea deasupra lui. Taylor se cuibări sub bărbia lui, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu voia ca Lucas să ştie că plânge.

— Nimeni nu ar trebui niciodată să renunţe la visurile lui.

Lucas nu ştia dacă Taylor îi cerea părerea sau îi spunea ceea ce credea.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la visurile unui om?

— Doar gândeam cu voce tare. Chiar şi un om cu responsabilităţi ar trebui să poată să îşi urmeze visurile, nu-i aşa?

— Ce încerci să îmi spui?

— Sunt obosită, îi şopti Taylor. Nu are prea mult sens ce spun acum.

— Presupun că va trebui să ne continuăm discuţia după ce mă întorc.

— Pleci în Chicago, nu-i aşa?

— De unde ştii?

— L-am auzit pe Hunter spunându-ţi că bărbatul pe care îl cauţi este în Chicago.

— Da.

— Cum îl chema?

— Nu are importanţă.

— El este bărbatul pe care îl vânezi, nu-i aşa?

— De unde ştii asta?

— Pe vapor, mi-ai spus că te vei întoarce în munţi după ce îl vei prinde pe cel care ţi-a făcut ceva. Te-am întrebat dacă era rău.

Memoria ei îl impresionă. Lucas oftă.

— Iar eu ţi-am spus că da, este rău.

— Vrei să îl ucizi, nu-i aşa?

Lucas nu ştia dacă să îi spună adevărul sau să o mintă. Taylor îi distrase apoi atenţia cu o altă afirmaţie.

— Ai responsabilităţi.

— Da, am, fu el de acord.

Se gândi la cei opt oameni pe care îi ucisese Caulder. Lucas era singura voce rămasă. Singura armă. Ceilalţi fuseseră reduşi la tăcere. Doar el auzise strigătul lor pentru dreptate. Şi răzbunare. Da, voia să îl ucidă pe John Caulder. Şi urma să se simtă bine privindu-l cum moare. Legea nu avea să îi fie de folos acum, lui sau acelor opt bărbaţi.

Lucas închise ochii. Trebuia să se confrunte cu trecutul înainte să îşi îndrepte atenţia spre viitor. Făcuse un

jurământ. Nu putea şi nu voia să îl încalce acum. Ştia totul despre responsabilităţi.

Capitolul 16

Iubirea nu vede cu ochii, ci cu mintea.
Nevestele vesele din Windsor, William Shakespeare

Taylor se gândi serios să amâne plecarea cu încă o zi. Avea să dureze mai mult decât crezuse să împacheteze toate lucrurile, şi pe cele nou cumpărate. Gemenele erau neobosite şi îi făceau sarcinile de zece ori mai grele. Georgie îşi făcuse o căsuţă de jucărie în unul dintre cuferele cumpărate de Taylor, iar Allie ţopăia pe orice nu se mişca. Răbdarea lui Taylor era pusă la greu încercare, şi, până la amiază, nu credea că va termina toate pregătirile pentru călătorie. Le dădu copiilor să mănânce, apoi le duse pe gemene să tragă un pui de somn, după care se întoarse la treburile ei. Daniel era David astăzi, iar el o ajută.

Taylor încercă să nu se gândească la Lucas. Îi dădură lacrimile de două ori în cursul dimineţii, aparent fără niciun motiv. În cele din urmă, recunoscu şi acceptă supărătorul adevăr. Îi era dor de el. Of, cât îşi dorea să fi putut scoate de la el toată povestea despre omul pe urmele căruia plecase. Nu credea că avea să fie mult mai îngrijorată dacă ştia toate detaliile. Presupuse că Lucas plecase după un om căutat, ceea ce însemna că era o persoană periculoasă, şi cu cât se gândea mai mult la asta, cu cât devenea mai îngrijorată.

Grijile i se înmulţiră. Primi o telegramă de la Harry Sherman, bancherul din Boston, care o informă că unchiul ei Malcolm înaintase o petiţie curţii de justiţie, atacând ultimul testament al mamei lui. Folosise ruşinosul motiv că femeia era incompetentă din punct de vedere mental în

acel moment. Sherman mai spusese că, până când chestiunea urma să fie rezolvată de tribunal, conturile din Anglia nu puteau fi atinse. Consultaţilor legali ai lui Malcolm le lua mult să convingă băncile americane să coopereze.

Victoria tocmai intrase în cameră când sosise telegrama. Fu speriată de veşti. Taylor nu era deloc surprinsă. Se aşteptase ca unchiul ei să se folosească de orice truc posibil ca să nu scape banii din degetele lui lacome. Îi luă câteva minute să îşi dea seama cum reuşise Sherman să dea de ea, apoi îşi aminti că îi dăduse bancherului din Cincinnati adresa ei temporară când semnase actele şi transferase o parte din fonduri.

Veştile despre locaţia ei circulau cu viteza luminii. Ea şi Victoria tocmai hotărâseră să amâne plecare pentru a doua zi, când sosi o a doua telegramă, care nu doar că o surprinse pe Taylor, ci o sperie de-a binelea. Malcolm îi dăduse de urmă. Dorea să o informeze că înaintase o cerere curţii din Londra pentru custodia nepoatelor lui şi că îi fusese aprobată. O anunţa că urma să trimită escorte înarmate să le ia pe gemene şi să le ducă înapoi în Anglia, unde putea avea grijă de ele.

— Cum a aflat despre Georgie şi Allie? întrebă Victoria. Tu sperai să nu afle că tatăl lor a murit, nu-i aşa?

— Şi-a făcut temele, şopti Taylor. Era atât de speriată, încât nu îşi putea opri mâinile din tremurat. Doamna le-a menţionat pe gemene în testamentul ei. Le-a lăsat o sumă destul de frumuşică. Ca tutore al lor, probabil că Malcolm se gândeşte că ar avea control asupra moştenirii lor. O, Dumnezeule, nu ştiu ce implicaţii legale există. Oare îl vor ajuta autorităţile să ia copiii? Tribunalele americane au vreun fel de înţelegere cu Anglia?

— Va trebui să aflăm, îi spuse Victoria. Când ajungem în Redemption. Pot să fiu gata de plecare în cincisprezece minute.

Predară cheile la recepţia hotelului o jumătate de oră

mai târziu. Taylor îi lăsă un bilet lui Hunter, cumpără biletele din gară şi porniră spre Montana o oră mai târziu.

Hunter îşi petrecu ziua cutreierând oraşul, căutând o locuinţa potrivită. Se întoarse la hotel târziu în acea seară şi primi vestea plecării lui Taylor. Fu nevoit să citească de două ori biletul pe care i-l lăsase ca să creadă. Nebuna îi mulţumea pentru amabilitate, îi spunea că plătise şi pentru camera lui şi încheiase scrisoarea cu o invitaţie la cină de îndată ce ea, Victoria şi copiii se acomodau în noua casă din Redemption.

Hunter se gândi că Taylor îşi pierduse minţile. Îşi împachetă lucrurile, lăsă un bilet la recepţie pentru Lucas, pentru când avea să se întoarcă, apoi alergă la gară să prindă următorul tren.

Era negru de furie. Taylor şi prietena ei bolnăvicioasă erau amândouă nebune. La ce naiba se gândiseră? Da, o luaseră razna, iar după ce le făcu cu ou şi cu oţet pe amândouă în legătură cu planul lor groaznic, îi veni rândul adevăratului vinovat. Ross. Pentru numele lui Dumnezeu, prietenia lor avea limite. Să urmărească două femei nebune depăşea orice limită. Lucas îi era dator, iar dacă roşcata aia mai vomita o singură dată pe el, s-ar putea să îl împuşte pe Lucas ca să fie chit.

Când Hunter urcă în trenul de la miezul nopţii, era de-a dreptul furios. Ajunsese la concluzia că nu ar fi trebuit, în primul rând, să se împrietenească cu Lucas Ross. Iar dacă ar fi putut da timpul înapoi, era convins că nu ar mai fi furat cuţitul ăla inutil şi tocit.

Călătoria spre Redemption îi luă lui Taylor şi însoţitorilor ei opt săptămâni. Merseră cu trenul în Sioux City, Iowa. Rămaseră acolo două zile, pentru ca micuţii să poată să alerge şi să se joace şi Taylor să mai cumpere provizii. Primul lucru pe lista ei era o căruţă mare. Avea de unde alege şi nu îi luă mult timp să încheie tranzacţia, îi luă mai mult să găsească patru cai zdraveni. Preţul era

scandalos, dar ştia că dacă aştepta să îi cumpere din Fort Benton, aveau să fie şi mai scumpi.

Hunter îi ajunse din urmă în timp ce se îmbarcau pe nava fluvială *Midnight Blue.* Taylor alesese cea mai spaţioasă navă pentru că putea transporta atât pasageri, cât şi marfă. Preţul unei cabine era unul exorbitant, de o sută douăzeci şi cinci de dolari, pe care i-l spuse bucuroasă lui Hunter când el încercă să o convingă să se întoarcă.

Prietenul lui Lucas căpătase un tic serios când Taylor termină de explicat planul ei de a creşte copiii în Redemption. Apoi încercă să o târască pe ea, pe Victoria şi pe copii înapoi la gară.

Nu îi păsa cât de mulţi bani cheltuise Taylor. Îi sugeră să îşi arunce toţi banii. Nu avea să mai aibă nevoie de ei odată ce se întorcea Lucas. Femeile moarte, îi spuse el încruntat, nu au nevoie de bani.

Taylor nu fu impresionată de tacticile lui de a o intimida.

— Poţi să ne însoţeşti sau poţi să pleci, îi spuse ea. Ne-ar plăcea compania ta, adăugă ea graţios. Nu-i aşa, Victoria?

Prietena ei pufai. Hunter începu să se înroşească. Victoria se apropie de el, îşi încrucişă braţele peste talia care se tot mărea, şi spuse:

— Oricum ar fi, noi mergem în Redemption.

Taylor spera ca Hunter să rămână cu ele. Cu siguranţă, aveau nevoie de ajutorul lui, de puterea şi de protecţia sa. O înghionti pe Victoria ca să o facă să nu se mai încrunte la Hunter.

Victoria nu avea de gând să dea înapoi.

— Da, ne-ar plăcea compania ta, spuse ea. Dar…

— Plecaţi, orice ar fi, nu-i aşa? izbucni Hunter.

Ea încuviinţă din cap. Hunter ştia să recunoască atunci când era înfrânt. Îşi aruncă mâinile cu disperare în aer, apoi merse să îşi rezerve o cabină.

Mai târziu în acea seară, după ce Taylor şi copiii merseră la culcare, Victoria urcă pe punte ca să ia aer. Cabina lui Hunter era vizavi de a ei. De îndată ce el auzi uşa deschizându-se şi închizându-se la loc, o urmări. Voia să se asigure că stătea departe de probleme. Era o femeie frumoasă şi cu siguranţă avea să atragă atenţia. Pentru doar douăzeci şi cinci de dolari, oricine putea urca pe navă, dacă era dispus să doarmă pe punte şi să îşi aducă propriile provizii de mâncare. Bărbaţi dezgustători, care traversau râul dintr-un oraş în altul şi erau în căutare de bani câştigaţi uşor, aveau să o considere pe Victoria o bucăţică bună. Iar ea era o doamnă, nu ştia cum să se ferească de cei beţi. Da, putea să intre în belele. De asemenea, era prietena lui Taylor, ceea ce însemna că nici ea nu avea simţul pericolului, iar până când Lucas îi ajungea din urmă, Hunter simţea că este de datoria lui să aibă grijă de ea.

Victoria se sprijinise de balustradă, privind stelele. În capătul îndepărtat al balustradei stăteau doi bărbaţi, fumând şi uitându-se la ea, dar Victoria nu părea să fie conştientă de prezenţa lor. Unul din bărbaţi se ridică. Hunter se aşeză între Victoria şi admiratorii ei, iar bărbatul se aşeză din nou pe banchetă.

Nu îi putea învinui că o priveau. Victoria era frumoasă în seara asta. Îşi scosese toate agrafele din păr şi îşi lăsase buclele libere. Da, era frumoasă. Hunter fu nevoit să îşi aducă aminte că nu o plăcea. Nu funcţionă. Tot voia să îşi plimbe degetele prin buclele ei roşii ca focul.

— Nu ar trebui să fii aici singură, Victoria.

Hunter vorbi dinadins mai răutăcios ca să o sperie şi să îi bage minţile în cap.

— Ai mai văzut vreodată atât de multe stele, domnule Hunter?

— Da, răspunse el, încetând să mai zâmbească. Când ai decis că nu mai îţi este teamă de mine?

Victoria nu îl privi când îi răspunse:

— Când mi-am dat seama că ţie îţi este puţin teamă de mine.

Hunter se sprijini de balustradă şi privi spre cer.

— Ai înţeles greşit, domniţă. Nu mi-a fost niciodată teamă de tine.

Ea nu avea de gând să se contrazică cu el. Noaptea era prea frumoasă ca să o strice cu certuri. Îşi propti coatele pe margine şi privi în depărtare.

— Căpitanul spune că vom face o sută de mile pe zi.

— Va trebui să oprim în fiecare dimineaţă ca să luăm lemn pentru combustibil. Din pricina mărimii navei, presupun că avem nevoie de cel puţin douăzeci şi cinci, treizeci de stânjeni pe zi.

— Vom avea voie să coborâm de pe vas şi să ne întindem picioarele în timp ce este strâns lemnul?

— Da, răspunse Hunter. Când trebuie să naşti?

Victoria făcu ochii mari la auzul întrebării. Evident, domnul Hunter observase că burta i se mărise.

— În septembrie, răspunse ea.

Niciunul din ei nu mai scoase un cuvânt pentru următoarele cinci minute. Nu era o tăcere jenantă. Hunter se mută de pe un picior pe altul, braţul lui atingându-l pe al ei. Victoria nu se mişcă.

— Soţul tău ştia că eşti însărcinată când a murit?

— Da.

— Ai idee de greutăţile care te aşteaptă? Va fi greu să naşti în pustiu, Victoria. Nu vei avea ajutor medical la îndemână, dacă va fi nevoie. Vei fi pe cont propriu, iar dacă vor exista complicaţii, nu va putea nimeni să facă nimic.

— Încerci să mă sperii în mod intenţionat? întrebă ea.

— Încă mai putem să ne întoarcem, spuse el. Încerc să te fac să îţi dai seama că îţi va fi mai bine în oraş.

Vorbea de parcă îi păsa cu adevărat de ea. Victoria începu să se simtă vinovată pentru că îl minţise în legătură cu faptul că avusese un soţ. Hunter era un om bun, cinstit.

Nu era drept să îl mintă. Văzuse cât de mult îl ajutase pe domnul Ross să îi caute pe copii.

Minţise pentru că nu voia ca el să gândească urât despre ea. Iar asta o făcu să se simtă şi mai vinovată. Propria ei reacţie o derută. Părerea lui conta mai mult decât voia ea să recunoască. Era atrasă de el şi poate că se întâmpla asta pentru că Hunter era aşa de puternic. Întotdeauna ea se simţise atât de nesigură. El era impunător, de-a dreptul intimidant, cu ochii aceia negri şi privirea meditativă. Hunter avea părul lung, aproape până la umeri, şi negru, ca blana unei pantere. Îi amintea de o felină somptuoasă, pentru că se mişca uneori cu aceeaşi graţie.

Victoria nu îşi dădu seama că se holba la el până când Hunter nu îi atrasa atenţia că era nepoliticoasă, iar ea îşi ceru scuze.

— Domnul Ross a spus că străbunica ta era indiancă.

— Da.

— Mă întrebam…

— Ce?

— Toţii indienii sunt la fel de frumoşi ca tine?

Victoria roşi de îndată ce rosti întrebarea. Se simţi absurdă şi ignorantă. Era o femeie nemăritată şi însărcinată. Nu ar fi trebui să se poarte ca o şcolăriţă confuză.

— Nu ar fi trebuit să spun asta. A fost teribil de îndrăzneţ din partea mea. Nu am vrut să te ofensez în vreun fel, adăugă ea grăbită. Şi probabil că eşti obişnuit cu femei care să îţi spună…

— Soţul tău era frumos?

Hunter nu ştia de ce era atât de curios cu privire la bărbatul cu care fusese căsătorită şi ştia că nu trebuia să îi pună întrebări despre el. Femeia încă purta doliu, pentru numele lui Dumnezeu, iar el o forţa să se întoarcă la amintiri dureroase.

— Nu era frumos, răspunse Victoria. Dar dragostea este oarbă, după spusele lui William.

— El a spus asta? întrebă Hunter, sărind la concluzia că William era fostul ei soţ. Nu sunt atât de sigur că este adevărat.

— Desigur că este adevărat. William a scris-o.

Hunter ridică din umeri. Apoi Victoria îl întrebă:

— Îţi pasă ce cred oamenii despre tine?

— Nu.

— Mie da, recunoscu ea. Uneori, adăugă ea repede. Şi îmi pasă doar ce cred anumiţi oameni despre mine.

„Aşa că mint”, îşi spuse în sinea ei, apoi oftă. Deodată îşi dori să nu îi fi spus lui Hunter că fusese căsătorită.

— Vinovăţia este mai puternică decât intenţiile mele, şopti ea, repetând unul dintre citatele ei preferate din Shakespeare.

— Ce-ai spus?

Victoria repetă citatul, apoi adăugă:

— Sunt vorbele lui William, nu ale mele.

Hunter ajunse la concluzia că probabil bărbatul cu care fusese căsătorită fusese vreun învăţat. Nu credea că fusese de mult timp cu el. Nu era destul de bătrână. Dar cu siguranţă îl iubise. Altfel, de ce ar fi memorat tot ce îi spusese el? Cu cât o privea mai mult, cu atât ea îl cita mai des pe englez.

— Nu contează că porţi doliu, o avertiză el. Bărbaţii se vor apropia de tine. Se vor lupta pentru mâna ta.

— Nu o să mă mărit niciodată.

— Vrei să spui că nu o să te măriţi iar?

— Da, desigur, spuse ea, bâlbâindu-se. Iar. Părea fermă şi convinsă.

Hunter voia să o contrazică. Doar pentru că îl iubise atât de mult pe soţul ei, asta nu însemna că nu mai putea iubi din nou.

— Femeile sunt puţine acolo unde mergi, îi spuse el.

La naiba, oamenii sunt puţini. Te vei simţi singură. Pun pariu că te vei căsători într-un an. Ţine minte cuvintele mele.

Victoria pufni într-un mod deloc elegant, apoi schimbă subiectul.

— Sunt multe femei în Redemption?

— Nu în oraş, răspunse Hunter. Dar sunt două la distanţă de o zi.

Hunter nu părea să glumească.

— Doar două? întrebă ea.

— Ma Browley şi sora ei, Alice Browley. Amândouă se apropie de şaizeci de ani.

— Şi fermieri?

— Ce e cu ei?

Victoria oftă. Domnul Hunter începea să devină nervos, iar ea se întrebă ce anume îi schimbă starea. Fusese o companie foarte plăcută în ultimele minute. Acum devenea din nou morocănos.

— Probabil o să mori acolo.

— Probabil că da, fu ea de acord. De ce-ţi pasă ţie?

— Nu-mi pasă.

Victoria se îndreptă.

— Sunt o femeie puternică, domnule Hunter. S-ar putea să fii dezamăgit.

Îl lăsă sprijinit de balustradă şi se întoarse în cabina ei.

Zilele şi nopţile urmară aceeaşi rutină. În fiecare dimineaţă, *Midnight Blue* oprea într-un port ca să adune proviziile de lemne necesare zilei. De obicei, căpitanul cumpăra stânjenii de lemn de care era nevoie de la familii care deja tăiaseră şi depozitaseră lemnele. În alte zile, pasagerilor bărbaţi li se cerea ajutorul la tăiat şi cărat lemnele.

Copiilor li se permitea să coboare de pe vas şi să se joace pe ţărm, dar Hunter puse capăt activităţii câteva zile

mai târziu, îi dădu lui Taylor o explicaţie dintr-un singur cuvânt: şerpi. Ea îi chemă imediat pe cei mici la bord.

Hunter era ocupat tot timpul să aibă grijă de cele două femei. Erau prea frumoase pentru propriul lor bine. Atrăgeau atenţia aşa cum câinii atrăgeau puricii. Din fericire, Taylor era de obicei epuizată până la ora cinei. Mergea la culcare odată cu copiii. Victoria era problema. Nu avea stare noaptea şi îi plăcea să urce pe punte. Hunter o urmărea mereu şi, tot mereu, sfârşeau certându-se. Inevitabil, ea se întorcea îmbufnată în cabina ei. Iar asta era în regulă pentru Hunter. Era sătul de toate lucrurile inteligente pe care William al ei i le spusese. După părerea lui, bărbatul vorbea ca un măgar pompos. Lui Hunter nu îi plăcuse niciodată să înflorească vorbele. Dacă ai ceva de spus, atunci spune-o.

Era o după-amiază însorită de luni când Hunter îi spuse căpitanului că ei urmau să părăsească nava în dimineaţa următoare. Apoi merse să îi spună lui Taylor să aibă bagajele pregătite.

— Dar nici măcar nu suntem aproape de Fort Benton, îi spuse ea.

Lui Hunter îi luă o secundă sau două să îşi dea seama că nu glumea cu el, apoi se înfurie pe ea.

— Plănuiai să mergi până în Fort Benton şi de acolo cu căruţa până în Redemption?

Taylor merse şi îşi scoase harta din valiză, fluturându-i hârtia în faţă lui Hunter.

— După harta mea, trebuie să mergem în Fort Benton şi apoi să facem cale întoarsă.

Hunter îi luă harta din mână şi se uită pe ea. Oricine o desenase, probabil că fusese beat. Erau multe forturi în lungul râului Missouri, dar doar unul fusese marcat.

— Voiai să te întorci înapoi mai mult de o sută de mile?

— Nu, normal că nu, dar fără îndrumări corecte, m-am

gândit… Vrei să spui că o putem lua pe scurtătură?

Hunter se întoarse şi porni spre uşă. Ştia că dacă mai stătea un minut acolo, începea să ţipe la ea. Femeia nici măcar nu ştia încotro mergea.

— Să fii pregătită, mormăi el în timp ce ieşi pe uşă.

În dimineaţa următoare, în timp ce Taylor avea grijă de copii, echipajul navei *Midnight Blue* le descărcă valizele, căruţa, caii şi cuferele. Hunter numără bagajele şi decise că mai aveau nevoie şi de o a doua căruţă. Nu era mulţumit de caii pe care îi alesese Taylor, dar după ce studie marfa disponibilă în Jilly, decise că se puteau descurca cu ceea ce aveau. Boii ar fi fost mai potriviţi pentru încărcătura pe care o aveau de cărat.

Călătoria cu căruţa spre Redemption dură mai mult de o săptămână. Peisajul era splendid. Culorile primăverii erau pretutindeni. Flori roz, roşii, violet, portocalii şi albe presărau covorul de un verde crud. Taylor era copleşită de frumuseţea regiunii pustii, în fiecare după-amiază culegea flori pe care nu le mai văzuse niciodată, iar la cină, Hunter îi spunea cum se numeau. Erau flori de câmp, penel indian, amică, gura-leului şi altele cărora nu le ştia numele şi le spuse simple flori sălbatice. Dar nu era nimic simplu cu privire la regiune. Era un caleidoscop de culoare. Taylor se simţea de parcă ajunsese în rai. După fiecare curbă, apărea ceva nou şi minunat de văzut. Uneori era atât de copleşită de frumuseţea pură a peisajul, încât îi dădeau lacrimile şi vorbea în şoaptă.

Copiii erau uimiţi de animalele pe care le vedeau. Râseră când văzură o căprioară, din pricina urechilor mari şi amuzante. Georgie fugări o căprioară cu coada albă, iar Daniel se lăuda că ajunsese destul de aproape de ea încât mai că-i atingea coada.

Aerul o afectase şi pe Taylor. Era atât de curat încât o ameţea. Se simţea foarte liniştită şi împăcată. Deşi nu fusese niciodată în Redemption, deja îl numea acasă.

Existau şi câteva neplăceri, desigur. În prima zi, Taylor purtă mânuşi albe ca să îşi protejeze mâinile, dar degetele tot erau aspre şi o usturau de la cât strânsese frâiele. În dimineaţa următoare, îşi puse o pereche veche de mănuşi de-a lui Hunter. Erau prea mari, de culoare maro şi destul de urâte. Le adoră.

Daniel fusese un copil cuminte, până când Taylor o mută pe Georgie în căruţa lui Hunter, ca să meargă cu el în acea dimineaţă. Allie voia să stea lângă Taylor şi să o ajute să ţină hăţurile. Băiatul nu putea fi în două locuri în acelaşi timp şi făcu o criză demnă de aplaudat când surorile lui fură despărţite. Accesul lui de mânie o uimi pe Taylor. Era furios pe ea pentru că nu voia să se răzgândească. Lovi roata căruţei cu piciorul desculţ, apoi ţipă atât de tare de durere, încât ar fi putut speria şi un urs grizzly. Taylor îl luă pe genunchii ei şi îl linişti, în timp ce Victoria îi mângâia piciorul. Dar Daniel nu voia să fie împăcat. Voia ca lucrurile să se facă aşa cum voia el. Sfârşi stând de unul singur în spatele căruţei lui Taylor şi nevorbind cu nimeni timp de o oră.

Taylor era, în secret, mulţumită de comportamentul lui. Era evident că se simţea destul de confortabil şi în siguranţă încât să lase garda jos. Aparenţa de a fi un micuţ gentleman în sfârşit începea să dispară şi adevăratul copil ieşea la iveală. Daniel putea fi la fel de încăpăţânat ca orice copil de şapte ani, iar ea nici că putea fi mai fericită din pricina asta.

Chiar a doua zi, Hunter se pricopsi cu Georgie. Îşi dădu seama că Taylor o făcuse dinadins de-abia în a patra dimineaţă. Copila se aşeza lângă el pe banchetă, cu păpuşa în braţe, şi vorbea din secunda în care căruţa pornea şi până când făcea popasul pentru prânz. Hunter se gândea în mare parte a timpului să îi pună un căluş la gură. După-amiezile, Georgie mergea în căruţă cu Taylor şi mereu trăgea un pui de *somn* împreună cu sora ei.

Victoria şi Taylor iubeau serile, pentru că însemna că erau cu o zi mai aproape de destinaţie. Pregăteau împreună cina la focul pe care îl aprindea Hunter pentru ele. Erau bucătărese groaznice, aşa că găteau doar mâncăruri simple. Taylor făcea biscuiţi la tigaie în fiecare seară. Nu erau atât de răi dacă îi mâneai cu mult gem de căpşune. Victoria frigea şi ardea peştele pe care Hunter îl prindea şi îl dezosa. De obicei, era păstrăv, grozav de delicios. Mai adăugau mere din rezerva lor de provizii şi orice altceva le trecea prin cap şi era uşor de preparat.

Daniel şi Georgie mâncau orice le punea Taylor în faţă. Allie era cea mofturoasă. Nu mânca nimic din ce atingea altă mâncare de pe farfuria ei. Dacă biscuitul era din greşeală prea aproape de peşte, micuţa de doi ani nu mai mânca nici biscuitul, nici peştele. Făcea mofturi şi când venea vorba de mere. Taylor trebuia să i le cureţe de coajă, să îi scoată miezul şi apoi să le taie în patru, aşa cum făcuse prima oară când îi dăduse să mănânce fructe. Şi să-i ajute Dumnezeu dacă degetele lui Allie deveneau lipicioase. Copila, de obicei dulce şi cuminte, făcea o criză până când mâinile îi erau spălate şi şterse.

Fiecare dintre ei avea propriile ciudăţenii. Victoria era mereu plină de energie când apunea soarele. Daniel încă insista să doarmă cu cizmele în braţe, iar Georgie vorbea până adormea. Sunetul vocii ei îi devenise propriul cântec de leagăn.

Hunter era arţăgos în fiecare seară. Simţea că era de datoria lui să le amintească din nou că încă nu era prea târziu să se întoarcă. Îşi pierdea răbdarea când Taylor şi Victoria nu erau de acord.

De obicei, Taylor avea dureri mari la sfârşitul zilei. Umerii şi spatele o dureau de parcă i-ar fi luat foc. Nu voia să asculte comentariile lui Hunter despre cât de absurdă era, iar în noaptea de dinainte de a ajunge în Redemption, îşi pierdu cumpătul şi explodă. Îi spuse că era destul de

sigură că deja îmbătrânise cu cel puţin douăzeci de ani, că era convinsă că arăta ca o sperietoare şi că o durea tot corpul, din cap până-n picioare. Nu putea face nimic în privinţa înfăţişării ei şi a durerii. Dar putea face ceva în legătură cu comportamentul lui, iar dacă Hunter nu înceta să îi tot spună că este nebună, s-ar putea să îi demonstreze că avea dreptate.

Era prea distrasă ca să se gândească la ceva substanţial cu care să îl ameninţe. Hunter nu ar fi crezut-o, oricum. Taylor se întoarse la căruţa ei. Corpul o durea atât de tare încât voia să plângă, dar nu cedă luxului, pentru că i-ar fi consumat prea multă energie.

Probabil că Hunter îşi dădu seama că fusese prea dur cu ea, pentru că, în dimineaţa următoare, nu o trezi cum se crăpă de ziuă. Ea şi Victoria dormiră până la ora nouă, când râsetele lui Georgie le treziră.

Victoria rămase să se spele şi să se îmbrace, dar Taylor îşi puse un halat pe ea şi merse să îi caute pe copii, care fură uşor de găsit. Pur şi simplu, urmă sunetul vocii lui Georgie.

Hunter îi dusese în excursie la pârâu. Stătea pe nisip, cu puşca lângă el, privindu-i pe copii. Daniel tocmai se încălţase cu şosetele şi îşi îmbrăcase pantalonii, iar acum se chinuia să se încalţe.

— Înainte să vă încălţaţi dimineaţa, întoarceţi mereu ghetele cu susul în jos şi scuturaţi-le bine, îi sfătui Hunter.

— De ce? întrebă băiatul.

— Uneori se mai strecoară insecte în ele noaptea, îi explică Hunter.

Taylor ieşi de după un copac şi merse spre ei. Făcu ochii mari când le văzu pe gemene. Erau amândouă dezbrăcate şi ude leoarcă. Allie stătea în apă, pieptănându-şi păpuşa, în timp ce Georgie ţopăia şi împroşca apă peste tot.

Apa era limpede ca aerul. Hunter alesese un loc unde

nivelul apei avea doar câţiva centimetri. În josul liniei copacilor, pârâul se adâncea.

Niciuna din gemene nu tremura. Taylor presupuse că apa nu era prea rece pentru ele. Brusc, îşi dori să li se alăture. Voia să îşi spele părul şi să miroasă a săpun de trandafir, nu a cai şi piele veche şi tăbăcită.

Allie fu prima care o zări lângă copaci.

— Mami, strigă ea. Spăl bebe.

Taylor zâmbi şi făcu un pas înainte,

— Văd asta, îi strigă ea.

— Bună dimineaţa, mamă.

Taylor se întoarse spre fiul ei.

— Bună dimineaţa, Daniel. Ai dormit bine?

— Astăzi o să fiu David, o informă el. Presupun că am dormit bine. Nu m-am trezit peste noapte.

Taylor porni spre malul pârâului. Georgie încerca să îi ducă mâini pline cu apă. Cel puţin ea credea că este Georgie. Taylor îşi baza concluzia pe faptul că micuţa vorbea încontinuu despre jocul pe care îl juca.

Taylor îşi scoase pantofii. Nu se opri când ajunse la marginea apei. Continuă să meargă, spre încântarea copiilor. Hunter fu la fel de surprins. Începu să râdă, iar Georgie îl urmă.

Când Taylor se aşează în mijlocul apei, încă îmbrăcată cu cămaşa de noapte şi halatul, chiar şi David schiţă un zâmbet.

Victoria veni dinspre copaci să vadă de unde se auzea toată gălăgia. Când o văzu pe Taylor, izbucni în râs.

În timp ce Taylor se juca cu fiicele ei, Victoria se întoarse la căruţă să aducă săpun şi prosoape. Ea îi spălă părul lui Allie, iar Taylor o spălă pe Georgie. David spusese că deja se spălase. Devenise captivat de curăţarea propriilor ghete.

După ce le spălară pe gemene, Taylor le puse pe o pătură lângă Hunter, apoi intră în apă, dar merse unde era

mai adâncă şi mai la adăpost. Îşi dezbrăcă halatul şi cămaşa de noapte şi îşi făcu baie. Victoria stătu pe mal cu pistolul lui Taylor în mână, şi de-abia după ce prietena ei îşi spălă părul şi se îmbrăcă recunoscu faptul că nu ştia să tragă cu arma. Taylor promise să o înveţe de îndată ce se stabileau în noua lor casă.

Apoi veni rândul Victoriei. David veni să le verifice. Hunter îl trimisese să vadă cât mai aveau de gând să stea. Victoria strigă suficient de tare, cât să audă Hunter, că nu voia să fie grăbită.

Taylor se aşeză pe o pătură cu pistolul în poală şi începu să îşi usuce părul. Privirea îi căzu pe malul opus, pentru că observase o mişcare într-un tufiş, dar nu putea vedea ce o provoca. Victoria nu era atentă la ceea ce se petrecea în jur. Îşi spălase părul, iar acum clătea săpunul. David se plictisise şi se întorsese să se joace cu surorile lui.

O altă mişcare îi atrase atenţia lui Taylor. Miji ochii în lumina soarelui, dar tot nu putea vedea dincolo. Îşi spuse că era doar vântul, care legăna frunzele. Apoi văzu ochii. Erau galbeni. Apoi apăru conturul unui corp. Era un fel de pisică şi, fără îndoială, cea mai mare chestie pe care o văzuse vreodată.

Citise într-unul din romanele ei că pisicile nu intră în apă. Le era teamă de ea. Pisica asta nu ştia că trebuia să se teamă de apă. Taylor se ridică uşor şi ţinti. Animalul păşi înainte, părând pregătit să atace. Se pregătea să o avertizeze pe Victoria, când o mână îi astupă gura, oprind-o.

— Nu scoate un sunet şi nu mişca.

Hunter îi dădu ordinul în şoaptă, la ureche. Taylor încremeni. Nici măcar nu dădu din cap ca el să ştie că l-a auzit. Îi ghici îngrijorarea. Dacă Victoria se ridica din apă, ajungea între felină şi bătaia puştii lui Hunter.

Nici Taylor, nici Hunter nu o mai priveau pe Victoria acum. Atenţia lor era fixată asupra pisicii monstruoase.

Victoria se distra de minune. Se mai scufundă o dată, îşi lăsă capul pe spate pentru ca părul să nu îi acopere faţa când urma să iasă la suprafaţă, apoi se ridică. Se întoarse spre Taylor. Începu să zâmbească, dar apoi îl văzu pe Hunter şi icni. Îşi acoperi sânii cu mâinile sub apă.

Deodată realiză că ei priveau dincolo de ea. Hunter avea puşca pregătită şi ochii mijiţi. Victoriei îi era prea teamă să se întoarcă. Privirea îi căzu din nou pe Taylor. Prietena ei îi mimă în tăcere cuvintele „lasă-te în jos”. Genunchii Victoriei se înmuiară, apoi se scufundă uşor sub apă.

Pisica făcu saltul. Hunter trase de două ori, într-o succesiune rapidă, deşi era sigur că omorâse pisica de munte din primul foc. Animalul ateriză cu un pleoscăit la câţiva metri de Victoria.

Victoria ieşi fugind din apă şi se holbă la animalul care se scufunda. Apoi ţipă şi se prăbuşi la pământ, plângând în hohote. După ce Hunter o ridică în braţe, ea îşi puse braţele pe după gâtul lui şi nu îi mai dădu drumul, iar Taylor o înfăşură într-o pătură.

Copiii veniră să vadă ce se întâmplase, Taylor îi duse înapoi la căruţe. Victoria suspina acum, iar Taylor se gândi că i-ar prinde bine puţină intimitate, până îşi recăpăta controlul. Fusese o experienţă înfricoşătoare. Taylor observă că îi tremurau mâinile când puse pistolul deoparte, în şorţ. Gemenele făcuseră ochii mari şi erau tăcute în timp ce o ascultau povestindu-le întâmplarea. Georgie voia să vadă pisica, dar Taylor nu voia să o lase să se întoarcă la pârâu. Le îmbrăcă pe micuţe, le pieptănă părul şi tocmai le legase şireturile pantofilor, când Allie slobozi un ţipăt asurzitor. Observase că păpuşa ei lipsea.

Taylor aproape că era cu nervii la pământ, dar îşi păstră cumpătul. Le aşeză pe gemene pe bancheta căruţei, le spuse să nu se mişte, apoi porni înapoi spre pârâu. Fiul ei se oferi să meargă după păpuşă.

— Tu stai aici, Daniel, îi porunci ea. Mă întorc imediat. Allie, nu mai ţipa. Mă duc să îţi aduc păpuşa.

— Sunt David astăzi, îi reaminti băiatul. Ai uitat?

Chestiunea asta cu numele îi scăpa de sub control. Taylor se întoarse spre el.

— Ce-ar fi să îţi spun Daniel David până te hotărăşti? îi propuse ea. Ar fi mai uşor să îmi amintesc.

— Două nume? băiatul zâmbi. Posibilitatea îi surâdea.

— Da, spuse Taylor. Două nume.

— Dar dacă vreau să fiu David Daniel în loc de Daniel David?

„Iar începem”, se gândi Taylor. Îl lăsă pe băiat să mediteze asupra opţiunilor sale şi se întoarse la pârâu. Păpuşa era pe o piatră de lângă apă. Nu se aplecă să o ia, ci făcu un pas grăbit înapoi. Un şarpe cu pete maronii era încolăcit pe piatră, lângă păpuşă. Scotea un sunet straniu şi o privea. Taylor încremeni şi începu să îl strige pe Hunter. O putea auzi pe Allie văicărindu-se şi, brusc, tot ce conta pentru ea era să recupereze păpuşa, pentru ca micuţa să nu mai ţipe. Hunter nu avea să fie tot timpul în preajmă, să aibă grijă de ea, de Victoria şi de copii. Nici Lucas, îşi dădu Taylor seama. Era nevoită să se descurce singură, chiar şi atunci când nu voia, îşi scoase pistolul din şorţ. Îşi dorea ca şarpele să se târască de acolo, să nu fie nevoită să îl omoare, apoi un alt gând îi trecu prin minte. Dacă l-ar fi trimis pe Daniel după păpuşă?

Taylor ţinti şi ucise şarpele dintr-un foc precis. Forţa glonţului ridică şarpele de pe piatră şi îl aruncă în apă.

*

Hunter o săruta pe Victoria şi îi plăcea prea mult, când sunetul armei îl readuse cu picioarele pe pământ. O puse jos pe Victoria, îşi luă puşca şi porni spre locul de unde se auzise împuşcătura.

— Taylor, strigă el.

— Era doar un şarpe afurisit, domnule Hunter, îi strigă ea înapoi.

Şi Victoria voia să meargă la prietena ei. Hunter o opri apucând-o de braţ. Voia să îi spună să stea pe loc până când el afla ce se întâmplase, dar după ce Taylor îi strigă explicaţia, ar fi trebuit să îi dea drumul Victoriei. Nu o făcu. Ea îşi aranja pătura, să îi acopere sânii, cu capul plecat.

— A omorât un şarpe, şopti ea, apoi ridică privirea spre Hunter.

— Nu, a omorât un afurisit de şarpe, o corectă el.

Victoria încuviinţă din cap.

— Eu aş fi devenit isterică. Taylor s-a înfuriat. De ce m-ai sărutat?

Lui Hunter nu îi luă mai mult de o secundă să găsească o minciună potrivită.

— Ca să te opreşti din plâns.

— A, oftă ea.

Hunter nu îşi putea lua ochii de la ea. Dumnezeule, era minunată. Ochii ei aveau cea mai frumoasă nuanţă de verde pe care o văzuse vreodată, iar părul îi era ca un foc de bronz. Pe nas avea împrăştiaţi câţiva pistrui. Hunter rezistă tentaţiei de a-i săruta.

Era nebun dacă se gândea la asemenea lucruri. Pentru o clipă, uitase cine era ea şi ce era el. O lady şi un bastard. Era o combinaţie imposibilă.

— Ai de gând să stai aici toată ziua?

Furia din vocea lui înţepă mândria Victoriei şi îi aprinse temperamentul.

— Doar până când îmi vei da drumul.

Hunter se îndepărtă imediat de ea şi se întoarse în tabără. Victoria îl urmă la ceea ce considera ea că este o distanţă respectabilă.

După o jumătate de oră, erau în sfârşit pregătiţi de plecare. Allie era încă supărată. De-abia se atinsese de

micul dejun. Nu voia o păpuşă udă, voia una uscată. Taylor nu se putea înţelege cu copilul.

În cele din urmă, luă păpuşa şi o prinse de pânza care acoperea căruţa, explicându-i gemenei plângăcioase că soarele avea să o usuce imediat. Când promisiunea nu o linişti pe micuţă, Taylor îi spuse că păpuşa trăgea un pui de somn.

Georgie nu o ajuta deloc. O chinuia pe sora ei cu propria păpuşă. Nu era nici măcar amiază încă, iar Taylor se simţea de parcă trecuse o zi întreagă.

Aveau să ajungă în Redemption seara târziu, iar asta era sursa grijilor ei. Era îngrijorată în privinţa oamenilor care locuiau acolo şi chiar mai îngrijorată să găsească locuinţe potrivite.

Hunter adăugă încă o grijă pe lista ei când menţionă întâmplător că Lucas putea la fel de bine să fie în oraş deja, aşteptându-i. Taylor nu credea că era posibil până când Hunter nu o convinse. Dacă treaba din Chicago nu îi luase mult timp, ar fi putut lua trenul din Cincinnati spre Sioux City, apoi una dintre navele fluviale care navigau în sus şi-n jos pe râul Missouri.

— Tot ar fi cu zile bune în urma noastră, aprecie ea.

Hunter scutură din cap.

— Lucas nu ar călători cu o căruţă, îi explică el. Şi nici nu ar pierde timp cumpărând provizii în Sioux City, cum ai făcut tu. Probabil vine cu un cal, Taylor, iar călărind o poate lua pe toate rutele directe prin care nu poate trece o căruţă. Ar putea fi deja acolo.

Taylor se ruga ca Lucas să nu fi ajuns acolo înaintea ei. Voia mai întâi să se stabilească acolo, apoi avea să se ocupe de el. Ştia că probabil era furios şi nu se putea abţine să nu devină agitată la gândul de a se confrunta cu mânia lui.

Hunter zâmbea în timp ce înşeuă caii, iar Taylor ajunse la concluzia că voia doar să o sperie, aşa că decise

să fie chit. Aşteptă până când Hunter luă frâiele celei de-a doua căruţe, apoi o duse pe Georgie la el. Bărbatul îi aruncă o privire care îi transmitea că ştia de ce se alege cu moara stricată pe cap. Taylor ridică din umeri, apoi i-o dădu şi pe Allie.

Georgie se ghemuise în stânga lui, iar Allie în dreapta. Încă se smiorcăia, ca un animal rănit.

Hunter o privi pe micuţă.

— Ai de gând să mai plângi mult? o întrebă el.

Ea încuviinţă din cap, iar Hunter râse. Sunetul umplu pădurea din jurul lor şi se dovedi a fi molipsitor. Taylor se trezi zâmbind, iar când se uită la Victoria, o văzu şi pe ea zâmbind.

Toată lumea îl aştepta pe Daniel David, care stătea între cele două căruţe, încercând să se hotărască în care să se urce. Nu voia să fie despărţit de surorile lui, îi explică el lui Taylor când ea îl întrebă de ce îi lua atât de mult să se decidă, dar nici nu credea că cele două femei ar trebui să călătorească singure.

Hunter alese pentru el. Îi spuse să se urce în căruţa lui şi să o facă repede. Daniel David nu ezită, iar Taylor deduse că băiatului îi plăcea ca deciziile să fie luate de altcineva pentru el.

Hunter preluă conducerea grupului, coborând ultimul deal spre vale. Daniel David stătea în spatele căruţei, privind-o pe Taylor de vreo oră. Îi făcea cu mâna din cinci în cinci minute şi zâmbea când ea îi răspundea la fel. Băiatul se plictisi în sfârşit de vigilenţa lui şi merse să se aşeze lângă Allie.

Ajunseră la ultima pantă cu puţin înainte de două după-amiaza. Acum putea vedea clar târgul. Era cuibărit între munţi acoperiţi de zăpadă şi dealuri. Gloria mamei natură era pretutindeni în jurul lor. Taylor îşi imagină că avea să îşi folosească pensula ca să picteze dealurile în fiecare culoare a curcubeului.

Rămase fără acuarele când ajunse în Redemption. Prima impresie despre oraş fu dezamăgitoare. Victoria părea şocată de privelişte. Lucas avusese dreptate când îi spusese că târgul nu avea mai mult de douăsprezece sau paisprezece clădiri. Fusese pregătită pentru acea realitate, dar fu nevoită să se încurajeze pe sine din pricina urâţeniei. Fiecare clădire era maro şi murdară.

Hunter le conduse în centrul oraşului. Pe fiecare parte a drumului de pământ erau trotuare din lemn. Totul era construit din lemn, iar Taylor încercă să îşi imagineze cât de drăguţ ar fi oraşul dacă toate clădirile ar fi vopsite.

— Uite, au un magazin universal, îi arătă Taylor prietenei sale.

— Şi un bar chiar peste drum de el, spuse Victoria. Glasul îi era marcat de o uşoară critică.

— Aş vrea să nu mai fie atât de linişte.

Femeile îşi păstrară privirile înainte. Atrăgeau atenţia şi încercau să nu îi observe pe bărbaţii care se zgâiau la ele.

Erau peste tot. Stăteau în praguri, la ferestre şi rezemaţi de stâlpi. Nu arătau doi la fel, desigur, dar expresiile lor părea identice. Cu toţii păreau stupefiaţi.

Vestea sosirii femeilor se răspândi ca un potop. Înainte ca cele două căruţe să ajungă la stâlpii de priponit caii din faţa magazinului universal, întreg oraşul întorsese capul după ei. Toţi cei nouăsprezece locuitori.

Victoria nu încercă să ghicească numărul. Îi numără, ca să fie sigură.

Taylor nu ştia ce aştepta lumea din partea ei. Ar trebui să le zâmbească sau să rostească un salut? Sau ar fi considerat o îndrăzneală din partea ei? Voia să înceapă cu dreptul. Dar nu ştia cum.

Mulţimea se apropia. Câţiva începură să tuşească pentru a le atrage atenţia. Hunter prinse frâiele de stâlpi, apoi se întoarse ca să o ajute pe Taylor să coboare.

— De ce nu vorbeşte nimeni? şopti ea.

— Le e greu să creadă ceea ce văd, îi răspunse el.

Taylor oftă, poruncindu-şi să nu fie agitată, apoi îşi scoase boneta.

Se dezlănţui nebunia. Toată lumea se înghesuia să o cunoască pe femeie, dar Hunter le făcu semn să se dea înapoi. O coborî pe Taylor din căruţă, apoi se întoarse spre mulţime.

— Este soţia lui Ross.

Un bărbat cu cămaşă în carouri şi pantaloni largi păşi înainte. Avea o barbă cenuşie, dezordonată, un nas mare şi ochi căprui, întunecaţi. O privi chiorâş pe Taylor, apoi veni mai aproape.

— Nu am mai văzut o femeie frumoasă de mult timp, aproape că am uitat cum arată.

— Eu nu am văzut femei mai frumoase ca astea două, strigă un alt bărbat. Am renunţat să ne mai gândim la Ma şi Alice Browley ca la nişte femei de mulţi ani.

— Înapoi, Cleevis, îi porunci Hunter. Lasă-le să respire.

— Vreau doar să îi simt mirosul, recunoscu Cleevis.

Taylor simţi cum se înroşeşte. Îşi îndreptă umerii şi păşi din spatele lui Hunter. Îl auzi pe bărbatul numit Cleevis trăgând adânc aer în piept când trecu pe lângă el, apoi strigă aproape extaziat:

— Trandafiri. Miroase a trandafiri, oameni buni.

— Dacă asta nu le întrece pe toate…

Taylor nu îşi putu abţine zâmbetul la auzul acelui straniu comentariu. Îşi croi drum spre spatele căruţei lui Hunter şi ridică pânza doar cât să arunce o privire înăuntru.

Georgie era trează. Tocmai fusese la oliţă, iar acum îl lăsa pe Daniel David să îi aranjeze pantalonaşii. Taylor preluă sarcina, apoi o luă pe micuţă în braţe.

Geamăna voia să se dea jos, asta până îi văzu pe toţi acei bărbaţi holbându-se la ea. Apoi îşi puse braţele pe după gâtul lui Taylor şi îşi îngropă faţa în gâtul ei.

Hunter încerca să o ajute pe Victoria să coboare din căruţă. De fiecare dată când se întindea spre ea, femeia scutura din cap.

— Nu poţi să stai aici toată ziua, izbucni el. Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă rău.

— Nu am presupus că ai lăsa pe cineva să mă rănească, şopti ea. În plus, pot avea grijă de mine. Nu mi-e teamă.

— Dovedeşte-o.

Victoria se decise să o facă. Îşi scoase boneta, o aruncă în căruţă, apoi îi acceptă ajutorul şi coborî.

Toată lumea îi punea întrebări lui Taylor. Vorbeau încet, iar când ea îşi dădu seama că bărbaţii şopteau ca să nu o sperie şi mai tare pe Georgie, orice urmă de nervozitate îi dispăru.

— Încotro vă îndreptaţi, doamnă Ross? o întrebă un bărbat cu ochelari mari.

— Am ajuns la destinaţie, domnule, răspunse ea. Rămânem aici.

— Roşcata este măritată?

Un tânăr pistruiat din mulţime rostise întrebarea. Taylor se întoarse spre Victoria, gândindu-se că poate ar fi vrut ea să răspundă. Victoria nu îi dădea atenţie. Se prinsese de braţul lui Hunter şi nu voia să îi mai dea drumul. El încerca să îi descleştеze degetele de pe el.

— A fost măritată, le explică Taylor. Soţul ei a murit acum câteva luni.

Nimănui nu părea să-i pară prea rău la auzul veştii. Victoria primi trei cereri în căsătorie înainte să ajungă lângă Taylor.

— Sunt în doliu, le spuse ea. Şi sunt însărcinată.

Niciuna din afirmaţii nu conta pentru bărbaţii prezenţi. Nici măcar nu ştiau cum o cheamă şi tot îi cereau mâna. Un domn îi spuse că era mai mult decât dispus să o lase să păstreze copilul.

Victoria se gândi să îl lovească pe bărbatul nepoliticos. Taylor râse. Georgie era în sfârşit pregătită să exploreze noile împrejurimi. Taylor o puse jos pe un trotuarul din lemn, iar Georgie alergă imediat în magazin.

Taylor făcu un pas înapoi. Un alt bărbat, purtând o cămaşă gri, groasă, cu mânecă lungă şi un halat albastru, îşi croise drum prin mulţime şi acum o privea. Era uriaş, avea cel puţin doi metri, umeri laţi şi braţe musculoase. Avea părul lung şi şaten şi o barbă stufoasă. Arăta destul de înfricoşător şi îi flutura un ziar în faţă, ca un nebun.

Taylor dădu ziarul la o parte.

— Ce faceţi, domnule?

— Sunteţi cititoare?

— Poftim?

Bărbatul urlă întrebarea a doua oară, iar pe Taylor o dureau urechile.

— Dacă mă întrebaţi dacă ştiu să citesc, răspunsul este da.

Confirmarea ei îl mulţumi. Scoase un strigăt de mulţumire care aproape o dărâmă pe Taylor.

Victoria păşi cu grijă pe lângă uriaş şi intră în magazin. Câţiva bărbaţi o urmară.

Daniel David coborî din căruţă şi se grăbi să ajungă lângă mama lui, iar Taylor îl prezentă mulţimii.

Hunter o privi. Taylor le spuse bărbaţilor că Daniel David era fiul ei. Cineva încercă să conteste faptul, dar privirea încruntată a lui Taylor îl opri.

— Daniel David este fiul meu, repetă ea. Eu sunt mama lui, iar Lucas Ross este tatăl lui.

Taylor scană mulţimea cu privirea, provocându-i să o contrazică. Nimeni nu scoase un cuvânt. Câţiva încuviinţară din cap. Taylor era mulţumită. Întâmplător, privirea îi căzu pe Hunter şi îl văzu zâmbind. Apoi se întoarse spre fiul ei. Îl mângâie pe umăr şi îi sugeră să intre în magazin şi să vadă dacă au bomboane de mentă.

— Dar Allie…

— O iau eu, îi promise Taylor.

Băiatul alergă înăuntru, iar Taylor se întoarse la căruţă. Allie încă dormea buştean, aşa că trase pânza la loc şi se întoarse spre Hunter. El încuviinţă din cap înainte ca ea să îi ceară să fie cu ochii pe căruţă. Taylor îi zâmbi, apoi dădu să intre în magazin.

Uriaşul o urmă cu ziarul sub braţ. Victoria vorbea cu proprietarul şi i-l prezentă lui Taylor. Numele bărbatului era Frank Michaels şi nu putea fi mai încântat de-atât să o cunoască. Dădu din cap un minut întreg. Entuziasmul lui era cald şi încurajator. Frank avea aproape cincizeci de ani. Purta ochelari cu o crăpătura într-una din lentile, avea umeri înguşti şi mâini butucănoase. Dar ochii lui îi atraseră atenţia. Erau căprui şi transmiteau căldură. La fel şi zâmbetul său. Îi spunea întruna că era foarte încântat să o cunoască.

Georgie alergă spre spatele magazinului. Câteva secunde mai târziu, Allie apăru în pragul uşii. Stătea lipită de piciorul lui Hunter, privind mulţimea.

— Este rapidă, spuse Frank Michaels. Probabil că aleargă ca fulgerul dacă a ajuns atât de repede înapoi în faţă.

Allie o văzu pe mama ei şi alergă la ea. Avea păpuşa în braţe. Proprietarul o privi cu atenţie pe micuţă, iar Allie se ascunse imediat după rochia lui Taylor. Apoi Georgie apăru de după colţ. Domnul Michael se aplecă şi le privi uimit.

— Gemene, şopti el.

— Când aveţi un minut liber, mi-ar plăcea să îmi acordaţi puţin din atenţia dumneavoastră, doamnă Ross.

Uriaşul vorbise din spatele ei. Taylor se întoarse spre el şi se feri de ziarul pe care i-l flutura în faţă.

— Puteţi să citiţi asta?

— Da, bineînţeles, răspunse ea. Taylor încercă să îşi

ascundă exasperarea de bărbatul ciudat. Citesc de ani buni, domnule.

— Haide, Roily, de-abia a ajuns aici. Las-o să respire. Nu vrei să o deranjezi cu ziarul. Proprietarul vorbi în numele lui Taylor. Gemu când se îndreptă şi se ţinu cu mâinile de mijloc. Aveţi o familie frumoasă, doamnă Ross.

— Mulţumesc, domnule Michaels.

— Aş fi foarte bucuros dacă mi-aţi spune Frank.

— Atunci, vă rog să îmi spuneţi Taylor, răspunse ea.

— Aş fi onorat, îi spuse Frank.

Roily nu avea de gând să fie refuzat sau ignorat.

— Mi-a dat acordul ei, Frank. Am auzit-o clar.

Taylor nu ştia despre ce vorbea omul. Înainte să poată întreba pentru ce îşi dăduse acordul, Roily o luă de mână, i-o prinse sub cot şi o trase spre ieşire. Roily fu nevoit să treacă de Hunter ca să iasă afară. Uriaşul se opri, îi aruncă lui Hunter o privire îngrijorată, apoi mormăi „Hunter”. Încuviinţă din cap ca să completeze salutul.

Hunter fu la fel de necuviincios. Se încruntă la Roily, încuviinţă din cap, apoi îi rosti numele pe un ton duşmănos:

— Roily.

Apoi îşi văzu de drum. Roily se opri când ajunse la trepte, urlând un ordin:

— Aduceţi cutiile, băieţi. Avem un cititor.

Urale asurzitoare izbucniră. Taylor fu uimită de reacţie. O ladă apăru ca de nicăieri pe trotuar. Se holbă la ea, apoi ridică din nou privirea spre uriaş.

Omul îi întinse ziarul şi o ridică, să stea pe cutie. Un alt bărbat trase un scaun-balansoar din magazin. Roily încuviinţă spre el şi apoi se aşează.

— Mama, ce faci? întrebă Georgie.

Taylor o privi pe micuţă şi ridică din umeri.

— Nu am nici cea mai vagă idee, îi şopti ea.

— Mama ta ne va citi ziarul, îi explică Roily, apoi făcu un semn cu mâna spre Taylor. Deci, începe.

Taylor îi aruncă o privire lui Hunter, să vadă ce părere are despre comportamentul bărbatului. Hunter stătea la intrarea în magazin, părând plictisit şi neîngrijorat.

Taylor despături ziarul. Era *Rosewood Herald.* Nu auzise niciodată de el. Apoi observă data.

— Dar ziarul ăsta e vechi de două săptămâni.

— Ştirile tot vor fi noi pentru noi, îi spuse Roily.

— Primeam multe ziare din taberele de minerit din munţi, strigă un alt bărbat. Dar noi preferăm *Rosewood Herald,* nu-i aşa, Roily?

— Aşa se pare, fu el de acord.

Taylor murea de curiozitate dacă prima ei impresie era corectă. Nici unul dintre ei nu ştia să citească? Totuşi, nu voia să le rănească sentimentele. Probabil că se înşela, îşi spuse în sinea ei. La vârsta asta, în epoca aceea, cu siguranţă unii dintre ei ştiau să citească.

Decise să o ia pe ocolite ca să afle.

— Cine citea ziarul înainte să primesc eu onoarea asta?

Toată lumea se uită la Roily, aşteptând un răspuns.

— Păi, de obicei, Frank era cu cititul. Apoi i s-au crăpat ochelarii şi nu a avut timp să-i repare.

— Apoi ne-a citit Earl, strigă cineva.

Roily încuviinţă din cap.

— Dar nu ne plăcea. Avea o tuse care îl tot împiedica să citească cum trebuie.

— Ne-a citit şi Henry o dată, îi reaminti Frank lui Roily din pragul uşii.

— Se bâlbâia, spuse Roily. Mă scotea din minţi, adăugă el, încuviinţând din cap. Aproape că l-am împuşcat.

— L-ai împuşcat, îi reaminti Frank uriaşului.

Taylor făcu ochii mari, iar Roily clarifică chestiunea:

— Asta a fost din alt motiv. Citeşte, îi ordonă el din nou lui Taylor.

Privi mulţimea de bărbaţi, cu expresiile lor sincere,

răbdătoare, apoi făcu singurul lucru pe care îl putea face. Citi.

Nu o lăsară să omită niciun pasaj. Voiau ca ea să citească fiecare cuvânt din ziar. Îi luă aproape patruzeci şi cinci de minute, pentru că ziarul avea patru coli, iar Taylor fu recunoscătoare că Roily nu îi dăduse ziarul *Denver Post.* I-ar fi luat ore întregi să îl citească. Fu întreruptă de hohote de râs la cele mai puţin amuzante lucruri şi de discuţii lungi după ştirile mai puţin bune.

Publicul ei era foarte recunoscător. Când termină de citit ultimul articol şi împături ziarul, aplaudă şi strigară în cor „mulţumesc”. Cineva pe care încă nu îl cunoscuse îi spuse că avea o voce foarte plăcută.

Taylor simţi că învăţase două lucruri. Primul era faptul că oamenii tânjeau să audă veşti din lumea exterioară. Era evident că nu erau mulţumiţi să trăiască în micul lor tărâm, voiau să ştie ce se întâmplă în jurul lor. Nu erau americani pasivi, iar din intensitatea cu care dezbăteau problemele, Taylor îşi dădu seama că nutreau un interes activ pentru guvernul lor. Al doilea lucru fu despre Roily. Ceilalţi locuitori se dădeau din calea uriaşului. Stătea de unul singur, iar din privirile aruncate spre el, Taylor ajunse la concluzia că se temeau de Roily. Ei i se părea destul de inofensiv.

Taylor sări de pe cutie şi îi întinse bărbatului ziarul.

— Poftim, domnule Roily. Acum, dacă mă scuzaţi, am sute de lucruri de făcut înainte de lăsarea nopţii.

Uriaşul se ridică.

— Ne vedem duminică, atunci?

— Duminică?

— Pentru citit, îi explică el. Harrison aduce ziarul vinerea şi sâmbăta.

— Mi-ar plăcea să vă citesc duminica, fu Taylor de acord.

Roily făcu o plecăciune înaintea ei.

— Mi-ar plăcea să îţi arăt recunoştinţa mea, doamnă

Ross. Se întoarse şi se încruntă spre mulţime. Aşa este corect.

Capetele se plecară rapid. Taylor bănui că Roily nu voia să fie considerat amabil sau bine-crescut.

— Aveţi nevoie de ceva în mod particular? o întrebă el.

— Avem nevoie de o locuinţă, domnule Roily, îi spuse Taylor. Mi-aţi putea spune dacă există vreo casă liberă în zonă? Ştiu că probabil îmi fac iluzii deşarte, dar am fi mai mult decât dispuşi să locuim într-un loc abandonat pentru o vreme. Ştiţi vreun asemenea loc?

Roily îi zâmbi, apoi se întoarse spre publicul privindu-i din stradă.

— Vrea o casă, oameni buni. Există cineva care nu este de acord?

Uriaşul aşteptă un minut întreg, apoi se întoarse spre Taylor.

— S-a stabilit.

— Ce s-a stabilit? întrebă ea.

— Casa ta, îi explică el. Vom începe să-ţi construim una mâine.

Taylor rămase cu gura căscată. Roily luă scaunul-balansoar şi îl duse înapoi în magazin. Când trecu pe lângă ea, îi sugeră să îşi aleagă locul pentru casă în acea după-amiază.

Omul nu glumea. Taylor îi spuse că era mult prea generos, iar el îi spuse că nu îl deranja. Nici pe ceilalţi, îşi dădu ea seama. Un domn îi spuse că singura cale prin care puteau fi siguri că va rămâne acolo era să îi asigure o locuinţă.

— Nu vrem ca Ross să te ascundă în munţi, recunoscu tânărul de mai devreme.

Frank Michael stătuse afară ca să o asculte pe Taylor citind ziarul. El deja citise articolele, dar îi plăcea să îi audă vocea.

— La noapte puteţi dormi cu toţii acasă la Callaghan, propuse el.

— Are o casă rezistentă, din lemn, strigă cineva.

— Callaghan nu se va întoarce până la vară, îi spuse Frank.

— Nu se va supăra dacă îi folosim casa? întrebă Taylor.

— Nu e a lui, îi explică Roily. Doar s-a ataşat de ea. I-a alungat pe proprietari în urmă cu câţiva ani. I-au cedat locul lui Lewis.

Tânărul pistruiat pe nume Billy făcu un pas în faţă.

— De fiecare dată când Callaghan vine în oraş, stă în casa aia. Nimeni nu ştie cum intră înăuntru. Casa are patru ferestre elegante, dar niciuna dintre ele nu a fost spartă. Cu siguranţă, nu pe geam intră. Are încuietori pe ambele uşi, de asemenea. E un bătrân nebun din munţi, adăugă el. Nu vrei să dai nas în nas cu el.

— Un adevărat om al munţilor? Taylor repetă cuvintele în şoaptă.

— Nu cred că ar trebui să stai acolo până nu este soţul tău de acord. Unde este Ross? întrebă Frank.

— Plecat cu o treabă importantă, răspunse ea. Chiar este un om din munţi?

— Cine? întrebă Roily.

— Callaghan, spuse ea.

— Da, confirmă Roily, dând aprobator din cap.

— Domnul Lewis ar fi dispus să vândă casa? întrebă Taylor.

— Vrea să o vândă, îi explică Frank. Cuplul care a plecat l-a desemnat agentul lor. Lewis are actele casei, iar dacă o va vinde, îşi va păstra partea lui, iar restul banilor îi va trimite în St. Louis. Acolo au plecat foştii proprietari. Nu te gândeşti să o cumperi, nu-i aşa?

— Lewis este avocatul oraşului, spuse Bidy.

Taylor era impresionată. Pentru un oraş atât de mic,

să se laude cu un consilier legal, era o surpriză. Apoi Frank îi explică faptul că Lewis nu avusese niciodată parte de educaţie formală. Citise câteva cărţi, îl asistase pe un avocat în anul în care locuise în Virginia, iar când se stabilise în Redemption, îşi luase singur acea titulatură. Se părea că avocaţii nu aveau nevoie de diplomă.

— Domnul Lewis are un program special cu publicul la birou?

Bărbaţii găsiră întrebarea foarte amuzantă. Când se opriră din râs, Frank îi explică faptul că Lewis nu avea un birou. Avea un grajd, iar când nu era ocupat cu caii, se ocupa cu chestiuni legale.

— De ce nu vă citeşte el ziarul? întrebă atunci Taylor.

— A cerut prea mulţi bani, îi explică Roily.

— Frank, cred că va fi în siguranţă. Dacă Lewis află că este căsătorită cu Ross, o va lăsa în pace. Nu s-ar certa cu el.

Victoria se întoarse în magazin cu gemenele pe urmele el.

— Unde este David Daniel? întrebă Taylor.

— Îl ajută pe Hunter cu caii.

— Credeam că îl cheamă Daniel David, spuse Frank. Probabil am înţeles greşit.

Taylor scutură din cap.

— Nu ai înţeles greşit. Are ambele nume până când se decide pe care îl vrea mai mult, îi explică ea. Domnule Roily, vreţi, vă rog, să mă conduceţi la grajdul domnului Lewis?

— Aş fi onorat, doamnă Ross.

Taylor se întoarse şi îi povesti pe scurt discuţia Victoriei

— Casa are podele din lemn? întrebă ea.

Roily îi spuse că da. Victoria arăta de parcă ar fi fost pe cale să leşine, aşa de încântată era de veste.

O oră mai târziu, fără să vadă locuinţa cu pricina,

Taylor era mândra proprietară a unei case cu două etaje, cu podele din lemn şi patru ferestre elegante. Ea şi Victoria cerură de asemenea şi formulare pe care să le completeze şi să le depună pentru a obţine şaizeci de acri de pământ. Lewis nu credea că femeile se încadrau. Victoria încă era cetăţean britanic, aşadar nu putea deţine pământ în America. Nu ştia nici dacă Taylor putea să depună cerere, din moment ce era căsătorită şi era posibil ca Lucas să fi depus-o deja.

Nu îi luă lui Taylor prea mult timp să îşi dea seama că domnul Lewis era un ignorant când venea vorba de înţelegerea şi interpretarea legii. Chiar şi ea îşi dăduse seama că Lucas ar fi trebuit să semneze actele pentru transferul de proprietate, dar Lewis era pregătit să înregistreze cesiunea doar cu semnătura ei. Folosi cuvinte sofisticate ca să încurce lucrurile şi să îşi ascundă ignoranţa.

Taylor insistă să ia actele cu ea, pentru semnătura soţului ei. Lewis luă cei douăzeci de dolari pe care ea îi dădu în avans şi o felicită pentru noua locuinţă. Taylor nu era convinsă că îi datora ceva, dar îi strânse oricum mâna.

Hunter aştepta împreună cu Victoria şi copii lângă grajd. Taylor îi arătă actele, apoi îi explică ce făcuse. El nu încercă să o contrazică sau să îi amintească din nou că încă mai era timp să se întoarcă înapoi în civilizaţie. Reacţia lui fu de fapt destul de stranie. Râse până când îi dădură lacrimile.

Hunter, Victoria şi Daniel David mergeau pe mijlocul străzii. Taylor şi gemenele îi urmau. Georgie avea nevoie să i se lege şiretul de la pantof, iar până când Taylor o făcu pe copilă să nu mai danseze în jurul ei ca să îi facă o fundiţă potrivită, trioul din faţa ei ajunsese înapoi la magazinul universal.

Toţi voiau să vadă casa înainte de lăsarea serii. Hunter o ridică pe Victoria pe bancheta căruţei, apoi îl puse

pe Daniel David lângă ea şi se întoarse să o aştepte pe Taylor, care îşi luă fiicele de mâini şi încercă să mărească pasul.

Merseră spre vest. Cerul era încununat de un apus glorios. O coroană de un portocaliu aprins cu nuanţe de roşu încercuia soarele, iar Taylor aproape că rămase fără suflare înaintea minunatei privelişti. Era captivată.

Georgie o trezi la realitate.

— Uite-l pe bărbat, mama.

— Ce bărbat, scumpo? întrebă ea, de-abia luându-şi privirea de pe peisaj şi întorcându-se spre micuţă.

— Bărbatul nostru, mama, spuse Allie.

Taylor se opri. Doamne Dumnezeule, cum putuse să uite de el? Bărbatul lor, cum îi spusese Allie, stătea în mijlocul drumului. Distanţa era prea mare să îi poată vedea expresia feţei. Taylor se gândi că era încruntat.

— Acum e-acum, şopti ea.

Voia să se întoarcă şi să fugă, dar alungă imediat gândul. Nu se temea de Lucas. Da, poate că era furios pe ea, dar după puţin timp avea să îşi dea seama că Taylor făcuse ce era corect. Spera doar să nu o ucidă mai întâi.

Îşi îndreptă umerii şi începu din nou să meargă. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai speriată era. Era îmbrăcat cu o jachetă din piele de căprioară şi avea ambele pistoale la centură. Ţinea mâinile pe lângă corp. Taylor avu deodată straniul sentiment că merge spre o răfuială. Lucas avea avantajul. Dumnezeule, chiar trebuia să îşi păstreze cumpătul. Lumina apusului îl făcea să pară magic şi invincibil în faţa ei. Razele aurii ale apusului îl învăluiau şi părea că tocmai coborâse din soare.

Ajunse suficient de aproape cât să îi citească expresia. O, Doamne, era furios de-a dreptul. Ochii îi erau reci ca gheaţa.

Taylor nu ştia ce să îi spună. Îi aruncă o privire lui Hunter şi îi văzu expresia acum-o-s-o-păţeşti, apoi îşi dori

să fi fost mai aproape de el ca să-i poată trage un şut. Continuă să meargă spre Lucas şi se opri când ajunse la doar câţiva metri distanţă.

Se priviră unul pe altul secunde îndelungate. Taylor observă că era acoperit cu un strat de praf. Avea şi barbă. Îl făcea să pară şi mai intimidant. Şi minunat. Era atât de fericită să îl revadă, încât îi venea să plângă. Lucas era tot ce îşi putea dori la un bărbat, dar ceea o lăsă fără cuvinte era realizarea că începea să arate ca un om al munţilor.

— Mami? o strigă Georgie.

Taylor ieşi din transă. Trase adânc aer în piept, afişă un zâmbet şi privi în jos, spre micuţele ei, ca să le dea îndemnul.

— Salutaţi-l pe tata.

Capitolul 17

Voinţa, soarta aşa ni-s dezbinate.
Hamlet, William Shakespeare

— Ţi-ai pierdut minţile?

Lucas rosti întrebarea în şoaptă. Părea răguşit. Încerca din răsputeri să îşi păstreze cumpătul, dar nervii îşi spuneau cuvântul. Gâtul îi ardea de dorinţa de a urla. Tremura de uşurarea că Taylor era încă în viaţă şi fierbea de furie că îşi asumase atâtea riscuri nebuneşti. Dar trăia, îşi spuse el pentru a zecea oară. Nu se lăsase ucisă în timpul călătoriei. Lucas se simţea de parcă ar fi murit de zece ori făcându-şi griji pentru ea şi pentru copii în goana lui de a-i găsi.

Taylor nu îl văzuse niciodată pe Lucas atât de furios. Se trezi tremurând drept răspuns la furia lui. Nu îi era frică

de el. Era doar… agitată. Ştia că va trebui să îl înfrunte. Lucas trebuia să înţeleagă cum aveau să fie lucrurile.

— Mă aşteptam să fii supărat, începu ea. Dar să îţi văd furia este mai rău decât să mi-o imaginez. Aş aprecia dacă ai încerca să te calmezi.

— Răspunde-mi, doamnă Ross.

Taylor se forţă să nu tresară.

— Prea bine, fu ea de acord. Încercă să vorbească blând. Nu, nu mi-am pierdut minţile. Allie, Georgie şi Daniel David au tot dreptul să îţi spună tată. Taylor îşi îndreptă umerii şi făcu un pas în faţă. Iar până vor creşte destul de mari şi de puternici încât să se descurce fără părinţi, s-au ales cu noi doi.

Înţelesese complet greşit ce o întrebase el. Lucas crezu că o făcea intenţionat. Îi ignoră discursul despre paternitate şi îi repetă întrebarea la care aştepta răspuns.

— De ce-ai venit aici? Ce naiba a fost în capul tău?

— Voiam să fim aproape de tine.

Lucas nu o credea.

— Eram în Chicago, îi aminti el. Ştii unde este Chicago, Taylor?

— Da, desigur.

Lucas încuviinţă din cap.

— Şi, ca să fii aproape de mine, ai călătorit peste o mie cinci sute de kilometri în direcţia opusă. Am dreptate?

— Nu cred că au fost o mie cinci sute de kilometri, spuse ea.

Lucas închise ochii şi numără până la zece. Apoi o luă de început.

— Când ai decis să vii aici?

Taylor nu credea că era o idee bună să îi spună adevărul acum. Lucas părea gata să explodeze. Căuta ceartă, dar ea nu avea să îi facă pe plac. Se aflau în mijlocul târgului, pentru numele lui Dumnezeu, iar publicul lor creştea cu fiecare secundă ce trecea. Ştia că nimeni nu le

putea auzi conversaţia. Când Lucas se înfuria, vorbea încet, nu mai tare, iar ea considera această particularitate a personalităţii lui o binecuvântare.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum, îi spuse Taylor. Când vom fi singuri, îţi voi răspunde la toate întrebările.

— Te duc înapoi mâine, o anunţă el.

Taylor scutură din cap. Nu avea de gând să plece nicăieri.

El încuviinţă. Aveau să plece de cum răsărea soarele.

Lucas nu voia să aştepte ca să primească răspuns la întrebări, dar se calmase cât să îşi dea seama că nu era nici locul, nici timpul pentru acea discuţie.

— Ştii ce, tata? Ştii ce? Georgie îl trăgea de cracul pantalonilor şi repetă întrebarea pentru a cincea sau a şasea oară. Micuţa şoptea, iar Lucas îşi dădu seama că încerca să îl imite pe el.

O ridică în braţe şi îi acordă toată atenţia. Privi în ochii ei mari şi albaştri şi îşi dădu brusc seama că Georgie avea să crească şi să scoată din sărite un om paşnic… exact ca mama ei.

— Nu, ce? întrebă el.

— Mama a împuşcat un afurisit de şarpe.

Privirea lui se întoarse spre Taylor.

— Chiar aşa? întrebă Lucas.

Taylor ridică din umeri.

— Copiii exagerează.

— Sus.

Allie strigă comandă şi ridică braţele. Lucas o luă în braţe şi fu surprins când micuţa îl sărută pe obraz. Îşi frecă palma de barba lui, râse încântată, apoi îi spuse că păpuşa ei se udase, iar ea trebuise să plângă mult timp din cauza asta. Lucas îi ascultă fiecare cuvânt. Când termină în sfârşit povestea şi zâmbi satisfăcută, el o întrebă ce altceva mai făcuse mama ei.

Gemenele o pârâră cu rândul. Taylor fu uimită de memoria lor. Şi îngrozită, de asemenea.

Şi Victoria ar fi fost, îşi dădu ea seama, dacă ar fi ştiut că Georgie tocmai îi spusese lui Lucas că plângea şi era dezbrăcată, iar Hunter o sărutase oricum.

Taylor porni înapoi spre căruţă, unde aşteptau Daniel David, Hunter şi Victoria. O auzi pe Georgie plângându-se că mama ei nu voise să o lase să vadă pisica moartă şi grăbi imediat pasul.

Lucas o urmă. Le puse pe gemene jos când ajunse la Daniel David. Băiatul deveni deodată timid. Îşi ascunse mâinile în buzunare şi coborî privirea în pământ. Gemenele se agăţară fiecare de câte un picior de-al lui Lucas, ceea ce îl făcu să se mişte greoi. Totuşi, nu îl împiedicară să îl ridice pe Daniel David în braţe şi să-l strângă la piept.

Copilul îl îmbrăţişă înapoi. Lucas îi şopti ceva, iar Daniel zâmbi şi încuviinţă din cap. Apoi Lucas puse băiatul jos şi se întoarse spre Hunter.

— Îţi sunt dator.

Prietenul lui era total de acord.

— Mare dreptate ai.

Frank Michaels îl strigă pe Lucas şi coborî treptele. Mulţimea se ţinuse la distanţă în timpul reuniunii, iar acum voia să li se alăture. Lucas fu înconjurat de prieteni care îl felicitară pe rând pentru căsătorie.

Femeile nu fură ignorate. Taylor şi Victoria fură şi ele înconjurate. Roily le ceru permisiunea să le atingă părul. Lucas auzi rugămintea şi îi spuse uriaşului să îşi ţină mâinile departe de soţia lui şi de prietena ei.

Roily se întoarse imediat spre Lucas. Observase că nu îşi sărutase soţia. Asta însemna că aveau probleme în căsnicie? Lewis se putea ocupa de divorţ dacă era cazul, iar Roily putea începe să o curteze pe Taylor într-o lună.

— Nu va exista niciun divorţ, spuse ferm Lucas, privind spre Taylor când rosti cuvintele.

Nu mai vorbi cu soţia lui până târziu în acea seară. Le luă două ore să ajungă mai departe de oraş. Toată lumea se oferise să îi găzduiască. Mai întâi Lucas îi refuză, apoi începură să îl întrebe pe Hunter, al cărui răspuns fu tot negativ. Taylor fu mai diplomată. Le mulţumi tuturor pentru amabilitate, apoi le spuse că gemenele erau obişnuite să doarmă în căruţă şi că rutina aceea era importantă, cu toată agitaţia asta în jurul lor. Micuţele erau epuizate şi aveau nevoie de un somn zdravăn. Bărbaţii fură în cele din urmă de acord.

Rutina era importantă pentru toţi cei trei copiii, se gândi Taylor, dar adevăratul motiv pentru care nu voia să rămână în oraş era soţul ei. Nu o putea ignora la nesfârşit, iar când avea să vină momentul confruntării, Taylor nu voia martori. Din moment ce Lucas era atât de dificil, Taylor decise să nu îi spună despre casa pe care o cumpărase. Puteau aştepta până a doua zi să se mute.

Dragoste şi încredere. Cele două cuvinte îi răsunară în minte, aducând după ele întrebări. Trebuia să le ai pe amândouă sau una era de ajuns? Ştia răspunsul, dar încercă să ignore motivul cu încăpăţânare. Cât trebuia să îi dezvăluie lui Lucas despre trecutul ei?

Răspunsul era clar ca lacrima. Trebuia să îi spună totul, Taylor se temea de asta şi îşi îndreptă atenţia spre copii. Când era ocupată, aproape că putea să lase grijile deoparte.

Ridicară tabăra pe o fâneaţă la sud de Redemption. Într-o parte aveau un pârâu cu apă limpede, iar zona retrasă era înconjurată de copaci.

După ce cinară şi copiii fură duşi la culcare într-una din căruţe, Victoria şi Taylor deciseră să facă baie. Hunter le conduse până la apa mai adâncă, apoi le oferi intimitate. Le spuse să strige dacă aveau nevoie de ajutorul lui.

Victoria era puţin agitată. Luna era suficient de luminoasă cât să vadă pe unde merg, dar nu destul cât să

vadă pe malul îndepărtat al apei. Tot mijea ochii, cercetând ţărmul în căutarea altor animale sălbatice pregătite să atace, iar Taylor era la fel de neliniştită, dar din cu totul alt motiv. Lucas o buimăcise şi, Doamne Dumnezeule, ce avea să îi spună ca să îl facă să înţeleagă că nu încerca să îl păcălească?

Lucas dispăruse imediat după cină şi se întoarse în tabără o oră mai târziu. Taylor şi Victoria stăteau pe o pătură, în faţa focului aprins de Hunter. El stătea de partea cealaltă şi arunca din când în când vreascuri ca să îl ţină aprins.

Ambele femei îşi schimbaseră rochiile cu unele curate, ca să arate decent, dar Taylor nu se deranjase să îşi pună şi lenjerie. De îndată ce avea să se urce în căruţă, oricum avea să se schimbe în cămaşa de noapte.

Bărbaţii vorbeau în şoaptă. Victoria se întoarse spre Taylor.

— Lucas este încă furios, nu-i aşa? o întrebă ea în şoaptă.

— Îi va trece, şopti şi Taylor. De îndată ce îşi va da seama că nu cer nimic de la el, sunt convinsă că se va calma.

— Nu ne vrea aici. L-am auzit spunându-i lui Hunter că vrea să ne ducă înapoi mâine.

— Nu plecăm.

— Poate să ne oblige?

— Nu, desigur că nu, răspunse Taylor, apoi schimbă uşor subiectul. Ai observat că nu mi-a mai spus un cuvânt de ore întregi?

— Da. Eşti îndrăgostită de Lucas?

Privirea lui Taylor se întoarse spre soţul ei, care stătea rezemat de un trunchi de copac, cu mâna pe genunchi. Îl asculta pe Hunter spunându-i ceva. După privirea lui încruntată, nu era prea bucuros de ce auzea.

— Îl iubesc, şopti Taylor. Privirea îi zăbovi asupra

soţului ei pentru încă un minut îndelungat, apoi se forţă să privească în altă parte. Probabil că mi-am pierdut minţile de-a binelea.

Victoria se tot uita la Hunter. Nu părea să îşi poată lua ochii de la el. Îşi aminti cât de bine se simţise în braţele lui. Iar când o sărutase... Alungă amintirea. Hunter urma să plece a doua zi.

— Oamenii ar trebui să fie ceea ce par, şopti Victoria.

— William? întrebă Taylor.

— Da, răspunse Victoria. E din *Othello.* Hunter ar trebui să fie dur, şi crud, şi înspăimântător.

— Asta a fost prima impresie pe care ţi-a lăsat-o?

— Da, şopti ea. Apoi a început să fie drăguţ, şi amabil, şi grijuliu.

Vorbea de parcă bărbatul o fermecase. Taylor înţelegea cum se simţea prietena ei.

— Georgie i-a spus lui Lucas că Hunter te-a sărutat.

Victoria începu să roşească. Apoi Taylor îi spuse restul poveştii.

— I-a spus şi că erai dezbrăcată.

— O, Doamne. Victoria se înroşi de-a binelea.

Taylor zâmbi.

— Ai vrut ca el să te sărute?

Victoria începu să scuture din cap, apoi încuviinţă în schimb.

— Pleacă.

— Eşti sigură?

— Da. De ce mă simt de parcă m-ar abandona? Nu este cea mai ridicolă reacţie? De-abia îl cunosc.

— Îl cunoşti destul de bine, îi spuse Taylor. Ai petrecut fiecare minut cu el din clipa în care am plecat din Sioux City şi până în seara asta. Te îndrăgosteşti de el.

— Pleacă, repetă Victoria. Nimic din toate astea nu contează. Suntem o pereche lamentabilă, nu-i aşa? Niciuna din noi n-a învăţat nimic din trecut.

— Doamna obişnuia să-mi spună că nu poţi avea mereu ceea ce îţi doreşti. Se pare că nu pot să învăţ lecţia asta. Taylor oftă şi o privi pe Victoria. Ar trebui să mergi la culcare. Trebuie să te odihneşti.

— Am simţit copilul mişcându-se azi. Devine mai puternic.

— Şi tu eşti puternică, spuse Taylor. A fost o călătorie grea şi nu te-ai plâns nici măcar o dată.

— Nu mi s-a părut grea. Hunter a mers încet şi, dacă îţi aminteşti, a insistat să merg pe lângă căruţă în fiecare după-amiază.

— Îmi amintesc că a trebuit să te scoată afară cu forţa din căruţă de câteva ori.

Victoria ridică din umeri.

— Acum îmi dau seama că mi-a vrut doar binele.

— Ţi-a spus el că pleacă?

— Nu vreau să mai vorbesc despre el, zise Victoria. Se încruntă spre Hunter, apoi se întoarse spre Taylor. Crezi că Lucas va vrea să discute cu tine în noaptea asta?

— Probabil. Mi-e teamă, recunoscu Taylor. Chiar nu ştiu ce să-i spun. Nu ar trebui să încerc să îl liniştesc, nu-i aşa?

— Doar spune-i adevărul, o sfătui Victoria. Dacă îl iubeşti, va trebui să începi să ai încredere în el.

— Am încredere în el. „Aşa uşor de spus, aşa greu de făcut”, îşi zise Taylor.

Victoria scutură din cap.

— Ciudat mod de a o arăta. Ai încredere în el să-ţi protejeze copiii, dar nu cred că ai încă încredere în el să îi dai inima ta.

— De ce-aş face-o? Taylor îşi dădu seama că ridicase vocea şi imediat reveni la şoapte. Nu vrea să fie căsătorit. Cum crezi că s-ar simţi dacă ar şti că-l iubesc?

Taylor nu aşteptă ca prietena ei să ghicească un răspuns.

— Captiv, şopti ea. Întoarse privirea spre Lucas şi se încruntă, întrebându-se de ce trebuia să fie un bărbat atât de dificil.

— Bărbaţii toţi înşală, acum pe ţărm, acum plecaţi, n-au nicio socoteală. William, adăugă ea, încuviinţând din cap.

— Ai dreptate aici, bombăni Taylor.

Victoria oftă.

— N-ar trebui să îţi dau sfaturi, spuse ea. Dar îţi sugerez să te foloseşti de William, dacă Lucas are avantaj în discuţia voastră, iar tu nu poţi veni cu argumente logice.

Taylor ciuli urechile.

— Şi ce citate crezi că ar trebui să folosesc?

Victoria îşi muşcă buza de jos în timp ce se gândi la ce ar fi mai potrivit. Trecu un minut în tăcere, apoi spuse:

— Ştiu. Într-o ceartă nedreaptă nu poate fi vorba de vitejie.

Taylor repetă citatul, apoi încuviinţă. Victoria adăugă încă un citat, în cazul în care Lucas tot nu se calma. Taylor repetă al doilea citat şi încuviinţă din nou.

Victoria căsca deja din minut în minut. Taylor se ridică, apoi o ajută şi pe prietena ei să se ridice. Îi ignorară în mod intenţionat pe bărbaţi. Victoria se opri brusc.

— Nu te întrebi de ce s-a grăbit atât de tare şi a călărit atât de mult să ajungă aici? Hunter a spus că este posibil să fi stabilit un record. Cam grăbit pentru un bărbat care nu vrea să fie căsătorit.

Îi ură noapte bună, apoi dădu ocol focului ca să ajungă la căruţă. Nu îl privi pe Hunter. Ştia că avea să se facă de râs dacă încerca să se poarte civilizat şi să îşi ia rămas-bun de la el. Nu putea fi elegantă în seara asta. Suferea prea mult. De ce, Doamne, iartă-mă, îşi permisese să se ataşeze atât de mult de el?

Victoria se urcă în căruţă. Începu să plângă înainte să îşi descheie primul nasture de la rochie.

Taylor era prea agitată ca să doarmă. Nu mai voia să stea lângă foc şi să fie ignorată de soţul ei. Se săturase de grosolănia lui. Se hotărî să facă o plimbare. Avea nevoie de câteva minute singură, să îşi poată ţine emoţiile în frâu. Anticiparea inevitabilei confruntări o neliniştea peste măsură. Se vedea nevoită să îi explice totul lui Lucas. Merita să ştie adevărul şi, o, Dumnezeule, asta însemna să îi spună despre Malcolm. Taylor nu ştia dacă avea puterea sau curajul să o facă. Se întoarse cu spatele la soţul ei şi porni grăbită înapoi spre pârâu.

Bărbaţii o priviră îndepărtându-se. Hunter fu primul care vorbi:

— Ţi-a luat foc faţa? Privirea soţiei tale era destul de aprinsă cât să te ardă.

— Victoria îţi acorda aceeaşi atenţie, îi spuse Lucas. Ai de gând să pleci de lângă ea?

— Nu văd altă soluţie, răspunse Hunter. Ce s-a întâmplat în Chicago?

Lucas înţelese aluzia; Hunter nu voia să vorbească despre Victoria.

— Caulder se ascundea acasă la fratele lui.

— L-ai găsit.

— Nu l-am prins. Câţiva vânători de recompense mi-au stat în cale. Caulder a fugit în grabă, nu a avut timp să îşi strângă lucrurile.

— A lăsat aurul în urmă.

Lucas încuviinţă din cap.

— I-am trimis o telegramă lui Travis şi i-am spus unde este aurul. Caulder crede că i-am luat comoara.

— Pleci iar după el?

— Nu mai e nevoie, începu Lucas să îi explice. O să vină el să mă caute. L-au prins pe fratele lui, iar el spunea că Caulder mă învinovăţeşte pe mine că i-am distrus viaţa. A spus că se va răzbuna. Îţi vine să crezi, Hunter? Nenorocitul vrea să se răzbune pentru că eu i-am distrus

cariera şi i-am luat aurul? Destul de convenabil pentru el, a uitat că a ordonat moartea a opt oameni şi i-a privit murind.

— A nouă oameni, îi aminti Hunter. Şi tu trebuia să mori, ai uitat?

— N-am uitat.

— Şi încă încerci să îţi dai seama de ce eşti încă în viaţă, nu-i aşa?

Lucas se ridică.

— Taylor a fiert destul, spuse el, şi se întoarse să meargă la soţia lui. Şi sunt foarte curios să aud motivul pentru care a venit aici. Vor să mă scoată din minţi.

Taylor stătea pe marginea apei, ascultând sunetele nopţii. Greierii erau în vervă în seara asta, dar sunetul lor era liniştitor. Din când în când, câte o bufniţă li se alătura, iar Taylor se gândea cât de liniştit era totul şi cât de frumoşi erau copacii în lumina lunii, când auzi foşnetul frunzelor pe malul opus al apei. Imaginea pumei uriaşe sărind spre Victoria îi veni în minte, şi începu să tremure. Apoi auzi urletul unui lup singuratic. Animalul părea aproape. Taylor se întoarse şi o porni spre tabără.

Lucas îi blocă drumul. Stătea lângă un copac, nu mai departe de doi metri de ea. Cu o mână se ţinea de o ramură joasă.

Nu scosese un sunet. Taylor nu ştia de când stătea acolo, privind-o. Zgomotele nopţii nu o mai speriau. Se simţea din nou în siguranţă, iar acest sentiment îi dădu curaj.

Îşi împreună mâinile la spate şi ridică privirea spre soţul ei. Lucas încă nu se bărbierise. Barba îl făcea să pară mai aspru, iar Taylor îşi dori deodată să îl sărute ca să o simtă zgâriindu-i pielea.

— M-am gândit mult pe drumul încoace, îi spuse Lucas. Glasul îi era blând, aproape plăcut. Şi am ajuns la câteva concluzii interesante. Vrei să le auzi?

— Dacă vrei să mi le spui, răspunse ea.

Lucas o chemă cu un semn din deget, iar Taylor făcu un pas spre el.

— Tu şi bunica ta v-aţi gândit la tot, nu-i aşa? Nu m-ai minţit când mi-ai spus că eu sunt planul vostru.

— Nu ne-am gândit…

Lucas nu o lăsă să termine.

— Am fost manipulat din ziua în care am spus da. Nu este corect?

Taylor scutură din cap.

— Nu am intenţionat…

Din nou, Lucas o întrerupse:

— Ba da. Îţi era teamă că aveam să spun nu dacă mă întrebai?

— Ce să te întreb?

— Dacă vreau să fiu tată. Lucas îşi răspunse singur la întrebare, începea să devină un obicei. Normal că îţi era teamă. Nu ai avut deloc încredere în mine, nu-i aşa? Cu fiecare întrebare, vocea îi devenea mai dură şi mai intensă. Deci?

— Aştept să îmi aud propriul răspuns, îi spuse Taylor, Aş putea la fel de bine să mă întorc la căruţă cât porţi tu discuţia. Ai descifrat totul, nu-i aşa?

— Taylor, încerc să înţeleg cum am ajuns să alerg după o nevastă şi trei copii până în Redemption.

Taylor îşi coborî privirea în pământ.

— Ştiu că am multe de explicat, şopti ea. Trebuie doar să îmi dau seama cum să o fac. „Şi să îmi găsesc curajul”, adăugă ea în mintea ei.

Lucas scutură din cap.

— Nu, nu aşa va avea loc discuţia asta. Eu voi pune întrebările, iar tu vei răspunde. Am strâns câteva în timpul ăsta. Şi fără jumătăţi de răspunsuri, Taylor. Mi-am pierdut răbdarea.

— Bine, fu ea de acord. Îţi voi spune totul. Lacrimile îi umplură ochii. Iar după ce vei afla adevărul, îţi promit că nu

voi încerca să te opresc.

— Să mă opreşti de la ce? întrebă el.

— Să pleci.

Lucas se rezemă de copac.

— Asta crezi tu că o să fac?

Taylor oftă şi scutură din cap.

— Nu, şopti ea. Nu vei pleca. Eşti prea cinstit. Dar vei vrea să o faci. Nu te voi învinovăţi, Lucas.

Părea atât de tristă. Trebuia să reziste tentaţiei de a o strânge în braţe şi de a o consola. Ştia că, dacă o atingea, nu avea să primească răspunsuri la întrebări în acea seară şi deja îşi jurase că niciunul din ei nu avea să se culce până nu afla răspunsurile la toate întrebările pe care le avea.

— Ştiai că le vei creşte pe gemene când te-ai căsătorit cu mine?

— Da.

— Doamna a ştiut?

— Da.

— Când aveai de gând să îmi spui despre Georgie şi Allie?

— Te referi la început?

— Da.

Taylor trase adânc aer în piept. Ştia că lui Lucas nu îi va plăcea răspunsul. Totuşi, îi promisese adevărul şi nu avea de gând să îşi încalce cuvântul.

— Nu trebuia să afli, şopti ea. Trebuia să ne despărţim în Boston, mai ştii? Urma să le duc pe gemene departe.

— Unde?

— Voiam să aleg un oraş în vest. Of, mă gândisem la tot, Lucas. Se opri şi scutură din cap, dându-şi seama de propria prostie şi naivitate. Voiam să angajez o menajeră şi o bucătăreasă şi să încerc să o conving pe doamna Bartlesmith să fie dădaca lor. Dacă ea nu voia, aveam să angajez pe cineva şi pentru asta. Am plănuit să dispar cu gemenele. Doar eu şi Doamna am ştiut despre moartea lui

George. Nu am spus restului familiei despre tatăl gemenelor.

Lucas prelucră informaţia, apoi întrebă:

— Deci, te-ai căsătorit cu mine ca să-ţi protejezi moştenirea?

— Nu, m-am căsătorit cu tine ca să le protejez pe gemene.

— Taylor, dacă eu nici măcar nu trebuia să ştiu de ele, cum puteam să le protejez?

Furia şi exasperarea i se simţea în glas, iar Taylor făcu un pas înapoi.

— Ai fost măsura mea de siguranţă, spuse ea. În acel moment, nici măcar eu nu am înţeles pe deplin. Dar Doamna, da. Ea a insistat să mă mărit cu tine. Aflase totul despre tine. Avea un dosar de mărimea unei cutii pentru pălării în camera ei. Adunase destule informaţii despre tine şi era convinsă că, dacă aveam vreodată nevoie de tine să le protejezi pe gemene, aveai să fii acolo.

Lucas se încordă la menţiunea dosarului.

— Ai citit informaţiile strânse de ea?

Nu putu să îşi ascundă îngrijorarea din glas, dar raţiunea îi alungă teama. Era evident că bunica ei nu avusese acces la dosarul lui din război. Nu i-ar fi permis nepoatei sale să se mărite cu el dacă lucrurile stătea altfel. Mai exista şi posibilitatea ca Travis şi oamenii lui să fi cizelat puţin adevărul despre el. Până la sfârşitul războiului, Lucas se transformase într-o combinaţie de luptător şi vânător de recompense, dar armata nu privise lucrurile chiar aşa. La naiba, îi dăduseră medalii pentru ceea ce ei numeau curaj. În mintea lui Lucas, omorul era omor, iar medaliile sofisticate nu puteau schimba asta. Pusese medaliile deoparte şi nu se mai uitase niciodată la ele. Erau o parte din viaţa lui pe care era hotărât să o dea uitării.

Taylor interpretă greşit reacţia lui la vestea despre dosar. Credea că este furios. Nu îl putea învinovăţi.

Doamna îi invadase intimitatea, iar asta era teribil de greşit, deşi intenţiile ei erau onorabile.

— Nu, nu am citit dosarul. Am avut încredere în bunica mea. Mi-a spus că eşti un om cinstit şi curajos. Te-a numit chiar prinţ printre bărbaţi. Am crezut-o.

Lucas se relaxă din nou. Taylor îşi împreună mâinile înaintea ei şi privi în pământ.

— Tu mi-ai spus de Redemption. Îţi aminteşti?

— Da, răspunse el. Mi-ai pus multe întrebări şi mă miram de ce, dar nu credeam că aveai de gând să vii aici.

— Ai spus că puteai să mergi chiar şi doi kilometri şi să nu întâlneşti picior de om. Am crezut că gemenele vor fi în siguranţă aici. Şi femeile au visuri, adăugă ea, dând din cap. Mereu am visat că voi locui lângă frontieră, dar trebuia să fiu rezonabilă. Plănuiam să aştept până vor împlini gemenele doisprezece ani. Apoi, lucrurile s-au schimbat.

— Ai avut nevoie de ajutorul meu ca să găseşti copiii.

— Da, recunoscu ea. Şi Doamna a murit. Le-a numit pe gemene în testamentul ei. Am vrut să cred că Malcolm nu le va căuta. De ce i-ar păsa? Au locuit cu tatăl lor şi nu aveau bani pe care să şi-i dorească.

— Bunica ta a lăsat fiecărei gemene o sumă frumuşică de bani, iar asta l-a făcut pe Malcolm curios să afle unde sunt fetele. Nu-i aşa?

— El este tutorele lor legal acum. Am primit două telegrame din Cincinnati. Tu deja plecaseşi spre Chicago.

Taylor adăugă acest detaliu pentru ca Lucas să nu creadă că ascunsese telegramele de el.

— Spune-mi despre ele, îi porunci el când ea nu continuă.

— Una era de la bancher, în care mi-a spus că Malcolm atacase testamentul. Până când chestiunea va fi rezolvată, nimeni nu se poate atinge de bani. Cealaltă telegramă era de la Malcolm. Ştie că tatăl gemenelor este mort. Mi-a spus că tribunalul i-a acordat custodia

gemenelor şi că trimite o escortă armată ca să le ducă acasă, la el.

Lucas simţi teama din vocea ei şi vru din nou să o strângă în braţe. Se forţă să stea pe loc. Era hotărât să afle totul acum, cât soţia lui era dispusă să vorbească.

— Continuă, Taylor. Te ascult.

Nu îşi putea privi soţul acum. Se întoarse şi privi în depărtare. Îi era greu să dezvăluie secrete de familie, dar ruşinea familiei ei făcu explicaţia aproape de nesuportat. Marian îi spusese că nu trebuiau să vorbească vreodată despre atrocitate. Era prea dezgustătoare şi imorală. Taylor îşi împreună mâinile şi spuse o rugăciune pentru curaj. Tristeţea îi răsună în glas când continuă:

— Am fugit de unchiul meu de când eram doar o fetiţă. Marian m-a avertizat în privinţa lui. Mi-a spus ce va încerca să îmi facă. M-a protejat de demon.

Taylor se întoarse spre Lucas. Îl privi, căutând semne de dezgust. Nu găsi niciunul şi îşi spuse că Lucas nu înţelesese.

— Am dormit cu dulapul în faţa uşii din acea zi, îi spuse ea. Şi ţineam un cuţit sub pernă.

Lucas închise ochii. Durerea din glasul ei îl copleşi. Şi-o imagină o copilă, încercând să se apere de poftele bolnave ale unui bărbat în toată firea, şi începu să tremure de furie. Nu ar fi trebuit să fie surprins, pentru că Taylor îi dăduse destule indicii în timpul în care fuseseră împreună. Da, Lucas ghicise adevărul, şi totuşi confirmarea îl uimi.

— A încercat vreodată…

Taylor nu îl lăsă să termine întrebarea. Cuvintele îi erau grăbite, pentru că voia să mărturisească şi restul păcatelor înainte să înceapă să plângă.

— Dulapul nu a fost un obstacol pentru Malcolm, desigur. A venit în camera mea într-o noapte, târziu. Nu m-am trezit până nu s-a aşezat pe marginea patului. Doamne, am fost atât de îngrozită. Am găsit cuţitul sub pernă, iar

când s-a aplecat să îmi acopere gura cu mâna, l-am tăiat.

Taylor trase adânc aer în piept.

— Nu ştia că aveam o armă, slavă Domnului, altfel cu siguranţă ar fi putut să mi-o ia. Aproape l-am orbit, adăugă ea. A început să ţipe. Era sânge peste tot.

— Şi ce-ai făcut apoi? întrebă el. Lucas îşi menţinu vocea cât mai calmă posibil. Furia fierbea înăuntrul lui, şi era tot ce putea face ca să nu ţipe în numele ei.

— Am fugit şi m-am ascuns sub patul Doamnei. Ea era plecată în seara aia şi îmi amintesc că nu m-am dus la culcare până când nu am auzit-o intrând în camera ei. Nu ştiu nici acum ce minciună i-a spus Malcolm despre rană.

— De ce nu i-ai spus ce se întâmplase?

— Cum puteam să-i spun? strigă Taylor. Mă simţeam murdară şi ruşinată. Asemenea lucruri nu se discutau în familia noastră, îmi amintesc că m-am zgâriat la genunchi odată şi am încercat să îi arăt Doamnei. A fost uimită că mi-am ridicat rochia în faţa ei. Era o ruşine să îţi arăţi măcar glezna, şi eu îmi fluturam picioarele dezgolite pe acolo. Bucătăreasa mi-a curăţat rana.

Lucas scutură din cap, dar Taylor nu observă. Îşi privea mâinile acum, pierdută printre propriile gânduri.

— Am fost crescută să fiu o doamnă, se apără ea. Iar doamnele nu vorbesc despre asemenea atrocităţi. Adevărul ar fi ucis-o pe Doamna.

Lucas nu fu de acord.

— Îi faci o nedreptate, Taylor. Poate că nu ar fi vrut să audă adevărul, dar ar fi făcut ceva în privinţa asta.

Ca adult, Taylor îşi dădu seama că Lucas avea dreptate. Doamna era eroina ei. Ar fi protejat-o şi şi-ar fi vărsat furia pe fiul ei.

— Copiii nu gândesc precum adulţii, spuse ea. Cel puţin, eu nu am făcut-o.

— Şi Marian?

— Ea nu a putut să spună nimănui în afară de mine.

Nu se simţea în stare să recunoască faptul că Malcolm venise în camera ei. O, Dumnezeule, nu ştiu cât a durat asta. În cele din urmă s-a căsătorit cu George, iar după naşterea gemenelor, era disperată să plece din Anglia şi…

— Malcolm.

— Da, fu Taylor de acord. Nu voia ca fetele ei să fie aproape de el. George voia să se întoarcă acasă. Voia să îşi crească fiicele în America.

Taylor se îndepărtă de el.

— Acum ştii totul, spuse ea, uşor defensiv.

— Iar acum eu ar trebui să plec sau să vreau să plec, dar nu o voi face pentru că sunt cinstit?

Taylor încuviinţă. Lucas scutură din cap.

— Nu plec nicăieri. Vino aici, Taylor. Vreau să te strâng în braţe.

Taylor dădu din cap, chiar în timp ce păşi spre el. Izbucni în lacrimi de îndată ce Lucas o atinse. Lucas o îmbrăţişă şi o lăsă să plângă. Nu încercă să o consoleze, pentru că ştia că avea nevoie să plângă. Purtase o povară grea pe umeri şi în sfârşit se eliberase. Nu mai era singură. Lucas trebuia să îi spună asta de îndată ce o putea face să îl asculte.

În timp ce plângea, Taylor îi spunea că nu voia să fie o piedică pentru el, iar acum că era în siguranţă în pustiu, Lucas putea să plece dacă voia.

El o lăsă să vorbească. Trecură minute bune până când Taylor îşi recăpătă controlul asupra emoţiilor. Lucas nu avea o batistă cu el, dar presupuse că nu conta. Taylor îi folosi cămaşa ca să îşi şteargă lacrimile.

Se sprijini de Lucas şi se gândi la problemele care încă o bântuiau. Oare Malcolm avea să trimită oameni până în Redemption? Nu avea un răspuns, aşa că îşi întrebă soţul.

— Dacă le oferă destui bani, vor veni.

— Aş putea urca în munţi, şopti ea.

— Ascultă-mă, îi porunci Lucas.

Avu grijă să îşi păstreze vocea calmă şi liniştitoare, simţind că teama punea din nou stăpânire pe ea. Taylor deveni rigidă în braţele lui, iar vocea îi tremura. Lucas voia ca ea să rămână raţională.

— Ai terminat cu fuga, spuse el.

— El este tutorele lor, strigă ea.

— În Anglia, îi aminti Lucas. Nu aici.

Taylor făcu un pas în spate şi îl privi în ochi.

— Adică?

— O să facem exact ce a făcut el, îi spuse Lucas. O să înaintăm o cerere tribunalului nostru pentru custodia lor. Tatăl lor era american, adăugă el. Şi voia să îşi crească fiicele aici. Locuiau în Boston când a murit.

Taylor nu putea scăpa de grijă.

— Oare autorităţile de aici ar onora o petiţie făcută în Anglia?

— Nu şi dacă facem şi noi o petiţie, o asigură el.

— Nu te folosi de Lewis, spuse Taylor. Nu înţelegea legea.

— Cum de ţi-ai dat seama aşa de repede de asta? o întrebă el.

— Am vorbit cu el despre o altă chestiune legală în după-amiaza asta, spuse Taylor. Înainte ca Lucas să îi ceară detalii, ea îi distrase atenţia. Vreau să îţi mulţumesc pentru ajutor, Lucas. Ştiu că ţi-am dat viaţa peste cap…

Lucas nu o lăsă să termine.

— Nu-mi mulţumi încă, Taylor. Mai întâi va trebui să asculţi ceea ce-am de spus. Apoi poţi hotărî dacă mai vrei să îmi mulţumeşti.

Ea încuviinţă din cap. Se simţea grozav de uşurată că Lucas avea să o ajute să lupte legal împotriva lui Malcolm. De-abia se putea abţine să nu zâmbească. Soţul ei părea aşa de serios. Glasul îi era uşor dur, dar asta nu o deranja.

— Te ascult bucuroasă, spuse ea. „Şi apoi îţi voi mulţumi din nou”, adăugă ea ca pentru sine.

— Vreau să înţelegi cum vor sta lucrurile de acum încolo, spuse Lucas. Poţi scoate un om din minţi. Ştii asta?

Taylor scutură din cap, iar el se încruntă.

— M-ai înnebunit în ultimele săptămâni. Tot nu-mi vine să cred că ai târât după tine prin toată ţara trei copii şi o femeie însărcinată.

Taylor simţi imediat nevoia de a se apăra.

— Nu am târât-o pe Victoria. Ea a vrut să vină cu mine.

— Mereu ai impresia că ştii ce e mai bine pentru toată lumea?

Îi ghicise defectul imediat.

— Uneori cred că da, recunoscu ea. Dar încerc…

— Nu mă întrerupe, izbucni el. Şi ascultă-mă cu atenţie. Nu ştii ce e mai bine pentru mine.

Ea încuviinţă supusă din cap.

— L-ai căutat pe Lewis pentru divorţ?

Taylor fu uimită de întrebare.

— Nu, desigur că nu. De ce-ai crede una ca asta?

— Ai spus că ai mers la el cu o chestiune legală. La naiba, Taylor, ce altceva puteam să cred?

— Nu vreau să divorţez, şopti ea.

— Nu îl vei primi, se răsti el. Mai răspunde-mi la o întrebare. Te-ai decis să pleci din Cincinnati înainte sau după ce-ai primit telegrama?

— Ne pregăteam de plecare înainte să primesc telegrama.

Taylor nu înţelese care era motivul din spatele întrebării, dar, evident, era foarte important pentru el.

Inima lui Lucas îi bubuia în piept. Încerca din răsputeri să nu o întrebe singurul lucru care îl bântuise zi şi noapte în drum spre ea. Cu cât o privea mai mult, cu atât îi era mai greu să împiedice cuvintele să fie rostite. Ardea de dorinţa de a o întreba.

Era sătul să trăiască în afara vieţii. Voia o casă, o

familie şi, mai mult decât orice, o voia pe Taylor. Nu voia să trăiască fără ea. Taylor era tot ce crezuse vreodată că nu va avea şi, cu siguranţă, nu merita. Totuşi, ea era acolo, stând la câţiva paşi de el, şi tot ce trebuia Lucas să facă era să se întindă spre ea şi putea avea totul.

Motivele trebuiau să fie cele potrivite, totuşi. Nu voia o soţie care să se simtă îndatorată faţă de el. Nu avea nevoie de recunoştinţa ei. Avea nevoie de dragostea ei.

— De ce-ai fugit de mine?

Taylor îl privi în ochi. Citi vulnerabilitatea din privirea lui şi fu uimită de ea.

— Asta ai crezut? Că am fugit de tine? Munţii ăştia sunt casa ta. Voiam să fiu cât mai aproape de tine. Ştiam că tu nu m-ai aduce aici. Mi-ai spus că nu este un loc potrivit pentru o doamnă. Dar inima ta este aici, aici îţi este locul. Of, Lucas, nu înţelegi. Veneam acasă, nu fugeam de tine.

Nu îşi putea da seama dacă îl convinsese că îi spunea adevărul sau nu. Expresia lui deveni precaută. Nu mai lăsă să se vadă nimic.

— Ţi-am răpit atât de multe, recunoscu Taylor. Glasul îi tremura din pricina sentimentului de vină pe care îl simţea. Tu te bucurai de independenţa şi de libertatea ta, iar eu, ca un hoţ în noapte, ţi le-am furat pe amândouă. Ţi-am distrus viaţa. Ştiam că nu m-ai lăsa să cresc singură trei copii. Eşti prea cinstit. Nu voiam să-ţi răpesc toate visurile.

— Chiar crezi că ţi-aş fi permis să faci ceva ce nu voiam să faci?

— Nu ţi s-a dat dreptul să alegi, strigă Taylor. Un om ar trebui să îşi poată urma visurile.

— Aşa că ai venit în munţii mei?

Ea încuviinţă.

— Am crezut că putem trăi ca Daniel Boone şi soţia lui. Era plecat şi cu anii şi, în toate poveştile pe care le-am citit, se menţiona în repetate rânduri că el îi aducea carne.

Şi că ea era foarte mulţumită.

— Chiar te aşteptai să trăim aşa? Lui Lucas nu îi venea să creadă.

Taylor se simţi deodată cam naivă.

— Pentru o vreme mi s-a părut perfect rezonabil, recunoscu ea. Dar am avut timp să meditez. Şi eu m-am gândit destul de mult la situaţie în timpul călătoriei. Sper chiar că m-am maturizat puţin. Am aflat ceva interesant, continuă Taylor. Nu poţi să crezi întotdeauna ce citeşti în cărţi. Doar pentru că este scris acolo, nu înseamnă că este adevărat.

Zâmbetul îl luă pe Lucas prin surprindere. Taylor vorbea de parcă îi spunea ceva ce avea să îl uimească.

— Se presupune că pisicilor nu ar trebui să le placă apa. Am citit că le era frică să se ude. Cea care voia să o atace pe Victoria se pare că nu ştia că trebuia să se teamă de apă. Iar acum mă gândesc că poate, dacă doamna Boone şi-ar fi iubit soţul aşa cum te iubesc eu, nu ar fi fost bucuroasă când el pleca. Probabil că era nefericită. Ştiu că eu am fost când tu ai plecat în Chicago. Nu îmi puteam lua gândul de la tine.

— Uită-te la mine, îi porunci Lucas. Repetă cuvintele alea. „Şi lasă-mă să încep să trăiesc.”

— Am fost nefericită, strigă Taylor.

Lucas credea că erau cele mai frumoase şi mai magice cuvinte pe care le auzise vreodată. Râsul lui zgudui tăcerea din jur. Sunetul era plin de bucurie. Se simţi deodată din nou întreg şi liber.

Taylor nu se aşteptase ca Lucas să fie amuzat. Să îl audă râzând după ce ea îşi mărturisise nefericirea o devastă. El se întinse spre ea, dar Taylor se dădu înapoi. Totuşi, Lucas fu mai rapid. O prinse de mână şi o ţinu strâns. Ea se luptă să se elibereze, dar el nu voia să îi dea drumul.

Acum erau la distanţă de un braţ unul de celălalt.

Taylor renunţă să mai încerce să îşi elibereze mâna şi îl privi încruntată.

— Ascultă, îi porunci Lucas şi o trase uşor spre el, până când Taylor se lipi de pieptul lui.

— Nu aud nimic, şopti ea. Ce este?

Privi agitată în stânga ei, să vadă dacă era ceva în tufişuri. Nu putea privi şi spre dreapta, bărbia lui Lucas îi stătea în cale.

Îi eliberă mâna şi îi cuprinse talia. Nu avea de gând să îi explice, în mintea lui, auzise sunetul tare şi clar. Asta era tot ce conta pentru el.

Era sunetul încântător ar mărturisirii ei. Era nefericită, iar el nici că putea fi mai fericit. Acum era a lui pe de-a-ntregul, şi nu avea de gând să o mai lase vreodată să plece. Avea să o facă fericită şi cu siguranţă putea să îi dea tot ce avea nevoie sau voia. Taylor nici măcar nu trebuia să afle despre trecutul lui. Conta doar viitorul. Viitorul lui cu Taylor.

Îşi duse mâna pe gâtul ei. Se aplecă şi o sărută. Buzele ei erau atât de dulci şi moi. Aveau gust de mere.

Taylor se ridică pe vârfuri şi îi mângâie obrazul. Barba lui îi gâdilă buzele şi degetele. Nu îşi dăduse seama cât de mult îşi dorea ca el să o atingă până când nu începu să o tachineze cu sărutări blânde.

Trecutul ei nu conta pentru el. Nu se simţise jignit sau scârbit. Taylor fu surprinsă de uşurarea pe care o simţi. Nu îşi dăduse seama cât de importantă era reacţia lui pentru ea.

Doamne, Dumnezeule, cât de mult îl iubea.

— Lucas, du-mă în pat.

Invitaţia îi intensifică dorinţa. Fuseseră despărţiţi atâta vreme, iar el se gândise doar la momentul în care avea să o ţină din nou în braţe. O dorea cu disperare, să o simtă, să îi arate cât de mult o iubeşte.

O sărută din nou. Limba lui o căuta pe a ei. Îi mângâie

umerii şi spatele, apoi o lipi de mădularul lui.

Sărutul deveni disperat, iar când buzele li se despărţiră, amândoi gâfâiau după aer. Lucas ştia că îşi pierdea repede controlul. O ridică în braţe, cu intenţia de a o duce în tabără. Aveau să facă dragoste în intimitatea căruţei lor şi, chiar dacă îl omora aşteptarea, avea să se asigure că ea ajunge la orgasm înaintea lui.

Cu mâna simţi pielea ei fină şi se opri.

— Unde îţi este lenjeria?

Taylor îl săruta pe gât.

— Nu port.

Aproape că o scăpă din braţe. Pasul îi deveni grăbit şi lung, iar când ajunseră la a doua căruţă, îi trecu prin cap că Victoria era înăuntru.

Taylor nu era la fel de speriată ca el.

— Doarme cu copiii în seara asta, şopti ea.

O ajută să urce, apoi o urmă. Patul lor era deja făcut. O saltea groasă, lată cât pentru două persoane, fusese aşezată pe podeaua căruţei şi era acoperită cu un cearşaf şi o pătură.

Lucas coborî copertina şi fură înghiţiţi de întuneric.

El se dezbrăcă de haine înainte ca Taylor să îşi scoată toate agrafele din păr. Ea stătea în genunchi pe pat. Lucas se întinse lângă ea, apoi se aşeză pe o parte şi începu să îşi plimbe degetele pe piciorul ei, urcând spre coapse. Apoi îşi strecură mâna între picioarele ei şi începu să o mângâie.

Taylor lăsă capul pe spate. Închise ochii şi scoase un geamăt lung, de predare. Plăcerea pe care i-o provoca el era aproape prea mult de îndurat. Iar când degetele lui o pătrunseră uşor, corpul ei reacţionă instinctiv. Coapsele ei se mişcau uşor în ritmul degetelor lui Lucas pentru mai multă plăcere.

El trebuia să îi dea rochia jos, iar ea nu părea să îşi amintească cum. Despărţirea lor o durea şi încercă să îl tragă în braţele ei. Amândoi îngenuncheau acum, privindu-

se reciproc. Gura lui o acoperi pe a ei, într-un alt sărut lung şi arzător. Mâinile lui îi cuprinseră sânii, apoi îi sărută stomacul şi coapsele.

Mâinile lui Taylor se plimbau pe pieptul lui. Atingerea ei era uşoară, ca un fulg, amăgitoare. Respiraţia lui se precipită când mâinile îi coborâră spre coapse. Taylor prinse curaj, iar când degetele i se strânseră în jurul mădularului lui, Lucas scoase un geamăt de plăcere atât de intens, încât se simţi vlăguit de el.

Aproape că îşi pierdu controlul pe loc. Nu îşi dezlipi buzele de ale ei în timp ce îi îndepărtă uşor mâna de pe el, apoi o strânse în braţe şi o întinse uşor pe pat. O îmbrăţişă strâns şi se rostogoli pe spate.

Îi cuprinse ceafa cu mâna şi o sărută din nou, strecurându-şi coapsa între picioarele ei. Taylor începu să se frece uşor de el, iar Lucas aproape că îşi pierdu controlul. Îşi coborî mâna între picioarele ei, pe pielea umedă, apoi o tachină cu degetele, făcând-o să ardă de dorinţă. O ridică şi o penetră uşor. Taylor stătea în genunchi acum, încălecându-l şi primindu-l înăuntrul ei, în timp ce el îi apăsa uşor şoldurile. Plăcerea caldă din interiorul ei părea să explodeze în mii de fragmente. Taylor nu avea răbdare să o ia încet acum. Îl strânse înăuntrul ei şi începu să se mişte.

Plăcerea pe care şi-o provocară unul altuia deveni în curând de nesuportat. Niciunul nu se putu abţine. Lucas ajunse primul la orgasm. Îşi arcui spatele şi îi dădu sămânţa, iar puterea cu care o făcu declanşă şi orgasmul lui Taylor. Îi şopti numele şi se prăbuşi peste el.

Le luă ceva timp să revină înapoi la realitate. Lucas rămase înăuntrul ei cât de mult putu şi o strânse în braţe până când respiraţia îi reveni la normal.

— Nu ştiam că putem…

— Ce să putem? o întrebă el.

— Să o facem aşa, îi explică ea.

Lucas simţi pudoarea din glasul ei şi începu să râdă.

— Ai fost o bestie în urmă cu câteva minute, îi aminti el.

Taylor scoase un oftat de plăcere şi închise ochii.

— Mi-a plăcut, şopti ea.

— Ştiu, răspunse el. Urmele de la unghiile tale o dovedesc.

Sună foarte arogant şi mulţumit de sine. Taylor era prea obosită ca să se contrazică acum cu el.

Lucas începea să o placă, se gândi ea. În timp, dacă Taylor ar încerca să nu mai fie atât de autoritară şi să nu se mai poarte de parcă ar şti ce ar trebui să facă toată lumea, şi dacă i-ar putea dovedi că se putea descurca în pustiu, poate că ar ajunge chiar să o iubească. Îi spusese că era nefericită şi, acum, tot ce îşi dorea mai mult pe lume era ca şi soţul ei să fie nefericit.

Se lăsa pradă somnului, când Lucas se rostogoli pe o parte şi trase o pătură peste ei. O strânse din nou în braţe şi închise ochii.

— Taylor?

— Da?

— Noi nu o să ne creştem fiul şi fiicele aşa cum ai fost tu crescută. Lor nu le va fi niciodată teamă să ne spună ceva. Nu vor fi ruşinaţi de corpurile lor şi, pentru numele lui Dumnezeu, dacă cineva încearcă să îi atingă, îţi jur că vor şti cum să ţipe.

Capitolul 18

Când pui pe foc o turtă de grâu, se mai cuvine să aştepţi şi să dospească,

Troilus şi Cressida, William Shakespeare

Era uşor să-l iubeşti pe Lucas. Să te înţelegi cu el când devenea imposibil era însă cu totul altceva. Taylor nu realizase cât de încăpăţânat putea fi, până când nu refuza să cedeze şi să asculte de raţiune. Era vorba despre unde anume aveau să locuiască, deşi, ce-i drept, ea era singura care vorbea. Lucas îi spusese că aveau să se mute într-un oraş mare şi nu vru să audă niciun argument împotriva acestui plan. Iar ea era la fel de hotărâtă să nu plece nicăieri.

Cu toate acestea, timpul era de partea ei. Victoria era istovită în urma călătoriei şi avea nevoie de odihnă înainte de o nouă plecare la drum. Draga ei prietenă tocmai coborâse din căruţă, când o auzi pe Taylor spunându-i lui Lucas că ea nu se simţea bine. Sări imediat înapoi şi se vârî în pat.

Hunter îşi strângea lucrurile cu gândul să plece în munţi. De îndată ce află că Victoria era bolnavă, începu să născocească fel de fel de motive să rămână.

Roily împreună cu alţi trei bărbaţi din oraş veniră mărşăluind în poiană şi puseră capăt discuţiei fără să-şi dea seama.

— N-am încheiat această discuţie, şopti Taylor soţului ei înainte de a se întoarce zâmbitoare către musafiri.

— Nu purtăm nicio discuţie, îi zise Lucas. Plecăm de îndată ce se simte mai bine Victoria.

Atât Georgie, cât şi Allie voiau să-i capteze atenţia. Se aşeză pe vine ca să-şi dea seama ce vor. Hunter stingea focul pe care îl aprinsese ca să gătească micul dejun pentru ei toţi. Daniel îl ajuta.

— Ross, Hunter, strigă Roily, dând din cap după ce ţipă fiecare nume. Se opri înaintea lui Taylor şi făcu o plecăciune. Bună dimineaţa, doamnă Ross. De când aţi plecat şi v-aţi luat casă, eu şi băieţii ne-am gândit să vă urmăm exemplul şi să facem câteva reparaţii. Ne vom încredinţa că pe-acolo nu sunt creaturi de niciun fel, aşa că

nu trebuie să vă faceţi griji că cei mici vor călca pe nimic din ce-ar putea să le facă rău.

Lucas se ridicase în picioare în vreme ce Roily explica. Allie se ascunse în spatele piciorului său şi se holba în sus la uriaş, însă Georgie fu mai îndrăzneaţă. Merse drept la Roily şi trase de piciorul pantalonilor lui până când se uită în jos la ea.

Copila îşi pierdu echilibrul în timp ce privea în sus fix către Roily şi se dădu înapoi clătinându-se. Apoi îşi ridică braţele şi aşteptă.

Roily privi către Taylor.

— Ce-o fi vrând? întrebă nervos.

Georgie răspunse înainte ca Taylor să apuce să spună ceva.

— Sus, ceru ea.

Roily rămase ca lovit de trăsnet.

— Eu n-am ţinut niciodată un copil în braţe. Cred c-am putea face o încercare dacă sunteţi de acord, doamnă Ross.

— Desigur, domnule Roily, răspunse Taylor.

— Sunt eu, Roily, o atenţionă el. Se aplecă şi o ridică încetişor pe Georgie. O ţinea ridicată în aer la o lungime de braţ. E uşoară ca fulgul.

— Taylor, ce tot îndrugă Roily? întrebă Lucas. Avusese suficientă răbdare. Voia un răspuns pe loc.

Roily făcu un pas în faţă.

— Şi-a luat casă. Pot să o las jos acum? Nu vreau să-i fac vreun rău.

Taylor întinse mâinile şi o luă pe Georgie în braţe. Bărbaţii zâmbiră către fetiţă, după care îşi urmară liderul în timp ce Roily se întoarse şi porni înapoi spre poiană.

— Vom fi gata să vă ajutăm să vă mutaţi înainte de începutul după-amiezii, doamnă Ross, strigă Roily.

Taylor o lăsă jos pe Georgie şi le spuse ei şi surorii ei să meargă să-l ajute pe Hunter. Apoi se întoarse către soţul ei.

— Am cumpărat ieri o casă. De aceea m-am dus să-l văd pe Lewis, zise ea. Cuvintele îi ieşiră grăbit când adăugă: N-am văzut casa încă, dar sunt convinsă că va fi bună. Are podele de lemn şi ferestre de sticlă.

Era o singură casă în Redemption care avea ferestre de sticlă. Lucas trase o înjurătură cu glas tare.

— Casa lui Callaghan, şopti el. Lewis ţi-a vândut casa colonistului ăluia nebun şi bătrân?

Nu ţipa, dar nici mult nu mai avea. Taylor se grăbi să-l calmeze.

— Nu este casa lui. Chiar dacă am pleca în curând, tot trebuie să găsim un loc în care să rămânem astă-seară.

— Nu.

— Lucas, hai să gândim raţional.

Făcu un pas către ea.

— Gândesc raţional. E ţicnit, Taylor. Te vei trezi şi-ai să-l vezi stând la masă aşteptând micul dejun. Mirosul lui te va lăsa lată. Cred că n-a mai făcut baie de douăzeci de ani. N-are să plece până ce nu e gata s-o facă, adăugă dând din cap în semn de aprobare. Pe urmă va lua cu el jumătate din ce-ai despachetat.

Taylor îşi ascunse neliniştea.

— E periculos? întrebă ea.

Lucas voi să mintă, după care se răzgândi,

— Nu, recunoscu el. N-o să-ţi facă rău, dar o să vrei să-l omori după ce petreci zece minute cu el. Nici nu se pune problema. Rămânem aici.

Victoria auzi cearta şi trăgea cu ochiul din spatele căruţei, ca să-i vadă pe cei doi. Era destul de sigură că Lucas avea să câştige. Apoi Taylor înclină balanţa în favoarea ei.

— Draga mea prietenă este bolnavă, anunţă ea. Îi trebuie un pat adecvat. Eşti dispus să ne duci pe toţi acasă la fratele tău şi să ne laşi să stăm acolo până când se va simţi mai bine?

I-ar fi făcut nespusă plăcere s-o ajute, dar ştia că nu e o idee bună.

— Ca să ajungă la fermă, trebuie să mergem o zi întreagă călare. Cu tot cu căruţe şi găsirea de poteci, ar putea dura şi patru zile.

— Lewis mi-a spus despre Callaghan că nu coboară dinspre munte până pe la mijlocul verii.

— Vom locui deja în oraş până atunci, îi spuse Lucas.

— Atunci, va fi cu siguranţă în regulă dacă rămânem pentru o singură noapte în casă.

În cele din urmă, Lucas cedă. O încredinţă că o făcea doar pentru starea de sănătate a Victoriei şi că nu avea să rămână mai mult de o noapte. El avu ultimul cuvânt.

— Dacă se simte mai bine, mâine plecăm.

După părerea lui Taylor, casa era minunată, asemenea unui palat. De fiecare parte a intrării şi deasupra, la etaj, se afla o fereastră mare de sticlă. Camera de zi era destul de spaţioasă. Pe partea dreaptă era o masă lungă de lemn, cu bănci de fiecare parte, pe care încăpeau lejer opt sau zece adulţi zdraveni. Lângă peretele din spatele mesei se afla un ceainic negru de fier, un mic alcov cu rafturi, apoi o masă lungă.

Un mic şemineu din piatră se afla în faţa intrării principale. De partea stângă a camerei erau un pat şi o saltea care, garanta Roily, fusese deja aerisită. Iar în colţul îndepărtat al camerei se afla o uşă care dădea în alt dormitor. Lipit de perete era un pat, lângă el o ladă şi din nou o fereastră de sticlă.

Treptele care duceau spre etaj erau de cealaltă parte a şemineului. Taylor îi duse pe copii sus, pentru a vedea locul lor de dormit. Singurul lucru care o îngrijora era faptul că una din gemene ar putea încerca să se caţere peste balustradă, însă Hunter o încredinţă că fetele înţeleseseră că nu trebuie să facă asta. În timp ce el le lua apărarea, capul lui Georgie rămase blocat între două bare ale

balustradei. Lucas o dusese pe Victoria înăuntru, căci Hunter refuză să se apropie de ea, iar în clipa în care Georgie începu să bocească, o lăsă pe Victoria jos pe una dintre bănci şi se duse să-şi elibereze fiica.

Taylor şi Lucas insistară amândoi ca Victoria să ia dormitorul din spate. Ochii i se umeziseră imediat, în timp ce ei chibzuiau.

— Crezi că te vei simţi mai bine mâine? o întrebă Lucas.

Victoria privi către Taylor pentru a afla răspunsul.

Hunter se uită şi el la Taylor. În clipa în care clătină din cap, Victoria îşi duse imediat mâna către frunte şi zise:

— Sper din toată inima, dar nu cred să fie aşa.

Hunter se înfurie.

— Eşti sau nu bolnavă? întrebă el.

Victoria era surprinsă de furia care i se simţea în voce. Deschise ochii larg şi mâna îi căzu la baza gâtului în timp ce Hunter traversa camera cu paşi grei.

Nu îi dădu voie să răspundă. Stătea în picioare cu un aer dominator, privind urât spre ea.

— Nu pot pleca fără să ştiu că eşti bine, se răsti el. Răspunde-mi, femeie. Eşti într-adevăr bolnavă?

Victoria se agăţă de spusele lui de mai devreme şi nu ţinu cont de întrebare.

— Îţi faci griji pentru mine?

Vocea ei se înmuie şi rămase fără de suflare. Ochii îi erau verzi ca smaraldul şi lacrimile deja începuseră să-i curgă.

— Nu face din asta mai mult decât înseamnă, o avertiză el. Ceea ce simt şi ceea ce fac sunt lucruri diferite. Nu ai ce căuta aici, adăugă el. Chiar n-ai ce căuta.

— De ce nu? întrebă ea.

— Pentru că eşti o lady, spuse el nedesluşit. Şi eşti şi însărcinată, adăugă el, dând din cap în caz că ea uitase acest lucru.

Ea se ridică. Mijlocul ei îl atinse uşor. Nu se putea da înapoi; masa îi stătea în cale. El nu voia să se dea înapoi; lui mândria îi stătea în cale.

— Am tot dreptul să merg oriunde doresc, îi spuse ea.

— Nu, nu ai, îi răspunse el, cu încăpăţânare.

— De ce nu?

— Pentru că eşti însărcinată.

Pentru el era perfect logic. Victoria credea că e ridicol. Chipul ei începuse să se înroşească din pricina iritării şi a ruşinii. Cum îndrăznea el să-i spună ce putea şi ce nu putea să facă?

— În luptă nedreaptă nimeni nu devine erou, cită ea. William însuşi a scris aceste cuvinte.

— Ce naiba înseamnă asta? întrebă el. Vocea i se ridică uşor. O să mă bucur că scap de tine, Victoria. M-am săturat până-n gât să văd cum plângi după soţul tău şi s-aud vorbele pretenţioase pe care ţi le spunea el. E mort acum. Tu eşti în viaţă. Împacă-te cu gândul şi treci peste asta.

Victoria rămase cu gura căscată. Credea că William este soţul ei? Rămăsese fără grai, dar nu din cauza interpretării lui greşite, ci din cauza furiei şi geloziei vădite.

Haosul îi înconjura. Lucas făcea drumuri înspre şi dinspre căruţă, cărând ceea ce Taylor îi promisese a fi lucrurile lor strict necesare pentru o noapte. Copiii erau afară în spate, privindu-i pe Roily şi pe ceilalţi bărbaţi cum curăţau terenul pentru a face o curte. Taylor urcase până în mansardă, să facă paturi din covoarele şi păturile pe care Lucas i le adusese sus.

Victoria începea să capete o durere în ceafă tot privind în sus către Hunter.

— Nu vreau să pleci, şopti ea.

Hunter nu se putea abţine să n-o atingă. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o strânse uşor. Încercă să o trezească la realitate. Ea se purta de parcă el ar fi fost

perfect îndreptăţit să rămână. O lacrimă îi alunecă pe obraz. El o prinse cu degetul mare. Vru să o facă să înţeleagă cum ar fi trebuit să stea lucrurile de fapt.

— Bunica mea a fost o Crow.

— Bunica mea a fost de origine irlandeză.

El intuise că trebuia să fie mai direct. Victoria tot nu înţelesese că era cazul să aibă prejudecăţi faţă de el.

— Eu sunt o corcitură, îi reaminti el în şoaptă.

— Şi eu la fel, replică ea numaidecât.

El se înfurie.

— Eşti pe naiba!

Victoria nu fu intimidată de ţipătul lui. Îl împunse în piept.

— Sunt pe jumătate irlandeză şi pe jumătate franţuzoaică şi nu mă poţi contrazice. Faptele sunt fapte.

Renunţă să mai încerce să o contrazică, pentru că refuza să gândească raţional.

— Plec.

Îl apucă de cataramă.

— Probabil că nu-s îndrăgostită de tine.

— Sper din inimă că nu.

Se ridică pe vârfuri, iar în acelaşi timp el se aplecă. Buzele lui se uniră cu ale ei, în timp ce cu braţele îi cuprinse mijlocul. O sărută îndelung şi cu putere, iar când îşi veni în fire şi se trase înapoi, ea rămăsese fără suflare privindu-l cu un aer visător, confuz. Vru să o sărute din nou, însă nu îndrăzni. Mâinile îi căzură pe lângă corp. Femeia asta îl făcea să creadă că poate obţine imposibilul.

— Dă-mi drumul! îi porunci el.

— Poţi pleca după ce se naşte copilul, izbucni ea în acelaşi timp.

— Nu-mi zice mie o femeie ce să fac.

Victoria se aşeză din nou pe bancă plecându-şi capul.

— Pleacă, atunci. N-am nevoie de tine, nici de altcineva. M-am descurcat foarte bine şi singură.

El pufni în râs.

— Şi soţul tău?

Se decise să nu mai aştepte să audă răspunsul ei. Probabil avea să-i toarne iarăşi vreo remarcă isteaţă de-a filfizonului şi ştia că în acea clipă avea să-şi piardă de tot cumpătul.

Ajunsese la uşă când o auzi şoptind:

— Nu am fost căsătorită niciodată. Ţi-ar fi mult mai bine dacă ai părăsi o femeie ca mine.

Încremeni. Fără să se întoarcă întrebă:

— Atunci cine e William?

— A fost un dramaturg celebru, pe numele lui întreg William Shakespeare. A trăit cu secole în urmă.

Hunter rămase în picioare preţ de un minut fără să spună un cuvânt, după care ieşi din cameră. Victoria se ridică şi ea şi fugi către dormitor. Începuse să plângă dinainte să închidă uşa.

Hunter apucase să parcurgă jumătate din curtea eliberată când se opri. Se gândi din nou timp de cinci minute.

Lucas se pregătea să taie lemne. Îşi scosese cămaşa şi se întorsese să o pună în căruţă, când Hunter dăduse buzna afară din casă. Putea să-l audă pe prietenul său bolborosind în şoaptă, iar în momentul în care Hunter se opri şi nu se mai mişcă de pe loc îşi dădu seama imediat de ce se întâmplă.

Georgie veni în fugă pe lângă el. O prinse în braţe şi o ridică.

— Nu-l deranja acum pe Hunter, şopti el către fiica sa, aşa încât prietenul lui să nu audă.

Pe urmă apăru şi Daniel în grabă. Lucas îl înşfăcă şi-l trase în dreptul lui.

— Lasă-l în pace pe Hunter, îi spuse fiului său.

— Ce face? întrebă Daniel.

Lucas zâmbi.

— Se zbate. Din clipă în clipă are să-şi dea seama că e inevitabil. Continuă să-l fixeze cu privirea pe Hunter. De ce nu vă duceţi voi doi să vedeţi ce face mama voastră?

De îndată ce-o lăsă pe Georgie jos, Daniel o luă de mână şi o conduse înapoi către casă.

În cele din urmă, Hunter se decisese. Se întoarse şi se îndreptă către Lucas.

— Am să mai zăbovesc puţin pe-aici, îl anunţă el.

— Aş aprecia ajutorul tău.

Hunter dădu din cap. Se bucura că prietenul lui nu îl întrebase de ce se răzgândise. Schimbă numaidecât subiectul:

— Chiar crezi c-ar putea Caulder să se-arate pe-aici într-una din zile?

— Atât vreme cât are impresia că aurului lui este la mine, o să se-arate, răspunse Lucas.

— Cel mai probabil va fi prins înainte să ajungă la oraşul Sioux.

— Probabil, consimţi Lucas.

— Victoria nu ar trebui să meargă nicăieri până când nu se naşte copilul. Drumul până aici a fost obositor pentru ea. Are nevoie de odihnă.

— Vrei să spui c-ar trebui să rămânem?

— Nu văd nicio altă cale, răspunse Hunter.

Lucas îşi făcea griji în privinţa Victoriei, desigur, însă îşi făcea griji şi pentru soţia şi copiii săi. Sub nicio formă nu puteau rămâne în sălbăticie. Se gândi la cel puţin zece motive pentru care nu puteau rămâne acolo. Unul dintre ei ar putea călca pe un şarpe sau s-ar putea îneca în pârâu sau ar putea fi schilodit de vreun urs. Lista putea continua la nesfârşit.

Şi cu toate acestea, Hunter avea dreptate. Trebuiau să rămână până la naşterea copilului.

Hunter se duse în târg pentru a face rost de materialele de care avea nevoie pentru a consolida scările.

Lucas îi spuse lui Taylor la cină că Hunter fusese de acord să rămână până când Victoria avea să nască. Prietena lui Taylor izbucni în lacrimi la auzul veştii. Se ridică, se scuză şi merse în camera ei.

— Ce se-ntâmplă cu ea? întrebă Daniel David.

— E fericită, explică Taylor.

Lucas clătină din cap. Credea că reacţia Victoriei era al naibii de ciudată. Îşi concentră apoi atenţia asupra soţiei sale. Arăta minunat astă-seară, cu părul atârnându-i pe umeri şi chipul rozaliu de la gătit. El se gândi că ar fi fost mulţumit dacă s-ar fi putut uita la ea tot restul serii.

Ea nu îi acorda niciun fel de atenţie. Georgie împinsese în mod intenţionat un biscuit lângă o bucată de carne de porc sărată de pe farfuria lui Allie, ceea ce dădu naştere la multă zarvă, iar Taylor încerca să o consoleze pe una din gemene şi să-i facă morală celeilalte în acelaşi timp.

Lucas strecură cealaltă ştire când Allie se opri să tragă aer în piept ca să poată ţipa din nou.

— Vom sta aici până când naşte Victoria. Apoi vom pleca.

Ea îi zâmbi luminos. El îi reaminti imediat că instalarea lor acolo era temporară.

— Să nu credeţi că asta înseamnă că m-am răzgândit. Nu creştem aici copiii.

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse ea.

Se purtă de parcă nici nu o auzise.

— E prea riscant de stat aici, şi pentru ei, şi pentru tine. Eşti prea fragilă pentru astfel de condiţii primitive. La venirea toamnei, ne mutăm în oraş.

— Dar tu nu suporţi oraşul.

— Am să mă obişnuiesc.

Cu puţin efort, Taylor reuşi să se stăpânească.

— Te gândeşti la un oraş anume?

— Ne întoarcem spre est.

Aştepta ca el să detalieze. După un minut sau două, îşi dădu seama că nu avea de gând să mai spună niciun cuvânt în privinţa planurilor pe care le făcuse pentru întreaga familie.

— Nu sunt fragilă, Lucas.

Nu voi să asculte ce spune ea.

— Cum vine toamna, plecăm. Nici să nu te gândeşti să ne stabilim aici.

Îl încredinţă că nu avea de gând să facă acest lucru.

În dimineaţa următoare, ea agăţă la ferestre perdele în carouri galben cu alb. Îi spuse lui Lucas că le pusese nu doar pentru intimitate, ceea ce ar fi fost un motiv ridicol, având în vedere că ei locuiau în mijlocul sălbăticiei. Da, ştia şi ea că vor pleca de-acolo. Normal că ştia. Doar el i-o spusese de cel puţin vreo sută de ori. Dar asta nu însemna că nu puteau să se bucure de mai mult confort până atunci.

În acea seară observă faţa de masă, precum şi vasele strânse în teancuri ordonate pe rafturi. Pe pat era o nouă cuvertură, iar pe pervaz se afla o vază de sticlă umplută cu flori sălbatice. Pentru el locul acesta începea să aibă tot mai mult atmosfera unui cămin.

Roily îi lăsă să cumpere scaunul-balansoar de la Frank cu condiţia să-l poată împrumuta duminica după-amiaza când citea ziarul. Taylor fu imediat de acord. Frank nu credea că Roily avea de ce să-i pună condiţii lui Taylor. Doar pentru că el confecţionase scaunul-balansoar, nu însemna că îl putea împrumuta oricând voia. La urma urmei, trebuia să nu uite că i-l vânduse lui Frank.

Uriaşului nu-i plăcea să i se spună ce putea să facă şi ce nu. Îl înşfăcă pe Frank de guler şi era cât pe-aici să-l scuture puţin când a intervenit Taylor.

— Tu ai făcut acest frumos scaun-balansoar, Roily?

Admiraţia din vocea ei îi captă uriaşului întreaga atenţie. Ei i se păruse minunat scaunul-balansoar. Uriaşul auzi cât se poate de limpede acel compliment. Uitase că

avea ceva de rezolvat cu Frank. Mai întâi încuviinţă către ea, după care mormăi:

— Ce-i cu el? Ca ea să nu creadă că era mulţumit sau mândru de munca lui.

Taylor se aşeză în scaunul-balansoar şi îşi plimbă degetele de-a lungul lemnului lustruit. Roily se întoarse să o privească. Încă nu îi dăduse drumul lui Frank şi îl ţâra cu el, tot aşa cum Allie îşi ţâra păpuşa de cârpe peste tot.

— E de calitate, îi spuse el. Tonul lui nu mai părea posac acum.

— E straşnic, afirmă ea. Nu-mi amintesc să mai fi văzut ceva făcut cu atâta meşteşug în toată Anglia, exageră ea. Eşti un adevărat meşter, Roily!

Uriaşul îi dădu drumului lui Frank şi se grăbi spre Taylor.

— Fără niciun cui, afirmă el. Nu am trişat folosind cuie!

O făcu pe Taylor să se ridice, pentru ca el să poată ridica scaunul-balansoar şi să-l poată întoarce cu susul în jos. Voia ca ea să poată observa mai bine execuţia.

Frank îşi reveni rapid în urma ieşirii necontrolate a lui Roily. De-a lungul anilor se obişnuise să fie azvârlit sau scuturat sau îmbrâncit de către uriaş. Nu se mai temea de el. Ştia că Roily nu l-ar fi omorât pentru că se gândea la el ca la un prieten. Iar prieteni era greu să găseşti prin locurile astea. Frank însă cunoştea limitele răbdării lui Roily şi de aceea nu îndrăznea să zâmbească atunci când vedea cum complimentele lui Taylor îl transformau pe uriaşul fioros într-un băiat îmbujorat.

Roily îi spuse lui Taylor că întotdeauna se pricepuse la construit obiecte şi că se hotărâse să şi obţină un profit de pe urma acestui fapt. Îi spuse că lucra la el acasă şi îi arătă ultima clădire de la drum, s-o vadă şi ea.

— Am suficient lemn depozitat în şură cât pentru douăzeci de scaune-balansoar, zise el. Şi este nevoie de

două săptămâni în cap pentru a face unul cât se poate de zdravăn.

Taylor îl întrebă dacă se gândise să facă unul pentru copilul Victoriei. Era dispusă să plătească un preţ corect, îl încredinţă ea, şi ar avea toată vara la dispoziţie să lucreze la el.

Roily îşi frecă obrazul cu favoriţi şi îi spuse că ar trebui să se gândească.

Târziu în seara aceea, după ce toată lumea plecă la culcare, Lucas o trezi începând prin a face dragoste cu ea. Era atât de istovită, că nu credea că va avea forţa sau dispoziţia necesară, însă mângâierile sale calde şi sărutările fierbinţi o făcură să se răzgândească. Deveni la fel de pretenţioasă şi de disperată ca şi el, iar când ajunse la punctul culminant, el îi înăbuşi ţipătul de extaz cu gura.

Se lăsă moale peste ea, iar când ea scoase un geamăt, se întinse pe-o parte şi o trase în braţele lui. Taylor încercă să nu rostească niciun cuvânt de dragoste. Nu voia să-l împovăreze pe Lucas sau să-l facă să creadă că era disperată după jurămintele lui de iubire. Era însă disperată şi oricât încerca să fie chibzuită, nu putea să renunţe la dorinţa ei.

Aşteptă până ce el adormi. Şopti atunci:

— Te iubesc, Lucas.

Chiar dacă era epuizată, tot nu avea somn. Îşi spuse că trebuia să fie recunoscătoare că soţul ei nu o ura. Îl forţase să-şi schimbe radical viaţa. Nu-i dăduse de ales. Bietul om ura ideea de căsătorie, iar acum se văzuse împovărat cu o soţie şi trei copii.

Taylor petrecu vreme îndelungată compătimindu-l pe Lucas. Apoi începu să-i pară rău de ea. Era de mirare că soţul ei încă putea să o privească. Ştia că nu era foarte drăguţă cum era Victoria şi era convinsă că nu era deloc uşor de iubit. Avea prea multe defecte. Era autoritară şi încăpăţânată şi neînduplecată. Odinioară credea că aceste

însuşiri erau calităţi. Tot ceea ce ştia despre viaţă învăţase de la bunica ei. Doamna o învăţase să fie disciplinată şi controlată. Nu trebuia să se plângă sau să ridice pretenţii niciodată. Trebuia să folosească resursele pe care le avea şi să obţină de pe urma lor rezultate cât mai bune. Nimănui nu-i plac plângăcioşii, iar daca nevoia de a plânge nu putea fi înăbuşită, atunci trebuia să-şi caute un loc retras unde să nu fie văzută sau auzită. O lady rămânea o lady din clipa în care deschidea ochii dimineaţa şi până când îi închidea din nou seara.

Taylor se săturase până-n gât să se poarte ca la carte întotdeauna. Acest lucru necesita prea mult efort. Impulsul de a ţipa când ceva o deranja creştea din ce în ce mai mult, iar nevoia de a-i băga minţile în cap lui Lucas cu forţa devenea din ce în ce mai pregnantă.

Tot el era de vină că ea trebuia să renunţe la visul ei. Ştia că dacă i-ar fi pomenit despre acest lucru, el n-ar fi făcut decât să-i repete ceea ce îi tot spusese începând din clipa în care o luase de soţie: nu era suficient de puternică. Doamne, îi spusese că e fragilă. Considera că era probabil lucrul cel mai jignitor pe care el i l-ar fi putut spune vreodată.

Avea să-i demonstreze că se înşeală. Da, se hotărâse. Susţinând că era la fel de bună ca el nu ar fi fost suficient să-l convingă. Cuvintele însemnau doar atât. Ar fi trebuit să-i arate. Taylor încetă să se mai autocompătimească şi îşi strămută gândurile către vara care avea să vină. Avea la dispoziţie trei luni pentru a-i demonstra lui Lucas că nu era fragilă.

Odată ce Lucas avea să se gândească la ea ca la un egal, era convinsă că ar fi început să se poarte cu ea ca şi cu o soţie adevărată şi că îi va împărtăşi speranţele şi grijile, precum şi trecutul lui. Fusese la război. Era singurul lucru important pe care îl ştia despre el. Înainte şi după război cu ce se ocupase? Cum fusese copilăria lui? Cu

siguranţă că ea pusese întrebări, însă niciodată nu primise niciun răspuns. Lucas se închidea în el. Nici măcar nu ştia dacă îl prinsese pe bărbatul după care plecase în Chicago. Oare cum îl chema? Nu-şi putea aminti.

Dragostea şi încrederea merg mână în mână. Taylor adormi rugându-se pentru ambele.

Capitolul 19

Prinţul întunericului e un domn.
Regele Lear, William Shakespeare

În dimineaţa următoare, Taylor îşi puse planul în practică. Urma să devină soţia perfectă, mama perfectă şi colonista perfectă. Se dădu jos din pat cu o oră mai devreme decât de obicei şi termină de pregătit micul dejun când restul familiei abia se trezea. Dacă Lucas fu surprins să o vadă muncind cu sârguinţă, cu siguranţă n-o arătă.

După ce mâncară copiii se duseră afară cu Victoria, Lucas îi spuse lui Taylor că pleacă.

— Un bărbat în trecere pe-aici i-a spus lui Frank că ar fi un judecător federal care se ocupă de procesele din Rosewood până la sfârşitul acestei săptămâni şi săptămâna viitoare. Dacă depun cererea, s-ar putea să am actele de custodie pregătite şi petiţia să fie audiată imediat.

— N-ar trebui să te însoţesc?

Lucas clătină din cap.

— Nu cred că e nevoie, zise el.

Ea nu fu de acord. Desigur că trebuia să depună mărturie şi să semneze documentele. Cu toate acestea, nu se certă cu Lucas, căci el o încredinţă că judecătorul avea să meargă în oraşul Virginia după ce pleca din Rosewood şi că, dacă urma să fie nevoie de ea, el o va duce acolo.

Taylor îl ajută să împacheteze şi îl urmă afară. Hunter

deja îi înşeuase un cal. Îi înmână frâiele lui Lucas şi se îndepărtă, astfel încât cei doi să aibă câteva minute de intimitate.

— Te rog să ai grijă.

Deşi Lucas se aşteptase ca ea să-i spună asta, era încă surprins de cât de bine se simţea auzind-o rostind aceste cuvinte. Nu credea că se va putea obişnui vreodată cu gândul că ea îşi făcea griji în privinţa lui. Încă era copleşit de dragostea ei.

— Voi avea grijă, promise el. Se aplecă şi o sărută de rămas-bun. În clipa în care el se retrase, ea se sprijini de el. După ce obţinem custodia gemenelor, am să aflu ce trebuie făcut ca băiatul să devină al nostru prin lege.

Lui Taylor i se părea o idee atât de grozavă, că aproape îi dăduseră lacrimile. Lucas îi chemă pe copii la el şi le spuse că trebuia să plece pentru câteva zile. Îi sărută pe toţi trei, după care le spuse să asculte de mama lor. Taylor observă că el se uitase la Georgie când rostise cuvintele.

Allie plânse la plecarea lui, după care începu şi sora ei. Taylor nu încercă să le liniştească. Făceau exact ceea ce voia şi ea să facă. Rosti o rugăciune ca el să nu zăbovească mult şi se întoarse la lucru.

Cât timp el a fost plecat, Taylor sădi o grădină de vară cu varză, mazăre, napi şi ceapă. Roily trecu pe la ea pentru a-i duce o surpriză, un alt scaun-balansoar, identic cu cel dintâi – începuse să lucreze la el în urmă cu câteva luni şi nu apucase să-l termine. Se gândi că poate Victoria va vrea să folosească scaunul-balansoar în acelaşi timp cu Taylor. Ea fu nemaipomenit de încântată de dar, iar după ce îl laudă îndeajuns şi înţelese că nu avea să o lase să-l plătească, în ciuda tuturor insistenţelor ei, devie discuţia către grădina ei şi îi ceru sfatul.

Roily sfârşi prin a o ajuta şi în această privinţă. O convinse să scoată toată ceapa. Fusese sădită atât de

adânc, că n-avea să poată răsări. Ca să termine grădina, Taylor munci două zile întregi, de dimineaţă până la apus.

Roily împrejmui perimetrul cu gard din sârmă. O avertiză că gardul n-avea să ţină iepurii la distanţă, însă nu avu niciun alt sfat să-i dea despre cum ar putea să evite ca iepurii să nu-i mănânce legumele.

Victoria şi Hunter ieşeau de obicei după masa de seară, în vreme ce Taylor pregătea copiii de culcare. În mod normal, acest lucru nu trebuia să dureze mult deloc, însă pentru a le convinge pe gemene să coopereze era nevoie de cel puţin o oră. Niciuna dintre fetiţe nu era atentă la ceea ce le spunea, iar ea nu mai ştia ce să facă pentru ca fetiţele să o asculte.

Într-un final, după ce adormeau, ea îşi îndrepta atenţia către Daniel. Poveştile de seară deveniseră momentul lor special petrecut împreună. Singura problemă era că nu mai ştia alte poveşti despre Daniel Boone şi Davy Crockett. Deja îi scurtase numele fiului ei în Daniel, iar pentru că el nu o corecta niciodată, credea că este posibil să-i placă acest nume. Însă când îl întreba dacă vrea să aleagă dintre Daniel şi David, clătina din cap şi îi spunea că nu se hotărâse încă.

Îl înveli de culcare pe fiul ei şi adormi pe covor, lângă el. Hunter o scutură să se trezească. Victoria îl trimisese sus pentru a se asigura că era în casă. Taylor se ridică clătinându-se. Hunter o prinse de braţul în timp ce coborau scările, ca să nu se împiedice.

— Cât vrei s-o mai duci aşa? întrebă Hunter.

Taylor se prăbuşi în scaunul-balansoar şi începu să-şi despletească părul, cu un aer istovit.

— Ce anume să ţin aşa? întrebă ea.

— Te omori muncind, răspunse Hunter.

— Aşa este, Taylor, încuviinţă Victoria.

— Simt doar puţin obosită astă-seară, recunoscu Taylor. După ce o să mă obişnuiesc cu o rutină să fac ceea

ce am de făcut în fiecare zi a săptămânii, o să devin mai organizată şi mai puţin obosită. Totul îmi ia de două ori mai mult timp acum, dar asta numai pentru că învăţ pe parcurs. Ar fi trebuit să dureze numai o zi ca să fac săpunul, însă mi-a luat trei.

— Vrei să spui că ar trebui să faci anumite activităţi în anumite zile? întrebă Victoria.

Îi aruncă o privire scurtă lui Hunter ca să vadă dacă el înţelege ce voia Taylor să spună. El însă nu era deloc atent la Victoria, pentru că se încrunta la Taylor.

— Da, normal, răspunse Taylor. În sălbăticie, femeile au zile stabilite pentru fiecare activitate. Lunea este zi de spălat şi marţea este zi de călcat. Miercuri este ziua pentru copt şi…

— Pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Hunter. Unde-ai mai auzit şi prostiile astea?

Taylor se simţi ofensată de tonul vocii lui şi de evidenta batjocură.

— Le-am citit în jurnalul doamnei Livingston. Mi s-au părut cât se poate de rezonabile.

Victoria se aşează pe bancă şi îşi încrucişă mâinile în poală.

— Te omori cu zile, îi zise prietena ei. Mai întâi sădeşti o grădină, apoi despachetezi toate cuferele, speli rufele şi faci suficient săpun cât să ne ajungă trei ani.

— Da, dar nu trebuie să mai fac săpun multă vreme de-aici încolo, preciză Taylor degrabă.

Victoria se întoarse către Hunter.

— A zis că are de gând să facă lumânări mâine. Nu înţeleg de ce avem nevoie de ele, doar avem destule făclii.

Hunter nu-şi luă privirea de la Taylor.

— Mai exact ce încerci să demonstrezi?

Era prea istovită ca să mintă sau să-i spună adevărul doar pe jumătate într-un mod inteligent.

— Că nu sunt fragilă.

Hunter fu uimit de răspunsul ei. Ochii i se măriră şi aproape că zâmbi. Lui i se părea că arăta cu siguranţă ca o persoană fragilă în acea seară. I se părea că arată pe jumătate moartă. Tenul ei era palid ca ceara şi avea cearcăne.

— Cine a zis că eşti fragilă? întrebă el, ghicind pe jumătate răspunsul.

Victoria îi răspunse:

— Pun pariu că Lucas ţi-a spus.

Taylor încuviinţă.

— Vreau să-l fac să-şi dea seama că pot să mă descurc bine aici.

— Şi-apoi n-o să te mai facă să pleci, zise Victoria aprobând din cap.

— Da.

— Dacă asta nu… începu Hunter.

Taylor îl întrerupse.

— Aş aprecia dacă niciunul din voi nu ar aduce vorba despre conversaţia asta de faţă cu soţul meu. Vreau să se convingă că sunt puternică şi hotărâtă… şi fericită, la naiba. Iar acum te rog să mă scuzi, merg la culcare. A fost o zi lungă.

— De ce te mai deranjezi să mergi la culcare? întrebă Hunter. Oricum te trezeşti după o oră.

Şi ea se întrebase în secret acelaşi lucru de nenumărate ori în ultima săptămână. I se părea într-adevăr că de îndată ce punea capul pe pernă şi închidea ochii, soarele începea să răsară.

— Nu e nevoie să fii sarcastic, mormăi ea.

Se duse în camera Victoriei să se spele şi să se schimbe în cămaşa de noapte. În clipa în care auzi uşa din faţă deschizându-se, ieşi din nou afară.

Victoria fusese suficient de grijulie cât să-i pregătească patul. O îmbujorare uşoară îi aduse culoare în obraji, iar Taylor se gândi că poate Hunter o sărutase din

nou.

— Cum merg lucrurile cu Hunter? întrebă ea. Vă înţelegeţi?

— Mai întâi bagă-te în pat. Pari obosită moartă, o sfătui prietena ei.

Taylor făcu întocmai cum i se spusese. Zâmbi când Victoria o înveli. Era plăcut să aibă pe cineva care să-i poarte de grijă, măcar acum. Bătu uşor cu mâna pe pat, făcându-i semn să se aşeze lângă ea, şi îşi trase picioarele la o parte pentru ca Victoria să poată sta jos.

Prietena ei îi răspunse la întrebarea pe care Taylor ar fi vrut să o pună, dar nu îndrăznea.

— Mă sărută de noapte bună în fiecare seară, răspunse prietena ei în şoaptă. Uneori mai mult de o dată. Nu pare să observe că mă îngraş şi mă urâţesc pe zi ce trece.

— Eşti minunată, nu urâtă, iar asta vede şi el.

— Spune în continuare că vrea să plece imediat după ce se naşte copilul.

— Ar putea să se răzgândească.

Deşi Victoria încuviinţă, expresia de pe chipul ei arăta că nu credea acest lucru.

— Taylor, cum pot să te ajut?

— Dă-mi nişte sfaturi, răspunse ea. Spune-mi ce să fac în privinţa lui Georgie şi a lui Allie. Fii cât se poate de sinceră şi spune-mi ce părere ai despre comportamentul lor. Cred că sunt destul de mari ca să ţină cont şi să respecte câteva reguli elementare, nu?

Victoria zâmbi.

— Ştii că ţin foarte mult la Daniel şi la fete, nu?

— Normal că ştiu, răspunse Taylor.

— Daniel este minunat. Din ce-am observat, devine din ce în ce mai încăpăţânat, însă are o gândire logică. Cu siguranţă nu face probleme. Gemenele însă…

— Gemenele?

Victoria oftă.

— Sunt nişte draci împieliţaţi.

Taylor era perfect de acord cu acest lucru, însă ca mamă a lor, i se păru necesar să le ia apărarea.

— Nu-s întotdeauna nişte draci împieliţaţi. Ascultă de Lucas şi de Hunter. Când unul din ei îi spune lui Georgie să se dea jos de pe masă, imediat execută. Nu o ameninţă, nici nu stăruie pe lângă ea şi ştiu că nu se teme de niciunul din ei. N-ar fi atât de neobrăzată în preajma lor dacă i-ar fi teamă.

Taylor părea derutată. Victoria zâmbi drept răspuns.

— Nu e sfârşitul lumii.

— Ar putea să facă o mamă să se apuce de băut, şopti Taylor.

Victoria râse.

— Cu siguranţă nu-s vreo expertă, dar sunt sigură de un lucru. Trebuie să începi să spui „nu” şi trebuie să fii serioasă când o spui. Nu poţi purta o discuţie sau negocia cu un copil de doi ani.

— Tot uit chestia asta, recunoscu Taylor. Eu încerc să le fac să înţeleagă.

— Încerci să le şi împaci, îi spuse Victoria. Sunt suficient de mari ca să înţeleagă anumite reguli. Sunt foarte inteligente. Oftă şi adăugă: Şi adorabile. Este greu să le spui „nu” atunci când se uită la tine cu ochii mari, albaştri, în timp ce lacrimi încep să le curgă pe obraji.

Taylor ştia despre ce vorbea. Era greu să nu cedezi.

— Sunt inteligente, şi ai dreptate, Victoria. Va trebui să fiu mai fermă, altfel vor scăpa complet de sub control.

După ce prietena ei se duse la culcare, Taylor se gândi la schimbările pe care trebuia să le facă pentru a capta atenţia gemenelor. Adormi frământându-se, căci adevărul era greu de acceptat pentru o mamă, chiar şi pentru o mamă nepotrivită, complet nepricepută.

Copiii ei erau neastâmpăraţi.

*

Callaghan se mută la ei în noaptea următoare. Taylor se foi în pat, deschise ochii şi rămase paralizată de frică. Omul muntelui stătea la masa ei din bucătărie, îndesând în gură biscuiţi vechi de o zi, câte doi deodată.

Îi veni să ţipe, iar inima părea să i se fi oprit. Apoi fu izbită de putoarea lui şi ştiu că nu de frică avea să moară. Duhoarea lui avea să-i vină de hac. Era respingător şi împuţit, şi îi amintea de mirosul unui sconcs.

Taylor nu mai întâlnise niciodată acest miros. Ochii aproape că îi lăcrimau de la putoare, iar stomacul i se întorsese pe dos. Nu mai îndrăznea să ţipe acum. Ar fi trebuit să tragă tare aer în piept mai întâi, însă pur şi simplu nu avea curajul necesar. Ţinea aşternuturile strâns peste nas şi gură şi gâfâia în timp ce se holba la individul care aducea cu un nebun.

Callaghan. Îi aminti numele lui. Îi aminti şi că Lucas o prevenise. Îi spusese că duhoarea lui avea să o doboare. Nu se înşelase în această privinţă. Îi mai spusese şi că nu era periculos. Se ruga lui Dumnezeu ca Lucas să nu se fi înşelat nici în această privinţă.

Arăta periculos şi ca un sălbatic. Era un bărbat destul de înalt, însă pentru că stătea aplecat peste masă, nu putea să-şi dea seama prea bine de înălţimea lui. Purta o cămaşă şi pantaloni cafenii din piele de căprioară şi cizme negre cu blană pe margini. Avea părul lung, unsuros, castaniu. Nu ştia dacă era culoarea naturală sau dacă doar era la fel de mizerabil precum restul hainelor şi murdar după ani întregi în care nu fusese spălat cum trebuie.

Se întoarse şi se uită la ea. Se uită şi ea la el. Nu-i mai era teamă deloc. Ştia că dacă avea nevoie de ajutor, nu trebuia decât să ţipe. Hunter dormea afară sub cerul liber. Ar veni alergând.

Callaghan nu era vreun turbat. Avea ochii cât se poate de limpezi. Văzu în privirea lui curiozitate şi ceva care o făcu să-i fiarbă sângele în vene. Cu siguranţă era o sclipire în ochii lui căprui-aurii.

— Nu începi să ţipi?

În vocea răguşită cu care pusese această întrebare se simţea amuzamentul. Ea clătină din cap. El zâmbi, arătându-şi dinţii strălucitor de albi, după care reveni la vasul cu biscuiţi, pe jumătate gol. Înfulecă repede încă imul.

— N-au sare.

Taylor îşi veni în sfârşit în fire. Sări din pat, smulse halatul din locul în care îl lăsase, pe spătarul unuia din scaunele-balansoar şi îl puse pe ea în grabă.

Arma ei era pe poliţa şemineului. Se trase mai aproape ca să ia arma, în caz că individul devenea agresiv când avea să-i spună că trebuie să plece.

— De ce crezi c-aş ţipa?

— Cele mai multe aşa fac, răspunse ridicând din umeri.

— Şi pe urmă ce se întâmplă?

— Soţii lor mă dau afară. Dar eu nu rămân afară. Mă întorc înăuntru. Îhî, mă întorc de fiecare dată.

— Când te întorci în munţi?

Taylor întinse mâna ca să ia arma şi tot atunci observă că gloanţele erau toate aliniate, unul lângă celalalt în spatele armei. Callaghan era mult mai inteligent decât crezuse.

Fu surprinsă de reacţia ei: începu să zâmbească.

— Plec când sunt gata.

— Eşti chiar el, nu-i aşa, Callaghan?

— Cine să fiu? întrebă el.

— Un om al muntelui.

Începu să ocolească masa, ca să poată deschide uşa. Credea că avea să leşine dacă nu lăsa puţin aer proaspăt în cameră cât de curând.

— Aş aprecia dacă nu ţi-ai chema omul înainte să-mi termin micul dejun.

— Nu chem pe nimeni, promise ea. Vreau aer curat, atâta tot.

Taylor deschise uşa şi ambele ferestre, însă nu se simţea nimic.

Se rezemă de uşa de la intrare şi-l privi pe intrus. Mânca asemenea unui porc.

— Mâine-dimineaţă o să vreau cafea, anunţă el. Şi un mic dejun cum se cuvine.

Îi tot arunca priviri ca să-i observe reacţia. Taylor continua să-i zâmbească.

— E-n regulă dacă vrei să-ncepi să ţipi. Am terminat de mâncat, o informă el. Se ridică făcând banca să zgârie podeaua.

— Ca om al muntelui, sunt convinsă că ai o mulţime de poveşti de spus.

— Mii, aprobă el.

— Ştii cumva cine au fost Daniel Boone şi Davy Crockett?

— Nu-s vreun neştiutor, se repezi el. Normal c-am auzit de ei. Au murit, femeie. Am auzit şi asta. Nu erau din munţii ăştia, adăugă dând din cap. Avem şi noi poveştile noastre, din dealurile noastre. Bărbaţi precum Tom Howard şi Sparky Dawson şi Montana…

Ţipătul Victoriei îl întrerupse pe Callaghan. Drept răspuns, Taylor sări în sus. Fusese atât de absorbită de discuţie, că nu observase că uşa de la dormitor se deschise. Draga ei prietenă aruncă o privire din spate străinului şi scoase un ţipăt care ar fi putut trezi toţi locuitorii din Redemption.

Taylor se dădu la o parte exact la timp. Hunter intră pe uşă alergând, cu arma scoasă.

— Callaghan! răcni el.

— ’Neaţa, Hunter.

Callaghan îşi urlă salutul. Taylor traversă în grabă camera ca să o ajute pe Victoria. Bunei sale prietene îi venea să vomite şi arăta de parcă urma să leşine.

— E inofensiv, îi şopti Taylor Victoriei. Dacă te întorci la tine în cameră şi închizi uşa, mirosul nu te va deranja atât de mult.

— Din cauza mirosului m-am trezit, şopti Victoria înapoi.

Din nou îi veni să vomite. Taylor îi ridică poalele cămăşii pentru a-i acoperi partea de jos a feţei.

— Ţine asta aproape şi respiră încet în ea.

Victoria făcu degrabă cum îi sugeră ea. Avea încă ochii mari de frică. Taylor o lăsă pe prietena ei lipită de marginea uşii şi se duse să-şi aducă arma. Îi observă pe copii uitându-se pe furiş în jos printre barele balustradei şi le zâmbi.

Luă arma de pe poliţă şi o încărcă rapid. Hunter ameninţa să-l ucidă pe Callaghan.

— Ai zece secunde să pleci de-aici! porunci el. Şi dacă te mai văd vreodată, te omor.

— Nu pleacă nicăieri.

Taylor fu nevoită să repete hotărârea pe care o luase, ca să capteze atenţia bărbaţilor. Hunter era convins că înţelesese greşit.

— Ce-ai spus?

— Că nu pleacă nicăieri. Zâmbi către Hunter. Îi venea să râdă. El părea uluit. Mi-a zis că oricum se va întoarce.

Callaghan trase o palmă în masă şi începu să râdă. Se opri la fel de brusc în momentul în care ea îndreptă arma către el.

— Ai de gând să mă împuşti?

— Nu, răspunse ea. Dar nu pleci până nu spun eu.

Callaghan se întoarse către Hunter. Pe chipul lui se citea nedumerirea.

— E nebună?

Hunter încuviinţă.

— Trebuie că este.

— Este surmenată şi istovită şi nu cred că gândeşte limpede, exclamă Victoria. Vocea ei era înăbuşită de materialul cu care îşi acoperea gura. Taylor, ai înnebunit?

— Probabil, răspunse Taylor. Începu să râdă şi îşi întoarse privirea către mansardă. Daniel David?

— Ce e, mamă?

— Ştii ce tocmai am capturat?

— Ce anume, mamă?

— Un om al muntelui adevărat.

Bucuria de pe chipul lui Daniel făcea ca tot efortul depus să nu fie în zadar.

— Hunter, adu vana.

Callaghan însemna visul lor devenit realitate.

*

Lucas fu plecat timp de trei săptămâni. Ajunse acasă târziu, vineri după-amiază. Hunter se întâlni cu el în curte. Ştiu că ceva nu era în regulă. Calul era scăldat în spume. Lucas nu ar fi forţat calul decât în situaţii extreme.

— Unde sunt Taylor şi ceilalţi?

— Înăuntru, răspunse Hunter. Sunt bine. Ce s-a întâmplat?

— Am obţinut aprobarea judecătorului. Mi-a semnat documentele.

Nu era nevoie să ofere mai multe detalii în privinţa custodiei, pentru că îi spusese lui Hunter totul despre unchiul lui Taylor, ca să-l prevină în caz că venea cineva după gemene cât timp era el plecat.

— Mă bucur să aud că s-a rezolvat, spuse Hunter, aşteptând ca Lucas să-i spună ce altceva se mai întâmplase.

— Am urmărit doi bărbaţi din Rosewood până în South Creek. Sunt asasini plătiţi. S-au oprit în Cameron şi au întrebat care este cel mai scurt drum către Redemption. Am scurtat drumul şi cred că mai au de mers încă o zi.

— Ploaia de azi-noapte ar fi trebuit să-i încetinească, interveni Hunter.

— Jigodia a trimis asasini după gemene.

— Ai de gând să-i spui lui Taylor sau vrei să ne ocupăm noi de asta, fără să o mai îngrijorăm şi pe ea?

Lucas nu voia să-şi sperie soţia, însă ştia că trebuie să-i spună.

— Trebuie să fie pregătită. Îi voi spune după masa de seară.

— Cred c-ar fi bine să facem o plimbare până în oraş şi să vorbim cu Frank, sugeră Hunter.

— Cred c-aşa ar fi bine.

În timp ce aprobă ideea lui Hunter, privea fix spre curte. Tocmai zărise un străin îmbrăcat în piele de căprioară galbenă. Bărbatul venise după colţ şi pornise către uşa din faţă. Lumina tot mai slabă a soarelui îi acoperea faţa, iar distanţa era prea mare pentru ca Lucas să poată vedea clar. Ceva din înfăţişarea lui îi părea foarte cunoscut.

— Seara bună, strigă bărbatul.

Lucas se dădu cu un pas înapoi.

— Callaghan, şopti, fără a-i veni să creadă.

Continuă să-l privească până când dispăru în casă. Se purta de parcă era obişnuit să vină şi să plece în timpul zilei.

Îi rosti din nou numele. De data aceasta îl zbieră.

Hunter începu să râdă.

— Nu l-ai recunoscut, nu?

Lucas clătină din cap.

— Ce dracu’ s-a întâmplat cu el?

— Taylor e de vină, răspunse Hunter. Am eu grijă de

cal. Tu intră.

Callaghan probabil că le spusese celorlalţi că Lucas se întorsese, căci uşa din faţă se deschise brusc şi Taylor veni alergând, în spatele ei veneau copiii. Victoria stătea în prag, bucuroasă şi uşurată să-l vadă.

Taylor aşteptă până ce Lucas îi salută pe copii, apoi înaintă ca să-şi sărute soţul.

— Bine ai revenit acasă, şopti ea,

— Ai…

El încuviinţă din cap. Apoi o trase în braţele lui şi o sărută până o lăsă fără aer. Copiii vorbeau toţi trei cu el în acelaşi timp. Se smulse de lângă Taylor, şoptind „mai târziu”, după care se întoarse către cel mai insistent dintre copii.

— Ce este, Georgie?

— Ştii ceva, tati?

— Ce anume?

— E un bărbat în casă.

— Aşa am auzit, spuse Lucas uitându-se către Taylor.

— Ne spune poveşti în fiecare seară, interveni Daniel. Despre oameni ai munţilor adevăraţi. Unul dintre ei locuieşte foarte aproape de noi, iar Callaghan zice că aş putea să-l întâlnesc cândva.

— Mami nu-l lasă să se ducă acasă. Mi-a zis el, izbucni Allie.

Taylor se întoarse să traverseze curtea şi să intre înapoi în casă. Lucas o apucă de mână şi o trase înapoi.

— De ce nu-l laşi să se ducă acasă?

— Daniel nu şi-a ales încă un nume, explică Taylor. Callaghan doarme afară, Lucas. Nu face probleme deloc. Înţeleg de ce nu-ţi place de el. Ne-a spus că ţi-a fost ca un spin în coaste ani de-a rândul.

— Dacă doarme afară, de ce nu se strecoară şi nu fuge noaptea? întrebă Lucas, în tonul căruia începu să se simtă iritarea. Cunoştea răspunsul. Callaghan primea o

masă caldă şi multă atenţie.

— Mami i-a spus că îl va urmări şi-l va târî înapoi dacă pleacă înainte ca eu să-mi aleg un nume.

— Şi când anume se va întâmpla asta, fiule? întrebă Lucas. Cu puţin efort, reuşi să-şi controleze iritarea. Nu voia ca Daniel să creadă ca este supărat pe el.

— Curând, promise Taylor.

Lucas strânse din dinţi, lucru care indica furia ce îl cuprindea.

— Pleacă în curând.

— Cina este gata.

Callaghan strigă această veste din pragul uşii. Lucas se uită la Hunter. Prietenul lui se întoarse rapid cu spatele, dar nu înainte ca Lucas să-l vadă zâmbind.

— Să mergem înăuntru? întrebă Taylor.

Se încruntă când văzu cât de nerăbdătoare era. Se purta de parcă luau cina cu preşedintele Statelor Unite.

Se lăsă dus de ea. Când într-un final intră şi închise uşa în urma lui, ar fi putut jura că îl auzise pe Hunter râzând.

Reuşi să se controleze pe toată durata serii. Ascultă povestea revoltătoare pe care Callaghan le-o spuse soţiei şi fiului său şi îl întrerupse numai cu câteva ocazii.

— Nu aşa s-a întâmplat, izbucni el. Dacă tot vrei să spui povestea, spune-o aşa cum s-a întâmplat.

Acest avertisment al lui nu-l împiedică pe Callaghan să continue cu poveşti revoltătoare, una după alta.

Taylor nu înţelegea de ce Lucas se enerva aşa de rău.

Callaghan păru să înţeleagă. În momentul în care acesta începu o altă poveste despre un urs negru, Lucas ştiu exact încotro bătea cu asta. Îşi puse mâinile-n cap de disperare şi dădu buzna afară din casă. Taylor nu înţelegea ce îl apucase. Se scuză şi ieşi din casă. Lucas era deja la jumătatea drumului către pârâu, când ea îl prinse din urmă.

— E un tâlhar, Taylor.

Răspunsese întrebării ei înainte ca ea să apuce să o pună.

— Poate era atunci când era mai tânăr. N-o să fure de la noi.

— Pot să suport aproape orice altceva, dar pentru numele lui Dumnezeu, ce-i al meu al meu rămâne.

— Ca şi cuţitul tău, încuviinţă ea. Cel pe care l-ai lăsat pe noptieră în Cincinnati pentru ca eu să ştiu că nu vei renunţa la căutarea gemenelor.

— Da, consimţi el. Vino-ncoace, doamnă Ross.

Îl lăsă să o ia în braţe şi îl îmbrăţişă şi ea. Lucas îşi odihni bărbia pe creştetul ei.

— Mâine sosesc nişte bărbaţi, trimişi de unchiul tău.

O ţinu şi mai strâns în braţe şi îi spuse ce aveau de gând să facă el şi Hunter. Promise că îi va forţa să plece. Nu precizase nimic despre faptul că erau asasini plătiţi.

Taylor nu le mai scăpă din ochi pe gemene din acea clipă. Vremea fu de partea planului ei de a le ţine în casă. Plouă aproape toată dimineaţa şi jumătate din după-amiază.

Lucas ajunse acasă la asfinţit. Îi spuse că bărbaţii plecaseră şi că nu se vor mai întoarce.

Frank îi oferi mai multe detalii duminica următoare, când se duse în oraş ca să citească ziarul bărbaţilor.

— Amândoi ştiau cine erau Lucas şi Hunter, îi spuse Frank. N-aveau de gând să-i înfrunte. Erau şi destul de vorbăreţi. Se pare că unchiul tău avea de gând să plătească o recompensă pentru întoarcerea nepoatelor sale.

— Eu şi Lucas avem acum custodia legală, izbucni Taylor.

Frank se grăbi să o consoleze.

— Ştim asta. Niciunul dintre noi nu va sta cu mâinile în sân dacă cineva vine să cerceteze. Nu-ţi face griji, Taylor.

Roily ascultă conversaţia, după care o trase deoparte.

— Am un mic cadou pentru tine, şopti el. Tocmai l-am

terminat.

Taylor credea că va fi un leagăn.

O oră mai târziu, Roily ducea cadoul către casă. Ea fu extrem de recunoscătoare şi râsese numai pentru că era cuprinsă de bucurie, îl asigură pe uriaş. Apoi îl conduse înăuntru şi alese un loc pentru cel de-al treilea scaun-balansoar.

Insistă să plătească pentru el. Roily insistă din nou că era un dar. Scaunele-balansoar erau aranjate în semicerc în faţa şemineului. Roily nu se grăbea să plece. Gemenele se culcaseră pentru somnul de după-amiază, Victoria era afară şi se certa cu Hunter despre una sau alta, iar Lucas îl luase pe fiul său la vânătoare.

Taylor îl invită pe Roily să ia loc să se odihnească. Se instală într-unul din scaunele-balansoar. Ea îi oferi ceva rece de băut, însă el refuză.

— Voiai să mă întrebi ceva anume? îl îndemnă ea.

El încuviinţă.

— Mă pregătesc, îi spuse el.

Îi luă mai mult de douăzeci de minute pentru a începe să pună întrebarea. Amândoi se legănau în scaunele-balansoar în timp ce ea aştepta, iar el se îngrijora.

În cele din urmă el dădu drumul la cuvinte. Roily voia să înveţe să citească.

Taylor era surprinsă şi încântată. El era stânjenit şi extrem de îngrijorat că cineva avea să afle. Dacă cineva avea să chicotească pe seama lui că este un bătrân ignorant care încearcă să înveţe, ar trebui ucis, nu-i aşa?

Taylor îl asigură că nimeni nu va râde de el, iar fiindcă el nu o crezu, ea promise în cele din urmă să păstreze secretul în această privinţă. Nu avea să spună nimănui, nici măcar soţului ei.

— E vremea ca Daniel să înveţe să citească, zise ea. Aş putea să stau între voi doi şi…

Roily nu voia ca nimeni, nici măcar un copil în vârstă

de şapte ani să-l vadă chinuindu-se. Sugeră ca ea să-l înveţe pe fiul ei să citească noaptea şi să-l pregătească pe el pe la amiază, când închidea magazinul pentru prânz. Taylor îl rugă să se gândească dacă voia să lucreze împreună de la ora unu până la două în fiecare după-amiază, întrucât gemenele dormeau atunci şi ar fi fost mai uşor să se strecoare de acasă.

Începură lecţiile chiar în ziua următoare. Taylor le spusese tuturor că voia să-şi dezmorţească picioarele şi să facă o plimbare până în oraş ca să-l salute pe Frank. Nu dorise să mintă, aşa că în fiecare zi intra în magazinul universal şi îl saluta pe Frank, în vreme ce străbătea în grabă culoarul principal şi ieşea pe uşa din spate. Trecea prin magazin o oră mai târziu pe drumul înapoi spre casă. Probabil Frank credea că o luase razna. Avea mereu aceeaşi scuză, şi anume, că ieşise pentru o scurtă plimbare pentru că vremea era minunată, iar el se uita mereu la ea de parcă era o ciudată.

Să-l înveţe pe Roily era o provocare, o bucurie şi o încântare, pentru că el era nerăbdător să înveţe şi chiar deosebit de inteligent. Era şi o pauză bine-venită pentru Taylor, căci era singura parte din zi când putea să stea jos. Roily era recunoscător pentru efortul pe care ea îl depunea să-l ajute. Lucas, în schimb, nu aprecia nimic din ceea ce făcea ea. Nici măcar nu păru să observe programul strict pe care îl respecta. Soţul ei deveni din ce în ce mai distant şi mai retras. Taylor credea că el îşi dădea în sfârşit seama de povara pe care o luase asupră-i. Ea se frământa şi se îngrijora, şi în fiecare dimineaţă înainte să se dea jos din pat suspinând, spunea o rugăciune pentru răbdare.

Callaghan se pregătea să plece. Le spuse celorlalţi că auzea cum muntele îl cheamă şi că, deşi se bucura de ospitalitatea lui Taylor, stătuse destul la ei şi povestise destule. Dorea să revină la singurătate şi la intimitatea lui. Îi spuse lui Daniel că se simţea liber şi împăcat când stătea

în vârf de munte, privind paradisul creat de Dumnezeu.

Lui Taylor avea să-i fie dor de Callaghan, însă ştia că venise vremea ca el să-i părăsească. Începuse să-l calce pe nervi pe Lucas. Soţul ei nu suporta să asculte poveştile pe care Callaghan le spunea după cină. Cele mai multe erau despre un colonist numit Montana. Lucas se înfuria numai la auzul acestui nume şi ieşea din casă, reacţie care mereu îl făcea pe Callaghan să se lovească peste genunchi şi să izbucnească în hohote de râs.

Oboseala începea să-şi spună cuvântul şi în cazul lui Taylor. Era atât de încordată şi de îngrijorată şi se săturase să se prefacă tot timpul că este puternică; în sinea ei, simţea că va exploda. Când lucrurile deveneau prea complicate, îşi lua găleata, spunea oricui era dispus să asculte că se duce să aducă apă şi se grăbea să caute un loc retras, lângă pârâu, unde plângea ca să se elibereze. Uneori se ducea să aducă apă şi de trei ori într-o singură zi.

Fără să ştie, Lucas o aducea într-un punct în care nu mai putea rezista. Îşi făcuse un obicei din a o preveni în fiecare dimineaţă că tot aveau să plece la toamnă. Ea vedea acest avertisment ca pe o aluzie că încă nu-l convinsese că era suficient de capabilă şi de rezistentă pentru a trăi în sălbăticie. Aşa că în ziua următoare, ea se străduia şi mai mult şi muncea şi mai mult, iar ziua următoare tot aşa, şi următoarea, şi următoarea…

El avea obiceiul lui, iar ea avea obsesia ei. Era hotărâtă să-l facă să o trateze ca pe o soţie adevărată. Voia ca el să-i vorbească despre speranţele, visurile, grijile şi trecutul lui. Era nerăbdătoare ca el să-i împărtăşească o amintire, cât de mică; numai Dumnezeu îi era martor cât de mult se chinuia să-l facă să vorbească. Însă oricât de inofensive erau întrebările ei, primea numai răspunsuri succinte. Părea hotărât să nu dezvăluie o latură a lui, iar ea nu putea înţelege de ce.

Nimic nu părea să meargă bine. Se făcuse o

săptămână de când se angajase într-o luptă de voinţă cu gemenele. Victoria o încredinţă că făcea progrese. Taylor nu părea convinsă. În zilele în care Allie sau Georgie se purtau urât, Taylor o aşeza pe una dintre treptele care duceau la mansardă şi o obliga să rămână acolo până când promitea să asculte de ceea ce i se spunea. În primele dăţi în care Georgie fusese aşezată pe treaptă, acest lucru nu păru să o deranjeze deloc. Apoi Taylor începu să o ignore în timpul în care era pedepsită. Refuza să-i vorbească şi nu dădea voie nimănui altcuiva să-i vorbească. Nu trecu mult până când Georgie îşi dădu seama că nu era deloc amuzant să fie exclusă. Până vineri deja ura pedeapsa aceasta şi începuse într-un final să nu se mai atingă de masa din bucătărie, nici de mâncarea surorii ei.

Allie era mult mai greu de disciplinat. Ei părea să-i facă plăcere să stea pe treaptă. Îi plăcea şi să plângă. Ţipetele ei erau îngrozitoare, iar Taylor deja strângea din dinţi din cauza ei. Se prefăcea că o ignoră. Se purta de parcă zgomotul ascuţit nu o deranja deloc. Allie era mult mai încăpăţânată decât ea. Dacă Taylor se ducea afară, Allie nu mai ţipa. Însă de îndată ce intra iarăşi în casă, copila începea din nou să urle. Se părea că Allie avea nevoie de atenţie.

Sâmbătă dimineaţă, Taylor născoci un nou plan. O duse pe Allie în mansardă şi îi spuse că n-avea decât să plângă până nu mai putea, dar că nu putea fi auzită de nimeni. Era, desigur, o minciună, căci bocetele copilei se auzeau atât de tare că puteau speria caii, însă Allie o crezu. În sfârşit, plânsul nu mai avea niciun farmec pentru ea. Dacă nu avea pe nimeni să o vadă şi să o audă, lupta pentru putere deja nu mai părea să merite osteneala.

Desigur că gemenele nu se purtau întotdeauna ca nişte draci împieliţaţi. De obicei erau drăgălaşe şi duioase. În fiecare seară după baie, se cuibăreau în poala ei şi pe rând îi povesteau cum îşi petrecuseră ziua. Păreau că nu-şi

dau seama că mama lor fusese lângă ele în fiecare moment. Le lăuda şi le alinta de câte ori avea ocazia şi era încântată că amândouă fetiţele se adaptau la sălbăticie atât de uşor.

Daniel iubea noua lui casă. Îl urma pe Lucas peste tot, asemenea unui căţel, şi se agăţa de fiecare cuvânt al său. Cei doi petreceau foarte mult timp împreună. Indiferent cât de ocupat era Lucas, avea grijă întotdeauna să-i ofere fiului său timpul şi atenţia sa,

Taylor trăgea speranţă că soţul ei avea să-i ofere şi ei cândva timpul şi atenţia pe care şi le dorea cu înverşunare. Pur şi simplu îi era imposibil să ţină pasul cu programul ei strict la nesfârşit, iar sâmbătă după-amiază, voinţa lui Taylor de a se stăpâni se prăbuşi. În mod ironic, cel care se făcea vinovat de izbucnirea ei era fiul ei cel scump şi inocent: îi spuse care era numele pe care şi-l alesese de unul singur.

Callaghan stătea lângă Daniel, cu mâinile împreunate la spate. Se legăna înainte şi înapoi pe tălpile cizmelor. Părea să se bucure de ceva. Ea fu imediat intrigată. Bătrânului îi plăcea să tachineze, iar ea se întreba ce mai punea la cale de data aceasta. În ochii lui se putea desluşi o sclipire.

Daniel îşi făcu publică alegerea. Le spuse că voia să se numească precum bărbatul fioros şi curajos căruia toţi îi spuneau Montana.

Ea înţelese de ce alesese acest nume, pentru că îl ascultase pe Callaghan spunând nenumărate poveşti fantastice despre acel colonist curajos şi îndrăzneţ. Şi ea fusese fermecată de aceleaşi poveşti, dar nu i se părea că numele se potriveşte. Oare el chiar voia să fie numit după un teritoriu?

— Toată lumea îi spune Montana, dar nu direct, în faţă. El urăşte acest nume, mamă. Mi-a spus Callaghan că-l urăşte.

Ea încuviinţă şi aşteptă ca el să-i spună numele. Daniel se bâlbâia de nerăbdare. Ea nu-l grăbi. Era un moment important pentru băiat.

Trase puternic aer în piept şi-şi îndreptă umerii, după care îi spuse noul său nume. Avea să-l cheme Lucas Michael Ross.

Taylor simţi nevoia să stea jos. Fiul ei nu păru să vadă cât de mult o supărase sau cât de uluită era. Deja începuse să turuie despre poveştile lui preferate despre Lucas.

— Conducea patruzeci de colonişti din canion în toiul iernii, iar indienii nu-i deranjau deloc, pentru că…

Callaghan completă bucuros explicaţia, în timp ce băiatul făcuse o pauză să respire.

— Se temeau şi erau respectuoşi, îi spuse el.

Fiul ei încuviinţă.

— Nu pot lua numele „Montana”. Fiecare colonist trebuie să-şi câştige porecla. Callaghan şi-a câştigat porecla „Ursul”. Nu-i aşa?

— Sigur că aşa e, consimţi Callaghan.

— Roily mi-a spus o poveste despre tata, mamă. Mi-a spus că putea să-i dea de urmă…

— Fiule, nu cred că mama ta vrea să asculte poveşti acum. Mie-mi pare extrem de uimită. Nu ştiai despre asta, nu-i aşa, doamnă Ross?

Ea clătină din cap. El izbucni în râs. Taylor nu-l luă în seamă, îşi amintea de mulţimea de bărbaţi care-l înconjuraseră pe soţul ei în holul hotelului din Boston. Îl băteau entuziasmaţi pe umăr, implorându-l să dea mâna cu ei. Crezuse că admiraţia lor avea de-a face cu războiul.

Sfinte Dumnezeule, era căsătorită cu un om al muntelui. Iar toată lumea din America părea să ştie cine este el. Toată lumea, mai puţin ea.

— Callaghan a spus că s-ar crea confuzii să ne cheme pe amândoi Lucas, continuă fiul ei. A sugerat ca, până mă fac mai mare, să folosesc al doilea nume al tatălui. Acum

mă cheamă Michael, mamă… dacă eşti şi tu de acord.

Nu voia să-i strice bucuria. Se forţă să zâmbească.

— Michael să fie, atunci.

Callaghan plecă după câteva minute, iar fiul ei ieşi afară pentru a le spune tuturor noul său nume. Lucas plecase deja la vânătoare. Trebuia să aştepte până mai târziu pentru a afla cum urma să-i spună fiului său de-acum înainte.

Taylor nu se clinti de la masă multă vreme. Victoria şi Hunter le duseseră pe gemene la pârâu, să se joace în apă. Trecuse mai mult de-o oră de când erau plecate, iar când se întoarseră, Taylor se afla încă la masă.

La cină, Victoria gătise o tocană groasă. Îi anunţă că mai dura o oră până când era gata. Se tot uita îngrijorată către Taylor. Prietena ei părea îmbujorată. Observă că tremura. Să fi fost de la febră?

Taylor clătină din cap şi se ridică.

— Nu e de la febră, îi şopti ea Victoriei. De nervi.

Îşi legă şorţul în jurul taliei, strecură arma în buzunarul şorţului şi porni către uşă.

— Unde te duci? strigă Victoria.

— Să verific grădina, răspunse Taylor, Pe urmă, cred că mă duc în oraş. Am nevoie să fiu singură puţin, adăugă ea.

I se păru că vocea îi era calmă, ca a unui om raţional. Victoria nu era de acord.

— Te doare cumva în gât? Pari răguşită.

Taylor nu-i răspunse. Tocmai împingea uşa ca s-o închidă, când prietena ei o întreba cât timp are să fie plecată. Nu voia să lipsească de la cină.

Taylor îi promise că se va întoarce înainte de cină.

Cu arma după ea, dădu roată grădinii. Mormăi despre cum distruseseră iepurii legumele care tocmai începuseră să crească şi în sufletul ei urla din cauza vieţii nefericite pe care o ducea.

Lucas ştiu că ceva nu era în regulă din clipa în care o văzu. Stătea în picioare de cealaltă parte a grădinii, uitându-se fix la el, iar expresia de pe chipul ei era una pe care nu o cunoştea. Părea înfrântă.

Aşteptă ca el să ajungă la vreo şapte metri de ea, după care ridică mâna şi îi făcu semn să se oprească.

— Mă dau bătută. Rostise aceste vorbe zbierând. Drept răspuns, el făcu ochii mari. Ea încuviinţă. M-ai auzit, Lucas. Mă dau bătută.

El aprobă:

— Era şi timpul.

Reacţia lui o înfurie şi mai rău.

— Te aşteptai să renunţ, nu? Nu eşti deloc surprins.

— Nu, nu-s surprins, răspunse el. Am văzut cum te-ai consumat muncind în ultimele săptămâni şi am văzut în ce stare te-a adus acest lucru. Grija lui pentru ea îi făcu vocea să pară aspră. Ai slăbit şi ai căpătat cearcăne mari. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că ţi-a venit mintea la cap înainte să te sinucizi.

Voia să urle la el şi nu-şi înăbuşi acest impuls. La dracu' cu stăpânirea de sine. Venise în sălbăticie ca să fie liberă, şi Dumnezeu îi era martor că aşa avea să fie.

— Încerci să-mi spui că munca mea din greu te-a convins că n-ar trebui să rămân aici?

— Taylor, urli la mine. Părea surprins de acest lucru.

Taylor nu pierdu vremea să se certe cu el.

— Să nu care cumva să îndrăzneşti să-mi spui că-s fragilă, Lucas, sau îţi jur pe ce am mai scump că ţip la tine până te omor.

— Locul tău nu e aici, îi explică el.

Asemenea ei, se înfurie din ce în ce mai tare. Cu cât îşi privea mai mult soţia epuizată, cu atât se înfuria mai rău. Oare ea nu-şi dădea seama că devenise întregul lui univers? Dacă ei i se întâmpla ceva rău, el nu ştia cum s-o scoată la capăt. Avea şi ea responsabilităţi, la naiba. Copiii

depindeau de ea. Şi el la fel. Taylor trebuia să înceapă să se îngrijească, iar el avea de gând să se asigure de acest lucru.

— Am aşteptat destul fără să spun ceva, îi zise el. Te-am luat dintr-o sală de bal şi, pe tot ce am mai scump, jur că te duc înapoi. Ar trebui să porţi diamante şi…

Taylor scoase arma din şorţ, se întoarse şi trase. Glonţul nimeri un iepure gras care fu izbit de gard. Lăsă arma deoparte, îşi încrucişă braţele şi se uită urât către soţul ei.

— Mă dau bătută, strigă din nou. Ştiai că fiul tău şi-a ales numele? Vrea să se numească Lucas Michael Ross, iar noi va trebui să-i spunem Michael. Ce părere ai despre asta, Montana?

Făcu un pas către ea. Ea se dădu înapoi.

— Exagerează, zise el. Nu-mi place să vorbesc despre asta. Nu merit aprecierea lui. Mă pricep să iau urma altora, dar cam atât.

Se prefăcea înadins că nu înţelege ce încerca să-i spună. Expresia de pe chipul lui deveni precaută. În mod evident voia ca ea să nu mai vorbească despre acest subiect, însă ea nu voia să-i facă pe plac.

— Toată lumea din America ştie cine eşti. Toată lumea, mai puţin soţia ta.

Lucas nu avea nimic de spus despre asta. Taylor se simţea trădată. Ştia că avea nevoie să petreacă puţin timp singură ca să-şi dea seama ce voia să facă.

— Nu vreau să mai fiu o povară pentru tine, anunţă ea. Îşi ridică fustele şi începu să meargă către cărare, în jos. Dacă-mi dai voie, acum vreau să plec.

— Dă-i drumul, mormăi el. Dar te previn, Taylor. Am să te urmăresc şi te voi aduce înapoi la mine. Ce-i al meu rămâne al meu.

Taylor se opri brusc. Panica pe care o auzise în tonul lui o deruta. Se întoarse şi se uită la el. Citi frica în privirea

lui. Nu îi înţelese reacţia, dar încercă instinctiv să-l calmeze.

— Mă duc în oraş. Revin într-o oră.

El nu-şi putu ascunde uşurarea la auzul acestor vorbe. Tot drumul până ajunse în târg, Taylor se gândi la felul în care se purtase Lucas. Alergă o parte din drum, iar când îşi dădu seama de ceea ce făcea, încetini. Era încă foarte furioasă din cauza soţului ei încăpăţânat, iar din această cauză nu putea gândi limpede. Planul ei de a-i demonstra că avea curajul şi rezistenţa pentru a trăi în sălbăticie dăduse greş.

Era un om al muntelui desăvârşit şi impunător. Acesta era curajul adevărat. Ştia că ea era fascinată de Daniel Boone şi de Davy Crockett. Auzise unele dintre poveştile pe care ea i le spunea fiului lor. La naiba, ştia doar ce părere avea ea despre eroi, şi cu toate astea nu îi spusese niciodată că era măritată cu unul.

Furia îi izbucni din nou. Normal că nu îi spusese. Pentru asta ar fi trebuit să vorbească despre trecut cu ea şi, Doamne fereşte, să-i împărtăşească şi câteva experienţe.

Taylor îşi aruncă mâinile în aer de ciudă.

— Renunţ, mormăi ea.

Pe urmă izbucni în plâns. Pentru că avea obiceiul să o apuce pe calea mai scurtă, prin magazinul universal, merse pe acelaşi drum de data asta. Plânse tot drumul până ajunse la culoarul principal şi, pentru că nu putea să nu-l salute pe Frank şi de data aceasta, o făcu fluturând din mână, şi nu-şi dădu seama cât de ridicolă trebuie să fi fost scena până nu ieşise din nou afară.

Taylor promisese să se întoarcă într-o oră, însă timpul parcă zbură pe lângă ea. Urcă dealul, dincolo de Redemption, iar când ajunse în vârf, se uită la târgul de la picioarele ei, îşi puse mâinile în şolduri şi scoase un ţipăt de eliberare. Se simţi atât de bine că ţipă din nou. Se opri numai când gâtul începu s-o doară.

Ştia că reacţiona ca o femeie nebună, dar nu-i păsa.

N-o auzea şi n-o vedea nimeni. N-ar fi contat dacă erau oameni care să se uite la ea, se gândi ea. Era o femeie liberă. Dacă voia să-şi piardă stăpânirea de sine, atunci avea tot dreptul s-o facă.

Scoase un oftat adânc de mulţumire şi se aşeză. Petrecu multă vreme gândindu-se la soţul ei. Reacţia lui când îl anunţase că pleacă nu-i dădea pace. Aparent, el crezuse că îi spunea că îl părăseşte, şi în timp ce se gândea că era o concluzie de-a dreptul ridicolă la care putea ajunge un bărbat inteligent, ceea ce o deruta şi o fascina era faptul că văzuse frica în ochii lui. Nu se înşelase. Văzuse frică şi panică.

Reacţia lui nu avea niciun sens pentru ea. Chiar credea că ea îi va părăsi pe el şi pe copii? Sau credea că îi va lăsa copiii pe cap şi acesta era motivul pentru care arăta atât de panicat. Clătină din cap, respingând această posibilitate. Lucas ştia că ea nu şi-ar putea părăsi vreodată copiii. Cum putea să creadă că-i va lăsa cu el? Îi spusese că-l iubeşte. Credea că este doar un capriciu trecător?

Îşi dădu seama că el nu gândise limpede, iar asta nu-i stătea în fire lui Lucas. El era mereu raţional. În plus, ţipase la ea, deşi Lucas nu ţipa absolut niciodată. Nu lăsa niciodată emoţiile să-l controleze.

Până astăzi.

Nu exista decât o concluzie posibilă, iar deodată ceea ce nu avea niciun sens deveni perfect limpede.

O iubea.

Fu copleşită de bucurie. Plânse preţ de câteva minute şi se opri. Apoi începu să-şi facă griji. Dacă o iubea, atunci de ce nu i-o spusese?

Taylor îşi şterse faţa cu tivul fustei şi se ridică în picioare. Iubirea nu putea să fie derutantă, nu? Poate că Lucas nu-şi dăduse încă seama că o iubea. Exista şi această posibilitate, îşi zise, şi din moment ce nu putea găsi o explicaţie mai logică de-atât, se opri asupra acesteia.

Doamne, de câtă răbdare avea nevoie. Sincer, nu credea că va putea s-o facă. Lucas avea să-şi dea seama în cele din urmă, ea ştia, şi nu putea decât să spere că nu va muri înainte ca bărbatul acesta încuiat să realizeze adevărul. Iubirea ei pentru el avea s-o bage în pământ. Zâmbi la acest gând.

Era vremea să meargă acasă. Îşi scuturǎ frunzele de pe partea din spate a fustei şi porni în jos, către deal. Se pomeni deodată întrebându-se ce făcea cu un an în urmă şi-şi aminti că probabil citea jurnalul doamnei Livingston. Ce naivă era pe-atunci. Doamna Livingston n-avea nici cea mai mică idee despre ce însemna viaţa în sălbăticie. Lunea nu avea de ce să fie zi de spălat, iar femeile nu aveau de ce să muncească până la epuizare doar ca să demonstreze că erau capabile.

Viaţa era prea scurtă pentru programe stricte. Taylor ştiu că într-un final avea să intre într-o rutină comodă, dar că nu avea să fie solicitantă. Nu trebuia să demonstreze nimic nimănui. Voia să ducă o viaţă lungă cu soţul ei alături şi să-şi vadă copiii crescând şi urmându-şi visurile.

Îl iubea nespus pe Lucas, dar nu avea să-i permită să-i spulbere propriile visuri. Avea să rămână acolo unde era, şi cu asta, basta.

Soarele apunea. Taylor se opri să admire creaţia lui Dumnezeu, după care mări pasul şi se grăbi înapoi în târg. Pierduse noţiunea timpului. Îi spusese Victoriei că se va întoarce într-o oră şi deja trecuseră mai mult de două.

O luă pe scurtătura obişnuită prin magazinul universal, salută strigând către Frank şi se grăbi să iasă pe uşa din faţă.

Dădu nas în nas cu unchiul ei, Malcolm.

Aproape că se ciocniră. Fu atât de speriată să-l vadă că se opri brusc.

El însă nu păru deloc surprins s-o vadă. O prinse de braţ chiar deasupra cotului, o strânse tare şi o târî de lângă

intrare.

Deja încerca să se elibereze din strânsoare când el o lipi de perete. Braţul ei se lovi de un lemn. Îi venea să urle de durere, dar nu ţipă. Nu voia să-i dea satisfacţie.

Malcolm era la fel de urât precum şi-l amintea, deşi talia i se îngrăşase destul de mult de când nu-l mai văzuse. Părul i se rărise în creştet, iar pe lateral se vedeau şuviţe groase de păr alb. Purta un costum negru şi cămaşă albă. În jurul gulerului şi pe partea din faţă se vedeau pete. Duhnea a whisky. Malcolm era exact la fel de respingător precum şi-l amintea.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! porunci ea, cu vocea plină de dezgust,

— Aşa îl saluţi pe unchiul tău? fredonă el.

Faţa lui era la numai câţiva centimetri de a ei. Se uita intenţionat la cicatricea care îi traversa pleoapa şi sprânceana. Într-un final observă că ea se uita şi ridică mâna dreaptă. O plesni cu putere peste faţă, când Frank tocmai ieşi afară să vadă ce se întâmplă. Strigă şi fugi să-i vină în ajutor.

Malcolm îl împinse din calea lui şi o trase pe Taylor înapoi în magazin. Trânti uşa ca s-o închidă, o încuie, după care o împinse pe Taylor lângă tejghea.

— Credeai că te poţi ascunde de mine în locul ăsta uitat de lume?

Nu-i răspunse.

— Nu te-aşteptai să mă vezi, nu-i aşa?

— Da, recunoscu ea. Ştiam că vei trimite mai mulţi bărbaţi după gemene, dar n-am crezut că vei veni tu până aici.

— Mergi cu mine acasă, îi spuse el. Bătu uşor cu palma peste buzunarul jachetei. Am hârtii care demonstrează că fetele-mi aparţin.

— Nu aparţin nimănui, strigă ea. Hârtiile tale nu înseamnă nimic aici. Nu suntem în Anglia.

Se uită urât la ea, după care se grăbi către uşa din spate. Trase de uşă, o închise şi o zăvori ca să nu intre nimeni.

— Vom aştepta aici, îi zise el.

Taylor privea pe fereastra din faţă. Frank nu se zărea pe nicăieri şi îşi închipui că plecase să-l aducă pe Lucas.

— Aş putea să te omor pentru câte probleme mi-ai făcut. A fost ideea ta, nu-i aşa?

Îşi încrucişă braţele pe piept şi îl privi cum mergea înainte şi înapoi pe culoar, încruntându-se la ea în tot acest răstimp.

— Care idee să fie a mea? întrebă ea.

— Să schimbi testamentul.

Ea clătină din cap.

— Mama ta nu mi-a spus ce-a făcut. Am aflat când ai aflat şi tu, după ce murise.

Pufni a dispreţ.

— Nu plec de-aici fără gemene. Nu mi-aş fi bătut capul dacă nu ai fi convins-o în mod viclean pe căţea să le lase o avere întreagă ţâncilor lui Marian. Datorită intervenţiei tale, toţi creditorii din Londra îmi bat la uşă.

— Împrumuturile tale au fost toate plătite de Doamna, îi aminti ea. Te-ai îngropat iar în datorii?

Lui nu-i plăcu deloc întrebarea ei. Făcu un pas ameninţător către ea. Taylor îşi strecură mâna în şorţ. Voia să fie pregătită în caz de ceva.

— Dacă trebuie să te omor, am s-o fac, ameninţă el.

— Fă-o şi toţi banii se duc la soţul meu, spuse ea bucuroasă.

Malcolm zâmbi.

— Ar trebui să moară chiar în timp ce vorbim. N-am angajat nişte laşi de data asta. Am venit pregătit. Am patru asasini plătiţi care mă însoţesc.

Cu puţin efort, Taylor reuşi să-şi ascundă îngrijorarea.

— Doar patru? îl luă peste picior.

Ridică mâna să o lovească din nou. Un zgomot venind din faţă îi atrase atenţia. Se grăbi să meargă la fereastră şi să privească afară. Păru să nu vadă pe nimeni acolo, căci ridică din umeri şi se întoarse către ea.

Păşea ca un păun în timp ce se îndrepta din nou către culoar.

— Toată treaba asta este numai din vina ta! se răsti el. Dacă moare cineva, numai tu eşti răspunzătoare. Vreau să-mi daţi fiecare bănuţ care mi se cuvine. Nu pot obţine banii pe care proasta aia bătrână i-a lăsat pentru caritate, însă pot recupera ceea ce a pus deoparte pentru tine şi pentru gemene.

— Şi cum ai de gând să faci asta? întrebă ea. Nu-i dădu răgaz să răspundă. Lasă-mă să ghicesc. Nu va fi vina sau răspunderea ta, dar eu tot va trebui să mor. Aşa-i?

— Fac doar ceea ce m-ai obligat să fac.

— Şi de unde ai avut bani să plăteşti asasinii?

— De la fiică-mea, răspunse el. Şi-a vândut bijuteriile. Îi voi da jumătate din moştenire. Jane îţi transmite salutări, adăugă el chicotind.

— Oamenii sunt spânzuraţi aici dacă se fac vinovaţi de crime, îi spuse ea.

Malcolm îşi desfăcu nasturii de la haină şi duse mâna către buzunar. Ea ţinea mâna pe armă, fără să o scoată din şorţ. Nu voia să-l omoare decât dacă era absolută nevoie.

El avea o armă vârâtă în brâul pantalonilor. Era strânsă între curea şi stratul lui de grăsime. Cu toate acestea, nu dusese mâna la buzunar pentru a scoate arma. Scoase o batistă şi începu să-şi şteargă fruntea de sudoare.

— E cald ca naiba aici, mormăi el.

— Taylor! zbieră Lucas. Ţipase atât de tare că geamurile se cutremurară.

Malcolm se duse alergând la fereastră. Se ascunse într-o parte şi trase cu ochiul să vadă cine era acolo. Nu stătea direct în faţa ferestrei, pentru că nu voia să fie uşor

de nimerit.

— Cine te strigă? întrebă în şoaptă.

În glasul ei se simţi bucuria şi uşurarea când răspunse:

— Lucas.

— Nu! urlă el.

— Ba da, repetă ea. Vrei să-i răspund?

— Tacă-ţi gura, fato! Lasă-mă să mă gândesc, îi porunci el. Se uită din nou afară, după care se lipi de perete pentru a se uita la ea. Nu aveau cum să-i ia urma înainte să plece spre târg. Da, asta e. Vor ajunge din clipă în clipă. Voi trage de timp, făcându-l să se îngrijoreze pentru tine până ajung ei aici. Răspunde-i, la dracu'! Strigă-l, să ştie că încă nu te-am omorât!

— Crezi că am de gând să te ajut? rosti ea cu neîncredere. Doamne, eşti un ticălos! Arăţi ca un şobolan prins la colţ. Eşti prins la colţ, să ştii. Poţi să te dai bătut. Pleacă de-aici cât mai poţi.

— Răspunde-i, urlă Malcolm din nou.

Taylor voia să refuze, dar Lucas o strigă din nou şi ştia că era îngrijorat din cauza ei. Bărbaţii care-şi iubesc soţiile îşi fac griji pentru ele. La fel era şi Lucas.

— Da, Lucas! strigă ea.

— Eşti teafără? spuse cu o voce îngrozită.

— Da! strigă ea înapoi. Sunt bine.

Trecu un minut înainte ca Lucas să o strige din nou.

— Intru!

Malcolm se chinui să-şi scoată arma din brâu. Nu mai era deloc atent la ea.

— Spune-i să stea acolo unde e, strigă el.

— Nu-i nevoie să vii înăuntru, strigă Taylor. Îşi scoase arma din şorţ şi ţinti.

Lucas nu ştia ce să facă. Era atât de speriat şi de furios că voia să dărâme uşa şi să-l ucidă pe ticălos cu propriile mâini. În drum spre târg se încăpăţânase să

creadă că nu putea s-o fi omorât deja, iar când ea îi răspunse şi i se confirmase astfel bănuiala, genunchii i se înmuiară, iar inima bătea să-i sară din piept.

— Lucas, eşti o pradă uşoară dacă stai în picioare în mijlocul străzii, strigă ea.

Malcolm privea din nou pe fereastră. Ţinea arma în mână, dar pe lângă corp. Nu ţintise încă. Şi de aceea Malcolm încă nu-l ucisese.

— Vin înăuntru! strigă din nou Lucas.

— Nu e nevoie, îl asigură ea.

Nu părea speriată. Lucas nu ştia ce să creadă din pricina asta. După care ea îl lămuri, amintindu-i un singur lucru.

— De ce naiba să nu intru? voi el să ştie.

— Am şorţul pe mine.

Malcolm nu înţelesese până când nu auzi cocoşul armei. Se întoarse lent către ea, ridicând şi el arma în timp ce se mişca.

Ea îi zbură arma din mâini. El scoase un urlet de durere şi căzu lângă perete. Uşa din faţă se făcu bucăţi. Lucas o spărsese cu umărul. Apoi uşa din spate se prăbuşi la pământ, iar Roily dădu buzna înăuntru.

Lucas se uită la Taylor ca să se asigure că e teafără, după care se întoarse către Malcolm. Îl ridică, îl lovi cu pumnul în faţă, aruncându-l înapoi. Malcolm zbură prin fereastra de sticlă şi ateriză într-o grămadă de pe alee.

Voia să-l omoare. Taylor nu voia să-l lase. La început credea că lucrurile s-ar fi rezolvat dacă l-ar fi trimis înapoi în Anglia. Viaţa de cerşetor pe care avea să o ducă acolo ar fi fost o pedeapsă suficientă. Era un om distrus, lefter. Însă îi rămâneau aceleaşi pofte, aceleaşi porniri bolnave. Niciun copil n-ar fi fost în siguranţă atâta vreme cât Malcolm umbla pe străzile din Londra.

Iar copiii sunt întotdeauna cei mai importanţi. Întotdeauna.

Voia să-l ştie închis pentru tot restul vieţii. În cele din urmă Lucas fu de acord cu ea. Hotărâse că un glonţ în inima neagră a lui Malcolm n-ar fi o idee chiar atât de bună. N-ar suferi destul.

Tot târgul se adunase în faţa magazinului şi se holba la prizonier în timp ce cei doi dezbăteau ce vor face cu el. Malcolm stătea în praf, smiorcăindu-se şi blestemând, în timp ce îşi strângea mâna pe care glonţul tras de Taylor îi brăzdase carnea.

Roily era de părere că trebuiau să-l spânzure chiar acolo. Lucas nu voia să-l lase. Îţi petrecuse braţul pe după umerii lui Taylor şi o ţinea strâns de el. Ea simţea cum el tremură, iar din felul cum o privea, părea să-şi dea seama că o iubeşte. Părea bolnav.

Cleevis şi Eddie veniră cu ideea să-l ducă pe Malcolm înaintea şerifului din Rosewood. Lucas fu de acord.

— Ce s-a întâmplat cu cei patru ticăloşi plătiţi de Malcolm? întrebă Taylor.

Lucas omorâse doi dintre ei când încercaseră să-l atace, iar pe al treilea îl lăsase să plece târându-se cu un glonţ în burtă. Cu toate astea, nu avea de gând să-i spună astfel de detalii lui Taylor.

Asasinii îşi întinseră capcana lângă pârâu. În timp ce Hunter îi ţinuse ocupaţi cu focuri de armă, Lucas se strecurase pe lângă ei. Era copleşit de panică, pentru că Taylor trecuse mereu poteca înapoi spre oraş pe lângă ascunzătoarea lor.

Dar întârzia. Ea întârzia întotdeauna, iar Lucas îi mulţimi lui Dumnezeu pentru acest mic cusur al ei. Jură să n-o mai critice vreodată.

— Lucas, ce s-a întâmplat cu cei patru bărbaţi trimişi de Malcolm? întrebă ea din nou.

— N-am numărat decât trei.

— Eu am numărat patru.

Hunter spuse acest lucru de undeva din spatele ei. Ea

se întoarse şi îi zâmbi. Refuza să se uite la unchiul ei. El o strigase de două ori. Ea nu-i răspunse.

— Vreau să merg acasă acum, şopti ea către soţul ei. Frank? Dacă vrei să cumperi alte geamuri pentru fereastra ta, soţul meu va plăti bucuros pentru ele.

Lucas îi dădu drumul şi vorbi cu Hunter în şoaptă. Ea nu reuşi să audă ce-i spunea prietenului său. Nu-l aşteptă. Deodată simţi nevoia să plece de lângă Malcolm şi să respire aer curat. Îşi luă rămas-bun de la ceilalţi şi porni către casă. Lucas o ajunse din urmă la curba drumului de ţară.

Taylor îi spuse ceea ce îi zisese Malcolm.

— Nu şi-a asumat niciodată răspunderea pentru nimic. Se pricepea să-i facă pe alţii să se simtă vinovaţi pentru ceea ce făcuse el.

— Marian? întrebă el.

— Da. Credea că făcuse ea ceva greşit. Malcolm va fi închis?

— Acuzaţia va fi de tentativă de omor, îi spuse Lucas. Da, o să fie închis. Taylor?

— Da?

— Lasă.

Vocea îi tremura. Încă avea dificultăţi când venea vorba să-şi stăpânească emoţiile. Nu se simţise niciodată atât de cuprins de groază ca în clipa în care îşi dăduse seama că Taylor se afla înăuntru cu ticălosul acela. Nu voia să se mai simtă vreodată aşa. Încă îi era greaţă şi avea nervii întinşi la maximum,

— Lucas, nu te mai uita urât la mine.

— N-o să mai trec niciodată prin asta. Mă auzi, Taylor? N-am să mai fiu niciodată la fel de îngrozit.

— De ce crezi că erai îngrozit? Îşi ţinu răsuflarea în aşteptarea răspunsului său.

— Ce întrebare prostească!

Dumnezeule, omul era imposibil! Merseră timp de

câteva minute înainte ca ea să vorbească din nou.

— Când am plecat la plimbare, am luat o decizie. Am decis că nu vreau să rămân căsătorită cu un bărbat care nu mă iubeşte.

— Nici nu eşti în situaţia asta. Părea furios pe ea.

— Ştiu, spuse ea încântată.

— Ai încetat să mă mai iubeşti?

Ceea ce o uluise nu era întrebarea pe care i-o pusese, ci felul în care îi tremurase vocea în acel moment. Suferinţa lui era de nesuportat. Arăta de parcă ea avea să-i dea lovitura de graţie când să-i răspundă. Credea că îşi dăduse singur seama de răspuns, căci începuse să încuviinţeze din cap.

— Nu voi înceta niciodată să te iubesc, şopti ea. Îi luase mâna şi o ţinea strâns. Cum poţi să mă întrebi aşa ceva? Crezi că dacă spui sau faci ceva nepotrivit o să se schimbe ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, Lucas, mă scoţi din minţi. Dragostea mea nu e condiţionată sau temporară. Este pentru totdeauna.

— Atunci nu mai pune întrebări despre trecutul meu, îi porunci el. Las-o baltă, Taylor. M-am săturat să-mi tot fac griji c-ai putea să…

Nu mai continuă. Se trase deoparte şi grăbi pasul.

— Să-mi dau seama de? întrebă ea.

El clătină din cap. Ea nu voia să renunţe.

— Răspunde-mi, porunci ea aproape ţipând.

Se întoarse şi se uită la ea.

— Sunt un bastard, îţi aminteşti?

— Cunosc împrejurările naşterii tale, îi răspunse ea. Mi-a zis Doamna, mi-ai spus tu, şi cred că şi William Merritt. Nu avea nicio importanţă atunci şi nu are nici acum.

— De ce naiba pentru tine nu are nicio importanţă? Când ai să-ţi dai seama că nu-s… Se opri brusc, clătină din cap din nou, după care mormăi: Ştiu că nu te merit. Dar n-am să renunţ la tine, chiar dacă nu sunt deloc demn de

tine. Dacă ai şti câte lucruri am făcut, nici n-ai mai putea să mă priveşti. Am început să trăiesc în ziua în care te-am cunoscut. Să lăsăm trecutul. Şi asta este ultima oară când mai aduc vorba despre asta. Înţelegi?

Nu aşteptă să-i audă răspunsul. Se întoarse şi începu să meargă.

Adevărul ieşise în sfârşit la iveală. Lucas se temea. Doamne, de ce ei îi luase atât de mult să înţeleagă asta? Îi era ruşine de trecutul lui şi credea că dacă ea află mai multe despre copilăria lui şi anii din război, nu l-ar mai iubi. Frica lui venea din stigmatul pe care considera că-l poartă din cauză că era copil din flori. Nu-şi dădu seama până atunci cât de mult îl afectase acest lucru, nici de cum trebuie să fi fost viaţa lui în copilărie.

Lui William Merritt nu-i spunea niciodată pe nume. Îi spunea „nemernicul”. Îl auzise şi că îl numise pe William „bastard”. Dar William nu era un copil nelegitim. Nici unchiul ei Malcolm nu era, dar Lucas îl numea şi pe el tot aşa. În sfârşit înţelese de ce. Pentru Lucas, să te numească cineva „bastard” era cea mai îngrozitoare, plină de dispreţ şi ruşinoasă jignire pe care o putea rosti cineva.

Să vadă atâta vulnerabilitate la el o făcea să-l iubească şi mai mult. Inima îi bătea acum să-i sară din piept şi tot ce-şi dorea era să se arunce în braţele lui şi să plângă de bucurie pentru că el o iubea.

Mai întâi trebuia să-i capteze atenţia, apoi să-l convingă că era cât se poate de demn de ea. Era bărbatul la care visase.

Îl strigă. El nu o luă în seamă. Ea îi strigă numele a doua oară. Se purta de parcă n-ar fi auzit-o. Ea oftă şi întinse mâna după armă. Ţinti şi trase într-o pietricică ce zbură la vreo doi metri în faţa lui.

Se întoarse brusc cu faţa la ea.

— Ce Dumnezeu crezi că faci?

— Te fac să fii atent la mine.

Clătină din cap. Nu voia să rămână şi să vorbească până ce nu-şi putea stăpâni emoţiile. Văzuse cât de slab şi de vulnerabil era.

— Pune pistolul ăla deoparte. Am treabă. Plec, la naiba!

Ea îi zâmbi.

— N-ai decât, îi strigă. Dar te previn că o să-ţi dau de urmă şi o să te aduc înapoi aici acasă, unde îţi e locul. Te iubesc, Lucas! Eşti tot ce mi-am dorit vreodată.

El îi întoarse spatele. Ea zbură o bucată din scoarţa unui copac la vreo douăzeci de metri de el. Apoi vârî pistolul înapoi în şorţ, îşi prinse fustele cu mâinile şi fugi către el. Când ajunse şi i se aruncă în braţe, deja plângea în hohote.

El tremura de emoţie. Nu încetă să-i spună cât de mult o iubeşte. Îi sărută fiecare părticică din faţa arsă de soare şi îi şopti tot ce avea pe suflet de atâta timp. Voia mai întâi să-i arate că era demn de ea. Avea să-i ofere viaţa pe care era sigur că şi-o dorea şi pe care o merita, şi odată aveau să locuiască în casa lor luxoasă şi ea avea să poarte catifea şi diamante, şi îi va spune că o iubeşte.

Ea credea că aceea era cea mai frumoasă, iubitoare şi prostească închipuire pe care o auzise vreodată. Deja trăia într-un paradis pe care nu-şi dorea să-l părăsească niciodată.

Sărutările şi promisiunile îi făcură să-şi dorească mai mult. Ea încercă să-l tragă spre curtea care ducea către casa lor, dar el clătină din cap şi o duse într-un loc retras între pini. Făcură dragoste cu o intensitate şi o pasiune care îi copleşiră.

Se spălară în râu şi apoi făcură dragoste din nou. Se sărutară şi se mângâiară unul pe altul în timp ce se îmbrăcară, şi acest lucru banal le luă mult, mult timp.

Taylor nu voia să meargă acasă încă, dar ştia că Victoria îşi va face griji. Lucas îi spuse că Hunter *ştie* că

aveau să întârzie.

Soţul ei se întinse pe un covor de iarbă şi scoase un oftat de mulţumire.

— De unde ştia că vom întârzia?

— Eu i-am spus.

— Dar te grăbeai aşa tare să ajungi acasă, îi reaminti.

El rânji.

— Doar când ai început să mă grăbeşti, îi zise.

Taylor se aşeză lângă el şi privi stelele.

— Sunt înconjurată de lux, şopti ea. Stelele sunt diamantele mele şi stau pe un covor de smaralde,

— Eşti hotărâtă să rămâi?

— O, da.

— Are să-ţi fie greu. Vor fi momente când îţi vei dori să renunţi.

— Sunt convinsă că vor fi şi astfel de momente.

— Şi ce-o să faci?

— O să ţip.

— Nu eşti fragilă.

Fu atât de mulţumită de aceste cuvinte, că se aplecă şi îl sărută.

— Când ţi-ai dat seama de asta?

— Când cu iepurele.

Nu înţelese. Fu nevoită să aştepte ca el să se oprească din râs, ca să-i explice.

— Bănuiesc că a fost de vină grija faţă de grădină, zise el.

Şi felul în care îşi scosese pistolul să protejeze ceea ce era al ei.

— Ce-i al meu rămâne al meu.

Îi răspunsese cu cuvintele lui din trecut. El dădu din cap.

— Aşa e.

O prinse de ceafă şi o trase în jos ca să sărute din nou îndelung. Când ea în sfârşit se trase înapoi, el scoase un alt

oftat de mulţumire.

Se întinse lângă el. Admirau noaptea. Ea se gândea la viitorul lor. El se gândea la trecutul lui.

Preţ de câteva minute, niciunul nu zise nimic. Taylor se gândi că noaptea era plină de magie. Trase în piept aerul dulce de munte şi închise ochii. Niciodată nu mai simţise atâta mulţumire sau atâta pace.

— Obişnuiam să adorm în fiecare noapte privind stelele. Îmi ziceam că sunt singurul care le putea vedea. Îmi aparţineau mie şi doar mie. Nu aveam nimic al meu pe atunci, nici măcar un nume legitim.

Continuă să vorbească despre anii copilăriei lui aproape încă o oră. Ea nu-l întrerupse şi nu-i puse nicio întrebare. Ascultă doar. Zâmbi când îi povesti una dintre glumele puse la cale cu Hunter, şi se emoţionă când îi povesti experienţele mai dureroase pe care le îndurase.

Lucas nu-i spuse despre război până când nu se întoarseră acasă. Îi venea greu să vorbească despre ceva ce ea nu va suporta să asculte. Iar când îi spuse ce avuseseră de pătimit din cauza unui bărbat numit John Caulder el şi alţi opt bărbaţi, ea plânse de milă şi de tristeţe.

— Eu am fost un norocos, îi spuse. Eu am supravieţuit. N-am înţeles de ce. Ceilalţi aveau familii care-i aşteptau. Pe mine nu mă aştepta nimeni. Hunter mi-a spus că asta s-a întâmplat cu un motiv şi că o să-l aflu eu la un moment dat. Tu m-ai ajutat să înţeleg de ce, draga mea. Cred că tu şi copiii sunteţi motivul pentru care încă mai sunt aici.

Ea zâmbi la auzul uimirii din glasul lui. Reveni apoi la subiectul despre Caulder şi îl numi bastard. Ea îl corectă cu blândeţe subliniind că dacă un copil se naşte în afara căsătoriei nu e vina lui. Nu a fost alegerea lui şi nici n-a făcut nicio faptă oribilă. Caulder merita să fie făcut în toate felurile detestabile la care Lucas se putea gândi, însă nu bastard.

— Te vor anunţa când îl vor prinde?

— Da.

— Trebuie să fie judecat. Lumea trebuie să ştie ce le-a făcut prietenilor tăi.

Lucas ştia că ea are dreptate. El va fi vocea lor când va depune mărturie împotriva lui Caulder.

Lucas îi spuse încă o poveste din război şi când termină, îi vorbi despre fraţii săi, îi povesti despre ferma pe care o construiseră şi cât de frumos era acolo. Ea voia să ştie când urma să-i prezinte familia şi fraţii.

Îi promise că îi va duce pe ea şi pe copii prin trecătoare cât mai curând posibil. Se gândi că ar fi o idee bună să-l ia acasă cu ei şi pe Kelsey. Băiatului i-ar prinde bine nişte afecţiune maternă, iar Daniel, sau mai bine zis Michael, ar avea ocazia să-şi cunoască unchiul cel tânăr. Lui Taylor i se păru o idee minunată.

Lucas vru să ştie de ce petrecea atâta timp cu Roily. Ea refuză să-i dea un răspuns. Lucas o asigură că nu era gelos, dar continuă să o îmboldească până când, în final, îi spuse suficient cât să-l mulţumească. Îi spuse că lucrau la un proiect special şi va trebui să aştepte ca să afle despre ce era vorba.

Lucas se gândi că Taylor trebuie să-l fi convins pe Roily să facă un leagăn pentru copilul Victoriei şi îl ajuta cu sarcina asta.

Trei săptămâni mai târziu, îşi dădu seama că se înşelase. Roily veni în vizită cu un alt cadou pe care, era sigur, aveau să-l aprecieze. Era încă un scaun-balansoar.

Lucas îi spuse lui Roily că nu aveau nevoie de el. Uriaşul era la fel de convins că aveau nevoie de el. Lucas se dădu bătut, în cele din urmă. Primi scaunul-balansoar şi-l puse alături de celelalte.

— Nu ştii să faci şi altceva? întrebă el.

— Îmi plac scaunele-balansoar foarte mult, răspunse Roily.

În acea seară, după ce copiii se duseră la culcare, cei patru adulţi se aşezară în scaunele-balansoar şi începură să se legene. Taylor fu prima care pufnise în râs. Apoi Victoria şi nu trecu mult până când începură şi Hunter şi Lucas să râdă.

Făceau aşa de mult zgomot, că treziră şi copiii. Taylor se ştergea la ochi în timp ce le explica celor mici că râdea de bucurie pentru că aveau atâtea scaune-balansoar frumoase.

— Cred că voi începe să lucrez la un leagăn, îi zise Hunter Victoriei.

— Cred că va trebui să mai construim o cameră, rosti Lucas tărăgănat.

— Dacă Roily nu rămâne curând fără lemn, vom avea nevoie de mai mult spaţiu.

Aceste cuvinte îi făcură pe toţi să reînceapă să râdă. Gemenele erau cuibărite în poala tatălui lor. Nu înţelegeau de ce se amuză toată lumea, dar râdeau şi ele.

Fiul lui Taylor stătea jos lângă ea. Credea că părinţii lui au înnebunit.

— Ne simţim şi noi bine, Daniel, explică ea.

— Mă cheamă Michael acum, nu Daniel, mamă. Te rog să ţii minte.

Tonul lui obraznic o surprinse şi pufni iarăşi în râs. Îşi încolăci braţele în jurului lui şi-l îmbrăţişă.

— Voi încerca să ţin minte, Michael.

Îl sărută de noapte bună şi îl trimise la culcare. Lucas le purtă pe fetiţe în braţe.

Victoria se ridică în picioare, îl luă de mână pe Hunter şi îl conduse afară. Judecând după felul în care se priveau cei doi, Taylor ştiu că se vor pregăti de nuntă în curând.

Se lăsă pe spate în scaun, închise ochii şi se lăsă învăluită de sunetele nopţii. Le auzea pe gemene cum îl enervau pe tatăl lor. Allie era supărată pentru că tati nu o învelise cum trebuie. Apoi începu Georgie. Îi spuse lui tati

câteva dintre motivele care nu o lăsau să doarmă. Într-un final, Lucas reuşi să le liniştească, spunându-le o poveste aleasă de fiul lor, dintre cele care îi plăceau lui cel mai mult.

Lucas avea mult mai multă răbdare cu copiii decât ea. Nu era nici el perfect, însă. Avea de gând să-l roage să nu mai înjure, căci numai cu o zi în urmă Georgie se aşezase la masă, îşi sprijinise capul în mâini, cu coatele pe masă şi întrebase:

— Ce naiba mâncăm la cină, mami?

Era clar că Lucas trebuia să înceapă să vorbească mai frumos.

Taylor trecea rapid de la un gând la altul. Ştia că trebuie să se pregătească de somn, aşa că îşi spuse rugăciunile. Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru că o binecuvântase, iar când termină, îi ură noapte bună Doamnei.

Ştiuse ea. O, sigur, ştiuse că Lucas era bărbatul perfect pentru ea. Trebuie că aflase totul despre el din informaţiile pe care le strânsese în dosarul ei.

„Să le spui copiilor poveşti frumoase despre mine!” Taylor nu uitase rugămintea Doamnei. Avea să le spună copiilor sute de poveşti despre străbunica lor, dar cea care avea să-i aducă cea mai mare bucurie era aceea despre darul pe care străbunica lor i-l făcuse ei. Avea să le povestească despre cum l-a cunoscut şi cum s-a căsătorit cu Făt-Frumos.

Sfârşit